

**STUDIES IN SRI LANKAN
TAMIL LINGUISTICS
AND CULTURE**

*Select Papers of
Professor Suseendrarajah*

Editors

**K. Balasubramanian
K. Ratnamalar
R. Subathini**

**STUDIES IN SRI LANKAN
TAMIL LINGUISTICS AND CULTURE**

Select Papers of

PROFESSOR SUSEENDIRARAJAH

Editors

Dr. K. BALASUBRAMANIAN

Professor of Linguistics and Director
Centre of Advanced Study in Linguistics
Annamalai University

Mrs. K. RATNAMALAR

Senior Lecturer in Linguistics
University of Jaffna.

Mrs. R. SUBATHINI

Senior Lecturer in Linguistics
University of Jaffna.

**Professor Swaminathan Suseendirarajah
Sixty Fifth Birthday Commemoration Volume**

1998

**PROF.S.SUSEENDIRARAJAH'S SIXTY FIFTH BIRTHDAY
COMMEMORATION VOLUME**

Publication Committee

Prof.S.Rajaram
Mr.P.Pushparatnam
Mrs.S.Sivaranee
Mrs.S.Amirtha
Miss S.Gowri

First Published 1999

Price :

Published by : Professor Swaminathan Suseendrarajah Sixty
Fifth Birthday Commemoration Committee,
University of Jaffna, Sri Lanka at Students
Offset Services, Chennai.

Printed at Students Offset Service,
Chennai -600 001, ☎ 5382513

PREFACE

In 1997 the teaching staff of the Department of Linguistics, University of Jaffna, students, past and present, and friends in Sri Lanka, India, and England decided that an appropriate tribute to Professor S.Suseendrarajah on his 65th year of birth and 30th year of his University teaching career then due in a year's time, would be a collection of essays specially selected from his writings which have already appeared in prestigious journals both at home and abroad.

He is a well recognized guide who has been sought after by generations of students and research scholars in the Universities of Colombo, Kelaniya, Jaffna, and from the Annamalai University, India.

His research has been acknowledged by scholars like Prof.James W.Gair of Cornell University, USA, Prof.John Ross Carter of the Colgate University, USA, and Prof. R.E.Asher of the University of Edinburgh, U.K.

Linguistic Research scholars from India, Russia, Japan and Sri Lanka have co-authored, or appreciatively translated or published his articles and papers in their University Journals.

To mention a few, the Anthropological Linguistics, USA, the International Journal of Dravidian Linguistics, Indian Linguistics - the Journal of the Linguistic Society of India have carried his research papers in Tamil Linguistics.

This Felicitations Volume consists of messages, appreciations of his contributions to the advancement of knowledge in Tamil Linguistics and his service to higher learning from his teachers and colleagues, and a number of selected papers out of his writings in English and Tamil. His papers in English originally appeared in volumes and journals published in the USA, Malaysia, India and Sri Lanka. And his papers in Tamil appeared mostly in Sri Lanka Journals. We hope that students and researchers will find these papers interesting and useful.

Our best wishes to Prof.S.Suseendrarajah for a long and fruitful life of service.

EDITORS

CONTENTS

ACKNOWLEDGEMENTS

The thirty five research papers included in this volume have been written and published in various referred journals by Professor S. Suseendrarajah at different intervals in his long academic career in Annamalai University, India, University of Colombo and University of Jaffna, Sri Lanka. We express our deep sense of gratitude to Professor Suseendrarajah for his kind gesture to reprint these research papers to bring out a commemoration volume on the occasion of his sixtyfifth birthday. We are grateful to all the publishers and editors of books and journals for permitting us to reprint these papers.

We would like to acknowledge a considerable debt to Professor S. Rajaram, Dean, Faculty of Language, Tamil University for his help at important points in the preparation of this volume for publication.

We are happy to record our sense of gratefulness to the scholars who have shared their experiences and feelings they had when taught to, learnt from and moved with Dr.S.Suseendrarajah.

Many of our colleagues have also played a significant role in the development of this book. Among them we particularly thank Mr. P. Pushparatnam, Mrs. S. Sivaranee, Miss. S. Gowri and Mrs. S. Amirtha, the members of the Publication Committee Mr. S. Vedanathan, Rev. Fr. Jeyaseelan and Miss. S. Pushpa, University of Jaffna, Dr. M.A. Nuhman, University of Peradenia and Dr. (Mrs.) K. Párvathy, Mrs.S.Kamalasany and Mrs. K. Kirupananthý, Cannada.

We would also like to express our special thanks to Dr.R. Muralidharan, School of Indian Languages, Tamil University for his dedicated assistance in bringing out this publication and Mr. S.A. Sourirajan and his staff in the Student's Offset Services, Chennai for their expertise in seeing this book successfully into print.

PREFACE	i
ACKNOWLEDGEMENT	ii
PROFESSOR SUSEENDIRARAJAH	
- A Biographical Sketch	v
FELICITATIONS	xi

PART A ENGLISH ARTICLES

1. Tamil Language in Sri Lanka	1
2. Some Archaisms and Peculiarities in Sri Lanka Tamil	7
3. Some Aspects of the Jaffna Tamil Verbal System	24
4. A Study of Pronouns in Batticaloa Tamil	42
5. Phonology of Sri Lanka Tamil and Indian Tamil Contrasted	57
6. Phonology of Sinhalese and Sri Lanka Tamil : A Study in Contrast and Interference	71
7. Lexical Differences Between Jaffna Tamil and Indian Tamil	88
8. A Note on Animate - Inanimate Contrast in Tamil	105
9. A Note on Muruñkai	107
10. Beliefs Based on Sound Similarity?	112
11. Reflections of Certain Social Differences in Jaffna Tamil	118
12. Caste and Language in Jaffna Society	127
13. Religion and Language in Jaffna Society	138
14. Personal Name in Jaffna Society : A Sociolinguistic Appraisal	166
15. Kinship Terms in Jaffna Society : A Sociolinguistic Appraisal	191

16.	Pronouns of Address in Tamil and Sinhalese - A Sociolinguistic Study	218
17.	Religiousness in the Saiva Village	235
18.	Japanese - Tamil Cultural Relationship - A Critical Analysis of Ohno's Proposition	251
19.	Dravidian Languages in Sri Lanka - A Note	267
20.	Sinhalese and Dravidian - A Note	272

PART B TAMIL ARTICLES

21.	ஒலித்துணை உகரம்	281
22.	யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத்தமிழில் ஆக்கப் பெயர்கள்	284
23.	மொழி இயலும் மொழி பயிற்றலும்	304
24.	மரபுத் தொடர்கள்	335
25.	இலங்கையில் தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றலும் கற்பித்தலும்	348
26.	மொழித் தொடர்பு	357
27.	தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் பேச்சுத் தமிழும் எழுத்துத் தமிழும்	390
28.	ஒலி ஒப்புமையால் எழுந்த நம்பிக்கைகளா?	402
29.	உறவுப் பெயரமைப்பில் ஓர் உறவு	406
30.	விபுலாநந்த அடிகளாரின் மொழிச் சிந்தனை	411
31.	பண்டித மணியின் மொழி நடை	417
32.	தமிழ்மொழி கற்றல் கற்பித்தலில் ஒத்தகருத்துள்ள சொற்களும் எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களும்	425
33.	இலங்கைத் தமிழ்மொழி - ஒரு குறிப்பு	433
34.	மொழியில் சமுதாயப் படிநிலைகள்	437
35.	நாட்டார் பாடல் மொழி	442

APPENDIX

448

PROFESSOR SUSEENDIRARAJAH

(A BIOGRAPHICAL SKETCH)

Professor Swaminathan Suseendirarajah who will be retiring soon from University service has gained international recognition as an authority on Sri Lankan Tamil Linguistics. His papers and books have been well received by scholars who are interested in Tamil Linguistics and Dravidian Linguistics and have been cited by them in their writings.

Born on the 9th of October 1933 in a well known family in Jaffna. Suseendirarajah showed keen interest in learning Tamil grammar and literature even when he studied in lower classes. His father Myliddy S. Swaminathan, one of the earliest few in Jaffna to get the Bachelor of Arts degree from a University (1914), was an educationist and a Hindu leader. He was the Principal of Saiva Teachers' Training College at Thirunelvely, Jaffna for long years. His mother Poothathaipillai was a pious housewife. Both of them shaped the life of their nine children one of whom is Suseendirarajah.

Because of his father's position and good reputation Suseendirarajah was able to come into close contact with almost all the Tamil scholars in the Jaffna peninsula. And in fact he had opportunities to study under many of them in schools or privately. He often quotes the names of Mahavidwan S. Ganesa Iyer, Vidwan Venhanar, Pandit Namasivayagam, Ilamuruganar, Navaneethakrishna Bharathi and Pandithamani S. Kanapathipillai as the ones who inspired him to take to Tamil Studies. Even as a young boy he had a strong urge to specialize in Tamil studies. His father encouraged him though his brothers and sisters nick-named him as 'Pandit'.

Suseendirarajah started his schooling at Gnanodaya Vidyasalai, Myliddy South, Jaffna. He came under the influence of Pandit Muthukumar who taught him the elements of Tamil grammar. Having had his education in the Tamil medium for four years he joined Union College, Tellippalai to pursue his education in the English medium. His interest in Tamil tempted him to study Sanskrit too. As Sanskrit was not a subject at Union College his father decided to send him to Parameshwara College, Jaffna where a renowned Sanskrit scholar Sitarama Sastri was in charge of Sanskrit. When his father decided to put him in a good boarding school he was sent to Jaffna College, a prestigious institution at that time. He studied in the H.S.C. class only for about two years because by this time he had determined to do the Tamil Honours Course in India under some eminent scholars.

So he left for India where he first studied at St. Joseph's College, Bangalore and then moved to Pachchayappa's College, Madras to do the Tamil Honours Course under Professor M. Varadarajan, Professor A.S. Gnanasambandan and others. While doing his Tamil Honours Course at Pachchayappa's he went to the Presidency College, Madras and to the Madras University to follow the intercollegiate lectures under Professor T.P. Meenakshisundaran, Professor Dorairangaswamy and Vidwan Purushoddama Naidu.

After getting his B.A. Honours degree in Tamil from the Madras University in 1958 Suseendirarajah returned to Sri Lanka. The Madras University conferred on him the Master's degree in Tamil in 1959.

On returning to Sri Lanka Suseendirarajah joined the Associated Newspapers Ltd., Lake House, Colombo to work as a journalist. He worked for two years, from June 1958 to the end of June 1960. As a journalist and even earlier during his stay in Madras he built contacts with distinguished poets and writers like Suddananda Bharathi, Bharatidasan, Ellarvi (LRV), Sugi Subramaniam and Akilan.

During one of his visits to Colombo Professor Meenakshisundaran had spoken to Suseendirarajah about post-graduate Linguistic studies at Annamalai University. He explained to him the fertility of Linguistics. At that time Meenakshisundaran was the Professor of Tamil and Linguistics at Annamalai. Linguistic studies fascinated Suseendirarajah who had shown keen interest in grammar even when he was young. He resigned his position at the Lake House and joined the Centre of Advanced Studies in Linguistics at Annamalai in July 1960 to follow the Master's Course in Linguistics. He studied for two years under Prof. Meenakshisundaran, Prof. M. Shanmugampillai, Prof. S. Agesthalingom and Prof. S. V. Shanmugam all of whom made a mark in the field of Dravidian Linguistics. He secured the Master's degree with a First class. Then he joined the Centre as a research scholar to work for Doctorate. While being a research scholar he got appointed as a Lecturer in Linguistics at Annamalai and served in that capacity from 1964 to 1967. While serving at Annamalai he secured the Post-graduate Diploma in Sanskrit, Certificates in Malayalam and Kannada and finally the Doctorate in Linguistics in 1967. It seems the examiners on his Doctoral thesis were highly impressed by his Doctoral research. One of the Russian scholars M. Andronov who researched in Dravidian Linguistics was also much impressed by his thesis. Suseendirarajah got opportunities to work with two of the three examiners, Professor James W. Gair, Cornell University, U.S.A. and Professor R.E. Asher, Edinburgh University, U.K. in subsequent years.

On returning to Sri Lanka in December 1967 Suseendirarajah joined the Undergraduate Department of Jaffna College as a Lecturer in Tamil and worked until December 1970. Then in January 1971 he got appointed as a Lecturer in Linguistics in the newly created Department of Linguistics, University of Colombo. He worked there until 1973 when he was transferred to the University of Kelaniya. There he became a Senior Lecturer in Linguistics. It was while in Colombo and Kelaniya that he collaborated and published papers and books with Professor Gair and Professor W.S. Karunatilake. All three of them jointly mooted projects on

Sinhala-Tamil Linguistic Studies. Both Gair and Karu remain a source of great inspiration to Suseendirarajah todate.

When education in the Tamil medium was scrapped at Kelaniya in 1980 Suseendirarajah opted to move to the University of Jaffna. He joined the Department of Tamil in the Jaffna University in November 1980 as there was no Department of Linguistics in Jaffna at that time. He organized Linguistic studies in Jaffna and soon Linguistics was a Unit in the Department of Languages and Cultural Studies. Then the Department of Linguistics and English emerged. A Chair was created for Linguistics. He got the Chair and became the Founder Professor of Linguistics in 1984 in Jaffna. He was made a Senior Professor of Linguistics in 1992. In Jaffna he had been the Head of Department of Tamil and also the Department of Languages and Cultural Studies wherein apart from Linguistics, Christian Civilization, Islamic Civilization and English Language were units of studies. Presently he is the Head of Department of Linguistics and English Literature.

Suseendirarajah tried his best to strengthen the projects on Sinhala-Tamil Linguistic studies in Jaffna. He maintained close link and collaboration with Kelaniya. He urged the young lecturers in his Department to choose topics in English / Sinhala-Tamil linguistic studies for their Doctorate. One worked on English-Tamil Phonetics and two on Sinhala-Tamil Syntax. For some time there was a link programme on Lexicography with the Tamil University, Thanjavur, India too.

In October 1987 Suseendirarajah left for the U.K. to join the University of Edinburgh as a Commonwealth Academic Staff Fellow. There he worked with Prof.R.E.Asher for an year. On his return to Sri Lanka he published his book titled Jaffna Tamil with a foreword from Prof.Asher.

Apart from teaching General Linguistics and Tamil Linguistics Suseendirarajah has also taught Tamil as a second language to many Sinhala students and Tamil as a foreign language to several batches of Chinese students who came to Sri Lanka from the People's Republic of China on a cultural

exchange programme. He is also interested in Hindu religion as currently practised. A casual discussion on Saivism with Professor John Ross Carter, Colgate University prompted Carter to invite Suseendirarajah to contribute a paper to a volume on Religiousness in Sri Lanka edited by him. Suseendirarajah's deep interest in the development of Saiva Siddhanta studies led him to edit the thoughts and writings of two prominent scholars in Saiva Siddhanta in Jaffna in two separate volumes. Both have come out as publications of the University of Jaffna. His training in Linguistics has made him to be very objective and critical in his general approach and writings on Tamil studies. As a result he encountered controversies and opposition from traditional Tamil scholars when he wrote on Pandithamani S.Kanapathipillai's contributions to Tamil scholarship.

Suseendirarajah is a life member of the Linguistic Society of India and the Dravidian Linguistics Association, Kerala. He has served as an examiner on doctoral dissertations submitted to the Monash University, Australia, Annamalai University, Madurai Kamaraj University, Madras University and Bharathidasan University, India. He served as a member in the Sri Lanka Text Book Advisory Board for several years. He is a member of the Board of Directors of the Parameshwara College Trust, Jaffna. He has the distinction of being cited in the Marquis Who's Who in the World, U.S.A. and also in the Dictionary of International Biography, Cambridge, U.K.

Suseendirarajah is happily married to Kamaladevi and they have three children, a daughter and two sons. Their daughter Thiruvarylchelvi (1968) is in the U.S.A. having completed her University education in Jaffna and got married to Jeyakumar an Engineer. Both sons, Aravindan (1971) and Giridaran (1972) are students in the University of Jaffna.

P. Pushparatnam, Senior Lecturer in History, University of Jaffna and S.Sivaranee, Senior Lecturer in Linguistics, University of Jaffna, Sri Lanka.

FELICITATIONS

PROFESSOR JAMES W. GAIR

It is indeed a special pleasure to have the opportunity to write this appreciation for the book honoring Professor Suseendirarajah, for he is a colleague for whom I have the greatest respect and affection as a scholar and a person.

I first encountered his work as an external examiner for his Ph.D. dissertation in 1967. It especially awakened my interest in Sri Lankan (then Ceylon) Tamil, and it served as an introduction to that variety which I have often had reason to consult since. Subsequently, I was able to make his acquaintance at conferences, and most fortunately, fate gave us the opportunity to work together for a more extended time during one of the years that I spent in that country. Having the opportunity to work intensively with him along with Professor Karunatilake on the introductory text for Spoken Tamil during 1976-1977 involved me in one of the most rewarding, challenging and at the same time thoroughly pleasurable tasks in my academic life. It was a genuine international and intercultural effort, made possible to a major degree by Professor Suseendirarajah's wide and deep knowledge of the language and his intuitive and penetrating sense of its structure. However, one major factor making the experience so productive and memorable was his unfailing calm and good humor and his character of being a naturally engaged and cooperative collaborator even while being the major authority on the phenomena being addressed (not to mention his impressive capacity for sustained and concentrated effort).

Unfortunately, the situation has been such that I have not been able to work with him in person since that time, but

I have continued to profit from his productivity as it has appeared in published works. Despite the difficulties and uncertainties of his personal and academic situation, he has managed to continue being productive, and I was especially gratified to see his book on Jaffna Tamil appear. It was a worthy addition to his other work on that variety alone and in comparison with other varieties and languages. He has served the profession well, and has contributed the major share of what we know concerning the structure of that important Tamil variety as well as of some of its sociolinguistic and historical aspects. All of us with special interests in South Asian language owe him our appreciation. I felicitate him on this volume, and wish him many more years of productive work, hopefully in peace, calm and happiness.

---

*Professor of Linguistics, Department of Modern Languages,
Cornell University, USA.*

PROFESSOR R.E.ASHER FRSE

I was delighted to have the news of the proposal to bring out a felicitation volume to mark the occasion of the sixty-fifth birthday of Professor S.Suseendrarajah. It is a privilege for me to be associated with this.

Professor Suseendrarajah, who often refers to his good fortune at having studied in India under some of the greatest figures of the twentieth century in the field of Tamil studies, is himself a man of great learning who has made a major contribution in the world of Tamil scholarship.

For obvious, though not necessarily in all respects good reasons, the study of Tamil has over the centuries concentrated primarily on the language as written and spoken in southern India. Yet neither the nature nor the history of Tamil can be properly understood without some knowledge of the varieties spoken in Sri Lanka. More than that, a knowledge of Sri Lanka Tamil is a vital element in the understanding of the Dravidian family of languages, particularly since certain features have been preserved in Jaffna Tamil that have been lost elsewhere.

It is with an awareness of this that Professor Suseendrarajah embarked on the systematic study of Sri Lanka Tamil, working over the whole spectrum from phonology through syntax to sociolinguistic aspects of language use. The result has been series of articles and books which have become standard reading for the scholars interested in the structure of Tamil and Dravidian. The helpfulness of these publications is increased by the fact that he has added to his descriptive work on Tamil as spoken in Jaffna and Batticaloa a number of comparative studies highlighting the ways in which these varieties differ from Indian Tamil.

No less important are Professor Suseendrarajah's contributions relating to the language situation in his homeland. His appreciation of the need for the major communities in a multilingual society to have a knowledge of each other's language and culture has led him into fruitful collaboration with Sinhalese scholars, and his joint work with Professor W.S.Karunatillake has been particularly valuable.

It is the way of many scholars to accept no further responsibility than to the world of scholarship. Professor Suseendrarajah, however, belongs to that group of learned people who sense the value of putting their learning to other purposes too. He has therefore used his expertise to produce successful language teaching materials, in both Sinhalese and English, as well as articles of a more popular nature for the layman. Some of these are included among his publications in Tamil, among which are also to be found important works on folk songs.

Professor Suseendrarajah is equally esteemed as a person and as a scholar. All his friends and admirers will take great pleasure in offering him their felicitations on his reaching another of life's milestones and in extending to him their best wishes for many more happy and productive years.

Professor of Linguistics, Department of Linguistics, The University of Edinburgh, Edinburgh EH8 9LL, UK

It is my great pleasure to write this brief message to the Suseendrarajah volume - a collection of scholarly writings in the field of General Linguistics and related subjects written by Professor Suseendrarajah through a span of almost thirty years. Professor Suseendrarajah is indisputably the leading authority in Sri Lanka in the field of Dravidian linguistics in general and Tamil linguistics in particular, who is widely acknowledged in international publications in the field. He has contributed numerous scholarly articles in the field of Descriptive and Contrastive linguistics and in Applied Linguistics. Two very important works among his writings are (i). An introduction to Spoken Tamil (co-author) and (ii). Jaffna Tamil I, Phonology and Morphology. Of these the former is the only scientific attempt so far made to the teaching of Tamil to non Tamil students, specially to Sinhala students. It is a wonderful piece of work both of Contrastive and Applied linguistics with many insights into Tamil and Sinhala grammatical structures. The latter is the most authoritative work on Jaffna Tamil.

Professor Suseendrarajah is an eminent teacher, penetrating and painstaking scholar and a true friend, a "kalyana mitra". Fondly called 'Susee' by some of his friends and 'Rajah' by others, he is a person of sterling qualities, balanced in his judgement, impartial and ever adhering to justice.

I first met Prof.Suseendrarajah in 1970 when both of us were appointed to the teaching - staff of the Department of Linguistics in the University of Colombo. Eversince we have been very close friends also engaged in many joint projects on linguistic research. In 1974, as a result of the university reorganization, the Department of Linguistics was shifted to the Vidyalkankara campus (now the University of Kelaniya) and both of us were duly transferred. It is while being there that

we were able to get much of our work on contrastive Tamil and Sinhala studies done. In 1982, the Tamil stream of the University of Kelaniya was shifted to the Jaffna University and although we are now spatially distanced we keep on continuing our joint researches on these two languages. It is a real pleasure working with 'Rajah'.

Rajah is blessed with a wonderful wife, Kamaladevi, and three children Celvi, Aravindan and Giridaran all of whom are supportive of his academic pursuits.

Professor Suseendirarajah is a man of magnanimity and a person of the highest integrity. He is both saint and savant. On the occasion of his 65th birthday, we wish him well, good health and longevity.

sukhii diighaahyuko bhava niiiTuLi vaaLka.

---

*Senior Professor of Linguistics, University of Kelaniya,
Sri Lanka.*

PROFESSOR S. PATHMANATHAN

Prof. S.Suseendirarajah will soon be 65 years old and therefore he has to retire from University service. In the Faculty of Arts at the University of Jaffna he is the last of the older generation among our colleagues to retire from service. He has been the professor and Head of the Department of Linguistics. The Departments of Christian Civilisation and Arabic were also under his charge for a considerable length of time. He adorned the Chair which he held at the University and his retirement will create a void that cannot be filled.

He had his University education at the University of Annamalai where he followed courses of study in Tamil and Linguistics. He has been serving as a University academic at two Universities, namely the University of Kelaniya and the University of Jaffna at both of which he was reckoned as an eminent academic on account of his remarkable scholarship, the high quality of his research, nobility of character and the courage with which he fought for the cause of upholding high standards in university education. He was not a seeker of popularity and he never compromised his position and principles for the sake of appeasement.

It is very difficult these days to find a combination of all these qualities among academics in the university system. Those who have known his family somewhat closely may attribute these qualities to his home background. His father, the late Mr.Swaminathan, who was the principal of the Saiva Training College at Thirunelvely, was highly respected in the Peninsula on account of his integrity, outspokenness and his attachment to the cause of justice.

I have known Prof. Suseendirarajah for a long time, and very closely since 1986 when I was appointed to the Chair of History at the University of Jaffna. When I left the university in 1991 I did not have the slightest idea that I will

not rejoin him as a colleague. However, the course of destiny was beyond our expectations. The thought that he will be soon retiring from service creates feelings of despair to those of us who are concerned about academic standards.

It is my fervent hope that the younger generation of his colleagues would emulate his ways and work towards developing the University to a level of excellence.

Professor of History, University of Peradeniya, Vice-Chairman, University Grants Commission, Colombo, Sri Lanka.

PROFESSOR V.I.SUBRAMONIAM

Dr.S.SUSEENDIRARAJAH shortly to be retired from the Jaffna University, Sri Lanka is known to me, since his days as a student of Linguistics in the Annamalai University and later I remember to have met him when I was in the Jaffna University, Sri Lanka. His works on dialectology and in teaching of Tamil as a second language are well based on facts and are well received by scholars and students.

In the existing disturbed situation in Jaffna his academic contributions are achievements which very few can aim for.

Pro-Chancellor, Dravidian University, Kuppam, A.P., Former Vice-Chancellor, Tamil University, Hon. Director, International School of Dravidian Linguistics, Thiruvananthapuram, India.

I take great pleasure in writing this appreciation of the work of Professor Suseendirarajah on the occasion of his sixty fifth birthday. I have known Prof.Suseendirarajah and some of his family members well for nearly fifty years. He was my college mate and later a colleague in the Universities of Colombo and Jaffna. One of his brothers was my class mate at Union College, Tellippalai and another served as a member of the Council of the University of Jaffna during my tenure of office as Vice-Chancellor and continues to be a Council member even now. His father taught two of my brothers and a sister at the Saiva Teacher's Training College, Thirunelvely, Jaffna, in the mid forties.

Professor Suseendirarajah came into the academic field after a short stint as a journalist at Associated Newspapers Ltd., Lake House, Colombo. He studied Tamil and Linguistics under eminent Indian scholars and has collaborated in research in Tamil studies and Linguistics with internationally acclaimed scholars in Sri Lanka and abroad. He himself is now a recognized authority on Dravidian Linguistics and has authored a number of books and articles in this field either alone or in collaboration with local and foreign experts. All his articles are of high quality and they bear the stamp of a person of deep learning and scholarship. They also reveal the very high standard Professor Suseendirarajah has set for himself.

In his teaching career at Annamalai, Colombo, Kelaniya and Jaffna Universities spanning a period of over thirty years, Professor Suseendirarajah has trained a number of undergraduate and postgraduate students in linguistics and taught Tamil as a second / foreign language to Sinhalese and Chinese students. He has also served as an Examiner of Doctoral dissertations in Tamil studies and Linguistics on behalf of a number of foreign Universities. In Jaffna, where he has worked for the last seventeen years and is presently a

Senior Professor of Linguistics and the Head of the Department of Linguistics and English, he has worked hard to pass on his knowledge and expertise and a tradition of learning and scholarship to the younger generation of students and colleagues under extremely difficult conditions. In keeping with his name as a good scholar he set about this task quietly and without seeking any publicity. He was uncompromising on the question of maintaining high standards in teaching, examination and research in the University and his voice of dissent could be heard in all academic forum in the University whenever there was a likelihood of any decision of the University resulting in a lowering of standards. Although he has reached the mandatory age of retirement he is still in the prime of his life as far as academic work is concerned and his capacity to contribute to the development of his field of studies through teaching and research has not diminished in any way. It is hoped that his service will be made available to the University even after retirement.

I take this opportunity to felicitate Professor Suseendirarajah on his sixty fifth birthday and wish him many more years of happy and fruitful life.

---

*Senior Professor of Physics and former Vice-Chancellor,
University of Jaffna, Sri Lanka.*

PROFESSOR S.N.KANDASWAMY

I am very happy to recall my association with one of my old friends and colleagues, Dr.S.Suseendrarajah, presently the Head of the Department of Linguistics and English, University of Jaffna, Sri Lanka, on the pleasant occasion of bringing out a commemoration volume to highlight his academic distinctions and rich contributions, especially to the field of linguistic research. I know him personally for about four decades. When I was doing my research on "Paripaatal-A Linguistic Study" for my M.Litt. Degree under the guidance of Prof. T.P.Meenakshisundaran in the Annamalai University, he joined the then newly founded Department of Linguistics in July 1960, as a Post-Graduate student of the first batch of M.A. in Linguistics. Since it was the formative period, most of the faculty members and research scholars required proper orientation in the new discipline and hence joined as students in the Post-Graduate Diploma course in Linguistics, started in the same year. I was one of them. It was a testing time. Only a few of the senior staff members undertook the arduous task of preparing the course contents and delivered the lectures. From the very beginning, the methodology of teaching was archaic and not interesting to many and hence with all patience and endurance, the linguistic neophytes accustomed to sit in the classroom, nodding their heads, as if they fully understood the lectures and appreciated them, just to win the favour of the senior teachers.

However, still I remember that Dr.Suseendrarajah with his already acquainted knowledge in Dravidian Philology, through his study for M.A.Degree in Tamil at the Pachaiyappa's College, under the guidance of Professor M.Varadarasan, was able to shine brightly in the class. He was well disciplined, honest, and reserved. He was very prompt in his duty. Since he was both diligent and intelligent, many students sought his help in the preparation of regular academic exercises and also the dissertation on dialectology. He was self-made, and through of all the books, prescribed for the course and had the ability to elegantly and effectively communicate even the very difficult topics in General

Linguistics, with effortless ease. That was the main reason for his appointment as a Lecturer in the Department of Linguistics in 1964, when I was working on the same cadre in the Department of Tamil of the same University. After the arrival of Dr.S.Agesthialingom, the Department grew with fresh vigour, and scholars and specialists were invited frequently to participate in many national seminars on Dravidian Linguistics. Dr.Suseendrarajah continued to work as a reputed Lecturer, simultaneously doing his research for Ph.D. Degree on "Jaffna Tamil-Phonology and Morphology" which was evaluated and highly commended by eminent linguists Prof. James W.Gair, Cornell University, U.S.A., Prof. R.Householder, Indiana University, U.S.A., and Prof. R.E.Asher, University of Edinburgh, U.K. After the award of Ph.D. in 1967-8, he left India to work in his home country on various capacities.

Though I had branched off from the main stream of linguistics and adopted literature and philosophy as my favourite subjects, Dr.S.Suseendrarajah continuously cultivated an unabated interest in general, applied and sociolinguistics and published many thought-provoking articles and books in English and Tamil, admired and appreciated by the specialists in the discipline. He has crossed many rungs of the professional ladder and reached the pinnacle of Senior Professor in Linguistics. He can legitimately be proud of having produced many brilliant students in India, Sri Lanka, China and other countries, occupying exalted positions.

I am immensely happy that Dr.S.S.Rajah is endowed with an ideal wife and exemplary daughter and sons. Let me invoke Lord Nataraja to shower His choicest blessings on him and his family, to have a long lease of healthy life, all happiness and prosperity to pursue his cherished academic and research activities.

---

*Professor (Rtd.), Department of Literature, Tamil University,
Thanjavur, India.*

Dr. R.KOTHANDARAMAN

I have great pleasure in offering my hearty felicitations to Prof.S.Suseendarajah for his stimulating contribution to the cause of Tamil Sinhalese studies in the advanced level. Prof. S.Suseendarajah has the rare privilege of inheriting the intellectual tradition of two great eminent scholars namely Prof.M.Varadarajan and Prof.T.P.Meenakshisundaran under whom he had his advanced training both in Tamil and Linguistic studies in fifties and sixties.

Prof. Suseendarajah's overall contribution to the growth of Sri Lankan Linguistic and Tamil studies is quite substantial. He is one among the front line eminent scholars in contributing to the emotional integration of Sinhalese - Tamil Communities by initiating and successfully implementing various Tamil-Sinhalese research projects.

Prof.Suseendarajah is a rare phenomenon combining in himself the traditional values as also modern thoughts in his academic programmes. His inspiring academic leadership has contributed to the shaping of several young and promising Sri Lankan scholars in the fields of Tamil-Sinhalese studies. Prof. Suseendarajah's dedication and commitment to the enrichment of knowledge are exemplary.

I wish Prof.Suseendarajah to continue his intellectual activities for the benefit of futurity. His collected papers being brought out now will certainly provide a productive base to pursue the research programmes in the relevant fields. I pray Almighty to bless him with peace, prosperity, good health and longer life span to achieve his cherished goals.

Director (Retd.), Pondicherry Institute of Linguistics and Culture, Pondicherry, India.

Dr. P.R.SUBRAMANIAN

When Professor T.P.Meenakshisundaran headed the Department of Tamil (Arts) and the newly founded Department of Linguistics at the Annamalai University, I was a post-graduate student of Tamil there (1960-62). We, the students of Tamil, looked at the batch of students who took up the new course, Linguistics, with suspicion and surprise. Suspicion because of their unorthodox approach to language and surprise because of their struggle to come to grips with the logical rigour the discipline demanded in analysing languages. They puzzled us by dropping strange names such as Bloomfield, Hockett, Nida, etc. I was attracted by these young and energetic students and gradually I came to know many of them, Suseendarajah from Jaffna being one among them. Besides Linguistics, he had a 'different flavour' in speaking Tamil. The two made me strike a friendship with him. In course of time I found him a gentle and genial man. We departed as good friends, after the completion of the post-graduate course.

While Suseendarajah stayed at Annamalai University for some more years, my studies and carrier took me to different stations: to Thiruvananthapuram and to Koeln, Germany. In 1983, I joined the Greater Tamil Lexicon Project of the Tamil University, Thanjavur. Almost after two decades, I had to contact Suseendarajah seeking his help in an area of his specialization. The Editorial team of the Greater Tamil Lexicon decided to include the most common words of Jaffna Tamil, and it was left to my responsibility to work out some arrangement with the Department of Linguistics at Jaffna University. We wrote to Suseendarajah outlining the project and asking him to explore the possibility of setting up a Unit for this purpose under his supervision. With great pleasure he agreed to the proposal. They started collecting materials there and later his student Subathini joined the project at Thanjavur. My brief contact with him came to an end as I had to take up a different project in Madras.

Suseendirajah is now retiring from the University but, I am sure not from the academic activities. His in-born interest in Language studies will never allow him to step out of the 'web of words'. I wish him a peaceful life conducive enough to follow the footsteps of his illustrious teachers for whom "all day, and every day, words matter".

Chief Editor, Dictionary Project, Mozhi Trust, Chennai, India.

Rt.Rev.Dr.S.JEBANESAN

I count it a privilege to be associated with a volume being brought out to honour Prof.Swaminathan Suseendirajah, on the occasion of his 65th Birthday.

It is about 30 years ago that I met Dr.Suseendirajah. He was a young Tamil Lecturer, at the Undergraduate Department of Jaffna College. In 1969 I came from Kandy to accept a teaching position at Jaffna College, Dr.Suseendirajah had just then succeeded Prof.A.Sanmugas in the Undergraduate Tamil Department. Dr.Suseendirajah and I, because of our mutual interest became very close friends. In 1971 Dr.Suseendirajah left Jaffna College and joined the University of Colombo as Lecturer in Linguistics. Our paths crossed once again when Dr.Suseendirajah came to the University of Jaffna in 1981 to teach Linguistics.

In my long association with Prof.Suseendirajah I found in him three great traits. He was an industrious and sedulous scholar. It has been wisely said "Keep young by continuing to grow". Prof.Suseendirajah is young at heart because he is a growing personality. The essence of Dr.Suseendirajah's scholarship lay in the fact that he was a Linguist and not a mere Tamil scholar. There are thousands of people who are better Tamil scholars than he. The reason that enabled him to make such a signal contribution to Tamil is that he brought his vast linguistic scholarship to the cause of promoting Tamil research.

Prof.Suseendirajah is a man of integrity. I have sat with him on Interviewing Boards at the University, nobody doubted his honesty and judgement. His markings at Examinations and his evaluation reports of dissertations are

always held in high esteem. Prof.Suseendirarajh carried out his duties unostentatiously. He detested titles and awards given by people. Once I asked him to be the Chief Guest at an important function of one of our educational institutions. He declined the honour saying there is time more to be honoured and garlanded. As a friend and colleague I am proud to have known him. May god Almighty Shower His Blessings on Prof.Suseendirarajah and his family.

Member of the Council, University of Jaffna, Jaffna Diocese of the Church of South India, Bishop in Jaffna, Colombo, Sri Lanka.

Dr. M. ANDRONOV, M.A., Ph.D.
Institute of Oriental Studies
Armianski 2
Moscow (U.S.S.R.).

April 28th, 1969

Dear Sir,

In January 1968 I visited the Annamalai University and was much impressed there by your Ph.D. dissertation on Ceylon Tamil. Unfortunately at that time I had no opportunity to study it carefully. I will be much obliged if you could find it possible to let me have a copy of your dissertation for temporary use and return. If the dissertation is to be published in book form, I request you to be so kind as to send me a copy.

In either case it may kindly be sent to my address by registered book post.

Hoping for your kind reply,

With best regards,

Yours sincerely,

Sd/- **M. ANDRONOV**
Head of the Indian
Language Department

(Editors' note : A personal letter dated 28th April, 1969 indicating Dr. Andronov's appreciation of Dr.S.Suseendirarajah's doctoral dissertation).

பேராசிரியர் சுசீந்திரராசாவை எனக்கு நேரில் பதினைந்தாண்டுகளாகத்தான் தெரியும். மிக நீண்டகாலமாக அவரைத் தெரிந்திருப்பதுபோல ஓர் உணர்வு. அவர் என் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய பதிவு, அந்த உணர்வைத் தோற்றுவிக்கிறது. நண்பர்களிடையே, இவர் 'சுசி' எனப்படுவார். பேராசிரியர் பண்பின், திறவுகோலை, சுசியென்ற சொல்லில் காணலாம். 'Suci' என்ற வடமொழிச் சொல், தமிழிலே சுசியென்று ஆகிறது. சுசியென்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் உள்வேனும், முதன்மைப்பொருள் சுத்தம் என்பதாகும். சுசி என்பதன் அடியாகச் சுசிகரம் என்றொரு சொல் அமையும். அச்சொல்லுக்கு சுத்தம், மேன்மை என்பன பொருள்கள். இந்த இரண்டு இயல்புகளும் நன்கு வாய்க்கப்பெற்றவர் சுசி.

சுத்தத்துக்கும் அசுத்தத்துக்கும் உள்ள வேறுபாடு, மேன்மைக்கும், கீழ்மைக்கும் உள்ள வேறுபாடு போன்றவை மிக முக்கியமானவை என்பது பேராசிரியரின் பொதுவான நிலைப்பாடு. இவரின் குணநலன்களைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, தமிழிலுள்ள மிகப் பழைய அறநூல்களுள் ஒன்றான நாலடியார் உதவுகிறது. நாலடியார் திருக்குறளோடு ஒப்ப மதித்துப் போற்றப்பட்டு வந்துள்ளது. 'ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி; நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி' என்னும் பழமொழி அதற்குச் சான்று. மேன்மக்களியல்பை நாலடியார் உரைக்குமாறு:

சான்றாண்மை சாயல் ஒழுக்கம் இவை மூன்றும்
வான்றோய் குடிப்பிறந்தார்க்கல்லது - வான்றோயும்
மைதவழ்வெற்ப படாஅ பெருஞ்செல்வம்
எய்தியக் கண்ணும் பிறர்க்கு ..... (142)

சான்றாண்மை, சாயல், ஒழுக்கம் என்ற நாலடியாரை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ள G.U.Pope இந்த இயல்புகளை true, excellence, dignity, good conduct எனக் குறிப்பிடுவர். சுசியில் இந்த இயல்புகளை அவதானிக்கலாம்.

சுசி நுனிப்புல் மேய்ந்துவிட்டு, தான் பலதுறை வல்லுநரென என்றும் காட்ட முயன்றதில்லை. மொழியியல் துறையில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டு வரும் அவர், பிற துறைகளிலிருந்து ஒதுங்குவதை, பல சந்தர்ப்பங்களில் கவனித்திருக்கிறேன். நாலடியார் செய்யுளொன்று, இவர் இயல்பை விளக்கவல்லது :

கல்வி கரையில் கற்பவர் நாள்கில
மெல்ல நினைக்கிற பிணிபல - தெள்ளிதின்
ஆராய்ந்தமைவுடைய கற்பவே நீர் ஒழியப்
பாலுண் குருகிற நெரிந்து....(135)

சுசி ஒரு சிறந்த நண்பர். நாலடியார் கடை, இடை, தலை என்று மூவகை நண்பர்களை மூன்று மரங்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறது.

கடையாயார் நம்பிற் கமுகனையர் ஏனை
இடையாயார் தெங்கினையர் - தலையாயார்
எண்ணரும் பெண்ணைபோன் றிட்டஞான்றிட்டதே
தொன்மை யுடையார் தொடர்பு....(216)

கமுகு, தென்னை, பனை என்ற மரங்களுள் கமுகுக்கு எப்போதும் நீரூற்றிக் கவனித்து வரவேண்டும்; தெங்குக்கு தொடக்கக் காலத்தில் ஓரளவு கவனிப்பு வேண்டும்; பனைக்கு எவ்வித கவனிப்பும் வேண்டியதில்லை. சுசி பனை போன்ற நண்பர், இவருடைய முழுப்பெயரும் இந்த இயல்பை விளக்குகிறது. சுசீந்திரராசா என்பது சுசீந்திரத்துக்கு மன்னன் எனப் பொருள்பட்டு, சுசீந்திரம் என்ற தலத்துச் சிவபெருமானைக் குறிக்கும். கன்னியாகுமரிக்கு அண்மையிலுள்ள சிவத்தலம் சுசீந்திரமாகும். சுசீந்திரத்து இறைவன் தூண் வடிவில் உள்ளான். நண்பருக்கு இடுக்கண் ஏற்படும்போது, அவருக்கு ஆதரவாகத் தூண்போல நின்று செயற்படுவது இவர் இயல்பு.

சுசி மான உணர்வு நன்கு வாய்க்கப்பெற்றவர். மானம் என்பது தன்னிலையில் தாழ்வுபடாமையெனப் பொருள்படும். தகுதி இல்லாதவர்கள் பெருமிதமாக நடந்து கொள்வது, இவரை மனம் புழுங்கச் செய்யும்.

திருமதுகை யாகத்திறனிலார் செய்யும்
பெருமிதங் கண்டக் கடைத்தும் - எரிமண்டிக்
கானந் தலைப்பட்ட தீய்போற் கனலுமே
மானமுடையார் மனம்.....(291)

சுசி பொதுமேடைகளுக்குப் போவதில்லை. பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியிலே, மேடைகளில் ஏறுவதற்கும் பொதுக்கூட்டங்களிலே பேசுவதற்கும் தயங்குவார். நாலடியாரின்படி, அறிவுடையோர் மூடர்சபையில், தாம் கற்றவைகளைச் சொல்லார்.

புல்லாபுன் கோட்டிப்புலவர் இடைப்புக்குக்
கல்லாத சொல்லுங் கடையெல்லாம் - கற்ற
கடாஅயினுஞ் சான்றவர் சொல்லார் பொருண்மேற்
படாஅ விடுபாக்கறிந்து....(255)

அறிவுடையார் அறிவில்லார் சபையில் ஒன்றையெஞ் சொல்லல் ஆகாது என்றும் நாலடியார் கூறும்.

மெய்ஞ்ஞானக் கோட்டி உறழ்வழி விட்டாங்கோர்
அஞ்ஞானத் தந்திட்ட துவாங்கறத்துழாய்க்
கைஞ்ஞானங் கொண்டொழுங்காரறி வாளர்முன்
சொன்ஞானஞ் சோரவிடல்.....(311)

காலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது; சுசிக்கும் வயது போய்க் கொண்டிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்துக்கும், சிறப்பாகக் கலைப்பீடத்துக்கும், அதிலும் சிறப்பாக மொழியியல் துறைக்கும் - இப்போது நிலவும் சூழ்நிலையில் - அவருடைய சேவை தொடர்ந்து கிடைத்து வரவேண்டும்.

சுசியின் உலகம் பல்கலைக்கழகம்தான். பல்கலைக்கழகத்திலுள்ள பலர் சுசியில் அன்புடையவர்கள் என்று கூற இயலாது; ஆனால் மதிப்புடையவர்கள் என்று கூறலாம். இந்தச் சிறப்பை, முதுமொழிக்காஞ்சி இரண்டாவது செய்யுள், 'காதலிற் சிறந்தன்று கண்ணாஞ்சப்படுதல்' என்று புகழ்ந்துரைக்கும்.

சுசியின் பணி முடிந்து விடக்கூடாது; உலகம் பயன்பெற உடல் நலத்தோடும், உள நலத்தோடும் அவர் இன்னும் நீண்டகாலம் வாழவேண்டும்.

பேராசிரியர், உப்சலாப் பல்கலைக்கழகம், சுவிட்சர்

தமிழ்க்கல்வி வரலாற்றில் 1960ஆம் ஆண்டு ஒரு திருப்புமுனை. அதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. அவற்றுள் இரண்டு காரணங்கள் இங்குக் குறிப்பிடத்தகுந்தவை: 1. பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார் 1958ல் இரண்டாம் தடவை தமிழ்த்துறை தலைவராய் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறுப்பேற்று 1959ல் மொழியியல் துறைத் (அப்போது தமிழ் அல்லாத திராவிட மொழிகளின் ஆய்வுத்துறை என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது பேரா.தெ.பொ.மீ. காலத்திலேயே மொழியியல் என்ற பெயர் மாற்றம் பெற்றது) தலைவராயும் பொறுப்பேற்றது. 2. மொழியியல் துறையை கற்பிக்கும் துறையாய் மாற்றி 1960ல் மொழியியலில் முதுகலை வகுப்பு துவக்கப்பட்டது. இதனால் தமிழ் உலகில் பல மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அவையாவன : 1. மொழிநூல் (Comparative Philology) என்ற பெயரில் ஒரு சில மூத்த அறிஞர்களின் சிறப்புப் பாடமாய் இருந்தது, மாணவர்கள் நிலைக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு பரவலாக்கப்பட்டது. 2. மொழியியல் (Linguistics) என்ற பரந்துபட்ட ஆய்வுத்துறையாய் மொழி ஆய்வு பன்முகம் கொண்டது. 3. இதன் பயனாய் கட்டமைப்பு (Structure) ஆய்வு அல்லது விளக்கமுறை (Descriptive) மொழியியல் ஆய்வு தீவிரம் அடைந்து இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், ஆவணங்கள் ஆகியவைகளின் மொழி கட்டமைப்பு ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 4. மரபு இலக்கணங்களின் கோட்பாட்டு ஆய்வும், மதிப்பீட்டு ஆய்வுக்கூட தீவிரம் அடைந்தன. 5. இந்த ஆய்வுகள் தமிழ் மொழியின் கட்டமைப்பு பற்றிய புதிய உண்மைகளை வெளிக்கொணர்ந்தன; தமிழ்மொழி வரலாற்று ஆய்வுக்கு விஞ்ஞான ரீதியில் அடித்தளம் இட்டன. 6. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஆசிரியர்களிடையேயும் மாணவர்களிடையேயும் மொழி ஆய்வு செய்ய புதிய உத்வேகம் பிறந்தது.

மொழியியல் முதுகலை வகுப்பில் முதல் கணத்தில் (Set) ஐந்து மரணவர்கள் மட்டுமே சேர்ந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கேரளத்தவர்; மற்றொருவர் இலங்கையர். அந்த ஐந்து மாணவர்களுமே பிற்காலத்தில் பேராசிரியர்களாயும் துறைத் தலைவர்களுமாய் உயர்ந்து சாதனை செய்தவர்கள். அவர்களில் ஒருவரே இலங்கையைச் சேர்ந்த பேரா. சுசீந்திரராசா அவர்கள்.

நான் 1959லிருந்து மொழியியல் துறையில் பணியாற்றி வந்ததால், பேரா. சுசீந்திரராசாவின் வளர்ச்சியையும் மனிதப்பண்பையும் நேரடியாக அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு பெற்றவன். ராசா வகுப்பறையிலும் வெளியிலும் ஒரு நல்ல மாணவர் என்ற பெயர் எடுத்தார். அவர் முன்னரே தமிழில் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றிருந்ததோடு ஆங்கிலத்திலும் சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார். அதனால் அவர் எதையும் ஆராய்ச்சி நோக்கோடு சிந்திக்கக் கற்றுக் கொண்டார். தனிப்பட்ட முறையிலும் என்னோடு மரியாதையோடும் அன்போடும் பழகியதால் பின்னர் எங்கள் தொடர்பு நட்பாகவும் பின்னிப் பிணைந்தது.

முதுகலைப்பட்டம் பெற்றவுடன் முனைவர் பட்ட ஆய்வும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலேயே மேற்கொள்ள விரும்பினார். பேரா. தெ.பொ.மீ. அவர்கள், ராசா தமிழிலும் முதுகலைப்பட்டம் பெற்றிருந்ததால் பல்கலைக்கழக வாயிலாக மத்திய அரசிடம் அனுமதி பெற்று மொழியியல் துறையில் விரிவுரையாளராக நியமித்தார். பல்கலைக்கழக அளவில் ஒரு மாணவர், தான் படித்த துறையிலேயே விரிவுரையாளராக நியமிக்கப்படுவது அந்த மாணவருக்குப் பல்கலைக்கழகம் கொடுக்கும் சிறந்த கவுரவம் ஆகும். தன்னுடைய கடின உழைப்பால் நல்ல ஆசிரியர் என்று பெயர் எடுத்தார். துறை செயல்பாடுகளிலும் பங்கு கொண்டார். தன்னுடைய தகுதியை உயர்த்திக் கொள்ள வேண்டியும், ஆராய்ச்சியில் உள்ள ஈடுபாட்டின் காரணமாகவும், முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்குப் பகுதி நேர மாணவராகப் பேரா. தெ.பொ.மீ. அவர்களிடமே பதிவு செய்து கொண்டார். ஐந்து ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்ததால் எங்களுடைய உறவில் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. அப்போது அவர் செய்த உதவி மறக்க முடியாதது. திராவிட மொழிக்குடும்பம் என்ற என்னுடைய கட்டுரை இலங்கைப் பத்திரிகை வீரகேசரியில் வெளிவர உதவி செய்ததோடு அதற்குச் சன்மானமும் வாங்கித் தந்தார். என் வாழ்வில் என் எழுத்துக்காகப் பெற்ற முதல் சன்மானம் என்ற முறையில் அந்த நிகழ்ச்சி என் நெஞ்சை விட்டு என்றும் அகலாதது. மேலும் அது எனக்குப் பல இலங்கைத் தமிழ் அறிஞர்களோடு தொடர்பு ஏற்படவும் வழிவகுத்தது.

அவர் திருமணம் புரிந்து கொண்டு அண்ணாமலைநகர் வந்தபோது என்னுடைய குடும்பமும் கனகசபைநகரில் இருந்ததால், கனகசபைநகரில் குடும்பம் வைக்கவும், வேண்டிய உதவி செய்யவும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இந்தக் குடும்ப உறவால் என் மனைவி யாழ்ப்பாணச் சிறப்பு உணவு வகையான சொதி செய்யக் கற்றுக் கொண்டார். ஒவ்வொரு ஆண்டும் கோடைக்காலத்தில் சொதி செய்யும் போதெல்லாம் எங்கள் குடும்பத்தார் மட்டும் அல்லாமல் எங்கள் உறவினர்களும் சுசீந்திரராசா குடும்பத்தாரைப் பற்றி மகிழ்வுடன் நினைவுகூருவோம்.

அவர் தாயகம் திரும்பிய பிறகும் எங்கள் தொடர்பு நீடித்தது; அது இன்றும் தொடர்கிறது. எங்களிடையே இலங்கை நண்பர்கள் மூலம் உசாவல்கள் வழியாக உறவு இருந்து வருகிறது. எங்களுக்கு இடையே கட்டுரைகள், நூல்கள் பரிமாற்றம் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. நான் 1992ல் கொழும்பு பயணம் மேற்கொள்வதற்கும் அவரும் ஒரு காரணகர்த்தா.

இலங்கைத் தமிழை, அதன் தனிச்சிறப்புகள், சிங்கள - தமிழ் உறழ்வு ஆய்வு வரலாற்று மொழியியல், சமூக மொழியியல் என்று பல நிலையிலும் ஆய்வு செய்த பெருமை அவருக்கு உண்டு.

அவர் 65 ஆண்டு நிறைவு பெறுவதை ஒட்டி அவருடைய மாணவர்கள் ஒரு மலர் வெளியிடுவது அறிந்து மகிழ்கிறேன்.

அவர் தொடர்ந்து தமிழ்ப்பணி செய்யும்படி நல்ல உடல்நலமும் உள்ள நலமும் பெற்று வாழத் தில்லைக் கூத்தனை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

பேராசிரியர் (ஓய்வு); தலைவர், இந்தியத் திராவிட மொழியியற் கழகம், திருவனந்தபுரம், ஆய்வாளர், புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம்; அண்ணாமலைநகர், இந்தியா.

பேராசிரியர் ச.அகத்தியலிங்கம்

பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா 65 வயது நிரம்பும் இன்றைய இளைஞர். அன்று முப்பது வயது இளைஞராகக் கண்ட அதே உருவம், அதே உள்ளம், அதே ஊக்கம், அதே சிரிப்பு ஆகியவற்றுடன்தான் இன்றும் நான் என் கண்களில் காண்கிறேன். அறுபத்தைந்து ஆண்டு அகவையினும் அவர் பொலிவாக வாழ்வது கண்டு மகிழ்கிறேன்.

வாழ்வில் சில குறிக்கோள்களுடன் வாழ்பவர் அவர். அதே குறிக்கோள்களை நான் அன்றும் கண்டேன். இன்றும் காண்கிறேன். நல்ல ஒரு ஆசிரியனுக்கு என்னென்ன எண்ணங்கள், என்னென்ன ஆசைகள், அபிலாஷைகள், நோக்கங்கள் இருக்க வேண்டுமோ அவை அனைத்தையும் கொண்டிருந்ததுடன் அவை நடைபெற்ற நிலையில் நெஞ்சம் நிறைந்த நிலையில் வாழுகிறார் அவர். ஒரு நல்ல ஆசிரியன் எதையெதைச் சாதிக்க வேண்டுமோ அதை அதையெல்லாம் சாதித்த ஒரு சாதனை புருஷராக அவர் உள்ளார். நல்ல மாணவர்கள், நல்ல குடும்பம், நல்ல சிந்தனை, நல்ல சிறப்புகள் போன்றவற்றைப் பெற்றும் நயமான போக்குகளைக் கொண்டும் வாழ்வது நமக்குப் பெருமையையும் பெற்றகரிய மகிழ்ச்சியையும் தருகின்றன. இன்றுபோல் என்றும் வாழ என் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்!

முன்னாள் துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்
தஞ்சாவூர், இந்தியா.

பேராசிரியர் இ.அண்ணாமலை

அறுபதுகளில் மொழியியல் தமிழ்நாட்டில் பயிராக்கப்பட்டபோது அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தெ.பொ.மீ.யிடம் இந்தப் புதிய பயிர் பற்றிய அறிவைப் பெற்ற முதல் மாணவர்களில் நண்பர் சசீந்திரராஜாவும் ஒருவர். இந்தப் பயிரைத் தமிழ்நாட்டிலும் இந்தியாவிலும் பல வகைகளில் வளர்த்தார்கள் இங்கு பயிற்சி பெற்ற மாணவர்கள். இலங்கையில் இதை வளர்த்ததில் சசீந்திரராஜாவுக்கு முக்கியமான பங்கு உண்டு. அவருடைய ஆய்வும் நூலும் இலங்கைத் தமிழை உலகளவில் மொழியியலாளருக்கு அறிமுகம் செய்தன.

மொழி வளர்ச்சி, மொழிப் பிரச்சனைகளின் தீர்வு, மொழி கற்பித்தலில் சீர்மை ஆகியவற்றுக்கு மொழியியலாளர் பங்களிப்பர் என்ற சமூக நம்பிக்கையில் நிறைவேற்ற வேண்டியது இன்னும் இருக்கிறது. சசீந்திரராஜா தொடர்ந்து அவற்றை நிறைவேற்ற வாய்ப்புகள் கிடைக்க வேண்டும். வெற்றி பெற வேண்டும்.

மொழியியல் பயிர் இப்போது தகவல் தொழில்நுட்பத்துறை (Information Technology), சூழலமைவுத்துறை (Ecology), கலாச்சார அரசியல் துறை (Cultural Politics) முதலிய புதிய நிலங்களில் வளரும் தேவை இருக்கிறது. சசீந்திரராஜா முதலானோர் இலங்கையில் வளர்த்த மொழியியல் இதற்குத் தயாராக வேண்டும். மாறி வரும் காலத்தில் தனக்கு ஒரு இடத்தைப் பிடிக்க வேண்டும். இப்படி இன்னும் செய்ய வேண்டிய பணிகள் காத்திருக்கின்றன. அவற்றை நிகழச் செய்ய சசீந்திரராஜா பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

முன்னாள் இயக்குநர், இந்திய மொழிகள் நடுவண் நிறுவனம், மைசூர்; பொதுச் செயலாளர், உலகத் தமிழாராய்ச்சிக் கழகம்; மைசூர், இந்தியா.

பேராசிரியர் ஜெ.நீதிவாணன்

தென்னகப் பல்கலைக்கழகங்களிலேயே முதன் முதலாக மொழியியல் பட்டமேற்படிப்பு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1960இல் தொடங்கப்பெற்றபோது அவ்வகுப்பில் சேர்ந்த அறுவருள் நண்பர் சசீந்திரராஜாவும் ஒருவர். ஆறு மாணவருள் நாங்கள் நான்கு பேர் சென்னை, பச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழ் (ஆனர்சு) முடித்துவிட்டு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனாரின் முயற்சியால் தொடங்கப் பெற்ற புதிய துறையாகிய மொழியியலின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு மொழியியல் துறையின் முதல் மாணவர்கள் என்ற சிறப்பைப் பெற்றோம். நண்பர் சசீந்திரராஜா எங்களுக்கு இரண்டு ஆண்டு முன்னதாகவே தமிழ் (ஆனர்சு) படிப்பை முடித்திருந்தார். பொதுவாகவே, தமிழ் (ஆனர்சு) முடிக்கும் மாணவர்கள் உடனடியாகக் கல்லூரி விரிவுகையாளர் பணியில் அமர்வதுண்டு. எனினும், அப்பட்டப்படிப்பின் ஒரு பகுதியாக மொழிநூலைக் கற்றிருந்த நாங்கள் பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ.யின் தலைமையின் கீழ் அமைந்த மொழியியல் துறையில் மொழியியலைப் புதிய கோணத்தில் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஒன்று சேர்ந்தோம்.

இரண்டு ஆண்டுகள் நாங்கள் ஒன்றாகப் படிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு எங்களுக்குக் கிட்டியது. பேராசிரியர்கள் தெ.பொ.மீ.யும், முத்துச்சண்முகம் பிள்ளையும் மொழியியலை எங்களுக்குக் கற்றுத் தந்தனர். வகுப்பில் மட்டுமின்றி, விடுதியிலும் ஓராண்டு நாங்கள் ஒரே அறையில் இருக்கும் வாய்ப்பு கிட்டியது. ஈழத்திலிருந்து, எண்ணிறந்த மாணவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. வளாகத்தின் எப்பகுதியிலும் ஈழத்தமிழ் எப்போதும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்த காலம். ஈழத்தமிழ் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு ஆகியவை பற்றி பற்பல புதிய செய்திகளை நண்பர் சசீந்திரராஜாவிடம் பகிர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா மொழி, இலக்கியம், சைவ சமயம் ஆகியவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். மொழியியல் துறையில் மாணவராகவும் ஆய்வு மாணவராகவும் இருந்தபோது மலையாளம், கன்னடம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் சான்றிதழ் பெற்றவர். அவருடைய கடின உழைப்பிற்கு அவையே சான்று. அவர் வெளிக் கொணர்ந்துள்ள நூல்களும் எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளும் அவரது புலமையை நன்கு வெளிப்படுத்துவன. தம் தாயகத்தில் அவர் பணியாற்றிய உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் அவரைச் சிறந்ததோர் ஆசிரியராகவும், ஆய்வாளராகவும் இனங்கண்டுள்ளன. மாணவர் சமுதாயத்துக்கும், தமிழ் மொழி, இலக்கிய உலகிற்கும், திராவிட மொழியியலுக்கும் பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா ஆற்றியுள்ள தொண்டு பெரிதும் பாராட்டுக்குரியது. நிறுவனப் பணியிலிருந்து அவர் ஓய்வு பெற்றாலும், அவரது ஆய்வுப் பணிக்கு என்றுமே ஓய்வு இராது என்பதில் ஐயமில்லை.

பேராசிரியர், மொழியியல் துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை, இந்தியா.

பேராசிரியர் கி.கருணாகரன்

கடந்த முப்பத்தேழு ஆண்டுகளாக அருமை அன்பர் - பேராசிரியர் டாக்டர் சசீந்திரராஜா அவர்களுடன் தொடரும் நட்பையும் கல்வி - ஆய்வுசார் பணிகளையும் எண்ணியெண்ணி மகிழ்கிறேன். அவரது நல்ல கல்வி ஆய்வுப்பணிகளைத் தமிழகமும், ஈழமும் நன்கறியும். தமிழ் மொழியியல் உயர்கல்வியில் மட்டுமன்றி, ஆங்கிலமொழி ஒப்புமையாகக் ஆய்விலும் ஈடுபட்டு, அவற்றிலெல்லாம் தனிமுத்திரை பதித்தவர் பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் உயர் ஆய்வு மையத்தில் பயின்று, அத்துறையின் முதல் பி.எச்.டி. பட்ட ஆய்வாளராக வெளிவந்தவர். கிளை மொழியியல், ஒப்பாக்க மொழியியல், மொழி கற்றல் - கற்பித்தல், இருமொழியம் போன்ற ஆய்வுப் பிரிவுகளில் தனியானதொரு ஈடுபாடு கொண்டு நல்ல சில ஆய்வுகள் அமையக் காரணமாக இருந்தவர்.

மரபிலக்கணத்தையும் மொழியியலையும் முறையோடு பயன்படுத்தி, கற்பித்தலையும் ஆய்வுகளையும் ஈழத்தில் நெறிப்படுத்தியவர். இதற்காக முன்மாதிரியான ஆய்வுகளையும் செம்மையான பணிகளையும் மேற்கொண்டவர். மேலைநாட்டு அறிஞர்களோடு இணைந்து பணியாற்றியவர். தமிழக மொழியியல் கல்வி ஆய்வுகளோடு அத்துறையின் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாக இருந்து வருபவர்.

தமது மாணவர்களும் ஆய்வாளர்களும் ஆசிரியர்களும் தங்களது பயிற்சியை, ஆய்வுத் திறமையை, ஆய்வு மற்றும் கற்பிக்கும் திறன்களை மேம்படுத்திக் கொள்ள நல்ல வாய்ப்புகளை உருவாக்கிக் கொடுத்து வருபவர். இதனால் பயனடைந்தோர் பலர். பழகுதற்கு இனியவர்; நெறியாளர்; நல்ல பண்பாளர்; எதையும் முறையாகவும் நிறைவாகவும் செய்வதில் சாதனையாளர். அவரது அரிய ஈடுபாட்டால், முயற்சியால் தமிழும் - மொழியியலும் ஈழத்தில் ஒருங்கிணைய முடிந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய சான்றோரின் மணிவிழா சிறக்க வேண்டும். அவரது நற்பணியும் மொழிப்பணியும் சிறக்க வேண்டும். அருமைப் பேராசிரியர் நீடுழி வாழ்ந்து இன்னும் அரும்பணிகளை ஆற்றிட இறையருளை வேண்டுகிறேன். அவருக்கு என்னுடைய அன்பு - எளிய பாராட்டுகள் உரியன.

அவரைப் போற்றிும் வகையில் மலரினை வெளிக்கொணரும் அன்பர்களுக்கும் பாராட்டு உரியது.

வாழ்க டாக்டர் ராஜா! வளர்க அவர்தம் அறிவுப்பணி!!

பேராசிரியர், மொழியியல் துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர், வருகை தரு பேராசிரியர், தெற்காசிய மொழிகள் மற்றும் பண்பாட்டுத்துறை, மிக்கிசன் பல்கலைக்கழகம், ஆன் ஆர்பர், மிக்கிசன் (அமெரிக்கா).

முன்னாள் துணைவேந்தர், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், இந்தியா.

பேராசிரியர் இராம.சுந்தரம்

நினைந்து போற்றத்தக்க இன்றைய ஈழத்தமிழறிஞர்களுள் நண்பர் சுசீந்திரராஜாவுக்கு ஒரு சிறப்பிடம் உண்டு. தமிழிலும் மொழியியலிலும் ஆழ்ந்த புலமையர். சொல்ல வரும் செய்தியைச் சுவை குன்றாது சொல்லவும் எழுதவும் வல்லவர். பழகுவதற்கு இனியவர். எங்கள் நட்புறவு குறுகிய காலத்ததே எனினும் அது நெஞ்சில் நிறைந்து நினைவில் மலரும் நட்பாகும். 1992இல் இலங்கை சென்றபோது ராஜாவைக் கண்டு நட்பைக் கெட்டிப்படுத்த விரும்பினேன். அன்றைய சூழ்நிலையின் பேதகதியால் அது கூடாது போயிற்று. இன்னும் காலமுண்டு; சந்திக்கும் ஆசையுண்டு.

ஈழத்தமிழின் பேச்சு வழக்கு, எழுத்து வழக்கு பற்றிய மொழியியல் ஆய்வில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தி, அதில் தமக்கென ஓரிடம் கண்டவர் சுசீந்திரராஜா. அவரது ஆய்வின் பலனாக, ஈழத்தமிழ் பற்றிய பல மொழியியல் ஆய்வுகள் பின்னர் வெளி வரலாயின. தமிழியல் சார்ந்த அவரது பிற ஆய்வுகளும் புதுவெளிச்சம் தந்தன. நல்லறிஞர்களின் மாணவராகிய அவர், பல நல்ல மாணவர்களை உருவாக்கிய நல்லாசிரியராகவும் திகழ்வது பாராட்டத்தக்கதாகும்.

அயல்நாட்டு மாணவர்களுக்குத் தமிழ் கற்பிக்கும்போது, தமிழில் வட்டார வழக்குகளின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை எடுத்துரைக்கையில், ராஜாவின் ஈழத்தமிழ் பற்றிய கட்டுரைகள் பெருந்துணை புரிந்ததைப் பட்டறிந்து உணர்ந்தவன் நான். தரமான எழுத்து, நயமான பேச்சு, அவரது பேச்சில் இழையும் ஈழத்தமிழின் ஒலிநயம் செவிக்கின்பம். கட்டுரைகள் கூறும் கருத்துக்கள் சிந்தைக்கின்பம். இவ்வாறு, தமிழ் மொழி ஆய்வில் இன்பூட்டிய நண்பர் ராஜாவின் கட்டுரைகள் தொகுப்பாக வெளிவருவது அடுத்து வரும் தலைமுறைக்கு ஒரு பெருங்கொடையாக அமையும். அவரது ஆய்வு தந்திருக்கிற ஒளிவீச்சில், துலங்காத பொருளும் துலங்கும்; விளங்காத பொருளும் விளங்கும்; இது உறுதி. தொடர்க அவரது தமிழ்ப்பணி!

'செல்லும் நெறியெலாம் சேமநெறியாகுக'

பேராசிரியர் (ஓய்வு), அறிவியல் தமிழ்த்துறை
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், இந்தியா.

பேராசிரியர் கோ.சீனிவாசவர்மா

பேராசிரியர் சுவாமிநாதன் சுசீந்திரராஜா அவர்கள் ஆங்கிலம் மற்றும் மொழியியல் துறைகளின் தலைவராகப் பணியாற்றி வருகின்றார். அவர் தமிழ் மொழியை முறையாகத் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார், பேராசிரியர் மு.வரதராசனார் ஆகியோரிடம் பயின்றவர். பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதுகலை மொழியியல் மாணவராகச் சேர்ந்தபொழுது வகுப்புத் தோழராகவும், விடுதியில் அறைத் தோழராகவும் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அவருடைய நட்பு என்றும் போற்றுதற்குரியது.

சிறந்த கல்வியாளர். தாய்த் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்யும் முகத்தான் யாழ்ப்பாணத்தில் வழங்கும் பேச்சுத்தமிழை முனைவர் ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்தார். அதுவே பின்னர் நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளது. தாம் கற்ற கல்வியை மாணவர்கட்கு வழங்கி நல்லாசிரியராக முப்பது ஆண்டுகட்கு மேல் பணியாற்றிய பெருமையை உடையவர். அவரது மாணாக்கர்கள் பலர் இன்று உலகளாவிய கல்வி நிலையங்களில் பணிபுரிந்து, அவரது புகழுக்கு மேலும் முடிசூட்டுகின்றனர்.

பழகுவதற்கு இனியவர். நல்லொழுக்கமும், நற்பண்பும் உள்ளவர். அவரது பணி சிறக்கவும், பல்லாண்டு இனிது வாழவும் அன்பு நெஞ்சங்கள் வாழ்த்துகின்றன. அறுபது அகவையை எட்டும் நிலையில் உள்ள கெழுதகை நண்பர் இவ்வையத்து சிறப்பெல்லாம் பெற்று பேரும், புகழும் நிலைத்திட எல்லாம் வல்ல தில்லை நடராசப் பெருமான் அருள் புரிய வேண்டுகிறேன்.

பேராசிரியர், மொழியியல் உயராய்வு மையம்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம், அண்ணாமலைநகர், இந்தியா.

பேராசிரியர் கி.அரங்கன்

பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா அவர்கள் அறுபத்தைந்தாவது ஆண்டை ஒட்டி அவருடைய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுவது குறித்து மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். பேரா. சசீந்திரராஜா அவர்கள் என்னுடைய மாணவப் பருவத்திலிருந்தே அறிமுகமானவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் உயராய்வு மையத்தில் எம்.ஏ., மொழியியல் பயின்ற முதல் குழுவில் அவர் ஒருவர். நான் அப்பொழுது பி.ஓ.எல். பட்டப்படிப்பில் தமிழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் பயின்று கொண்டிருந்தேன். மொழியியல் என்பது ஒரு புரியாத புதிர் போலத் தோன்றிய நேரம் அது. பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா அவர்களும் அவருடைய வகுப்புத் தோழரான திரு.சிவசுப்பிரமணியம் அவர்களும் என்னுடைய அறைக்குப் பக்கத்து அறையில் இருந்தார்கள். அவர்களுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பால்தான் மொழியியல் என்னை ஈர்த்தது. தமிழ் இலக்கணத்தை ஆர்வமுடன் படிக்கத் தூண்டியது. பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா அவர்கள் பேசுவது எங்களுக்குப் பாடல்கள் கேட்பதுபோல் இருக்கும். பழகுவதற்கு எளிமையாகவும் இனிமையாகவும் உள்ளவர். நான் மொழியியல் துறையில் மாணவனாகச் சேர்ந்த பொழுது அவர் இலங்கைத் தமிழுக்கு வண்ணனை இலக்கணம் எழுதும் ஆய்வை மேற்கொண்டிருந்தார்.

பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா அவர்கள் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த தமிழ் மற்றும் மொழியியல் பேராசிரியர்களின் மாணவராக இருந்தவர். அவர், பேரா. தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரம், பேரா. மு.வரதராசனார், பேரா. முத்துச்சண்முகம், பேரா. ஆர்.இ.ஆஷர் ஆகிய தலைசிறந்த அறிஞர்களின் கீழ் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் பயின்றவர்; தமிழ் இலக்கியத்திலும் தமிழ் மொழியிலும் ஆழமான அறிவுள்ளவர். நான் எழுதுகின்ற கட்டுரைகளை அவருக்கு அனுப்பிக் கருத்துகள் பெற்றுள்ளேன். இளைஞர்களை ஊக்குவிக்கும் இயல்புள்ளவர்.

இலங்கைத் தமிழை ஆய்கின்ற எவரும் பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா அவர்களின் நூல்களையும், கட்டுரைகளையும் பார்க்காமல் ஆய்வு மேற்கொள்ள இயலாது. தமிழுக்கு வளம் சேர்த்த மொழியியல் அறிஞர்களுள் அவர் குறிப்பிடத் தகுந்தவர். பல்கலைக்கழகப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெறுவது என்பது ஒரு நடைமுறை. ஆனால் அவருடைய ஆய்வுக்கு ஓய்வில்லை.

அவர் எல்லா நலன்களும் பெற்று நல்ல உடல் நலத்துடனும் வளமான மனத்துடனும் நிறைந்த பொருளுடனும் தொடர்ந்த ஆய்வுடனும் அயராது சிந்தனை இயக்கத்துடனும் வாழ நாங்கள் வாழ்த்துகிறோம்.

பேராசிரியர், மொழியியல் துறை, தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், இந்தியா.

பேராசிரியர் பொன்.கோதண்டராமன்

(பொற்கோ)

பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா அவர்களைப் பாராட்டும் வகையில் சிறப்பு மலர் வெளிவர இருப்பதறிந்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்த முயற்சி சிறப்பாக நிறைவேற வேண்டும்.

பேராசிரியர் சசீந்திரராஜா அவர்களை 1961-இல் இருந்தே நான் அறிவேன். ஆய்வாளர் நிலையிலும் ஆசிரியர் நிலையிலும் சில ஆண்டுகள் அவரோடு நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. டாக்டர் சசீந்திரராஜா அவர்கள் அளவோடு பேசுபவர்; மிகுந்த அன்போடு பழகுவவர்; ஆய்வுத்துறையில் இடையறாத ஈடுபாடு கொண்டவர்.

பேராசிரியர் தெ.பொ.மீ. அவர்களிடம் பயின்று அவருடைய அன்புக்கு உரியவராய்த் திகழ்ந்த டாக்டர் ராஜா அவர்கள் தம்மோடு பணியாற்றிய ஆசிரியர்களின் அன்பையும் மாணவர்களின் அன்பையும் ஒருங்கே பெற்றவர்.

மிகுந்த மன உறுதியும் சிறந்த ஆய்வுத் திறமும் உயர்ந்த பண்பு நலமும் கொண்ட டாக்டர் ராஜா அவர்கள் போற்றுதலுக்கும் பாராட்டுதலுக்கும் உரியவர். அவரும் அவருடைய குடும்பத்தாரும் நல்ல உடல்நலத்தோடும் நிறைந்த மனமகிழ்ச்சியோடும் வளமாக வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

பேராசிரியர், தமிழ் இலக்கியத்துறை,

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, இந்தியா.

பேராசிரியர் **சு.இராசாராம்**

அன்பு, அமைதி, அடக்கம் இவற்றின் மொத்த வடிவம் பேராசிரியர் சசீந்திரராசா அவர்கள். நல்லாசிரியர்; நற்பண்பாளர். இவரது மாணவர் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் யாருக்கத்தான் பெருமை இருக்க முடியாது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் மாணவராக இவரிடம் பாடம் கேட்கும்போது கிடைத்தது. கிட்டதட்ட முப்பது ஆண்டுகளாக அவரது ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மூலமாக மட்டுமே ஆசிரியர் - மாணவர் உறவை அசைப்போட்டிருந்த எனக்கு அவரை வாழ்த்தும் வாய்ப்பு கிடைத்தது ஓர் இன்ப அதிர்ச்சி.

இலங்கைத் தமிழை மொழியியலறிஞர்க்கு அறிமுகப்படுத்திய பேராசிரியர் சசீந்திரராசா அவர்கள் இலங்கைத் தமிழறிஞர் வரிசையில் போற்றத்தக்கவர். அவரது கட்டுரைகளும் நூல்களும் மேனாட்டு அறிஞர்களால் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றன.

சகோதரியார் சுபதினி பேராசிரியரது மாணவர்கள் அனைவரும் அவருக்கு ஓர் ஆய்வு மலர் படைக்க உள்ளோம் என்று கூறியபோது அவருடன் இணைந்து பேராசிரியருக்காகப் பணியாற்றியது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாதது. வாழ்த்துகின்ற வயதில்லை. பேராசிரியர் சசீந்திரராசா அவர்கள் இன்னும் நீண்டநாள் இலங்கைத் தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டும் என்பதே பேரவா.

முதுநிலைப் பேராசிரியர், இந்திய மொழிகள் பள்ளி,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், இந்தியா.

முனைவர் **எம்.ஏ.நுஃமான்**

மொழியியலின் அரிச்சுவடியை எனக்குக் கற்றுத் தந்தவர் பேராசிரியர் சசீந்திரராசா அவர்கள். 1971இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கொழும்பு வளாகத்தில் ஒரு மாணவனாகச் சேர்ந்தபோது மொழியியல் பற்றி நான் எதுவும் கேள்விப்பட்டிருக்கவில்லை. இலங்கையில் கொழும்பு வளாகத்தில் மட்டும்தான் அப்போது மொழியியல் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. கைலாசபதி அப்போது தமிழ்த்துறையில் சிரேஸ்ட விரிவுரையாளராக இருந்தார். இலக்கியத் தொடர்பு காரணமாக ஏற்கனவே நாங்கள் அறிமுகமானவர்கள். அவர்தான் மொழியியல் கற்பதற்கு என்னை ஆற்றுப்படுத்தியவர். தமிழ் மொழி மூலம் கற்பிக்கும் விரிவுரையாளராக மொழியியல் துறையில் அப்போது சசீந்திரராசா மட்டுமே இருந்தார். அந்த ஆண்டுதான் அவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்திருந்தார் என்று நினைக்கிறேன். ஏற்கனவே இரண்டு மாணவிகள் (பார்வதி கந்தசாமி, இரத்தினமலர் கைலைநாதன்) அவரிடம் மொழியியல் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர். நான் அவருடைய மூன்றாவது மாணவன். கொழும்பு வளாகத்தில் அவருடைய கடைசி மாணவனும் நான்தான். எனது வகுப்பில் ஒற்றை மாணவனாக மூன்று ஆண்டுகள் மொழியியலை ஒரு சிறப்புப் பாடமாக நான் அவரிடம் பயின்றேன். 1974இல் மொழியியல் துறை கொழும்பில் இருந்து களனி வளாகத்துக்கு மாற்றப்பட்டபோது அவரும் அங்கு செல்ல நேர்ந்தது.

களனிப் பல்கலைக்கழகத்தில் 1980ஆம் ஆண்டுடன் தமிழ் மொழி மூலக் கற்கை மூடப்பட்டபின் சசீந்திரராசா யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக்கு மாற்றப்பட்டார். அப்போது நான் அங்கு விரிவுரையாளராக இருந்தேன். யாழ் பல்கலைக்கழகத்தில் 1983இல் மொழியியல் ஒரு பாடநெறியாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது சசீ அத்துறையின் தலைவரானார். அவருடைய தலைமையின் கீழ் அவருடன் ஒரு விரிவுரையாளராகப் பணிபுரியும் வாய்ப்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. 1990 நடுப்பகுதியில் நான் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுப் புலம்பெயர நேரும் வரை அவருடன் இணைந்து பணியாற்றினேன். அவருடைய உதவியும் ஆலோசனையும் காரணமாகவே அவர் பயின்ற அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர்கள் ச.அகத்தியலிங்கம், என்.குமாரசுவாமி ராஜா ஆகியோரின் வழிகாட்டுதலில் நானும் மொழியியலில் கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வை மேற்கொள்ள முடிந்தது. பேராசிரியர் சசீந்திரராசா தொடர்ந்தும் எனது ஆசிரியராக, ஆலோசகராக, என்னை ஊக்கப்படுத்துபவராக இருந்து வந்திருக்கிறார். இன்றும் நான் அவரிடம் இருந்து கற்றுக்கொள்பவை அதிகம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நான் புலம் பெயர நேர்ந்த சூழல் அவருக்கு மிகுந்த மனவேதனையைக் கொடுத்தது என்பது எனக்குத் தெரியும். நான் மீண்டும் அங்கு வந்து பணியாற்ற வேண்டும் என்பதில் அவர் உண்மையான ஆர்வம் கொண்டிருந்தார் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். தனிப்பட்ட முறையில் அவர் என்மீது கொண்டிருக்கும் அக்கறைக்கும் மதிப்புக்கும் நான் அவருக்கு என்றும் கடமைப்பட்டவன்.

தனிப்பட்ட உணர்வுகளுக்கு மேலாக, விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய இலங்கையின் மிகச்சிறந்த மொழியியலாளர்களுள் அவரும் ஒருவர் என்ற மதிப்பு அவர்மீது எனக்கு எப்போதும் உண்டு. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ்ப் புலமைத்துறையின் உச்சத்தில் இருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் அங்கு கற்கும் வாய்ப்புப் பெற்றவர் அவர். தமிழிலும் மொழியியலிலும் தனித்தனியாக எம்.ஏ. பட்டம் பெற்றவர். தொ.பொ.மீயின் கீழ் மொழியியலில் டாக்டர் பட்ட ஆய்வை மேற்கொண்ட முதல் மாணவர்களுள் அவரும் ஒருவர். திராவிட மொழிகளான மலையாளம், கன்னடம் ஆகியவற்றிலும் சமஸ்கிருதத்திலும் தேர்ச்சி பெற்றவர். தமிழ் இலக்கண மரபிலும் மொழியியலிலும் ஆழ்ந்த புலமை பெற்ற மொழியியலாளர்கள் நம்மத்தியில் மிகச்சிலரே உள்ளனர். பேராசிரியர் சுசீ அவர்களுள் ஒருவர். நவீன மொழியியலின் திட்பநுட்பமான ஆய்வு நெறிமுறைகளுக்கு இணங்க இலங்கைத் தமிழை, குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழை, அதன் சமூக மொழியியல் அம்சங்களை ஆராய்ந்து சர்வதேச அங்கீகாரம் பெற்ற பல ஆய்வுக் கட்டுரைகளை வெளியிட்டவர். பிற மொழியினர்க்குத் தமிழைக் கற்பிப்பதற்காக டபிள்யூ. எஸ்.கருணாநாதலக, ஜேம்ஸ் கெயர் ஆகியோருடன் சேர்ந்து இவர் எழுதிய தமிழ்ப் பாடநூல் (Introduction to Spoken Tamil) தமிழ் மொழிக்கு அவரது மிகச்சிறந்த பங்களிப்புகளுள் ஒன்றாகும். யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பற்றிய ஆய்வில் அவருடைய நிபுணத்துவம் மகத்தானது. அத்துறையில் அவர் நம் எல்லோருக்கும் வழிகாட்டியாகவும் இன்னும் கடந்து செல்லப்படாதவராகவும் உள்ளார்.

அவரது ஆய்வு மொழி மிகுந்த கட்டிறுக்கமானது. தகுந்த ஆதாரம் இல்லாத ஒரு வெற்று வாக்கியத்தைக் கூட அவரது ஆய்வில் காண முடியாது. அவரது ஆய்வு நெறிமுறைகளில் இருந்து நான் கற்றுக் கொண்டவை அநேகம். பாரதியின் மொழிச் சிந்தனைகள் என்னும் எனது நூலை முதலில் ஒரு சிறு கட்டுரையாகவே எழுதினேன். பேராசிரியரிடம் அதைப் பார்வைக்குக் கொடுத்தபோதுதான் ஆய்வு நெறிமுறைகளில் நான் எவ்வளவு பலவீனமாக இருந்தேன் என்பது புரிந்தது. அது ஒரு தனிநூலாக விரிவடைவதற்கு அவரது குறிப்புகளே காரணம்.

அவரது கட்டுரைகள் எல்லாம் தொகுதிகளாக வெளிவர வேண்டும் என்பது என் நீண்டகால விருப்பம். அதை நான் பேராசிரியரிடமே பலமுறை கூறியுள்ளேன். ஆயினும், அதற்குரிய வாய்ப்பு முகிழ்க்கவில்லை. இப்போது, அவர் தன் பல்கலைக்கழகப் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற இருக்கும் தருவாயில் அவரது சேவையைப் பாராட்டிக் கௌரவிக்கும் வகையில் அவரது மாணவர்களின் முயற்சியினால் அவரது கட்டுரைகள் சில நூல் உருப் பெறுகின்றன. ஆய்வுலக அறிஞர்களும், நண்பர்களும், மாணவர்களும் அவரைக் கௌரவிக்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நானும் அவர்களுடன் இணைந்து என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றி உணர்வுகளை அவருக்குக் காணிக்கையாக்குகின்றேன். அவர் இன்னும் நீண்டகாலம் நலத்துடன் வாழ்ந்து பணிகள் பல புரியவேண்டும் என்பதே எனது பிரார்த்தனை.

முதுநிலை விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை.

பேராசிரியர் செ.சண்முகம்

வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வான் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்.

கேட்பார் பிணிக்கும் தகையவாய் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம் சொல்.

மேற்கண்ட குறட்பாக்களுக்கு ஏற்ப தமது வாழ்க்கை நெறியை அமைத்துக் கொண்ட எனது ஆசிரியப் பெருந்தகை பெருமைக்கும், போற்றுதலுக்கும் உரிய பேராசிரியர் சு.சுசீந்திரராஜா, பேராசிரியர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கை அவர்களின் விழா மலரில் எனது வாழ்த்துச் செய்தியைத் தருவதில் மிகுந்த மகிழ்வும், நிறைவும் அடைகிறேன்.

பேராசிரியர் அவர்கள் இலங்கையில் பிறந்து, தமிழகத்தில் உயர்கல்வி பெற்று, இலங்கையில் பல நிலைகளில் ஆசிரியப்பணி புரிந்து, பல சாதனைகளைச் செய்த முதுபெரும் பேராசிரியர் ஆவார். இலக்கணம், இலக்கியம், நாட்டுப்புறவியல் எனப் பல துறைகளில் அயராது சிந்தனைத் தேர்ச்சியின் காரணமாகப் பல நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் வெளியிட்டுத் தமிழ் மற்றும் இலங்கைத் தமிழ் குறித்த சிந்தனைகளை உலக அரங்கில் உலவவிட்ட பெருமை அவரைச் சாரும். இலங்கை தந்த சில விரல்விட்டு எண்ணத்தகுந்த ஆராய்ச்சியாளர்களில் அவரும் ஒருவர். தமக்கென்று ஒரு பாரம்பரியத்தைக் கொண்டு ஆனந்தக் குமாரசாமி, கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோரைப்போல், மொழி ஆராய்ச்சித்துறையில் தமக்கென ஒரு பாணியை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்.

அவரிடம் கற்ற மாணவர்கள் பலர், அவர் வழிகாட்டுதலின் பேரில் வளர்ந்து, வாழ்ந்து கொண்டிருப்போர் பலர். அவர் தொண்டை ஏற்றுச் செயல்படும் நிறுவனங்கள் பல. உலக சாதனையாளர் பட்டியலில் அவரது பெயர் இடம் பெற்றுள்ளது நமக்குப் பெருமை தருவதாகும்.

தெளிவான சிந்தனை மட்டுமன்றி, எளிமையாகப் பழகுதல், பிறரது ஆக்கத்தில் அக்கறை காட்டுதல் போன்ற பெரும் பண்புகள் அவரிடம் உள்ளன. அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் எனக்கு ஆசிரியராக இருந்து மொழியியலை எனக்குப் புகட்டினார்கள். அவரிடம் நான் பெற்ற கல்வி, அவரிடம் நான் கண்ட குணநலன்கள் எனக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்து என் வாழ்க்கைக்கு இலக்கணமாக அமைந்தன. எளிமை, அன்பு, ஊக்குவித்தல் போன்ற பல பண்புகளால் இன்று உன்னத நிலை அடைந்துள்ளார்.

பேராசிரியர் சு.சுசீந்திரராஜா அவர்களது ஆக்கப்பூர்வமான பணிகள் மென்மேலும் பெருக வேண்டும், சிறப்படைய வேண்டும், ஓங்க வேண்டும் என அவரது அடிபணிந்து வாழ்த்துவதில் மகிழ்கிறேன்.

பேராசிரியர், மொழியியல் துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர், இந்தியா.

PART A
ENGLISH ARTICLES

TAMIL LANGUAGE IN SRI LANKA

Tamil which is the second major language in Sri Lanka is spoken by about 20% of her total population. In India it is one of the 14 national languages and has about 30 million speakers in Tamilnadu (former Madras State). It is spoken in several other countries namely, Burma, Malaysia, Singapore, Indonesia, East and South Africa, Fiji, Mauritius and the Malagasy Republic where Tamils have settled down for a long time. It is no wonder that Kamil Zvelebil, the Czech Dravidologist, venturing to call it a world-language says, "it is perhaps not an exaggeration when we say that Tamil as a 'world-language' is being spoken by about 40,000,000 people" (An Introduction to the comparative study of Dravidian, Archiv Orientalni, 33, 1965, page 369). Tamil has a long literary tradition and it is the only spoken language in India which has two thousand years of literary history.

The antiquity of Tamil in Sri Lanka also dates back to the early centuries of the Christian era (History of Ceylon, University of Ceylon edition, Vol 1, Part 1, page 42). One could infer that Tamil had been prevalent in Sri Lanka both in the spoken and written forms for centuries. In course of time, Tamil, both spoken and written, in Sri Lanka had developed certain characteristics which markedly contrast it with Tamil as used in other countries. These characteristics may be summarized under two categories: (a) retention of archaic features of the Tamil language that were lost in the course of its history in other countries, and (b) development of certain features independent of the Tamil language elsewhere.

Instead of presenting Sri Lanka Tamil as a single variety it will be more scientific, though difficult without a proper dialect survey, to speak of at least a few major socio-regional varieties of Sri Lanka Tamil. Tamil speaking

population though chiefly confined to the Northern and Eastern provinces is spread over several other regions of Sri Lanka. There is a bulk of Indian settlement in the Sabaragamuwa, Uva and Central Provinces. There are several Muslim settlements in the core of Sinhalese settlements as for instance at Kegalle and Mirigama. Along the Western coast especially in Chilaw, Puttalam and Negombo there is a strong population speaking Tamil. Based on these settlements one could speak of various regional dialects of Tamil in Sri Lanka. Broadly it is possible to distinguish two major regional dialects namely the Tamil dialect of the Northern Province and the Tamil dialect of the Eastern Province. Jaffna, Vavuniya and Mannar in the Northern Province and Batticaloa and Trincomalee in the Eastern Province are centres of standard dialect forms. On the social scale it is possible to speak of Sri Lankans' Tamil dialect (non-Muslim), Sri Lanka Muslims' Tamil dialect and Indians' Tamil dialect in Sri Lanka. There are Indian Muslims in Sri Lanka whose dialect differs from the Sri Lanka Muslim Tamil. Although it is possible to establish further varieties of social dialects such classification is not attempted here since the contrasts are not so well marked. It may be interesting to Tamil dialectologists to note that in Sri Lanka there are no caste dialects with marked differences like the caste dialects in India such as the Brahmin dialect and non-Brahmin dialect. In other words, unlike in India where caste system makes for easy recognition of the social levels with which linguistic variation is correlated, it is difficult in the Sri Lanka society to correlate the caste system and the linguistic variation except in a very limited sense.

It is unfortunate that the dialects of Tamil in Sri Lanka are yet to be investigated perhaps, except for Jaffna Tamil where considerable work has been done. In view of this it is difficult to speak authoritatively about the other dialects. However confining our statements to Jaffna dialect certain general observations could be made here about the other dialects.

Batticaloa Tamil differs from Jaffna Tamil. The difference is very great at the lexicosemantic level and people have noticed this from early times and spoke of Batticaloa

Tamil and Jaffna Tamil as different varieties. Some of the lexical items exclusive to Batticaloa Tamil are: eLuvaan 'east', paTuvaan 'west', attakkuuli 'daily wage', ammaaci 'uncle'. There are a few grammatical differences also. For instance, Batticaloa Tamil has lost the intermediary demonstrative pronouns like uvar 'he', uvaḷ 'she' etc. whereas Jaffna Tamil preserves them. Batticaloa Tamil makes a distinction between an inclusive and an exclusive plural in the first person whereas Jaffna Tamil does not. A sample study of the pronouns in a few Tamil dialects gave the impression to the author that Batticaloa Tamil is relatively closer to Indian Tamil than Jaffna Tamil. To quote Kamil Zvelebil, "the Batticaloa form of speech is the most literary like of all spoken dialects of Tamil....it has preserved, on the one hand, several very antique features, and it has remained more true to the literary norm than any other form of Tamil" (Some features of Ceylon Tamil, Indo-Iranian-Journal, Vol. IX, No.2, 1966).

Indian Tamil in Sri Lanka appears to be very close to Indian Tamil in the main land. The differences between Indian Tamil in Sri Lanka and the Tamil in the mainland are yet to be investigated. One can expect some differences since the Indians in Sri Lanka have lost contact with the mainland and also a section of the population has become bilingual speaking both Tamil and Sinhalese.

Muslim dialect also shows up with several varieties correlated with their distribution region-wise. The distinction between an inclusive and an exclusive plural in the first person is found in Muslim Tamil as well. Muslim Tamil does not use niir in the second person whereas Jaffna Tamil uses it very frequently. The Muslim dialect of the Kegalle district uses niima instead of niir. Muslims in the Northern and Eastern Provinces are mostly mono-linguals like the Tamils of these areas but in other regions they are mostly bilinguals speaking both Tamil and Sinhalese. One could even say that Muslims in other regions have native or near-native control of Sinhalese. Sinhalese are open to contact with Tamil more through Muslim Tamil (or Indian Tamil) than other Tamil dialects in Sri Lanka. One can expect several peculiarities and even archaism

in Muslim dialects. A thorough investigation of the Muslim dialects in Sri Lanka followed by comparative and contrastive studies with other dialects is worth even from a pedagogic point of view.

The Jaffna dialect of Tamil differs in several respects from the mainland Tamil although the two dialects are rather closely located (as compared with other Sri Lanka Tamil dialects) geographically. The differences are so great that mutual intelligibility between these two groups is impaired to a remarkable degree. The degree of impairment is relatively greater for a mainland Tamil speaker in his receptive control of Jaffna Tamil. Usually the speech of a Jaffna Tamil is mistaken by mainland speakers for a dialect of Malayalam. No doubt one can point out certain features as common for Jaffna Tamil and Malayalam. As for the phonological systems, for instance the alveolar plosive sound is dominant both in Jaffna Tamil and Malayalam whereas it does not occur in Indian Tamil. As far as the grammatical systems are concerned, the following points of similarities are noteworthy: *alla* and *illai* - *illa* are contrastive both in Jaffna Tamil and in Malayalam but not so in Indian Tamil. The verb forms *taa* and *kuTu* (*koTu* - literary) are in complementation in Jaffna Tamil. The corresponding Malayalam verb forms *taruka* and *koTukkuka* respectively are also in complementation. But not so in Indian Tamil. The possessive case marker both in Jaffna Tamil and Malayalam is same. - *aTTe* indicating permissive sense (as in *ceyyaTTe* 'may I do?') is common for Jaffna Tamil and Malayalam. Certain lexical items such as *ammaan* - *ammaavan* 'uncle', *ayal* - *ayal* 'neighbourhood', *ciraTTai* - *ciraTTa* 'coconut shell', *paRai* - *PaRayuka* 'say', moon-moon 'son', *mool* - *mool* 'daughter' are common for both. Mainland Tamil speakers say that the intonation and stress pattern in Jaffna Tamil also give them the impression that it is a variety of Malayalam. This, however, has to be scientifically investigated.

Indian Tamil speakers in the mainland had greater opportunity to come into contact with Jaffna Tamil than any other varieties of Sri Lanka Tamil. This was perhaps due to the frequent pilgrimages undertaken by the Jaffna Tamils to

South Indian temples and also the literary activities of the Jaffna Tamil scholars in India during the last century. Indians both the scholarly and the lay, in spite of mistaking Jaffna Tamil for a variety of Malayalam had been looking upon Jaffna Tamil as "purer", "literary-like", "grammatical Tamil" etc. Sri Lanka Tamil scholars also upheld such views. M. Varadarajan was one of the earliest to dispute such views by pointing out that Jaffna Tamil is as colloquial as any other spoken dialect (yaan kaNTa ilankai, 1955, page 114). A modern linguist may like to examine the validity of some of these general statements on a scientific basis. A comprehensive study of all the Tamil dialects descriptively, historically and comparatively will be a pre-requisite for such an undertaking. But as mentioned earlier, Sri Lanka Tamil especially the Jaffna variety retains archaisms both in its phonology and grammar. Some words which have disappeared from popular usage in Tamilnadu are still current in Jaffna Tamil. For instance, the medial/-tt-/(alveolar) occurs in words like /vetti/ 'victory' whereas it has changed into /-tt- / (dental) in the Indian Tamil as in the case of /vet̥ti/. The demonstrative base *u-* is an old feature retained in Jaffna Tamil. Words like *kaavoolai*, *atar*, *aitu*, and *cuḷaku* are archaic. Similar examples could be multiplied. Compared to Indian Tamil, Sri Lanka Tamil has been less open to the influence of other languages and thereby is relatively free from the admixture of loans from Sanskrit and other Indian languages.

With regard to Literary Tamil also, we see independent developments in Sri Lanka Literary Tamil. Today we are in a position to speak of Sri Lanka Tamil literature taking into account the modern literary creations. Even among the traditional scholars one could see as in the writings of PaNTitamaNi S. Kanapathipillai peculiar usages of Jaffna that are foreign to South Indians. Some of the text-books written in or translated into Tamil are difficult for the Indians to follow. As for the Tamil language used in texts especially in the graded texts meant for lower classes there is a trend in Indian to move closer to the spoken idiom whereas in Sri Lanka the trend, partially, is to cling on to and cherish (writers cherish! not the learners) archaisms that have even fallen into disuse. The sandhis that are very artificial from the point of modern

Tamil and words like *elliir*, *yaavan*, *axtu* are examples from Sri Lanka graded Tamil language texts. There are proponents for adopting the spoken idiom for pedagogic purposes. On the other hand the traditionalists are opposed to it and they try to prejudice all including school children against the spoken dialect. In one of the graded texts, spoken Tamil has been vehemently criticised as something ugly, vulgar and inferior in spite of the fact that former Professors of Tamil in Sri Lanka had acknowledged the value of spoken idiom at least for certain kinds of literary creations. Kanapathipillai wrote some of his plays in Jaffna Tamil and Swami Vipulananda encouraged him. It is unfortunate that the present-day proponents of the spoken style are merely concentrating on lexical items ignoring the grammar.

Tamil used in the dailies and weeklies also differ from the Indian. The differences are more apparent at the lexical level.

A variety of Tamil called 'Christian Tamil' may also be noted here. Sabapathy Kulandran emeritus Bishop of Jaffna, referring to the style in which he wrote a book speaks of 'Christian Tamil' (A History of the Tamil Bible, 1967, Page xi). This is the style, he says, that comes to him naturally. Unless the 'Christian Tamil' is investigated objectively it is not possible to speak of its special characteristics. One doubts whether it is a kind of Anglicized Tamil. In common parlance people spoke of 'Christian Tamil' as 'paatirit tamiL'.

Historically speaking, Sri Lanka Tamil had been in contact with a few languages. Of these, Portuguese, Dutch and English should be mentioned here. Words have been borrowed from these languages and they are used mostly according to the modern native sound pattern both in the spoken and the literary styles. The following are a few examples for loans used exclusively in Sri Lanka Tamil: *katirai* 'chair', *vaanku* 'bench', *kantoor* 'office', *nottaaricu* 'notary', *kooRaNameentu* 'government'. Though Tamil had coexisted with Sinhalese for centuries in Sri Lanka the interaction between these two languages had been mostly one sided namely Tamil influencing Sinhalese.

SOME ARCHAISMS AND PECULIARITIES IN SRI LANKA TAMIL

The purpose of this paper is to bring out some of the archaisms and peculiarities at the phonological, morphological, syntactic and lexical levels in the Jaffna variety of Sri Lanka Tamil and to discuss briefly the kind of sociolinguistic attitude these have caused during the past few decades in the minds of the Tamils and non-Tamils within the island and abroad. Those features of Jaffna Tamil (JT), both regional and social which find attestation in the earlier literary documents but lost in varieties of Tamil other than that of Sri Lanka are referred to herein as archaisms, whereas those features of JT that find no attestation in any earlier state of the language either literary or spoken, and are not found to occur in varieties other than the Sri Lanka Tamil are referred to as peculiarities. The scope of comparison as far as the modern dialects of Tamil are concerned is limited to linguistically oriented modern descriptive studies available on various dialects of Tamil and author's field notes on various dialects of Indian Tamil (IT).¹

A chronological study of the eventual disappearance of these archaisms in IT and the development of peculiarities in JT, it is believed, may throw some light in determining the period roughly during which JT separated from the IT. Although it may be possible with the help of inscriptional and literary documents to broadly determine the time-points at which archaisms fell into disuse in IT, it is not equally possible to arrive at any satisfactory conclusion with the help of documentary evidence, regarding the chronology of the development of JT peculiarities as they are restricted to the spoken style and as such have not gained entry into literary-works. The prevalent tendency to adopt the norms of literary Tamil to a large extent in editing folk-literature is a case in point. One may rely on Tamil inscriptions, the language of which is usually considered as representing the spoken style

but it is again doubtful whether these inscriptions specially the early ones in Sri Lanka reflect a variety of Sri Lankan spoken Tamil or Indian spoken Tamil or a mixture of both.

At the outset some of the archaisms in the phonological system of JT may be discussed. One such feature in JT is the occurrence of the front vowels word-initially without the onglide [y]. In IT word-initial front vowels have an onglide [y]. There is inscriptional evidence to infer that this phonetic change took place in the IT dialects from the 11th century onwards. Examples are *ikkooyil* > *yikkooyil* 'this temple', *iraNTu* > *yiraNTu* 'two' (Meenakshisundaran 1965:126). Similarly *u* and *o* are also pronounced word-initially without any onglide in JT whereas they have the onglide [w] in IT.

Another noticeable feature in IT dialects is the lowering of high vowels or metaphony which has not been operative in JT. *i* > *e* and *u* > *o* is observed in IT when followed by *Ca* and this change finds attestation in inscriptions from early middle Tamil (500-850 A.D). JT retains *i* and *u* in the initial syllable of a word irrespective of what vowel follows.² Scholars (Bright 1966: 313 - 14; Shanmugampillai 1971 : 297 - 303) have recorded about six items in JT where *i* > *e* and *u* > *o* have taken place. They are : *i*laya > *e*laya 'younger', *i*Lavu > *e*Lavu 'death', *puttakam* > *pottakam* 'book', *muraTan* > *moraTan* 'rough person', *kuRaTTai* > *koRaTTai* 'snore' and *tuvakkam* > *tovakkam* 'beginning'. It is worth pointing out here that lowering of vowels is dominantly prevalent in Batticaloa Tamil, Sri Lanka Indian Tamil and the Sri Lanka Muslim Tamil. It is also worth noting here that in JT an absolute change has not taken place even in the cited forms. Both forms, i.e. the unchanged and the changed occur in the speech of the Jaffna Tamils as free variants. It is therefore likely that in JT the above examples are recent borrowings from other dialects.

With regard to archaisms in the consonantal system, a striking phonetic change that had occurred in IT is the change of voiceless plosives after a nasal into voiced plosives. This

change is attested from the 9th century onwards (Jeyakumari 1960). Today the voicing in IT is very prominent acoustically. But in the speech of the Jaffna peasantry plosives following a nasal are voiceless. Even in the English educated urban speech plosives following a nasal are not so heavily voiced in the speech of their counterpart from the mainland. Further in IT, the voicing of the plosives has been extended to other positions of words which feature is totally absent in JT. For instance compare the following sets of items: IT *sogō* 'health', *guṇḍu* 'bomb', *gudire* 'horse'; JT *cukam* [cuxam] 'health', *kuṇṭu* [kuṇṭɻ] 'bomb', *kutirai* 'horse'.

Words with final -VN retain the final sequence of vowel plus nasal phonemes distinctly in JT whereas in IT -VN has become - $\tilde{V}$. Example: Literary Tamil (LT) *paLam* > *paḷō* in IT and *paḷam* 'fruit' in JT.

Words ending in consonants in Tamil developed an enunciative vowel *u* even in the Caṅkam period. For instance *kaamar* > *kaamaru* 'beauty' (PatiRRupattu 27:16). This type of change is also attested in inscriptional records from the 7th century onwards (Jeyakumari 1960). Today in most of the dialects of IT words ending in consonants have an enunciative vowel, either *u* or *i*. In a few other dialects of Tamil the final consonants are lost instead of taking an enunciative vowel. On the other hand in JT only items having the pattern (C) VC₁ where C₁ is either a lateral *l* or a retroflex *ḷ* and V is short take [ɻ] phonemically *u* as the enunciative vowel. The final -*y* in monosyllabic words instead of remaining as it is or taking an enunciative vowel has a tendency to get lost if it is preceded by *ee*. It also has a tendency to get lost in monosyllabics when preceded by -*aa* and in polysyllabics when preceded by -*a* or -*aa* after changing -*a* and -*aa* to -*ε* and -*εε* respectively. All other words with consonantal endings have resisted the occurrence of an enunciative vowel thus retaining the archaic canonical shape. The following examples will make the case in point clear:

LT	JT	IT		
		1	2	
pantal	pantal	pantalu	panta	'pandal'
makaḷ	makaḷ	makaḷu	maka	'daughter'
maankaay	maankaay	maankaay	maankaa	'mango'

Another archaic phonological feature in JT is with regard to the pronunciation of the alveolar plosive *r*. Tolkaappiyam (Suutra 94) describes the symbol R (*ṛ*) as an alveolar plosive.³ This ancient grammatical work has used the term *oRRutal* 'pressing' which clearly implies the plosive character of R. The grammar would have used the term *varuTal* 'rubbing' if the sound was a trill. The alveolar plosive sound is retained in JT in the long (geminated) as well as the short forms as in *verri* (in Tamil spelling *veRRi*) 'victory', *pori* 'to fry' whereas in IT it is lost perhaps except in literary pronunciation where it occurs only in cluster with the alveolar trill as in *kurRam* (in Tamil spelling *kuRRam*) 'fault'. LT requires the change of the alveolar lateral *l* to the alveolar plosive *r* in certain contexts. Even in these contexts the alveolar plosive pronunciation is not maintained in IT.

On the other hand Tolkaappiyam (Suutra 95) describes the symbol *r* (*ṛ*) as a trill. But in some of its occurrences in the initial syllable usually when preceded by a back vowel it is pronounced as an alveolar plosive in JT.

Today the alveolar plosive *r* and the trilled R are distinct phonemes in JT. In the dialects of IT perhaps except in Naanjil Nadu where it occurs non-initially in a few borrowed items such a distinction is not made. In JT *r* occurs word-initially, intervocally single and geminate and in cluster with certain other plosives and nasals. Examples: *reNTu* 'two', *pori* 'to fry', *parru* (in Tamil spelling *paRRu*) 'affection', *meerku* (in Tamil spelling *meeRku*) 'west', *enrai* 'my', etc. Today the contrast between *r* and R in JT is restricted to the environments where back vowels, short or long, precede. In other environments their distribution is conditionable.

Examples of contrast: *pori* 'to fry', *poRi* 'to slip'; *kuurai* 'roof', *kuuRai* 'bridal saree'.

The intervocal alveolar plosive geminate *-rr-* has merged with the intervocal dental plosive *-tt-* in early middle Tamil and this change had operated uniformly in modern dialects of IT whereas it is noteworthy that JT had resisted this type of change until probably the last century (Ramasamy Iyer 1962) and today several words could be shown wherein the alveolar plosive - geminate is retained. Examples: *orrumai* 'unity', *kurram* 'fault', *poorru* 'praise', *tuurru* 'despise'. Apart from these, a number of items could be cited where *-rr-* occurs as a free variant of *-tt-*. Examples: *nerri-netti* 'fore-head', *neerru-neettu* 'yesterday'. Words with *-rr-* (for instance *verri* 'victory') do not have substitutes in JT and hence the likelihood of these items being borrowed recently from the literary dialect is ruled out.

Word-initial *c* has changed to *s* in IT and *s* is phonemic in IT. But *c* is retained word-initially in the speech of the Jaffna peasantry. In the speech of the educated *c* freely varies with *s* word-initially. The Jaffna peasantry has *c* even in many recent borrowings from English and other languages where *s* occurs initially. For example the word 'soda' is pronounced as *cooTaa*.

In IT the intervocal *k* has changed into *v* in numerous items (Kamatchinathan 1969). Examples: *kuttave* 'lease', *kuuve* 'owl', *ceravu* 'wing' etc. In JT *k* is retained in this position.

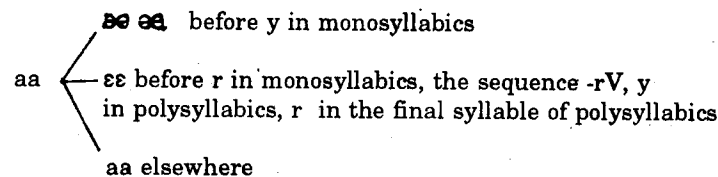
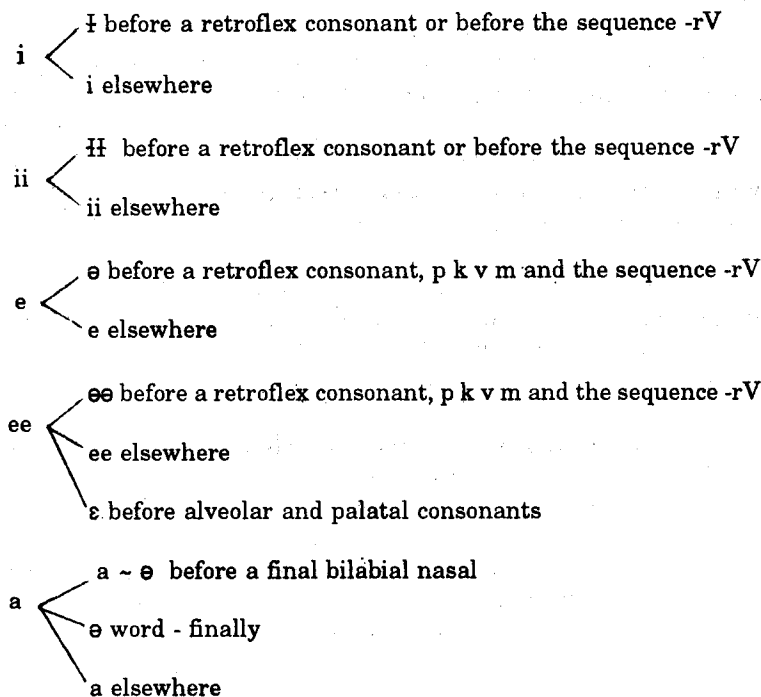
As for dissimilar consonant clusters JT has mostly retained the old structure. In other words clusters not permissible in old Tamil are very much less in JT compared to IT. In IT several clusters that are foreign to early Tamil have been innovated. Breaking of clusters by svarabhakti has been in force in JT. Examples: JT *cemmariyaaTu* 'goat' IT *cemriyaaTu*, JT *vettilai* 'betel' IT *vetle*.

Also with regard to recent loans from English the tendency in JT is to bring them under the favourite Tamil

canonical shapes whereas in IT the tendency is to adopt them as they are pronounced in Indian English. This is very clear in the speech of the monolinguals in Jaffna and India.

Compared with IT, the syllabic pattern of a large number of lexical items remain unchanged in JT. In IT polysyllabic (other than disyllabic) lexical items have lost syllables ranging from one to three and thereby have created new types of syllabic patterns and consonantal clusters that are unknown to early Tamil and JT.

JT has in course of time developed certain peculiarities in its phonological system. These are mostly vowel splits which are exclusive to JT. These are also unique both in terms of the specific vowels affected as well as the vocalic environment that have conditioned the vowel splits. The vowel splits may be illustrated as follows:

All these splits are allophonic. But today these allophonic splits are being gradually brought to positions of contrast in a very restricted number of items, say in three or four, due to certain phonological changes that affected the said environments.⁴ Two significant phonetic tendencies seem to have been operative in these splits, namely (1) centralization which has been a dominant factor, and (2) fronting.

In the consonantal system a peculiar feature in JT is that unlike other plosive phonemes the alveolar plosive does not have a voiced allophone.

Another peculiar feature in JT is the change that had occurred in the medial -nR. The medial -nR- has changed in all the known dialects of Tamil. It has changed to -NN- in IT but in JT it has changed to -NT. The earliest inscriptional evidence available for its change to -NN- dates back to the 16th century (Shanmugam 1966).

Apart from all these, certain other phonetic changes that have taken place in IT are not shared by JT. They may be briefly pointed out here: (a) Diphthongization of front vowels: the front vowels i, ii, e and ee develop into diphthongs with an offset y glide. (b) Final -u is fronted into i because of i or y preceding. For example, LT *vaittu* > *vaiccu* > *vaicci* 'having placed'. The fronting of the final -u to i after the palatal c also takes place in IT. For example, LT *kaḷancu* > *kaḷanci* 'a weight'. Labialization of 'a' takes place when followed or preceded immediately by a labial. For example, LT *anupavittu* > *anupovicci* 'having experienced', *kampam* > *kambō* 'pillar'.

As for the grammatical features that are archaic in JT, the medial demonstrative u-which occurs quite frequently in Caṅkam literature (KuRuntokai 81, 170; NaRRinai 237) and

the interrogative marker -ee occurring with nouns and finite verbs are either unknown or infrequent in IT whereas in JT their occurrence is very dominant and frequent. In the mainland the demonstrative u- had slowly disappeared beginning from the language of the Pallava, Cola and Nayakka ages. But JT maintains a sharp distinction among all three demonstrative bases namely a-, i- and u- enumerated in the early grammatical works, and still has all the interrogative markers given in Tolkaappiyam (Suutra 32). There is no evidence for the occurrence of -aa as an interrogative marker in early Tamil literature. Even during the period of Naccinaarkkiniyar, a commentator on Tolkaappiyam, it was probably not in usage (see Naccinaarkkiniyar's commentary on Tolkaappiyam Suutra 32). JT has -ee as a free alternant of -aa which is the preponderant interrogative marker in IT.

A distinction between causative and non-causative verb is seen in the language of the Cave inscriptions (Meenakshisundaran 1965:111). The bare verb root functioned as the non-causative, while the causative was formed by adding -pi to the root. This formation occurs in the language of Tolkaappiyam (Suutra 761) but only once. It occurs frequently in Caṅkam works especially in Kalittokai. Later Tamil grammarians (PavaNanti, Suutra 138) give -vi and -pi as causative markers. In JT the causative base is derived morphologically by the addition of these markers whereas they are lost in IT and the causative is expressed therein only periphrastically with the infinitive form of a verb plus the auxiliary verb forms paNnu 'to do', vai 'to cause' or cey 'to do'. One comes across this periphrastic construction in JT also but the usage of the causative markers is dominant. The causative markers -vi and -pi are in complementation in JT. -vi also shows up with a free variant -ii. Example: paaTu 'sing' paaTuvi-paaTii 'cause to sing'. It is worth pointing out here that a commentator on Tolkaappiyam, namely Naccinaarkkiniyar had taken -i as the causative marker (see Tolkaappiyam Collatikaaram Suutra 226) instead of -vi and -pi. Caldwell too sets up -i as the causative marker. Varadarajan (1955:228) has shown that -ii too indicates causal sense in Telugu.

Another archaic contrast maintained in JT is between the quasi verbs alla and illai. The verb alla negates a fact and illai signals the non-existence of a being or thing. Both have today merged together in IT as ille. In JT the contrast is maintained in several contexts although there are signs of overlappings in a few contexts. Consider the following: viiTu alla 'not a house (but something else)', viiTu illai 'no house'; but both (a) niinkaḷ poonatu piLai alla, and (b) niinkaḷ poonatu piLai illai give the same meaning as 'you have gone and there is nothing wrong in it'.

An archaic case marker in JT is -il, a case sign of comparison. -in occurs as a case of comparison in Tolkaappiyam (Suutra 561) and in Caṅkam literature. Later it had been confused with -il. At an early period nasal endings became denasalized into laterals. The third case sign -aan became -aal (see TirukkuRaḷ 26:6, 101:4) and the fifth case sign -in also became -il. JT uses this sign for comparison as in itil atu nallatu 'that is better than this' for which the corresponding IT usage is itai viTa (kaaTTilum) atu nallatu. The latter type of construction also occurs in JT but it is infrequent.

In JT the present tense base forms of the verbs vaa 'to come' and taa 'to give' are vaar - and taar- respectively. Contrastively in IT, the shortened forms var- and tar- occur.

The restrictions in the use of taa 'to give' and koTu 'to give' as enumerated in Tolkaappiyam (Suutra 512; 513) are not adhered to in IT whereas in JT the archaic situation prevails maximally. However one could also note the distributional conditions being slowly shaken up. In contexts like collit taa 'to impart knowledge' and collik kuTu 'to impart knowledge' both the forms are now being used with all pronouns irrespective of the conditioning. Similarly this tendency is slowly gaining entry into Sri Lanka LT too. For instance enakkum... kotu 'also give me' occurs in a very recent language

teaching text used in all the Tamil schools in Sri Lanka (Tamil Malar 5, 1968: chapter 2).

The older generation in Jaffna uses *naam* as a second person singular honorific pronoun to address certain classes of people. For instance, *naam* is used when speaking to a Brahmin priest. This usage is now slowly disappearing especially when people begin to feel that caste is not something to reckon with. Tamil grammatical works have not given the usage of *naam* as a second person pronoun. But there is evidence to infer that in ancient times too *naam* was used as a second person honorific pronoun. In one of Saint Tirunaavukkaracar's hymns we come across *naam* being used as a second person honorific pronoun (Tirunaavukkaracar: stanza 2539: edition 1941).

-en and -am are among the first person singular and plural markers respectively of the pronominal terminations enumerated in Tolkaappiyam (Suutra 687, 688). Similarly -i is one of the second person singular markers of the pronominal terminations mentioned in Tolkaappiyam (Suutra 708). All these markers are in current use in JT whereas they have fallen into disuse in IT. -i occurs in JT as a second person singular marker but only in conditional constructions when -oo or -eNTaal follows. For example, *ceytiyoo pooven* 'if you do, I will go', *ceyti eNTaal pooven* 'if you do I will go'.

JT adds -um to a verb form and uses it as a finite verb with human singular noun concord. It does not occur with pronouns. For example, *tampi ceyyum* 'younger brother will do'. This type of construction was in use during the age of Tolkaappiyam (Suutra 712). In IT such finite verbs have only non-human singular noun concord.

The form *paTu* was used as the passive particle in old Tamil. *uN* also occurs in poetry as a passive particle (Cilappatikaaram IX, 22) but preceded not by the *ceya*-type of form but by the root. In later times *peRu* 'to get' was used as the passive particle alternating with *paTu*. In JT, passive is expressed by adding an inflected form of either *uN* or *paTu* to the verb root. *paTu* can occur with almost any verb and is thus

very productive in JT but *uN* occurs only with a restricted number of verbs. Examples: *koTTuN* : *koTTuNutu* 'it is being spilled', *koTTuNum* 'it will be spilled'; *puuTTuppaTu*: *puuTTuppaTutu* 'it is being locked', *puuTTuppaTTutu* 'it got locked'. All verbs taking *uN* for their passive formation take *paTu* as a free alternant.

The noun *viiTu* 'house' when occurring as a goal of motion with verbs *vaa* 'to come' and *poo* 'to go' takes the accusative case unlike in IT where it takes the dative case in this construction. JT usage may be compared with what Tolkaappiyam says in Suutra 570.

JT also retains the archaic non-past negative construction. The non-past negative construction in JT formed by adding the pronominal termination to the verb stem except in the epicene plural and in neuter where -aa occurs after the verb stem as the negative marker. Examples: *naan paaTen* 'I won't sing', *naaŋkaḷ paaTam* 'we won't sing', *atu paaTaatu* 'it won't sing'.

This type of negative construction had been in current use during Caṅkam period. For instance see verse 243 in *PuRanaanuRu*. Examples could be cited from later literary works like *Cilappatikaaram* (see 1:19) and the hymns of *Tirunaavukkaracar* (*maRumaaRRat tirutaaNTakam* 312- 2.1, 2.2, 3.1). This type of negative construction has fallen into disuse in all the dialects of IT. Instead of this type, IT uses infinitive form of a verb plus *maaT-* inflected for person, number and gender categories as required by syntax.

The infinitive plus *maaT-* construction was originally used not in a negative sense but only to indicate 'inability'. Kamatchi Srinivasan (1965:12 - 16) has pointed out that its first occurrence is seen in *Cilappatikaaram* where it occurs only once. In later literary works, especially in *Bhakti* literature a clear contrast between the negative (verb stem + negative marker + pronominal termination) and 'inability' (infinitive + inflected form of *maaT-* is noticeable (Kamatchi Srinivasan 1965).

As stated earlier, today the infinitive + *maaT-* is used in IT only as a negative construction. This construction occurs in JT also but it gives either an 'inability' sense or a negative sense depending on the context. For example, *kuLantai peeca maaTTutu* can mean either 'inability' or negative. A clear contrast is observable in an utterance like (a) *avan cayikkiḷ ooTaan* 'he won't cycle', and (b) *avan cayikkiḷ ooTa maaTTaan* 'he cannot cycle' where the first gives a negative sense and the second gives more an inability sense than a negative sense. JT also uses other ways to express 'inability': infinitive + *eelaatu* or *muTiyaaatu*.

Proportionate more or less to the archaisms in grammar, JT also presents a considerable number of grammatical peculiarities. These are classifiable as (a) paradigmatic peculiarities affecting the nominal, pronominal and verbal systems, and (b) syntactic peculiarities both selectional and constructional.

One of the ways of expressing possession in JT is to add -*inrai* to nouns. It has an alternant -*rai* which occurs with first person singular pronoun. Examples: *tampiyinrai viiTu* 'younger brother's house', *enrai viiTu* 'my house'.

In JT the plural marker -*avai* is added to personal names to indicate the sense of 'personal name plus family members or group'. Thus, *ponnampalamavai* 'Mr. Ponnampalam and his family or group'.

The clitic of acceptance in JT is either *oom* or *oo* whereas in IT it is *aamaa* or *ōō*.

A certain class of nouns in JT takes markers to indicate non-respect and respect. These nouns when unmarked indicate medial-respect. (All these have concord with pronominal terminations in finite verbs in the predicate position). Examples:

	Medial - respect	Non-respect	Respect	
Verb:	<i>vantutu</i>	<i>vantaan</i>	<i>vantaar</i>	'came'
	<i>tampi</i>	<i>tampiyān</i>	<i>tampiyar</i>	'younger brother'
	<i>kilaakku</i>	<i>kilaakkan</i>	<i>kilaakkar</i>	'clerk'
	<i>cuppu</i>	<i>cuppan</i>	<i>cuppar</i>	'a name' Cuppu'
	<i>ponnampalam</i>	<i>ponnampalat- taan</i>	<i>ponnamapala- ttaar</i>	'a name, Ponnampalam'

In the pronominal system besides the pronoun *niir*, the following may also be listed as peculiar to JT: *avaṅkaḷ* 'they (masculine non-honorific)', *avaḷavai* 'they (feminine, non-honorific)', *avaa* 'she (honorific)' and *avai* 'they (human, epicene)'.

The instrumental case marker -*aalai* is also used to indicate the sense 'from' with verbs of motion in the predicative position. Example: *koḷumpaalai vaaRen* 'I am coming from Colombo'. -*aalai* is also used with time-nouns such as *varucam* 'year' and *maNittiyaalam* 'hour' to give the sense 'after'. Thus, *muuNTu naaḷaalai vaankoo* 'come after three days'.

-*icc-* occurs as an alternant of the past tense marker -*in-* with certain verb classes with a human epicene form as the subject. -*inam* occurs as the plural marker. Examples: *ooTiccinaṁ* 'they ran', *paaTiccinaṁ* 'they sang'.

In JT the negative quasi verb *illai* occurs with finite verbs and indicates not only the negative sense but also the desire on the part of the speaker for the action indicated by the verb to have taken place. Thus, *pooRaṅ illai* means in addition to the negative meaning the desire of the speaker that the concerned person should go.

In JT relative participle form of a verb + a pronoun occur in the predicate position as finite verb in the present and past tenses. Always the subject pronoun recurs with the relative participle form. For example, naan poonanaan 'I went/I did go'. Verb + tense + pronominal termination also occur (as finite verb) in the predicate position. Thus, naan poonen 'I went'. But the former type is more frequent in JT and semantically both the types differ in certain contexts. The former gives a categorical sense in certain contexts. The former type of construction without the pronominal predicator also occurs giving an emphatic sense. For example, naan poona 'I did go', niiiṅkaḷ poona 'you did go'.

At the lexical level too JT has archaic as well as peculiar items. Archaic words in JT are not very many but there are hundreds of peculiar words most of which have even gained entry into Sri Lanka LT. Scholars (Sathasivam 1974) have attempted to compile a dictionary of Sri Lanka peculiar Tamil usages. A few examples are as follows: archaic words - *cuḷaku* 'winnowing pan', *kaavoolai* 'dried palmyra leaf', *aitu* 'sparse'; peculiar words - *kamam* 'farm', *maṚiyal* 'prison', *pinneeram* 'evening', *eLumpu* 'to get up', *maTTukaTTu* 'to recognize'. Apart from all these, one could also show certain phrases, idiomatic usages and proverbs as peculiar to JT.

As for language contact, IT had been open to the influence of several languages. In Sri Lanka although Tamil had co-existed with Sinhala for centuries Sinhala influence on Tamil had been remarkably low. Perhaps a solitary example for borrowing from Sinhala into JT seems to be the word *pooya* 'full moon day'. It occurs both in spoken and literary Tamil (Tamil Malar, Book IV, 1968:119). However there are borrowings from foreign languages which are exclusively used in Sri Lanka Tamil. Examples: *kantoor* 'office' *nottaaricu* 'notary-public', *kooRaNameentu* 'government'.

In concluding one might note the type of sociolinguistic attitude that these archaisms and peculiarities of JT have created in the minds of the native speakers of Tamil as well as non-Tamil scholars.

The Tamils in general have great regard and veneration for the language of the past, especially for the language of the Caṅkam period. They generally believe that the present day language is somewhat corrupted and deteriorated. Even the minimum educated shares these views as a blind following of the view of the orthodox Tamil scholars. The preservation and high incidence of archaic features in JT thus make them feel that it is the best among the modern varieties of Tamil. They are proud of it and many scholars in Sri Lanka (Thaninayagam 1955) and India (Meenakshisundaran 1964) have given expression to the fact or have endorsed the fact that JT is purer and more literary-like. Whenever someone decried JT as inferior to IT Jaffna scholars like Arumuka Navalar had defended and asserted a prestige-position for it. Today in Sri Lanka a movement to foster Tamil language in every aspect independent of the IT is gaining popularity. To achieve this end some of the extremists are advocating cessation of 'Tamil language-link' with India and even urging the government to ban the import of certain category of Tamil literature from India.

Among foreign scholars Hornell (1918; 23-168, as reported in Kuiper 1962) had remarked that Jaffna Tamils use a kind of Tamil close to the classical Tamil.

NOTES

1. The author had stayed in India (Annamalainagar) from 1962-67 and had worked with students coming from various parts of the Tamil Nadu.
2. According to Krishnamurti's interpretation 'as Proto-South Dravidian split off from PDr. short i and u in the environment before single consonant plus a changed to e and o respectively'. According to him this change must have preceded the period of early Tamil literature. Again as Proto-South Dravidian broke up into Telugu, Kannada and Tamil (with Malayalam as a later off-shoot from Tamil) e and o were maintained in the first two languages. But in

LT and Malayalam, these vowels, in the environment before Ca, changed to i and u respectively.

3. t is alveolar plosive, R is used herein to transliterate a Tamil letter whose pronunciation has been described by ancient grammarians as alveolar plosive.
4. For details of vowel splits in JT see Suseendrarajah, S., Vowel Splits in Jaffna Tamil in Bhakti P. Mallik (ed.) Suniti Kumar Chatterji Commemoration Volume, University of Burdwan, West Bengal, India 1981.
5. -m>-tt- can be explained by a familiar morpho-phonemic rule in Tamil.

REFERENCES

- Andronov, M., 1969. A Standard Grammar of Modern and Classical Tamil, Madras.
- Bright, William, 1966. Dravidian Metaphony, *Language*, 42.2.
- Caldwell, Robert. 1961 (Edition) A Comparative Grammar of the Davidian Languages. Madras.
- Cilappatikaaram, 1965 (Edition) U.V. Caaminaata Aiyer, Madras.
- Jeyakumari, V., 1960. The Language of the Tamil Inscriptions (7th - 11th Century A.D.), Madras University (unpublished).
- Kalittokai, 1957. (Edition) Murray and Company, Madras.
- Kamatchi Srinivasan, 1965. (December issue), 'MaaTTeen', Kalaik katir, Coimbatore.
- Krishnamurti, BH., 1958. Alternation of i/e and u/o in South Dravidian, *Language*, 34.4.
- Karunakaran, K., The Kollimalai Tamil Dialect, Annamalai University.
- Kumaraswamy Raja, N., & Doraiswamy, K., 1966. Conversational Tamil, Annamalai University.
- Kuiper, F.B.J., 1962. Note on Old Tamil and Jaffna Tamil, *IJ*, 5.1.
- Meenakshisundaran, T.P., 1965. A History of Tamil Language, Poona.
- 1964, Ceylon and Tamil, *Chunnaakam*.
- NaRRinai, 1957. (Edition) Murray and Company, Madras.
- Pavananti, Nannuul, Madras.
- PatiRRupattu, 1958. (Edition) Murray and Company, Madras.

- PuRanaanuuRu, 1958, (Edition) Murray and Company, Madras.
- Ramaswamy Aiyer, L.V., 1962. Collected Papers, Annamalai University (duplicated).
- Sathasivam, A., Ceylon Tamil Usages, Colombo (unpublished).
- Shanmugampillai, M., 1965. Spoken Tamil, Annamalai University.
- 1971. Vowel Splits in Tamil Dialects, Proceeding of the IInd International Conference Seminar of Tamil Studies., Vol.1., Madras.
- Shanmugam, S.V., 1966. Epigraphy and Tamil Linguistics, Paper presented at the Seminar on Inscriptions, Madras.
- Suseendrarajah, S., 1967 A Descriptive Study of Ceylon Tamil, Ph.D. diss. Annamalai University. (unpublished).
- Tamil Malar, 1968. Books IV & V, Publication of the Government of Sri Lanka.
- Thaninayagam, X.S., 1955. Tamil Culture, Its past, present and future with special reference to Ceylon, Tamil Cultural Society, Colombo.
- TirukkuRal, 1951 (Edition) Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Madras.
- Tirunaavukkaracar, 1941. (Edition) Teevaarappatikañkal, Saiva Siddhanta Maha Samaajam, Madras.
- Tolkaappiyam, 1958 (Edition) Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Madras.
- Varadarajan, M., 1955. MoLi Nuul, Madras.
- Zvelebil, Kamil. 1959. Dialects of Tamil I, *Archiv Orientalni* 27.
- 1960. Dialects of Tamil II, *Archiv Orientalni* 28.
- 1966. Some features of Ceylon Tamil, *IJ*, 9.2.

SOME ASPECTS OF THE JAFFNA TAMIL VERBAL SYSTEM*

There are over two and a half million speakers of Tamil in Sri Lanka, speaking several dialects, of which Jaffna Tamil represents a major variety, with approximately 700,000 speakers¹. Other varieties include the estate Tamil largely centered in the tea growing areas of the upcountry, which as a result of migration in the 19th and earlier twentieth centuries has more affiliation to Indian varieties; the East coast varieties with the population centers of Trincomalee and Batticaloa; an undetermined number of varieties of Muslim Tamil; and the Tamil still spoken in several pockets among the fishing communities of the West coast. There is, in fact, more dialect variation within Tamil in Sri Lanka than there is within the majority (Indo - Aryan) language Sinhala (Sinhalese), spoken by 70% of the population, or approximately 10 million people. As yet this variation within Sri Lanka Tamil remains largely unstudied in detail, despite some initial attempts (esp. Zvelebil 1959, 1959-60, 1960, 1966; Suseendirajah 1970, 1973a, b, 1978; Thananjayarajasingham 1973).

In any event, Jaffna Tamil, located in the northern most part of the country, notably the Jaffna peninsula, is the variety commonly thought of as the one most "characteristic" of Sri Lankan Tamil, primarily because of the preponderance of Jaffna people among Tamil professionals, civil servants and educators in Sri Lanka, owing in large part to the long well established and effective educational system created in Jaffna largely through the efforts of American missionaries. In addition, Jaffna has a strong sense of cultural identity, of which the local variety of Tamil is one mark, as well as a tradition of valuing education highly, for both its own sake and as a means of professional advancement.

Jaffna Tamil has been sufficiently isolated from the Indian forms of the language for it to have developed a distinct character, so much so that Indians encountering it for the first time are likely to think that they are hearing some other Dravidian language such as Malayalam (Suseendirajah 1967, 5). Contributing to this distinct character are a number of features of the verbal system, which it will be the primary task of this paper to present in a largely descriptive fashion. This paper may thus be considered a preliminary attempt to isolate and describe a number of characteristics of the verbal system that may be of interest to scholars of Tamil dialectology, since they represent differences from mainland varieties with which we have any familiarity, particularly from what Schiffman and others have called "Standard Spoken Tamil" (Schiffman 1980 and references therein). Though some individual features may be found in other dialects, the system as a whole appears to have a unique character. In any event, we would like to know the extent to which they appear elsewhere, since that would in itself be of no little interest in placing Jaffna Tamil more precisely within the range of Tamil varieties.

There are dialect differences within the Tamil of the Jaffna area, but the phenomena dealt with here seem to be generally characteristic of it, at least of the language of the Ve:La:la community. They have been found in the speech of informants from points as relatively widespread as Myliddy (Kankasanturai), Sudumalai, Point Pedro and Chavakachcheri, and they are represented in the dramas written in Jaffna Tamil by the late Dr. Kanapathi Pillai. We will first briefly describe a number of features of the verbal system, some of which represent retentions of features or distinctions generally lost elsewhere, and then concentrate on one that strikes us as a particularly important innovation: the formation of a subsystem of finite, agreeing verb forms based on a combination of the verbal adjective form (often referred to as the relative participle), both present and past, with the personal pronouns. As far as we know, that subsystem as a whole, together with the corresponding negative forms, constitutes a major difference between Jaffna Tamil and the Indian varieties of the language.

*Co-author: James W. Gair, Cornell University, U.S.A.

Lexical Features: We will not attempt to deal with lexical differences between Jaffna Tamil and other varieties, though they exist in the verbs as elsewhere, but leave that for fuller dialectal study, mentioning only a few. One interesting fact is that Jaffna retains the distinction between the two verbs 'give', *taa-* and *kuTu-*, using the former only when either speaker or hearer is a recipient of the action. Similarly, verbs like *katai-* 'speak, converse', or *veLikkiTu-* 'set out' appear to be characteristic of Jaffna Tamil, and detailed comparisons with other dialects would undoubtedly unearth many more.

Person - number Affixes: The person - number affixes of Jaffna Tamil are as follows. The forms following slashes are those used with future tense forms, where they differ from the present and past. Forms separated by commas are variants. Pronouns appropriate to the forms are given in parentheses for reference.

Person	Singular	Plural
1	(naan) - en	(naankaL) - am
2 polite	(niinkaL) - iyaL, iinkaL	(niinkaL) - iyaL, iinkaL
2 intermediate	(niir) - iir	
2 non-polite	(nii) - aay	
3 Masculine		
polite	(avar) - aar / -ar	(avai) - inam
non-polite	(avan) -aan/-an	(avankaL) - aankaL/ -ankaL
3 Feminine		
polite	(avaa) - aa	(avai) - inam
non-polite	(avaL) - aaL / - aL	(avaLavai) - aaLavai/ -aLavai
3 Non-human	(atu) - utu	

In Jaffna Tamil as in other varieties, the second person plural is used as the second person polite form. The *-iyaL* affix characteristic of Jaffna Tamil appears to be giving way to the *iinkaL* form, perhaps under the influence of Colombo Tamil and, more indirectly, Indian Tamil. As the table shows, the second person has a further two degrees of respect in the singular. The second person intermediate respect also has a distinctive imperative affix *-um*; hence *niir vaarum* 'you come'. The third person has distinct affixes for two degrees of politeness, as shown, in both singular and plural. The feminine affixes *-aa* polite and *-aaL* non-polite are particularly interesting. Unlike some other dialects, Jaffna Tamil does not drop final L (or l). Thus not only are the affixes distinct, but the forms with reminiscent sandhi before clitics found in some Indian varieties; i.e. *avaLaa* 'is it she', *vantaalaa* 'did she come', would be interpreted as non-polite forms in Jaffna Tamil, the polite forms being *avaavaa* and *vantaavaa*. The third person actually has three degrees of politeness like the second, but the intermediate respect form does not have a distinct affix; the otherwise non-human in *-utu* being used for it for all genders and numbers. In Jaffna Tamil as in other varieties, there is no singular/plural distinction in non-human verb forms. Note also that the third person plural masculine *-aankaL/-ankaL* is a non-polite form in Jaffna Tamil, the polite form being *-inam* in both genders. This affix occurs with the inanimate stem in the present; i.e. the stem without R (ṛ). Hence *paTikkiRaankaL* 'they (masc.) study' non-polite; *paTikkinam* 'They (masc. or fem.) study' polite. Though some of these affixes appear to occur in some mainland varieties as well, the resultant system as a whole appears to be distinctive to Jaffna.

Negative : Like other dialects of Tamil, Jaffna Tamil has negatives in *illai* and a future negative in *maaTT-*. However, it also is more conservative in its negative system than the other spoken dialects with which we have any familiarity. For one thing, it retains a distinction between *illai*, used existentially and to form a negative with the infinitive of other verbs, and a negative *alla* used primarily in equational sentences². Thus :

paal illai `There is no milk'
itu paal alla `This is not milk'.

Also, Spoken Jaffna Tamil retains an inflectional negative, in finite forms, formed by adding the person number affixes directly to the root of the verb, or in three forms (e.g., second person plural and the third person non-human and plural), following a negative affix -aa-. (There are, of course, some morphophonemic complications, but they do not concern us here.) Hence varen `I won't come' `varaar' he won't come', varaa `she won't come', varaatu `it won't come', varaayaL `you won't come', varaayinam `they won't come', etc.

This direct negative has a generally future sense like that of the maaTT- negative, but may be stronger and more definite, i.e., naan ceyya maaTTen `I won't do (it)'; naan ceyyen `I won't do it'.

Causative : Jaffna Tamil resembles other dialects in having a periphrastic causative, formed with the infinitive plus any of the verbs vai-, cey-, or paNnu. However, it also preserves, in its spoken variety, an affixal causative in -vi- or -ppi. Thus ceyvi- `cause to do', tiRappi- `cause to open', etc. Interestingly, the affixal causative appears to be the one most commonly used in Jaffna Tamil.

Pronominal Verb Forms : Perhaps the most interesting innovation within the Jaffna verbal system is the development of a subsystem of finite verb forms made by combining the verbal adjective form, (often called the relative participle), with the personal pronouns. Though sequences of the same form may occur in other dialects, they do not, as far as we are aware, form a finite subsystem in the same way as those in Jaffna Tamil, with the same uses. There are both present and past pronominal verb forms, each with its corresponding negative. The past forms are the most clearly innovative, and we deal with them first.

In Jaffna Tamil, as in other varieties, verbal adjectives may occur with either noun or pronoun heads to form the equivalent of relative clauses :

naan caappiTTa	palakaaram	
I	eat-past-Adj	food

`The food that I ate'

ennaik-	kuuppiTT(a)	avar
I - Acc	call-past	he

`The one who called me'

In Jaffna Tamil, however, there are frequently occurring sequences of verbal adjective plus pronoun that cannot be interpreted in that way. Note, for example, the three examples in the following brief interchange from the opening scene of K. Kanapathi Pillai's play PoruLoo PoruL (1952, 1) set in Jaffna. The forms in question are underlined in the accompanying phonological representation of the passage and in the translation :

மங்கையர்க்கரசி : என்ன கமலி, என்னை நீ வரச்
சொன்னதெண்டு தாமு வந்து சொன்னான். எப்ப வந்தனி
கொளும்பாலை? எனக்குத் தெரியாது நீ வந்தது.

கமலவேணி : காலமைதான் வந்தனான்..... கதைக்கிறதுக்கு
வீட்டிலை ஒருதருமில்லை அது தான் உனக்கு ஆளனுப்பினான்.

Mankaiyarkkaraci: enna kamali, ennai nii
varacconnatenTu taamu vantu connaan. eppa vantani³
koLumpaalai? enakkut teriyaatu nii vantatu.

KamalaveeNi: kaalamaitaan vantanaan...
kataikkiRatukku viiTTilai orutarumillai. atutaan unakku
aaLanuppinanaan.

Mankaiyarkkaraci: Well, Kamali? Tamu came and asked me to come. When did you come from Colombo? I didn't know you had come.

Kamalaveni : I came in the morning. There is no one to talk to in the house. That's why I sent someone to you.

There are several reasons for considering such verb-pronoun sequences to be parts of verb phrases rather than noun phrases. First, it is clear that the semantic interpretation that would be required by construing these forms as verbal adjective plus pronominal head in the usual fashion, i.e. as relative clauses, would be highly inappropriate. That is, they cannot be interpreted in context to have meanings such as 'you are the one who came from Colombo when' (even ignoring the placement of koLumpaalai 'from Colombo' outside the clause⁴); 'I am the one who came in the morning'; or 'I am the one who sent someone to you'. Rather, they are obviously closer in meaning to the usual past finite forms found in other dialects as well as Jaffna Tamil, i.e., vantaay 'you came', vanten 'I came', anuppinen 'I sent'.

Thus, in more strictly linguistic terms, it would be extremely difficult to interpret the first example as an equational sentence with the following structure. (We have provided the implicit subject in parentheses and placed the adverb within the clause for simplicity; leaving it outside would, of course, make the interpretation even more difficult, since we would have to deal with an adverb extraposed from a relative clause over a noun head.) Jaffna Tamil, of course, like other varieties, has no overt copula in such sentences.

[_S([_{NP}nii])[_{NP}[_Seppa koLumpaalai vanta] [_{NP}nii]]

[_S[_{NP}you][_{NP}[when Colombo-from came] [_{NP}you]]

The adverb eppa 'when' poses a particular problem for such an interpretation. If we include it in the relative clause, as in the bracketing above, the required interpretation 'you are the you who came from Colombo when' would seem to be highly inappropriate in context. On the other hand, if we take

eppa to be a sentence adverb, with the entire remaining sentence in its scope and a bracketing something like:

[_S([_{NP}nii])[_{ADV}eppa][_{NP}[_SkoLumpaalai vanta] [_{NP}nii]]

the required reading would seem to be something like 'when were you the one who came from Colombo', which would also be inappropriate in context, though perhaps less so than the previous interpretation.

On the other hand, if we interpret the sequence vantanii as a finite verb with a past sense in a verb phrase, i.e., in a sentence with a structure like :

[_S([_{NP}nii])[_{VP}[_{ADV}eppa][_Vvantanii][_{ADV}koLumpaalai]]

the natural interpretation 'when did you come from Colombo' fits the context perfectly. Note also that we need not move koLumpaalai as we were forced to in the noun phrase interpretation so as not to leave it stranded, since there is ample precedent for such right-moved adverbials in verbal sentences. (Under the VP interpretation, it would of course be possible to interpret it as a sentence adverb rather than within the VP as we have it here, but that would be quite irrelevant to the present argument, since in either case the problems of interpretation that we encounter under the NP analysis would not occur).

Similar arguments are easily constructed for the other examples. For instance, atutaan 'therefore' in the third example constitutes a problem like eppa in the first. Under an NP NP interpretation, if we analyse atutaan as occurring within a relative clause, we require a reading like 'the I who sent someone therefore'. If we take it to be outside a relative clause, we obtain something like 'therefore (I am) the one who sent someone to you'; both inappropriate. If, however, we interpret it as part of a verb phrase with a finite verb anuppinanaan '(I) sent'. i.e., in a sentence with a structure like

[_S([_{NP}naan])[_{VP}[_{ADV}atutaan][_{NP}(dat) unakku][_{NP}aaL] [_Vanuppinanaan]]

parallel to a similar sentence with the ordinary past tense anuppinen, we obtain the appropriate reading 'that is why I sent someone to you'.

The possible substitutability of pronouns provides another motivation for treating these verb sequences as finite verbs rather than nominals. In equational sentences, i.e. NP NP, with a pronoun - headed relative clause as the predicate noun phrase, we may get a pronoun agreeing with the subject in person, but we need not. We may, instead, find the third person pronoun with the appropriate gender and number. That is, both of the following are possible with essentially the same meaning :

(naan)	kaalamaitaan	vantanaan
naan	kaalamaitaan	vantavan
I	morning-EMPH	came - I/he

'I am the one who came in the morning'.

However, it is not possible to substitute a third person pronoun in examples such as these with which we have been dealing. Thus, adjusting for the appropriate feminine gender, we could not replace the three examples with vantavaa 'she who came' (for vantanii and vantanaan) and anuppinavaa 'she who sent' in context.

In the third person, of course, pronominal verb forms of the type we are discussing will be identical in form with pronominal headed relative clauses, and we do in fact find the ambiguity we would expect to result. Thus

capaapati	kaalamai	vantavar
Sabapathy	morning	came-he

could be either 'Sabapathy came in the morning', or 'Sabapathy is the one who came in the morning'.

In Jaffna Tamil, as in other dialects, there is an action verbal nominal formed by adding the third person inanimate pronoun atu to the past verbal adjective. Thus vantatu 'the having come', paTiccatu 'the having studied', etc. It forms

nominal clauses, i.e. naan puttakattaip paticcatu 'my having studied the book' niinkaL koLumpukku poona kiLamai vantatu 'your having come to Colombo last week'⁵. These can, as in other dialects, be negated with the existential illai; thus vantatillai (< vantatu + illai) 'The coming was not', etc. In Jaffna Tamil, these negatives serve as the equivalent negative to the past tense pronominal forms that we have been discussing. That is, they appear to have the same tense and aspectual implications as the verb-pronoun sequences and can thus be considered to be the negative member of a verbal subsystem with them. Thus

niinkaL	neettu	incai	vantatu	illai (or vantatillai)
you	yesterday	here	coming	not
'You didn't come here yesterday'.				

serves as the negative of

niinkaL	neettu	vanta	niinkaL
you	yesterday	came-ADJ	you
'You came yesterday'.			

The semantic equivalence of these negatives with the pronominal verb forms might tempt us to interpret them syntactically as negated NP VP sentences parallel to their positive counterparts, i.e., something like :

[_S[_{NP}niinkaL][_{VP}neettu incai vantat(u)]_[NEG]illai]]

However, we do not know at present of any compelling syntactic reason for not continuing to interpret them as nominalized clauses with an existential negative i.e., as follows :⁶

[_S[_{NP}[_{NP}niinkaL][_{VP}neettu incai vanta]atu]_[NEG]illai]]

That is, we have no convincing motivation for concluding that their entering into a semantic subsystem with the pronominal verbs has led to a syntactic change by which they require rebracketing. In any event, however, they cannot be analysed as equational sentences, i.e. NP NP, since the pronoun is always third person inanimate, regardless of the subject of the verb in the adjectival form. Also, Jaffna Tamil,

as stated earlier, retains the distinction between negatives *illai* and *alla*, and nominal equational sentences require the latter. Hence we have contrasts such as :

naan	yaaLppaaNam	poonatillai
I	Jaffna	went-NOM-NEG
'I have not gone to Jaffna'		

versus

naan	yaaLppaanam	.poonavan	alla
I	Jaffna	went-ADJ-he	not
'I am not the one who went to Jaffna'			

If these were NP NP sentences, they would require *alla*, not the *illai* that in fact appears in them.

Furthermore, Jaffna Tamil has the negative verbal adjective formed with *-aata*, such as *pookaata* 'not going' 'not having gone'. As expected, this may modify pronouns, as in

ankai	pookaatavai	(incai varuvinam)
there	go-NEG-they	(here come-they)
'Those who didn't go there (will come here)'		

Such forms, unlike those with the verbal noun plus *illai*, cannot function as the negative of the pronominal verbal forms. They may occur in the predicate, but have a quite different sense, as in

capaapati	ankai	pookaatavar
Sabapathy	there	go-NEG ADJ-he
'Sabapathy is (the) one who does not/didn't go there'		

Thus, though it is not entirely certain whether we should analyze the negation with verbal noun plus *illai* as negated noun phrase or verb phrase, an equational NP NP interpretation is not possible, so that they lend no support to an analysis of their positive counterparts as equational sentences.

There are, as we have seen, strong reasons for treating such verb-pronouns sequences as those illustrated in the quoted passage as finite verbs. They are, as the passage

exemplifies, frequent in spoken Jaffna Tamil, and in our experience clearly constitute a feature of that dialect that appears unusual, if not startling, to speakers of other dialects. While these sequences have a generally past meaning, they also clearly involve a contrast in meaning with the ordinary past inflected forms (in terms of their occurrence in other dialects) such as *vanten* (vs. *vantanaan*) and *anuppinen* (vs. *anuppinanaan*). While this meaning contrast has not yet been analysed in sufficient detail, it is generally true that the pronominal past forms emphasize the completion of an action or the fact of its having taken place, and they have been called the "emphatic past" for that reason (Gair, Suseendirarajah and Karunatilaka 1978 : 291, 270). Actually, it appears that we are witnessing the birth of an aspectual category distinction in Jaffna Tamil; namely, a perfective/ imperfective contrast. This is, incidentally, in addition to the definite/indefinite distinction based on the past participle plus inflected forms of the verb *viTu-*, found in Jaffna Tamil as in other dialects. In fact, the latter distinction appears to crosscut the aspectual category in question, with the categories operating independently. Thus all of the following are possible : *paTiccen*, past 'I studied' ; *paTiccuvittEn* or *paTiccittEn*, past definite; *paTiccanaan*, past perfective (or emphatic); *paTiccittanaan*, past perfective definite, leading to a very rich set of distinctions within the general category of past.

Jaffna Tamil also has present tense pronominal forms, based on the present tense verbal adjective plus personal pronouns, i.e. *vaaRa naan* 'I come', *paTikkiRa naan* 'I study', etc. The same general considerations that lead us to interpret the past tense sequences as finite verb forms apply here as well, and we can deal thus with the present forms briefly. They do appear to imply a different semantic distinction from the past forms however, generally having a habitual sense. Thus:

naankaL	cooRu	caappiTuRa	naankaL
we		rice eat-PRES-ADJ	we
'We eat rice (generally).'			

appaa	munti(k)	kuTikkiRavar
Father	before	drink-PRES-he
'Father used to drink'.		

Note that the action described in the second example is past, and in fact completed, so that these forms convey the habitual aspect rather than present time, though they are present tense forms in terms of their inflection.

There is a corresponding negative for these forms as well, formed by adding *illai* directly to either the present verbal adjective, or to the present action verbal noun formed from the present verbal adjective plus *atu* :

avar	incai	{	vaaReellai (< vaaRa + illai)
			vaaRatillai (< vaaRa + atu + illai)
he	here	{	come-ADJ not
			come-VBL NOUN not

'He doesn't come here'.

This negative formation, or at least that with the verbal noun, occurs in other dialects as well, also with the habitual sense. Jaffna Tamil, however, appears to be unique in having developed a specifically marked positive counterpart for it i.e., the non negative habitual form with the verbal adjective and personal pronoun.

To recapitulate, what Jaffna Tamil has developed is a subsystem of finite verbal forms based on the combination of the verbal adjective with personal pronouns, each with its corresponding negative forms. With the past tense forms this exemplifies a perfective/imperfective or emphatic/non-emphatic distinction vis-à-vis the regular inflected forms, and with present tense forms, the distinction is habitual/non-habitual. This subsystem is summarized in the following table, using first person forms of *vaa-* 'come' and *paTi* 'study' as examples.

	<i>Present</i> (Habitual)	<i>Past</i> (Perfective)
Pronominal Form	Verbal adjective + personal pronoun vaaRanaan paTikkiRanaan	Verbal adjective + personal pronoun vantanaan paTiccanaan

Negative	Action verbal noun or verbal adjective + illai vaaReellai, vaaRatillai paTikkiReellai, paTikkiRatillai	Action verbal noun + illai vantatillai paTiccattillai
----------	---	--

These forms contrast, as we have noted, with the more usual present and past tenses, i.e. with *vaaRen*, *paTikkiRen*; *vanten*, *paTiccen*, etc.

Further investigation of the semantic implications of these forms may reveal that a single category distinction is involved within both tenses, corresponding to the obvious morphological parallels, but this is by no means an obvious conclusion, and will require examination of a much wider range of data exemplifying the use of these forms than we have been able to carry out as yet.

We also cannot at present offer an explanation buttressed by sufficient historical evidence for how and by what stages these pronominal verb forms came about. It would not seem unreasonable, however, that they began as relative clause formations involving an intermediate stage by which the pronoun head was permitted to have an indefinite interpretation, thus allowing it to be modified by a restrictive relative clause while serving as the predicate of an equational sentence, that is, something like "(I am) an I (who did such and such)". The predicate could thus serve to assign an attribute (or more strictly, membership in a class) to the pronominal subject, paralled to 'I am one who does such and such', rather than an identification ('I am he who, etc). From this, it would seem a short step to the present senses of these forms, and there is ample precedent elsewhere for the similar transitions from nominal to verbal forms.⁷ It would also seem probable that the indefinite interpretation of the pronoun with which such a line of development commenced could occur most easily in the third person and spread to the others. As we have pointed out, the negative forms occur in mainland varieties as well, with the same, or close to the same, senses. Thus the negative part of the system pre-existed, and from that point of

view no new categories were introduced, but rather, already present ones were extended to apply to the affirmative. In any event all of this must remain tentative until clear historical evidence is found.

For present purposes, it is enough to note that this subsystem as a whole contributes to giving the Jaffna Tamil verbal system a distinctive character, even though some of its individual features may be found in other dialects. If our presentation is of interest to students of Tamil dialectology and ultimately contributes to establishing the place of the Jaffna variety within the broad spectrum of Tamil dialects, we will have more than accomplished our purpose.

NOTES

1. We would like to thank those who served as informants for Jaffna Tamil, especially Ratnamalar Periyathamby, Parvaty Kanthasamy, V.Subramaniam and others too numerous to name individually. Part of the work presented here was carried out in Sri Lanka by J.W.G. under U.S. Office of Education research grant (1969-70) and a Fulbright lecturing grant (1976-77).

The transcription used here for Jaffna Tamil should be sufficiently self explanatory, but a few points reflecting differences from other dialects require mention. *t*, *t̪* and *T* are respectively dental, alveolar and retroflex stops, generally voiceless initially and when geminate and voiced when single intervocalically and (usually) after nasals. Initial *T* is an exception in being voiced. (Tamil scholars should note that while this three way distinction is reminiscent of an earlier one in Tamil it does not represent a straightforward survival of that earlier situation, with *t* in particular having several etymological sources.) *R* is a voiced post-alveolar retroflexed trill. *L* is a retroflex voiced lateral. (In Jaffna Tamil, it represents a merger of earlier *l̪* (ல̪) and *l̪̄* (ல̪̄). In the transcription used here, we do not distinguish *ṛ* (ṛ) and *ṝ* (ṝ), from *n* (ன), since that has only graphemic relevance. For further

details on Jaffna phonology see Gair et al 1978, Suseendirarajah 1966, 1967, 1973a, M. Shanmugam Pillai 1962, and Thananjayarajasingham 1962, 1966.

The most recent published census of Sri Lanka (1971) does not give language statistics. However, rough estimates can be made from figures on community and ethnic origin. Thus the Ceylon Tamil population of Jaffna in 1971 was 665, 857, and for the adjacent districts of Mannar and Vavunia (39,977 and 58, 431 respectively). Allowing for population increase, our estimate for Jaffna Tamil thus seems reasonable.

2. *alla* is used with emphasized constituents, as in *kaTaikkua alla, viiTtukkupponko* 'Dont go to the shop, go home'.
3. It may be noted that Kanapathi Pillai writes *vantani* (-னனி) rather than *vantanii* (-னனி) as we have rendered it, indicating a shortening of the *nii* (நி) pronoun in that position in the dialect represented. That shortening does not, of course, adversely affect our argument here, but actually furnishes additional justification for treating these forms as inflected verbs originating in verb - pronoun sequences.
4. The instrumental case is used also as an ablative (source) in Jaffna Tamil. This appears to be another unusual feature of the dialect, and one which it shares, interestingly, with Sinhala.
5. These action nouns contrast with identical sequences representing relative clause formations with a third person non-human pronoun as head, as in *vantatu* 'the one that came' or 'the coming', *paTiccatu* 'the one that was studied' or 'the studying', etc. For a justification of analysing the action nouns and the relative formations as distinct but homonymous, see Lindholm 1972.

Note that the third person non-human past pronominal form of the verb will also be formed from the same sequence of verbal adjective and pronoun, and thus be

homonymous with both the relative clause with a third person non-human pronoun as head and the action verbal noun, allowing a three-way ambiguity. Thus the sequence *inta pas yaaLppaaNattaalai vantatu* 'this bus Jaffna-INST came - ADJ PRONOUN (3 sg. non-human)' can be in the proper context : (1) an equational sentence with pronoun - headed relative formation as predicate, 'this bus is the one that came from Jaffna'; (2) a sentence with a past pronominal verb, 'this bus came from Jaffna' ; or (3) deverbilized nominal clause, 'the coming (past) of this bus from Jaffna'.

6. Here and in the previous example, irrelevant internal bracketing within the VP has been omitted. We have not labeled *atu* in this second bracketing. Though it clearly serves a nominalizing function, whether or not it should be treated as a complementizer leads to a number of syntactic complexities that, however interesting, are not necessary to deal with here.
7. Professor Jay Jasanoff has pointed out to us the parallel with the Sanskrit periphrastic future, also based on a nominal form.

BIBLIOGRAPHY

- Gair, James W., S.Suseendirarajah and W.S.Karunatilaka. 1978. *An Introduction to Spoken Tamil*. External Services Agency, University of Sri Lanka, Colombo.
- Kanapathi Pillai, M. 1952. *Poruḷoo Poruḷ*. in *Irunaṭakam*. Chavakachcheri.
- 1958. "The Jaffna Dialect of Tamil". *Indian Linguistics, Turner Jubilee Volume I*.
- Kuiper, F.B.J. 1962. "Notes on Old Tamil and Jaffna Tamil". *Indo-Iranian Journal*, V.I.
- Lindholm, James M. 1972. "Cleft Sentences in Tamil and Malayalam". in V.I.Subramoniam and Elias Valentine, eds. *Proceedings of the First All India Conference of Dravidian Linguists*. Trivandrum.

- Schiffman, Harold. 1980. "The Role of the Tamil Film in Language Change and Political Change". Paper presented at the Association for Asian Studies meeting, Washington, D.C. 1980.
- Shanmugam Pillai, M. 1962. "A Tamil Dialect in Ceylon". *Indian Linguistics*, 23.
- Suseendirarajah, S. 1966. "Contrastive Study of Ceylon Tamil and English". International Conference of Tamil Studies, Malaysia.
- 1967. *A Descriptive Study of Ceylon Tamil (with Special Reference to Jaffna Tamil)*. Ph.D. Dissertation, Linguistics, Annamalai University.
- 1970. "Reflections of certain Social Differences in Jaffna Tamil". *Anthropological Linguistics*, 12, 7.
- 1973a. "Phonology of Sri Lanka Tamil and Indian Tamil Contrasted". *Indian Linguistics*, 34, 3.
- 1973b. "A Study of Pronouns in Batticaloa Tamil". *Anthropological Linguistics*, 15, 4.
- 1978. "Caste and Language in Jaffna Society". *Anthropological Linguistics*, 20, 7.
- Thananjayarajasingham, S. 1962. "Some Phonological Features of the Jaffna Dialect of Tamil". *University of Ceylon Review*, XX, 2
- 1966. "The Phoneme /k/ in the Jaffna Dialect of Tamil" *Prof. Surya Kumar Bhuya Commemoration Volume, 82nd All India Oriental Conference, Gauhati*.
- 1973. "Bilingualism and Acculturation in the Kuravar Community of Ceylon". *Anthropological Linguistics*, 15, 6.
- Zvelebil, Kamil. 1959. "Dialects of Tamil, I". *Archiv Orientalni*, 28.
- 1959-60. "Notes on Two Dialects of Ceylon Tamil". *Transactions of the Linguistic Circle of Delhi, Dr.Siddheswara Varma Jubilee Volume*.
- 1960. "Dialects of Tamil, II". *Archiv Orientalni*, 28.
- 1966. "Some Features of Ceylon Tamil". *Indo Iranian Journal*, IX, 2.

4

A STUDY OF PRONOUNS IN BATTICALOA TAMIL*

1. Introduction

The main purpose of this paper is to present a brief analysis of the pronouns¹ in Batticaloa Tamil (BT), one of the major socio-regional dialects of Tamil in Ceylon and to compare and contrast them within the available data with the pronouns in the Jaffna dialect of spoken Tamil (JT), Ceylon Muslim dialect of spoken Tamil (CMT)², Indian dialect of spoken Tamil in Tamilnad³ (former Madras state) (IT), and the literary dialects of Tamil⁴ (LT). Forms which are derived from the demonstrative and the interrogative bases other than the pronouns are also treated in this paper. In conclusion an attempt is made to draw certain historical inferences, of course with utmost care knowing the limitations of the basis for such inferences, from the geographical distribution of linguistic forms and usages.

Jaffna Tamils in the Northern province of Ceylon and Batticaloa Tamils in the Eastern province of Ceylon are regionally and socially two distinct groups of people among the Tamils of Ceylon. It is no exaggeration that there are certain marked differences in the patterns of social structure and language between the two groups in spite of many other common features. From early times people have recognised these fundamental differences and they often spoke of 'Batticaloa Tamils' and 'Jaffna Tamils' with a lot of social implications. The Tamils in Ceylon, as different social and regional groups, had been nurturing certain social and regional feelings of differential status among themselves based on several factors such as their place of origin in South India, ancestry, caste, religion, nationality (at present Indian versus Ceylon), education, wealth, customs and manners, speech habits, etc. The Jaffna group of Tamils have been enjoying (or

rather asserting?) a superior rank or social esteem over other regional groups of Tamils in Ceylon.

2. Two types of pronouns

There are two types of pronouns in BT. The first type which includes the first person pronouns, second person pronouns and reflexive pronouns does not show gender distinction. The second type of pronouns show gender distinction except in the case of *aar* 'who'. The nominative and oblique stems of the pronouns in the second type are in most cases identical, unlike that of in the first type where there is difference between nominative and oblique stems. Moreover the demonstrative and the interrogative pronouns of the third person are derived from the demonstrative and interrogative bases respectively.

The following are the first and second personal pronouns and the reflexive pronouns in BT.

	Singular	Neutral honorific Singular	Honorific Singular	Plural
First person Nominative:	<i>naan</i> 'I'			<i>naamkaḷ</i> 'we' (exclusive) <i>naamaḷ</i> 'we' (inclusive)
Oblique :	<i>en</i>			<i>emkaḷ</i> <i>nammaḷ</i>
Second person Nominative :	<i>nii</i> 'you'	<i>niir</i> 'you'	<i>niimkaḷ</i> 'you'	<i>niimkaḷ</i> 'you'
Oblique:	<i>on</i>	<i>om</i>	<i>omkaḷ</i>	<i>omkaḷ</i>
Reflective Nominative:	<i>taan</i> 'self'			<i>taamkaḷ</i> 'selves'
Oblique:	<i>tan</i>			<i>tamkaḷ</i>

As in other dialects of Tamil, BT also has number distinction, viz. singular and plural in the personal and reflexive pronouns. In the plural forms, as in almost all other

dialects, the final *l* in nominative as well as in oblique forms is sometimes optionally dropped but only in prepausal position.

BT, unlike JT, draws a distinction between an inclusive plural and an exclusive plural in the first person. CMT also distinguishes an inclusive and an exclusive plural. All the dialects of IT, no matter whether they are regional or social, distinguish an inclusive and an exclusive plural. But it is curious to note that this distinction which is typical of all the dialects of IT, and the majority of the Dravidian languages (perhaps except modern Kannada, Parji, Gadaba, Konda and Brahui) BT in Ceylon and CMT, is completely absent in JT which is found to preserve some archaic features of the language. However the pronoun *naam* occurs in JT but only as a second person singular used by certain depressed caste-members to indicate high respect to people belonging to a high-caste group. The uneducated villagers belonging to a high-caste group also sometimes use *naam* to address a Brahmin priest. But both these usages are fast disappearing from JT with the progress of literacy and with the adoption of the socialistic way of thinking.

It is worth pointing out here that IT maintains the difference between inclusive and exclusive plural in its current literary variety (ILT) as well, whereas this distinction is not maintained in Ceylon literary Tamil (CLT), not even in the literary writings of Ceylonese who have this distinction in their colloquial speech. CLT uses *naam* and *naamkaḷ* as free variants.

The lack of this distinction in JT not only impairs intelligibility of JT for the Indians but also causes some misunderstanding of social etiquette in certain social contexts⁵. But on the other hand Batticaloa Tamils usually do not misunderstand the JT usage of these pronouns because both the dialects are in contact to some degree.

BT, like other dialects of Tamil which have this two-way distinction, does not have the difference in the verb unlike some of the Dravidian languages which have this difference in the verb also⁶.

The reflexive pronoun *taan* has reference to third person pronouns only and the verb shows third person agreement, e.g. *taan ceyyiraan* 'he is doing by himself'.

BT has three second person pronouns in singular usage implying various degrees of respect and differential status. But actually the sharp distinction is only between two of them, namely *nii* and *niimkaḷ*. *niir* is known to them (because it occurs in modern literary Tamil and also perhaps because of the influence of JT) but is seldom used except in a very unusually restricted social context and is thus not used as naturally as the other two pronouns. The same situation is found in CMT⁷ and in most of the dialects of IT⁸. With regard to these second person pronouns a clear contrast could be drawn between all these dialects on the one hand and the JT on the other hand. In JT all the three pronouns, namely *nii*, *niir* and *niimkaḷ* are very sharply distinguishable and only specific social situations will warrant the usage of any one of them. The frequency of occurrence of all these pronouns in JT is very high and dominant.

In JT these distinctions are not maintained in the plural usage of second person pronouns, unlike in the third person (see below). In other words there are no corresponding plural forms with different degrees of respect for each of the second person singular pronouns. The term *niimkaḷ* is rather used in plural as a colourless term denoting nothing but plurality.

In CLT also irrespective of the region of the writer the sharp distinction between the second person singular pronouns is maintained on some kind of social basis⁹.

The oblique stem of *niir* is *om* in BT, CMT and in most of the Indian dialects. But this oblique form is not in frequent use. The oblique of *niimkaḷ* is *omkaḷ* in BT, CMT and in most of the Indian dialects. JT differs here too. It has *um* and *umkaḷ* for the respective nominative forms. There are some Batticaloa Tamils who use *um* and *umkaḷ* instead of *om* and *omkaḷ* but these are either the educated or those who have become familiar with JT. In both ILT and CLT *um* and *umkaḷ* are the corresponding oblique forms.

In Tamil, as in other Dravidian languages, the plural form is used in singular to indicate respect. For instance *niir* and *niimkaḷ* were plural forms to start with and gradually *niimkaḷ* came to be used also to address a single individual when respect was meant. *niir* came to be specialised only in the singular usage and it indicates neutral honour. The oblique stems *om* or *um* (depending on the dialect) without the plural suffix *-kaḷ* is a common oblique to the neutral honorific singular, honorific singular and plural forms. These forms (on / un singular and *om/um* neutral honorific, honorific and plural) can be further analysed (historically) as *o- /u-* second person base and *-n* singular suffix, and *-m* plural suffix. The same segmentation can be extended to first person and reflexive pronouns to establish uniformity in description. *-kaḷ* a plural suffix is further added to the already plural forms thus neutralizing the plural implication of the original plural suffix.

Base	Singular	Plural
First person Nominative:	<i>naa-n</i>	<i>naa - m + kaḷ</i>
Oblique:	<i>e-n</i>	<i>e - m + kaḷ</i>
Second person Nominative:	<i>nii - n = ∅</i>	<i>nii - m + kaḷ</i> <i>nii - r</i>
Oblique:	<i>u - n</i>	<i>u - m + kaḷ</i>
Reflexive Nominative:	<i>taa - n</i>	<i>taa - m + kaḷ</i>
Oblique:	<i>ta - n</i>	<i>ta - m + kaḷ</i>

An alternative analysis would be to consider only *-kaḷ* as the plural marker. Thus *naamkaḷ* will be *naan + kaḷ* > *naamkaḷ* 'we'. But in the second person plural form *niimkaḷ* 'you', we should either take *-mkaḷ* as the plural suffix or set up a hypothetical second person base as *niin*. Having in view the symmetry in structure and regularity in description the earlier analysis is preferred. Historically *-n* and *-m* are set up as singular and plural suffixes of the first, second and reflexive pronouns.

All forms derived from demonstrative (adjective) and interrogative bases are treated in this section. In BT there is only a two-way contrast in the demonstrative bases, namely *a-* and *i-*. BT shares this feature with CMT and all the dialects of IT. As against BT and other dialects, JT shows a three-way contrast in the demonstrative bases. Apart from the bases *a-* and *i-*, the additional base in JT is *u-*.

During the early history of the Dravidian languages three demonstrative bases are attested in four languages including Tamil. The intermediary degree, namely *u-*, has been lost in the course of the history of Tamil except in JT. ILT too has lost *u-*, whereas in JT *u-* prevails both in spoken and the literary styles. The frequency of occurrence of *u-* is high in JT. Here too BT, though one of the major dialects in Ceylon, shows more resemblance to IT than to JT.

Each of these demonstrative bases has an alternant representable as *aC-*, *iC-* and *uC-* (*uC-* only in JT) where *C* stands for a consonant. *a-*, *i-*, *u-* occur when a nasal or the neuter suffix *-tu* follow. *aC-*, *iC-* and *uC-* occur elsewhere. The final *C* of the demonstrative and interrogative base allomorph is realized as *v* when suffixes beginning with vowels follow and as *vv* when non-inflectional forms beginning with a vowel follow, e.g., *aC + an avan* 'he'; *aC + alavu avvalavu* 'that much'. Final *C* of the demonstrative and interrogative allomorph base is assimilated to the initial plosive of the following morpheme. e.g., *aC + piti appiti* 'in that manner'. These bases have the following semantic correlates:

- (a) *a-* 'that' distant from both speaker and addressee and also 'that in question' - anaphoric.
- (b) *i-* 'this' near to the speaker.
- (c) *u-* 'that' near to the addressee.

The interrogative base is *e-*. It has two other allomorphs: *eC-* and *aa-*. *e-* occurs before nasals and the neuter suffix *-tu*; *aa-* occurs before /r/ and *eC-* occurs elsewhere.

3. Demonstrative and interrogative pronouns

The following are the demonstrative and interrogative pronouns in the BT and other dialects with which comparison is drawn:

	BT	IT	CMT	ILT	CLT	JT
Masculine Singular	avan ivan --- evan	avā ivā --- eva	avan ivan --- evan	avan ivan --- evan	avan ivan uvan evan	avan ivan uvan evan
Masculine Plural	avanukal ivanukal --- evanukal	avanuo ivanuo --- evanuo	avanukal ivanukal --- evanukal	--- --- --- ---	--- --- --- ---	avamkal ivamkal uvamikal evamkal
Feminine Singular	aval ival --- eval	avalu ivalu --- eval	aval ival --- eval	aval ival --- eval	aval ival uval eval	aval ival uval eval
Feminine Plural	avalukal ivalukal --- evalukal	avaluo ivaluo --- evaluo	avalukal ivalukal --- evalukal	--- --- --- ---	--- --- --- ---	avalavay ivalavay uvalavay evalavay
Masculine Honorific Singular	avar ivar --- evar	avaru ivaru --- evaru	avar ivar --- evar	avar ivar --- evar	avar ivar uvar evar	avar ivar uvar evar
Feminine Honorific Singular	ava iva --- eva	ava iva --- eva	ava iva --- eva	avar ivar --- evar	avar ivar uvar evar	avaa ivaa uvaa evaa
Epicene Plural ¹⁰	avamkal ivamkal --- evamkal	avamka ivamka --- evamka	avamkal ivamkal --- evamkal	avarkal ivarkal --- evarkal	avarkal ivarkal uvarikal evarkal	avay/avayal ivay/ivayal uvay/uvayal evay/evayal
Neuter Singular ¹¹	atu itu --- etu	atu itu --- etu	atu itu --- etu	atu itu --- etu	atu itu utu etu	atu itu utu etu

	BT	IT	CMT	ILT	CLT	JT
Neuter	atukal --- etukal	atuka --- etuka	atukal --- etukal	avay / avaykal --- evay / evaykal	avay / avaykal --- evay / evaykal	atukal --- etukal
Plural	itukal --- etukal	ituka --- etuka	itukal --- etukal	ivay / ivaykal --- evay / evaykal	ivay / ivaykal --- evay / evaykal	itukal --- etukal

Note that unlike in the second person where there are no corresponding plural - pronouns for the singular pronouns, in the third person all singular forms have corresponding plural forms with parallel social implications as in singular in all the dialects. The above paradigm also reveals a fairly close affinity between BT, CMT and IT; but JT differs markedly from these dialects. The pronoun avamkal occurs in all the spoken dialects but in JT it is a masculine non-honorific plural form whereas it is an epicene plural form in all other dialects.

The nominative and oblique stems of demonstrative and interrogative pronouns are identical. The oblique form of enna 'what' is ennatt-.

The following illustrations may be helpful to understand the segmentation of the demonstrative and interrogative pronouns. Examples are from JT.

	Base	Gender Number Suffix	Resultant form
Masculine Singular	aC>av	an	avan 'he'
Masculine Plural	aC>av	an + kal	avamkal 'they'
Feminine Singular	aC>av	al	aval 'she'

Masculine Honorific Singular	aC>av	ar	avar 'he'
Feminine Honorific Singular	aC>av	aa	avaa 'she'
Epicene Plural	aC>av	ay	avay 'they'
Neuter Singular	a>a	tu	atu 'it'
Neuter Plural	a>a	tu + kaḷ	atukaḷ 'they'

The interrogative pronoun aar 'who' is used irrespective of number and gender in non - neuter category. atu when it occurs with aar indicates only human singular.

The interrogative pronoun enna 'what' is the base e- plus -nna 'thing'. It occurs only in neuter. It has an alternant, ennam, occurring only before the particle indicating doubt /oo/, ennamoo.

4. Forms other than pronouns

There are forms other than pronouns formed from the demonstrative or interrogative bases. The resultant forms belong to different word classes such as adjectives, adverbs etc.

Class 1. The resultant forms in this class are quantifying adjectives. The nominative and the oblique stems are identical except with regard to enna 'what' for which the oblique stem is ennatt-.

(a) Base plus non-inflectional form indicating quantity.

aC + aḷavu	avvaḷavu	'that much'
iC + aḷavu	ivaḷavu	'this much'
uC + aḷavu	uvaḷavu	'that much' (only in JT)
eC + aḷavu	evvaḷavu	'how much'

(b) Base plus morpheme indicating quantity.

aC + tinay	attinay	'that amount'
iC + tinay	ittinay	'this amount'
eC + tinay	ettinay	'what amount', 'how many'
u -	does not occur with - tinay	even in JT.

Class 2. The resultant forms in this class are adjectives. Base plus adjective forming suffix.

a + nta	anta	'that'
i + nta	inta	'this'
u + nta	unta	'that' (only in JT)
e + nta	enta	'which'

Class 3. The resultant forms in this class are adverbials.

(a) Base plus suffix indicating place.

a + mkay	amkay	'there'
i + ncay	incay	'here'
u + mkay	umkay	'there' (only in JT)
e + mkay	emkay	'where'

(b) Base plus suffix indicating day.

a + ntu	antu	'that day'
i + ntu	intu	'this day', 'today'
e + ntu	entu	'which day'
u -	does not occur with -ntu	even in JT.

(c1) Base plus suffix indicating time.

aC + pa	appa	'then'
iC + pa	ippa	'now'
uC + pa	uppa	'then' (only in JT)
eC + pa	eppa	'when'

(c2)	aC + pootay	appootay	'then'
	iC + pootay	ippootay	'now'
	uC + pootay	uppootay	'then' (only in JT)
	eC + pootay	eppootay	'when'

The forms in class c1 do not take case suffixes whereas the forms in c2 take case suffixes.

(d) Base plus suffix indicating manner.

aC + piṭi	appiṭi	'in that manner'
iC + piṭi	ippiṭi	'in this manner'
uC + piṭi	uppiṭi	'in that manner' (only in JT)
eC + piṭi	eppiṭi	'in which manner'

5. Conclusion : certain inferences

Our comparison of the pronouns in the dialects under study here reveal that two dialects in Ceylon, namely BT and CMT are very much closer to IT whereas JT stands markedly different from IT. This is so in a few other aspects in the language too. In attempting to explain the similarity or dissimilarity among these dialects, we are in a position to draw certain historical inferences both about the language and people concerned.

The important question here is as to how we could account for the similarity among BT, CMT and IT in spite of a natural barrier? Let us confine our study to BT and IT here¹². We may be tempted, at this juncture, to pose a question about the migration of Tamils from India to the Batticaloa area: did they migrate to this area after a point of time when the pronouns in IT had undergone certain changes? Instead of these later day changes in the language, JT preserves an older state of the language. The preservation of an older state of the language in JT leads us to believe that JT would have separated from IT long before BT separated from IT. It is highly improbable that the similarity between BT and IT is due to diffusion because of the natural barrier to inter-communication between these two countries. Moreover the similarity in question between BT and IT is also not one which could have possibly come about by parallel development. The fact that the JT has several archaic features of the language even in categories other than the pronouns should also be considered.

There is a specific sound change which may enable us to fix the period very roughly and tentatively for the separation of BT and JT from IT. In JT the proto Dravidian - *nr- has changed to -ṇṭ- and in IT it has changed to -ṇṇ-. But in BT we could observe both these changes: in some items we get evidence for the change of -nr- to -ṇṇ- and in some other items we see -nr- becoming -ṇṭ-. For example muunru > muuṇṇu 'three' kanru > kaṇṭu 'young of an animal'. The latter change (-nr- to -ṇṭ-) in BT was perhaps due to the influence of JT. Some of the sound changes in IT are attested in Tamil inscriptions. The first attestation of the sound change in question here is seen in an inscription belonging to the 16th century¹³. But this change would have taken place in IT much earlier than the 16th century. With all these in view, we are in a position to say that BT separated from IT after this sound change had taken place in IT and that JT separated from IT before this change had occurred in IT.

All these inferences are based purely on certain linguistic phenomena. A search for evidence from sources other than language to strengthen this view will be worth the task.

NOTES

* The author expresses his gratitude to W.S.Karunatilake for his valuable comments on the first draft of this paper.

1. The data for the analysis of the pronouns in the dialects studied here was collected from the speech of the following informants:
  - (a) BT: Kannika Sivalingam, an undergraduate student in the University of Ceylon. She comes from Kallati Uppootay, Batticaloa.
  - (b) JT : Author of this paper. He comes from Myliddy, Jaffna.

- (c) CMT: M.A. Nuhman, a teacher in one of the Tamil schools in Colombo.
- (d) IT: R.Nachimuttu, a businessman in Madurai who had been to Ceylon recently on a pilgrimage. The author has also used his field notes taken by him during his stay in India during 1960-67.
2. Ceylon Muslims, also known as Coonakar, speaking Tamil as their first language, are scattered all over the island. The speech differs from region to region. Muslims of the Northern and Eastern provinces of Ceylon are mostly monolinguals speaking only Tamil whereas Muslims living in the midst of Sinhalese population in other parts of the island are mostly bilinguals speaking both Tamil and Sinhalese. In general CMT is subject to the influence of Arabic. The influence of Arabic is mostly seen in the vocabulary of their dialect of Tamil. Apart from the Tamil-speaking Ceylon Muslims there are also Tamil-speaking South Indian Muslims settled in Ceylon, for business purposes. Their dialect of Tamil differs from CMT. (There are also Muslims in Ceylon speaking languages other than Tamil).
  3. As there are thousands of Indian Tamils working on the estates of Ceylon and as their speech differs from the speech of the Indian Tamils in India, the dialect chosen for comparison has to be specified as an 'Indian dialect of spoken Tamil in Tamilnad'.
  4. LT as used in India slightly differs from the LT as used in Ceylon. Hence the necessity to speak of LT in the plural.
  5. For instance, when Indians are invited to the home of a Jaffna Tamil as guests and on an occasion when the family - members and the guests are seated and chatting together, if one of the chief members of the family (usually father or mother) comes and says during a meal time, *naamkaḷ ippa caappiṭalaam* meaning 'we may now eat', Indian guests without an understanding of the appropriate usage of *naamkaḷ* in JT tend to

- misunderstand the Jaffna Tamils as having ignored and insulted the guests because *naamkaḷ* in IT is an exclusive plural form and thereby in this context excludes the guests from eating. Indians would expect the usage of *naamaḷ* instead of *naamkaḷ* in this context. As JT has no distinction between first person inclusive and exclusive usages, *naamkaḷ* includes all those who are present.
6. For instance Toda has the inclusive and exclusive difference in the verb also. See Agesthialingom, S. and Saktivel, S., *Toda Nouns*, *Indian Linguistics* 33., No. 2, 1972.
  7. After almost writing the final draft of this paper, the author's attention was drawn by D.M.M. Farook (a student in the University of Ceylon coming from a village called Hinguloya in the Sabaragamuwa province of Ceylon) to the occurrence of a pronoun *niima* 'you' along with *nii* 'you' and *niimkaḷ* 'you' in the dialect of the Muslims of Kegalle district. *niima* in this dialect parallels the usage of *niir* in JT. But the Muslims of other regions (Batticaloa, Trincomalee, Jaffna, Colombo) have not even heard of this form.
  8. In a few dialects of IT *niiru* is sometimes used as a second person singular pronoun but always with a sarcastic sense.
  9. Even a glance into the graded Tamil readers sponsored by the Government of Ceylon for school children will reveal this fact. But in these texts there is a confusion regarding the use of *niir*. At an earlier stage in the history of the Tamil language *niir* was a plural form; but in modern Tamil *niir* is never used in the plural either in the spoken or in the written variety. The graded Tamil readers have also used *niir* only in the singular. In spite of it, one should say, it is anachronistic that *niir* is being explained in the section of grammar in these readers as a plural form and without any reflection teachers also explain *niir* as a plural form in the language classes in our high schools.

10. The epicene plural forms aviya, iviya and eviya are also sometimes used in BT and CMT. These forms occur in the western dialects of IT also. The Muslims of the Kegalle district in Ceylon use ahoo as the epicene plural form. In the Brahmin social dialect of IT the epicene plural pronouns avaa and ivaa are commonly used, avuhaḷ and ivuhaḷ are the epicene plural forms in the Tirunelveli dialect of IT.
11. The third person pronouns atu, itu and utu apart from their usage in neuter are also used in non-neuter to refer to a male or female with a sense of neutral respect. In contexts where it is delicate, because of social restrictions, to use avar or avan for masculine and avaa or avaḷ for feminine it is very convenient to choose atu or itu or utu. These pronouns are also sometimes used in non-neuter with a sense of endearment.
12. The similarity between BT and CMT on the one hand and CMT and IT on the other hand should be investigated separately.
13. See Shanmugam, S.V., Epigraphy and Tamil Linguistics, Paper presented at the Seminar on Inscriptions, Madras, 1966.

PHONOLOGY OF SRILANKA TAMIL AND INDIAN TAMIL CONTRASTED

1. Introduction

The Srilanka dialect of Tamil differs sharply from the Indian dialect of Tamil. The differences are so great and important especially at the phonological, morphological and lexical levels that for many Tamil speakers in Srilanka and India the mutual intelligibility is impaired to a remarkable degree. The degree of impairment is relatively greater for an Indian in his receptive control of Srilanka Tamil. This is obviously due to lack of continual contact on the part of Indians with Srilanka Tamils. The chances for an Indian in India to come into contact with Srilanka Tamils are very meagre. So an average Indian on hearing the speech of a Srilanka Tamil for the first time has to make an effort even to identify the speech or idiolect as belonging to a dialect of Tamil and not to mistake it (as he usually does) for Malayalam as spoken from the frontiers of Kerala. Many a Srilankan and Indian have experienced this confusion while meeting each other occasionally in India. On the other hand, Srilanka Tamils are relatively more familiar with Indian Tamil through several media, the foremost being the direct and continual contact with Indian settlers living in their midst. As a result the speakers of Srilanka Tamil understand speakers of Indian Tamil more readily than the speakers of Tamil in India understand them.

This paper is an attempt to make a broad comparison of the phonological features of Srilanka Tamil (henceforth TaS) and Indian Tamil (henceforth TaI) and to point out those

characteristics which seem to be peculiar to each of the dialects.¹

2. Phonemic Inventory

The following phonemes are common to both the dialects:

Consonants:

p	t	ʈ	c	k
m		n	ɲ	
		l	ɻ	
		r		

Semivowels:

v	y
---	---

Vowels (normal):

i	i:	u	u:
e	e:	o	o:
	a	a:	

The occurrence of one or more of the following phonemes is restricted only to either of the two dialects.

Consonants:

b	d	ʈ	ɖ	j	g
				ɻ	ɳ
		s		h	
			L		

Vowels:

	ɨ	ɨ:
	ə	ə:
ɛ	ɛ:	

Coarticulation: nasalization ~

Typologically these two dialects share most of the phonemes except $\epsilon, \epsilon:$, $i, i:$, $\epsilon, \epsilon:$, $\underline{t}$ which are additional

1. The overall phonemic pattern of the major regional dialects of TaS and TaI are taken here for a comparative and contrastive study. This study is mainly based on field notes taken by the author both in India and Ceylon during 1962-67.

phonemic entities in TaS and $b, d, \underline{t}, j, g, s, h, \tilde{n}, \tilde{\eta}, L$ which are additional phonemic entities in TaI. Even, with regard to the common phonemes, it is problematic to establish a one-to-one correspondence because the identity of the allophones at the phonetic level may differ at the phonemic level due to the allophonic grouping in each of the dialects under study. Thus some of the correspondences may not agree in their totality. The allophony and distribution will, of course, have to be separately defined for individual varieties.

The voiceless alveolar stop $\underline{t}$ is a unique phoneme with high frequency occurring both in native as well as in borrowed items in the dialects of TaS. It neither occurs as a phoneme nor as an allophone (perhaps except in a few borrowed items like 'tea' even where the general tendency is more to have a retroflex stop) in TaI. The corresponding phonemes for TaS $\underline{t}$ in TaI is the alveolar voiced trill r .² In TaS $\underline{t}$ is the only additional consonant phoneme whereas there are 10 additional consonant phonemes in TaI. All these 10 additional entities may not be found to occur in one or two dialects of the TaI (see Kamatchinathan 1969).³ But one can postulate that $b, d, \underline{t}, j, g, s, h$ are part of the overall phonemic features of TaI since they are phonemic in almost all the dialects of TaI. The nasals $\tilde{n}$ and $\tilde{\eta}$ are phonemic in the southern dialects like the Tirunelveli dialect and Nagercoil dialect. In these dialects contrasts for these are found in words whereas in other dialects including TaS these are not phonemic outside the special context of alphabet - recitation. The following segments $[b], [d], [\underline{t}], [j], [g], [\tilde{n}], [\tilde{\eta}], [s]$ which are phonemic in TaI are allophonic in TaS, $[h]$ and $[L]$ do not occur in TaS. L is replaced by $\underline{l}$ in TaS. Similarly h is replaced by k in TaS. Let us now consider the phonemes series by series.

2. In TaI the proto-Dravidian $\underline{t}$ and r have fallen together whereas in TaS the contrast is still maintained.

3. In TaS the proto-Dravidian $\underline{l}$ and L have fallen together whereas some of the dialects in TaI still maintain the contrast between $\underline{l}$ and L .

Voiced stops occur in both the dialects after nasals. But in this position there is a significant difference in the quality of the voiced stops. In TaS the voiced stops occurring after nasals are mostly devoiced and especially in the speech of the uneducated rural folk they freely vary with their corresponding voiceless stops. Contrastively voiced stops occurring after nasals in TaI are relatively heavily voiced. Moreover voiced stops are seldom heard word-initially in TaS except in a handful of recent borrowings from English (that too, only in the speech of English educated)⁴ whereas in TaI there are a good number of items where voiced stops are heard initially contrasting with voiceless stops. These items with word-initial voiced stops in TaI are mostly borrowed items. No wonder, TaI open to the influence of several languages, including other Dravidian languages which have initial voiced stops, has been receptive to borrowings with initial voiced stops and the continual contact and influence of other languages is perhaps a force preventing naturalization of these borrowed items according to the native sound pattern. The relative preponderance of loans with initial voiced stops in the speech of the Indian Tamils is thus a contrasting feature with the speech of the Srilanka Tamils where even some of the recent borrowings with initial voiced stops are sooner or later naturalized. For example a borrowed item from Sanskrit meaning 'strength' in TaS is *pelam* whereas in TaI it is *balō*. The word *bulb* from English is *valpu* in TaS. Even well known personal names which have voiced stops initially in TaI are pronounced in TaS with their corresponding voiceless stops. For example *gaṇapati* and *gaṇti* in TaI are *kaṇapati* and *kaṇti* in TaS respectively. It seems as if voiced stops in the initial position are very familiar to anyone, whether mono-lingual or bilingual, speaking TaI whereas it is an acute problem for most of the speakers of TaS, and Srilanka Tamils need special training to pronounce them initially. A TaS

4. With the introduction of the mother tongue as the medium of instruction from kindergarten to the University level, there is a tendency in the present day rural students' pronunciation to freely vary the initial voiced stops with their corresponding voiceless stops even in the handful of recent borrowings from English.

speaker encounters this problem clearly in a teaching-learning situation of English or Sinhalese.

The foregoing statements may arouse a suspicion as to whether there is a tendency to give priority to the phonemic pattern typical of native vocabulary, relegating the conflicting patterns introduced by loan words to a secondary status. There is no such tendency here because the assignment of loan-word phonology to a secondary position gives a picture of Tamil which is excessively static. But what is said by Bright and Ramanujan as "for the period of Tamil classical literature, an analysis recognising only a single series of stops may well be valid; but to apply such an analysis to the present-day language, even, when mono-lingual speakers have contrasts of voiceless and voiced stops, is simply anachronistic" - is true of TaI but not (yet?) true of the major regional dialects of TaS.

Phonetically *c* is an affricate in both the dialects. In TaI it contrasts with *s* perhaps again due to borrowings. But in TaS *c* has [s] as an allophone occurring intervocally and in cluster with *k* and *p*. It occurs initially too but only in a few items as a free variant of [c]. In TaI the occurrence of *s* initially is dominant.

3. Consonant Distribution

3.1 Single Consonants

Of the consonants, all except *ŋ* and *l* occur initially in both the dialects. However in TaS *l* occurs initially only in a single item. As *l* in its initial occurrence often varies with *l̥*, attention is not paid to its initial occurrence in TaS. The occurrence of *ʈ* initially has a low frequency in both the dialects since it is restricted mostly to borrowings. Of the consonants not common for both the dialects, *ʈ* occurs initially in TaS both in native and borrowed items and it has a high frequency of occurrence *b*, *d*, *ɖ*, *j*, *g*, *s*, *ŋ* occur initially in TaI.

Usually no consonants occur finally before pause in TaI whereas in TaS all the common consonants except the stops and *v* occur finally and these have a high frequency of

occurrence in TaS. Wherever *n*, *l*, *ɭ*, *r* occur finally in TaS, a vowel, usually *u* occurs finally in TaI. For instance, to:ɭ 'shoulder' in TaS is replaced by to:ɭu in TaI. Thus man 'soil' in TaS is mannu in TaI. Wherever *y* occurs finally in TaS, a vowel, usually *i* occurs finally in TaI, for instance, key 'hand' in TaS is kayyi in TaI. Similarly wherever *m*, and *n* occur finally in TaS these are dropped in TaI and the preceding vowels are nasalized. For instance, po:ra:n 'he goes' is replaced by po:rā: in TaI. In TaI probably there is no contrast between -C and -CV finally and for instance by an analysis kayyi 'hand' may be phonemically even written as kay. Yet there is a significant difference at the phonetic level between TaS and TaI which is worth recording herein.

Examples

	TaS		TaI	
p	pɛnɛ	'palmyra'	pane	'palmyra'
b			ba:rō	'weight'
t	teɪ	'head'	tale	'head'
d			da:nō	'charity'
ṭ	ta:kkottar	'doctor'	ṭabbu	'tub'
ḍ			ḍabba:	'tin'
c	caṅɛ	'fight'	ca:nsu	'chance'
j			jaggu	'jug'
k	karuppu	'black'	karuppu	'black'
g			getti	'hard'
m	ma:ma:	'uncle'	ma:mā:	'uncle'
n	nɛ:r	'fibre'	'na:ru	'fibre'
ɖ			ɖa:yya:	'our father'
s			sa:ppu	'shop'
h			hindi	'Hindi'
l	la:pam	'profit'	la:bō	'profit'
ɭ	la:cci	'drawer'		

r	recci	'meat'	racci	'meat'
v	va:	'come'	va:	'come'
y	yennal	'window'	ya:ru	'who'

3.2 Initial Consonant Clusters

Unlike in TaI where there are a good number of initial clusters, TaS has only a few clusters occurring only in borrowings from English. Examples are as follows:

	TaS		TaI	
pl-	ple:ttu	'plate'		
kl-	kla:cu	'glass'		
pr-			pra:ntu	'hawk'
tv-			tva:rō	'hole'
tr-			trula:	'festival'
kr-			kra:mpu	'clove'
sn-			sne:yḍā	'friend'
vr-			vro:ti	'enemy'
vy-			vy:ati	'disease'

3.3 Intervocalic Geminate Clusters

The following intervocalic geminate clusters are common for both the dialects:

pp	tt	tṭ	cc	kk
mm	nn	nṇ		
	ll	lḷ		
vv		rr	yy	

-*tṭ*- occurs only in TaS and its occurrence is observed only in about 6 native items. -*tṭ*- of TaS is replaced by -*tt*- in TaI. The sequence -*tṭ*- becoming -*tt*- is an internal change that has taken place in Tamil (almost in all dialects) but about 6 items in TaS (namely, *vetti* 'victory', *metta* 'other', *otte* 'single', *peṭtu*

'affection' *kuttam* 'fault' and *nettu* 'yesterday') have resisted this type of change. One may be tempted to take these items as recent innovations into colloquial Tamil from literary dialect. But as these items are essentially used in day to day speech and as there are no substitutes for them in the dialect, one has to take them as items in usage from early times. -bb-, -dd-, -dd-, -jj-, -gg- occur in TaI but mostly in borrowings. -ṅṅ- occurs only in one or two dialects of TaI like Nagercoil dialect.

	TaS		TaI	
-pp-	appa:	'father'	appa:	'father'
-bb-			ḍabba:	'tin'
-tt-	cottu	'property'	sottu	'property'
-dd-			saddō	'noise'
-tt-	vetti	'victory'		
-tt-	pattu	'silk'	pattu	'silk'
-dd-			laddu-	'a kind of sweet'
-cc-	peccē	'green'	pacce	'green'
-jj-			bajji	'fried food'
-kk-	akka:	'elder sister'	akka:	'elder sister'
-gg-			jaggu	'jug'
-mm-	amma:	'mother'	amma:	'mother'
-nn-	pinnu	'knit'	pinnu	'knit'
-ṅṅ-	annē	'elder brother'	annā	'elder brother'
-ṅṅ-			anṅanō	'a portion in a kitchen where dirty vessels are washed'
-ll-	kellu	'stone'	kallu	'stone'
-ll-	kallu	'toddy'	kallu	'toddy'
-rr-	pa:rra:n	'he sings'	ma:rrā:	'he changes'
-vv-	vavva:l	'bat'	vavva:lu	'bat'
-yy-	peyyan	'boy'	payyā	'boy'

3.4 Intervocalic Clusters of Homorganic Nasal Plus Stop

The following intervocalic clusters of homorganic nasal plus stop occur in both the dialects:

	TaS		TaI	
-mp-	cempu	'copper'	cempu	'copper'
-nt-	pontu	'hole'	pontu	'hole'
-ṅṅ-	vaṅṅu	'beetle'	vaṅṅu	'beetle'

-mṅ- occurs only in one item, namely *emṅen* 'a cunning person', -ṅc- and -ṅk- occur in some of the dialects of TaI. For instance, *paṅcu* 'cotton', *kaṅku* 'fire-place' (see Kamatchinathan 1969). A restriction should be noted in the case of -ṅṅ-. Some of the -ṅṅ- clusters in TaS correspond to -ṅṅ- in TaI. This is due to a difference in the independent internal changes that have taken place in both the dialects. -nr- has changed to -ṅṅ- in TaS whereas in TaI it has changed into -ṅṅ-. For instance, *panri 'pig' has become *paṅṅi* in TaS and *paṅṅi* in TaI.

3.5 Intervocalic Heterogeneous Clusters

All the intervocalic heterogeneous clusters in TaS (see Suseendirarajah 1967) are also found to occur in TaI. But on the other hand there are numerous heterogeneous clusters completely unknown to TaS. This is one of the features where the contrast between TaS and TaI is at its maximum. Some of the unknown clusters to TaS only are listed here with examples from TaI.

-pṅ-	eṅṅi	'how'
-pl-	ciplu	'plate'
-pl-	koplu	'navel'
-pr-	aprō	'afterwards'

-tl-	vetle	`betel leaf'
-ty-	neyve:tyō	`offering made to deity'
-tr-	ra:tri	`night'
-ṭn-	o:ṭnā:	`he ran'
-ṭṇ-	paṭṇō	`city'
-tl-	vi:ṭle	`in the house'
-tr-	a:tra	`she dances'
-cl-	ciclupe	`small pox'
-kt-	ḍa:kṭaru	`doctor'
-kl-	na:kle	`on tongue'
-kl-	takli	`hand spinning rod'
-kn-	vakne	`order'
-mṇ-	amṇō	`nakedness'
-mr-	cemriya:ṭu	`goat'
-nl-	picunle	`in the gum'
-nr-	pinre	`you braid'
-nl-	kanle	`in the eye'
-ny-	puṇyō	`results of virtuous deed'
-nr-	paṇre	`you do'
-ṇn-	eṇne	`where'
-lr-	ca:lra:	`a kind of musical instrument'
-lr-	velrikka:yi	`cucumber'
-rt-	ertu	`ox'
-rṇ-	ka:rṇō	`reason'
-rl-	verlu	`finger'
-ry-	ka:ryō	`deed'

-vc-	pavcu	`affluence'
-vṇ-	a:vṇi	`name of a Tamil month'
-vr-	kavru	`rope'
-yt-	ka:ytō	`letter'
-ye-	vaycu	`age'
-yl-	ko:ylu	`temple'
-yr-	payru	`crop'

Intervocalic three - consonant-clusters in TaS are very few whereas in TaI one comes across a substantial number. All the three-consonant-clusters occurring in TaS occur in TaI also. Some of the three-consonant-clusters occurring in TaI that are unknown to TaS are listed below:

-mṇl-	a:mṇle	`male'
-mṇr-	ca:mṇra:ni	`fragrant benzoin gum'
-ṭṭr-	paṭṭre	`workshop'
-kk-	akkramō	`injustice'
-ṇṭn-	ti:ṇṭnā:	`he touched'
-ṇjr-	keṇjra:	`he begs'
-ṇjn-	ni:ṇjnē	`I swam'
-rtt-	arttō	`meaning'
-vky-	savkyō	`welfare'
-ymk-	ca:ymka:lō	`evening'

Intervocalic four-consonant-clusters do not occur in TaS. But there are a few in TaI. For instance, -yṇtr-occurs in an item like ca:yṇtrō `evening'.

Final clusters do not occur in either of the dialects.

4. Vowels

In the vowel system also there are a few contrastive features which keep both the dialects far apart from each other. These distinct features are (a) nasalized vowels in TaI (phonemic), (b) an on-set [y] occurring with front vowels in TaI (allophonic), (c) an on-set [w] occurring with back vowels u, u:, o, o: in TaI (allophonic), (d) additional phonemic entities namely ε, i, ə short and long in TaS.

Nasalized vowels (phonemic) in final position are completely absent in TaS. But in TaS medially any vowel before a nasal is slightly nasalized; but this is not phonemic. In the place where a nasalized vowel occurs in TaI, its corresponding normal vowel plus the pertinent nasal occur in TaS. No vowel occurs in TaS with onsets.

As for other vowels, ε, i, ə short and long have become phonemic, not because of loan-words, but through internal changes in TaS. These additional entities carry very little functional load. An attempt has been made in an earlier analysis (see Suseendirarajah 1967) to formulate a phonemic solution which will account for such contrasts without giving these the same prominence that is given to contrast of fuller functional value. This solution points up the differences only in the positions where they contrast.

No doubt at allophonic level ε, i, ə short and long have a very high frequency of occurrence in TaS. The phone [ε] occurs in TaI also but it does not seem to occur in all the environments where [ε] occurs in TaS. The phone [æ:] does not seem to occur in TaI.⁵ Bisyllabic words ending in -yi preceded by a long vowel in TaI have [æ:] in TaS instead of -Vyi. For

5. æ occurs as a phoneme in the Nagercoil dialect of TaI as a result of contrasts in a restricted number of borrowings from English. But in this dialect æ does not have a corresponding long vowel. It is also worth mentioning here that in this dialect also occurs as a phoneme even in native items. But it too does not have a corresponding long vowel (see Shanmugampillai 1962).

example ta:yi 'mother, na:yi dog' are [tæ:] and [næ:] respectively in TaS. The phones [i] and [ə] short and long occur in a restricted number of dialects in TaI but in TaS these are common to all the major dialects and these have a wider distribution and a very high frequency of occurrence.

All the normal vowels common to both the dialects occur initially and medially in both the dialects. In the final position all except e and o occur in both the dialects. The short vowels occur only in polysyllabic words in the final position in both the dialects.

Of the phonemes not common for both the dialects, i short and long occur only medially in TaS.⁶ and ə short and long occur initially and medially in TaS; ε short and long occur in all positions of the word in TaS.

Nasalization is distinctive in TaI only in the case of final vowels.

REFERENCES

- Bright, William; Ramanujan, A.K. Tamil Phonemics, Duplicated.
 Kamatchinathan, A. 1969. The Tirunelvely Tamil Dialect, Annamalai U. Publication.
 Kuiper, F.B.J. Notes on old Tamil and Jaffna Tamil, I.I.J. Vol.V, No.1.
 Shanmugampillai, M. 1962. A Tamil dialect in Ceylon, Indian Linguistics, Vol.23.
 Suseendirarajah, S. 1967. A descriptive study of Ceylon Tamil, Ph.D. diss. Annamalai U.
 Zvelebil, Kamil. 1959. Dialects of Tamil, Archiv Orientalni 27.
 ----- 1966. Some features of Ceylon Tamil, I.I.J. Vol.IX, No.2.

6. Initial and final occurrences of [i] have been analysed as allophones of i and u.

COLOPHON

The author is obliged to Ashok R.Kelkar and W.S.Karunatilake for their helpful comments on an earlier version of this paper.

6

**PHONOLOGY OF SINHALESE
AND SRILANKA TAMIL : A STUDY
IN CONTRAST AND INTERFERENCE***

1. Introduction

The purpose of this paper is to present a brief contrastive analysis of the phonology of Sinhalese and Srilanka Tamil on a structural basis, and to describe and pinpoint the areas of difficulty that the speakers of these two languages will have in learning the other language. It is believed that a study of this kind would facilitate the teacher's task of preparing teaching materials and diagnosing students' difficulties and reduce the students drudgery of learning a second language.

Sinhalese and Tamil belong to two different language-families. Sinhalese an Indo-Aryan language, is spoken by the majority of the people in Srilanka and is also the official language of Srilanka. Sinhalese as spoken has a variety of dialects both regional and social. On the other hand Tamil belongs to the Dravidian family and is the second major language in Srilanka. It is spoken by 20% of the total population in Srilanka. In India it is one of the 14 national languages and it has a larger number of speakers in the Tamil Nadu. It is also spoken in countries like Burma, Malaysia, Singapore, Indonesia, east and south Africa, Fiji, Mauritius and the Malagasy Republic where Tamils have settled down for a long time. Spoken Tamil also has a variety of regional and

---

* Co-author: W.S. Karunatilake, University of Kelaniya, Sri Lanka.

social dialects. In this paper the Colombo variety of Sinhalese is being compared with the Jaffna variety of Tamil.

2. Segmental Phonemes and their Allophones .

2.1 Vowels

The segmental vowel phonemes of both Sinhalese and Tamil may be tabulated as follows:

Sinhalese:

i	u	i:	u:
e ə	o	e:	o:
æ	a	æ:	a:

Tamil:

i (i)	u	i: (i:)	u:
e (ə)	o	e: (ə:)	o:
ɛ	a	ɛ:	a:

Sinhalese has 13 vowel phonemes out of which 7 are short and 6 are long. The short vowel phoneme ə in Sinhalese lacks a corresponding long vowel. On the other hand Tamil has 16 vowel phonemes out of which 8 are short and 8 are long.

A typological comparison of the phonemic inventories of both the languages reveal that Tamil has three additional phonemic entities viz, i, i: and ə:. These phonemes and the short mid central vowel ə in Tamil are given in the inventory within parentheses since they as phonemes have only a marginal status in that each of them is found to be in near-complementary distribution with certain other phonemes, the contrast being limited to 5 or 6 words. These have become phonemic recently due to certain internal sound changes. The difference between Sinhalese æ and Tamil ɛ is more apparent than real. Indeed [æ] is a less frequent allophone of ɛ in Jaffna Tamil and the same goes for the corresponding long phoneme.

From the point of vowel contrasts and distributions some significant differences between Sinhalese and Tamil can be pointed out. In Tamil a and ə are word-finally in free

variation. But in Sinhalese one could observe a clear contrast between a and ə in word-final position also. Distributionally the contrasts are restricted to only two phonemes. In Tamil e and o do not occur word - finally whereas in Sinhalese they do occur in many items.

2.1.1 Vowel Allophones

Though most of the vowel phonemes of Sinhalese and Tamil regularly correspond to each other, there are certain significant contrasts in the phonetic quality and distribution of the major allophones in both the languages. These allophonics may now be considered. In Sinhalese but not in Tamil word-final vowels are cut off by a glottal catch. In both the languages all vowels are slightly nasalized when adjacent to a nasal. But here too the nasalization in Sinhalese is heavier than that in Tamil. Further, nasalization in Sinhalese tends to spread to a following vowel across y or v- unlike in Tamil.

Phonetically æ in Sinhalese is slightly lower than the corresponding Tamil [æ]. But æ in Sinhalese is more or less equivalent to Tamil [æ:] in its occurrences in monosyllabic words.

The only allophonic distribution which is significant from a contrastive point of view is the distribution of the allophones of u. In Tamil u has two allophones; [i] occurring in positions other than the initial syllable of a word and [u] occurring in the initial syllable of a word whereas in Sinhalese [u] the only allophone of u occurs in all the positions of word. At this point we are of course ignoring the few cases of i/u contrasts which are only marginal.

2.2 Consonants

Sinhalese has 24 consonant phonemes whereas Tamil has 14. The major consonantal differences between the two languages stand out clearly in the following tables:

Sinhalese:

p	t	t̥	c	k
b	d	d̥	j	g
^h b	^h d	^h d̥		^h g
		s	ʃ	
m	n	ɲ		
		l		
		r		
v		y		h

Tamil:

p	t	ṭ	t̠	c	k
m	n	ṇ	n̠		
		l	l̠		
		r			
v		y			

The major points of difference between the stop-systems of the two languages is the presence of the alveolar stop and the absence of the three-way manner-contrast-voiceless:voiced:pre-nasalized - in Tamil. Of course there is no pre-nasalized lamino - palatal stop in Sinhalese.

Both languages show a three-way contrast for nasals but the third position of articulation differs.

Sinhalese has only one lateral consonant (which is phonetically alveolar) whereas Tamil presents an alveolar retroflex contrast.

Tamil, unlike Sinhalese, completely lacks the sibilant and the glottal spirant h.

2.2.1 Consonant Allophones

At the phonetic level the maximal contrast between the stop systems of the two languages seem to be concentrated in the alveolar- retroflex and lamino-palatal stop series. While Sinhalese does not have an alveolar stop series, the phonetic realization of the retroflex and lamino-palatal stops in the different positions of the word present a marked difference from that of Tamil. The non-alveolar stops show a voiceless

voiced phonetic distinction which is only allophonic in Tamil but phonemic in Sinhalese. The degree of voicing differs in the two languages, in that the voiced stops b, d, ɖ, j and g of Sinhalese are more fully voiced than their phonetic counterparts in Tamil. Word-initially Sinhalese voiceless stops p, t, t̥, and k are optionally very lightly aspirated and in rather lax articulation p and k also have corresponding fricative phones [ϕ] and [x] respectively as free variants. In Tamil, on the other hand, the usual phonetic pattern of the word-initial stops does not show up with slightly aspirated or fricative phones as free-variants of the voiceless stop phones.

The realization of the affricate c in Tamil differs from that of Sinhalese, in that c has [c] ~ [s] word-initially, [s] intervocally and [j] after nasals in Tamil, while in Sinhalese c has [c] in all its position of occurrence (s and j being phonemic in the language).

Within the phonetic pattern of the stops in Tamil, the alveolar stop ṭ seems unique in that it does not show up with a voiced counterpart after a nasal in line with the other stops. So is the retroflex stop t̠ of Tamil which show up with a voiced allophone [d̠] word-initially, a feature absent in all the other stops.

Both Sinhalese and Tamil show geminate counterparts for the stops, but phonetically the geminates of Sinhalese are more tense and prolonged than the Tamil counterparts.

The allophonic differences between the stop-systems of the two languages are tabulated below. The relevant positions are:

- (1) # - word-initial position
- (2) V-V intervocal single occurrence
- (3) intervocal geminate occurrence
- (4) N- after homorganic nasal
- (5) - # word - final position

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
Sinhalese:				
[p]-[p']-[Φ]	[p]-[Φ]	[pp]	[p]	[p] - [p'] - [p']
			[v]	
[b]	[b]-[β]	[bb]	[b]	--
[t]-[t']	[t]-[ø]	[tt]	[t]	[t]-[t']-[t']
			v	
[d]	[d]-[ð]	[dd]	[d]	--
[t]-[t']	[t]-[t]	[tt]	[t]	[t]-[t']-[t']
	v		v	
[d]	[d]-[ɹ]	[dɹ]	[d]	--
[c]	[c]	[tc]	[c]	--
			v	
[j]	[j]	[dj]	[j]	--
[k]-[k']-[x]	[k]-[x]	[kk]	[k]	[k]-[k']-[k']
			v	
[g]	[g]-[v]	[gg]	[g]	--
Tamil:				
[p]	[Φ]-[β]	[pp]	[b]	--
[t]	[ð]-[d]	[tt]	[d]	--
[t]	[ɹ]	[tt]	[t]	--
[d]	[d]-[ɹ]	[tt]	[d]	--
[c]-[s]	[s]	[tc]	[j]	--
[k]	[x]	[kk]	[g]	--

Symbols

- v = slightly voiced
- ' = unreleased
- = slightly devoiced

- r̥ = alveolar (slightly voiced) tap
- r̄ = retroflex flap voiced
- = non-occurrence

Nasals and laterals are all voiced in both languages. Phonetically, both languages have [m], [n] interdental, [n̠] alveolar, [n̠], [n̠], lamino-palatal, and [ŋ]. Their phonemic assignment and distribution differ.

Sinhalese:

Tamil

m	[m] everywhere	m	[ŋ] before the velar stop [m] elsewhere
n	[n] before a dental stop	n	[n] before a dental stop [n̠] before the lamino-palatal stop [n] elsewhere
	[ŋ] before a retroflex and before u		[ŋ] elsewhere
ɳ	[ŋ] before a velar stop and word finally	n	[n̠] word-medially and finally [n̠] elsewhere

Both languages show two laterals - alveolar [l], retroflex [ɭ]. This distinction is phonemic in Tamil, but only allophonic in Sinhalese. Moreover the retroflex phone [ɭ] of Sinhalese is not as heavily retroflexed as the [ɭ] of Tamil.

Phonemically there is only the alveolar trill in either language. Phonetically Sinhalese r is a voiceless tap [r̥] word initially, a voiced tap [r̄] freely varying with a voiced trill [r] intervocally, and a voiceless tap [r̥] freely varying with a voiceless trill [r̄] word-finally, whereas Tamil has a voiceless tap [r̥] word-finally and before a consonant and a voiced trill [r] elsewhere.

The Tamil fricative [s] is only an allophone of c. But Sinhalese has two sibilant phonemes s and s̄.

Sinhalese has three monosyllabic vocoids h, v and y. Tamil has only two-v and y but no h.

3. Distribution of the Consonant Phonemes

3.1 Single Occurrences

While stops in Tamil do not occur word-finally, Sinhalese voiceless stops other than c occur word-finally. (Voiced stops do not occur word-finally in Sinhalese.)

In Tamil all the three nasals occur intervocally and word-finally, but only m and n occur word-initially. In Sinhalese all the three nasals occur word-initially. Intervocally m and n occur singly as well as geminated. ñ occurs intervocally only geminated. Only ñ occurs word-finally.

Sinhalese l occurs in all the positions. Tamil l occurs in all the positions while ʎ usually occurs in the non-initial position of the word. The word-initial occurrence of ʎ is restricted to one item.

Both v and y occur in any position of the word in Sinhalese, while in Tamil v occurs only non-finally and y is rare initially and its occurrence finally is restricted to monosyllabic words with a short vowel. In Tamil, word-initially y occurs only in a few items borrowed from Sanskrit and modern European languages such as English.

3.2 Consonant - Sequences

All the consonants in Tamil have geminate counterparts to contrast with, but in Sinhalese single versus geminate contrast is limited only to consonants other than r, h and the prenasalized stops. In both languages single versus geminate contrast is found only intervocally.

The occurrence of consonant non-geminate sequences is restricted to the intervocal position in Tamil, but in Sinhalese consonant non-geminate sequences occur both word-initially and intervocally.

Word-initially the following types of consonant sequences (complete list) are found in Sinhalese.

stop	+	trill	pr, br, tr, dr, ʈr, ɖr, kr, gr
fricative	+	[trill semi vowel nasal]	sr sv sn
nasal	+	[Semi vowel trill lateral]	ny nr ml
semivowel	+	[trill semi vowel]	vr vy

Word-medially the general tendency in both Sinhalese and Tamil is to have two-member non-geminate consonant sequences. Their major types are listed below for the two languages.

Sinhalese		Tamil	
stop	+	[stop trill fricative semi vowel nasal]	stop + [stop semi vowel nasal]
fricative	+	[stop semi vowel trill nasal]	.....
nasal	+	[stop fricative semi vowel lateral]	nasal + [stop nasal]

semivowel	+	$\left[\begin{array}{c} \text{stop} \\ \text{semi vowel} \\ \text{trill} \\ \text{nasal} \end{array} \right]$	semi vowel	+	$\left[\begin{array}{c} \text{stop} \\ \text{semi vowel} \\ \text{nasal} \end{array} \right]$
lateral	+	$\left[\begin{array}{c} \text{stop} \\ \text{semi vowel} \\ \text{nasal} \end{array} \right]$	lateral	+	$\left[\begin{array}{c} \text{stop} \\ \text{semi vowel} \\ \text{trill} \\ \text{nasal} \end{array} \right]$
trill	+	$\left[\begin{array}{c} \text{stop} \\ \text{fricative} \\ \text{semi vowel} \\ \text{nasal} \end{array} \right]$	trill	+	$\left[\begin{array}{c} \text{stop} \\ \text{semi vowel} \\ \text{nasal} \end{array} \right]$

On the whole Sinhalese shows a wider range for consonant sequences than Tamil. The points of differences between the two languages that are not apparent from the table are: Tamil shows one instance of nasal + non-homorganic stop sequence, which feature is totally absent in Sinhalese. As for sequences of dissimilar stops, Tamil shows a wider range than Sinhalese, which has only one such instance -tp-. The specific instances of these clusters are given below:

Sinhalese

-tp-	-kr-	-sp-	-rp-
-ps-	-gr-	-sb-	-rb-
-ts-	-tv-	-st-	-rt-
-ks-	-ty-	-sc-	-rd-
-pr-	-dy-	-sk-	-rk-
-br-	-tm-	-sv-	-rg-
-tr-	-kn-	-sr-	-rs-
-dr-	-tn-	-sm-	-rv-
-ṭr-	-ṭn-	-sn-	-ry-
-ḍr-	-kñ-	-vy-	-ñs-
-rm-	-lm-	-nh-	-ñh-
-lp-	-mp-	-nv-	
-lt-	-mb-	-ny-	
-ld-	-ml-	-ñc-	
-ld-	-nt-	-ñj-	
-lk-	-nd-	-ñk-	
-lg-	-nt-	-ñg-	
-lv-	-nd-	-vr-	

Tamil

-tm-	-nm-	-rp-
-ṭk-	-lp-	-rt-
-tp-	-lk-	-rc-
-ṭc-	-lv-	-rk-
-ṭc-	-lp-	-rm-
-ck-	-lc-	-rv-
-cv-	-lk-	-yt-
-kt-	-lm-	-ym-
-nm-	-lr-	-yv-
-nt-	-lv-	

Three-member consonant sequences are rare in either language. Only the following instances are found:

Sinhalese**Tamil**

-ñkr- (one instance) -lkk- (one instance)
-ypp- (a few instances)

4. Syllabic Structure

The structure of the syllable in Sinhalese is characterizable by the formula (C) (C) V (C) and for Tamil by the formula (C) V (C), where V may be a short or a long vowel. Note that Tamil can never have a consonant sequence as the onset of a syllable.

A morpheme can range from monosyllabic to trisyllabic in Tamil mono and disyllables being more common, while in Sinhalese a morpheme can range from monosyllabic to quadrisyllabic.

5. Learning Problems

The major problems in learning these two languages from point of the Sinhalese speaker and the Tamil speaker may now be pointed out briefly. Observations of Tamil as actually spoken by Sinhalese speakers and vice versa are also included.

5.1 From the point of the Sinhalese Speaker**5.1.1 Vowels**

Vowels *i* and *i:* do not occur in Sinhalese (even phonetically) and the Sinhalese speakers generally have a tendency to replace these vowels by the back rounded vowels *u* and *u:* respectively. The vowel *ɛ* of Tamil is slightly higher than the *æ* of Sinhalese and the speakers replace the [ɛ] of Tamil phonetically by their [æ] in speech.

The front vowels *e* and *e:* of Tamil are centralized to [ə] and [ə:] respectively when followed by a consonant segment

involving the features of retroflexion, labiality or velarity; and the vowels *i* and *i:* of Tamil are centralized to [ɨ] and [ɨ:] respectively when followed by a retroflex consonant. As the phonemically corresponding vowel *e*, *e:* and *i*, *i:* of Sinhalese do not have this allophonic assignment, the general tendency of the Sinhalese speaker is to pronounce these vowels as [e], [e:] and [i], [i:] also in the above specified environments.

5.1.2 Consonants

The consonant system of Tamil presents certain phonemic contrasts that are totally absent in Sinhalese. Sinhalese speakers who lack *ɻ* usually replace the word-initial [ɻ] and the geminate [ɻɻ] of Tamil by their retroflex [ɻ̣] and [ɻ̣ɻ̣] respectively. In the intervocal position *ɻ* is realized more or less as an alveolar flap [ɻ̣] and the Sinhalese speakers have a general tendency to replace this by their alveolar trill [r] in this position. Sinhalese speakers invariably replace Tamil *ŋ* by the alveolar *n* and Tamil *ɺ* by the alveolar *l* of Sinhalese when speaking Tamil.

Phonetically, intervocalic *p* of Tamil is [p̣] ~ [β]; and intervocalic *t* of Tamil is [ṭ] ~ [d]. Usually Sinhalese speakers replace these by the corresponding voiced stops [b] and [d] respectively when speaking Tamil. Intervocalic *k* of Tamil is phonetically realized as [x] ~ [ɣ], which the Sinhalese speakers usually replace by the glottal fricative [h] or the voiced velar stop [g] in speaking Tamil.

A few examples for these pronunciations (both vowels and consonants) are given below:

Tamil Words		Sinhalese speakers pronunciation	Expected Tamil pronunciation
uppu	'salt'	[uppuʔ]	[uppi]
pettē	'girl'	[pettæʔ]	[pəttē]
tē:ti	'having searched'	[tē:diʔ]	[t:ədi] - [tē:ri]
viṭu	'to leave'	[viḍuʔ]	[vidi] ~ [vi:ri]
vi:tu	'house'	[vi:ḍuʔ]	[vi:di] ~ [vi:ri]
ta:ttiri	'night'	[tattiriʔ]	[ta:ttiri]
vetti	'victory'	[vettiʔ]	[vetti]
at̄ici	'rice'	[arisiʔ]	[ət̄isi]
kiṇaru	'well'	[kinəruʔ]	[k̄nar̄i]
ko:li	'fowl'	[ko:liʔ]	[ko:li]
ca:pam	'curse'	[ca:bəp]	[ca:ɸam]
cunṇa:kam	'name of a village'	[cunṇa:həŋ]	[cunṇa:xam] - [cunṇa:vam]
ma:tam	'month'	[ma:dəŋ]	[ma:ɸam]

5.2 From the point of the Tamil Speaker

5.2.1 Vowels

In Tamil, certain vowels do not occur in certain environments. In other words there are certain restrictions in the distributional environments in which vowels occur. These may constitute an acute learning problem if the target language differs on these restrictions.

In Tamil [i] and [i:] do not occur before retroflex consonants and rV. [e] and [e:] never occur before retroflex consonants, p, k, m, v and rV. [a] except in a few words does not occur before t, n, l, c and y. Similarly [a:] does not occur before t, r^c and final r of a word. [u] never occurs word-finally.

These lead to certain predictable interference in the Tamil speakers rendering of Sinhalese vowels. Sinhalese [i] and [i:] will be replaced respectively by [i] and [i:]; Sinhalese

[e] and [e:] by [ə] and [ə:]; Sinhalese [a] and [a:] by [ɛ] and [ɛ:]; Sinhalese [u] by [i] - in each case, in the respective environments mentioned in the last paragraph.

In Tamil [ə] and [a] freely vary in word-final position. But in Sinhalese they contrast. The Tamil speaker will have a tendency to pronounce these contrasting sounds in Sinhalese also as freely varying sounds in final position. Therefore the teacher should train the Tamil speaker to perceive them in Sinhalese as contrasting sounds.

5.2.2 Consonants

As for learning the consonants of Sinhalese the Tamil speaker faces several problems. The major hurdle is in learning the pronunciation of the voiced stops initially, intervocally and in consonant sequences. A vast majority of the Tamil speakers are not accustomed to pronounce the voiced stops in these positions. Their tendency will be to substitute their corresponding voiceless counterparts for them. The occurrence of voiceless stops word-finally in Sinhalese will also cause difficulty for the Tamil speaker. His tendency will be to have a vocalic release after the final voiceless stops in Sinhalese. The fricative s is problematic for the Tamil speaker. The Tamil speaker will find it difficult to pronounce [h] as distinct from [ɣ] or [x]. Word-initial consonant sequences in Sinhalese also present a problem. In general consonant geminates in Sinhalese pose a problem for the Tamil speaker because geminates in Sinhalese are more tense and prolonged than in Tamil. Generally Tamil speakers while pronouncing the Sinhalese geminates do not tense and prolong them sufficiently. As a result, the native Sinhalese speaker hears them as single sounds.

A few examples follow:

Sinhalese words		Tamil speakers pronunciation	expected Sinhalese pronunciation
piti	'flour'	[pidi] - [piri]	[piṭi ?]
kiri	'milk'	[kiri]	[kiri ?]
i:tə	'to that'	[i:ḍə] - [i:rə]	[i:tə ?]
keṭi	'short'	[keḍi] - [kəṭi]	[keṭi ?]
tepuḷ	'bump'	[təpɪl]	[tepuḷ]
sekku	'oil-mill'	[ceḷki] - [səḷki]	[sekku ?]
de:tə	'to the thing'	[tə:ḍe] - [te:re]	[de:tə ?]
se:ppu	'safe (plural)'	[ce:ppi] - [sə:ppi]	[se:ppu ?]
kanə	'ear'	[kənə]	[kānə ?]
valə	'pit'	[vələ]	[valə?]
ga:yə	'ache'	kɛ:yə	[ga:yə?]
kalu	'black'	[kəli]	[kalu ?]
væssə	'rain'	[vəsə] - [vɛsa]	[væ ssə?]
væssə	'it rained'	[vəsə] - [vɛsa]	[væ ssa?]
baḍə	'stomache'	[paḍə] - [paṛə]	[baḍə ?]
abə	'mustard seed'	[aḍə] - [aḷə]	[abə ?]
bat	'cooked rice'	[pat]	[bat]
šo:k	'fine'	[co:k] - [so:k]	[šo:k]
hatə	'seven'	[kaḍə]	[katə ?]
kaha	'turmeric'	[kaxə] - [kave]	[kaha ?]
atte	'branch'	[atə]	[atte ?]
kokkə	'hook'	[kokə]	[kokkə?]

REFERENCES

- Coates, W.A.; De Silva, M.W.S. 1960. The Segmental Phonemes of Sinhalese. *U. of Ceylon Review* 18.163-75.
- Fairbanks, G.H; Gair, J.W.; De Silva, M.W.S, 1968. *Colloquial Sinhalese, Part I, Introduction*, Ithaca, N.Y. Asia Program, Cornell U.
- Gair, J.W. 1968. Sinhalese Diglossia *Anthropological Linguistics* 10:8. 1-15.
- 1970. *Colloquial Sinhalese Clause Structures*. The Hague : Mouton.
- Karunatilake, W.S.; Suseendirarajah, S.1972. *Conversational Tamil (with structural grammar and points contrasts between Tamil and Sinhalese)*. Colombo: Department of Linguistics, U.of Srilanka, Duplicated.
- Pearson, G. 1967. *The Segmental Phonemes of Sinhalese*. Ithacca, N.Y.: Cornell U. Unpublished paper.

Suseendirarajah, S. 1967. *A Descriptive Study of Ceylon Tamil*. Annamalai U. Ph.D. diss.

COLOPHON

The authors are obliged to Professor Ashok R.Kelkar for his valuable comments on an earlier version of this paper.

LEXICAL DIFFERENCES BETWEEN JAFFNA TAMIL AND INDIAN TAMIL

Some of the recent studies on Sri Lanka Tamil dialects (Vipulananda Swami 1941, Shanmugampillai 1962, Suseendirajah 1967, 1973, 1974, 1975, 1981, James W. Gair and Suseendirajah 1981, Sanmugadas 1983) have pointed out that Jaffna Tamil (JT) and numerous varieties of Indian Tamil (IT) on the mainland vary to a considerable extent that speakers of Tamil on both sides experience difficulty in following each other's speech with ease and comfort. Variations have been observed in these dialects to centre at all levels of language but more heavily on the lexical level. One need not hesitate to attribute a greater percentage of unintelligibility of JT to Indian Tamils more to the lexical differences than to the phonological and grammatical.

The Tamil lexicon compiled by the University of Madras, nearly five decades ago, was perhaps the earliest to record and indicate a large number of lexical items and meanings of lexical items as peculiar to JT. These words or meanings had occurred most commonly in speech and infrequently in the writings of some unorthodox Tamil scholars in Jaffna. These lexical items or meanings had been called 'Jaffna usage' and marked as (J) in the lexicon. More than half a century has passed since the compilation of the Madras lexicon and Tamil has certainly developed since then independently in both countries sometimes following totally different directions to meet the new regional and national demands in language use arising from fresh needs such as cultural, political, educational, social, economic, scientific, technological, industrial and so forth. Since then the contact of Jaffna Tamils with IT has improved considerably due to their exposure to IT through several popular mass media like films, weeklies, books, radio,

etc. although on the other hand the contact of mainland Tamils with JT had remained scanty. Dissimilarity had however continued to exist and dissimilar changes have continued to develop in the vocabulary of both varieties of Tamil. One of the strong reasons for this is the fact that vocabulary is the most vulnerable part of language subject to various kinds of linguistic and extra-linguistic influences.

A good number of the lexical items or meanings marked as (J) in the lexicon have continued to remain in use to date in JT. Some have of course fallen out of use and remain unknown to speakers of JT in modern times. A couple of Tamil words that do not occur in any of the known Tamil dialects both in India and Sri Lanka are currently observed to occur in the Sinhala language alone¹. Possibly such words belonged to an earlier state of JT or to some other Tamil dialect in Sri Lanka. In course of time a good number of new lexical items have innovated into JT. Some of them reflect the way the Jaffna Tamils construe the world, the way they classify objective phenomena and the meaning they give to this classification. In other words, such words encode their new experiences in life. Also some of them are exclusive borrowings from other languages.

Some of the Jaffna usages have innovated into other dialects of Sri Lanka Tamil and no longer they remain exclusive to JT². It is also interesting to note that a fairly good number of lexical items that occurred in the speech alone earlier have gradually gained entry into the Sri Lanka literary Tamil. This entry was due to borrowing and borrowing was perhaps caused by the inability on the part of some popular writers at some point of time to draw a sharp and clear distinction between colloquial and literary usages of lexical items³, and also perhaps partly due to the regional patriotism and the endeavour of a few Tamil scholars and writers, particularly the modern creative writers, to make use of such words as a stamp on the style and use of language to indicate their variety of Tamil as distinct from IT. Words that were earlier considered exclusively colloquial found place even in Tamil language texts prescribed for use in schools. Examples: kamam 'agriculture', kamakkaaran 'farmer'.

On the other hand one could also naturally expect IT too to possess a large number of peculiar lexical items both in speech and writing that are peculiar to it and unintelligible to Sri Lanka Tamil speakers. Thus on both sides a variety of lexical items are found to be obstructing hurdles for clear and comfortable understanding of each other's speech⁴. For instance when the following narration, a description of a familiar incident in Jaffna rural life was presented to a group of Indian students who came to Sri Lanka from different parts of Tamil Nadu sometime ago, it remained mostly unintelligible to them though they unhesitatingly acknowledged that the narration was in Tamil. Their difficulty, according to them, was mainly due to the lexical items employed therein. The narration was as follows:

என்னடி? அக்காத்தைப் பிள்ளை எங்களின்ரை சோமு சக்கடடையே! செக்கலுக்கை கோக்காலிக்கு மேலை கிடந்து சக்குக் கட்டின புளுக் கொடியலை உமலோடை காவிக் கொண்டு சாமம் சாமமாய்ச் சந்தைக்கு வெளிக்கிட்டான், அங்கை போய் அதை வித்துப்போட்டு வித்த காசுக்கெணை நீத்துப் பெட்டியும் பறளையும் சருவமும் குடுவையும் ஒரு சத்தகமும் வேண்டி வந்தான். சந்தையாலை வந்த உடனம் படபடத்துக் கொண்டு அடுப்புக்கை கிடந்த சாம்பலை அள்ளிப் போட்டு. பாணையை வைச்சுக் குந்திலை கிடந்த காவோலையை முறிச்சு ஏரிச்சான். எப்பன் நேரத்தாலை காச்சின சோத்தைச் சம்பலோடை விழுங்கினான். திண்ட சட்டியைக் கழுவு எண்டு போகேக்கை தடுக்குத் தடக்கிச் சிதறுவான் பொத்தெண்டு விழுந்து போனான். பக்கத்திலை குஞ்சுக்கு வைச்ச முட்டையெல்லாம் குஞ்சுக் கடகத்தோடை சரிஞ்சு விழுந்து உடைஞ்சு போச்சு. நான் அந்தக் கோதாரி விழுவாளை என்ன செய்ய?

ennaTi? akkaattaip pillai, enkaḷinrai coomu cakkaTTaiyee! cekkalukkai kookkaalikku meelai kiTantu cakkuk kaTTina puḷuk-koTiyalai umalooTai kaavik koNTu caamam caamamaaye cantaikku veḷikkiTTaan. ankai pooy atai vittup pooTTu vitta kaacukkeNai niittup peTTiyum paRaḷaiyum caruvamum kuTuvaikum oru catakamum veeNTi vantaan. cantaiyaalai vanta uTanam paTapaTattuk koNTu aTuppukkai kiTanta

caampalai allip pooTTu, paanaiyay vaiccuk kuntilai kiTanta kaavoolaiyay muRiccu ericcaa. eppan neerattaalai kaaccina coottaic campalooTai viLunkinaan. tiNTa caTTiyak kaLuva eNTu pookekkai taTukku taTakkic citaRuvaan potteNTu viLuntu poonaan. pakkattilai kuncukku vaicca muTTai ellaam kuncuk kaTakattooTai cariñcu viLuntu uTaiñcu pooccu. naan antak kootaari viLuvaanai enna ceyya?

Lexical items differ in both dialects due to their contextual and idiomatic use too. This may be exemplified by citing a conversation that actually took place once between an Indian professor and a Jaffna student. Sometime ago an Indian professor, who happened to be short and very stout, was buying a large waist-belt in a shop in the campus of a University. On seeing one of his new Jaffna students passing by, he called him to his side and asked him in IT: itu onakku piTikkumaappaa? The Jaffna student replied, illai 'no' understanding the question in terms of his own dialect. People who were around the professor burst into laughter taking the student's reply as silly for he was very lean. The professor then put his question in English: Will this fit you? Then the student's reply was obviously, "Sir, very much, indeed it's too much".

A similar example of an instruction in Shanmugampillai's Spoken Tamil that gives a different sense for a speaker of JT at least on the first instance of hearing it is as follows:

yēṇ rēḍiyōve medivā vaykrre? koñjō tūkki vayyi. nāṅṅē kekeveṇḍā?

For an Indian it means "why do you tune the radio so low? Turn up the volume. Shouldn't we hear?" But a speaker of JT would generally understand it as follows: 'what? you are placing the radio (at a location) gently. Shouldn't we hear?' On the other hand if a Jaffna Tamil were to express the sense intended by the IT speaker, he would generally say it as follows: 'enna? ReeTiyooṇvay metuvaay pooRRaay. koñcam pilattup pooTu. naankaḷ keekka veeNTaam?'

A detailed study of the nature of differences between the lexical items currently used in JT and IT thus becomes interesting and useful for comparative dialectal studies. Lexical differences exist in all the classes of words but are more marked in nouns and verbs. An attempt is made herein to classify broadly the types of lexical items within nouns and verbs that cause difficulty for either of the two groups and to look at the lexical differences from the point of their socio-cultural significance, if any, to speakers who freely use them. Since a modern dialect survey has not been done yet, much still remains to be known and hence this study is by no means exhaustive in categories or in examples.

A number of lexical items differ in both dialects due to differences in their phonological (phonetic as well as phonemic) representations. The following may be cited as illustrative examples of the major types of differences.

	JT	IT
village	uur	uuru
mouth	vaay	vaayi
fruit	paLam	paLōō
death	caa	caavu
leaf	ilai	yilai
cloth	puTavai	poTavai
furnace	ulai	olai
one	oNTu	oNNu
shirt	caTTai	saTTai
jaw	alaku	alavu
owl	kuukai	kuuvai

Even a cursory glance at the above examples indicates that IT has historically undergone certain phonological changes that had not taken place in JT. In most items JT preserves an earlier phonological state of the language which is reflected in the literary Tamil. No doubt certain phonological changes have

taken place in JT too; but relatively the changes are observed to be numerous in IT.

Some of the differences illustrated by the examples in these dialects could be related in terms of one to one correspondence. Thus JT words ending in consonants other than m take an enunciative vowel u in some instance and i in others in IT. Final -am in JT corresponds to ō in IT. Monosyllabic nouns ending in -aa in JT add -vu in IT. Words beginning in a front vowel in JT have an onglide y in IT. Lexical items differ in their phonological representations due to the operation of metaphony in IT. Metaphony does not normally operate in JT. In many words the medial cluster -nR- that occurs in modern literary Tamil has been realized as -NT- in JT and as -NN- in IT. But recent innovations into the spoken variety have resisted this change in both dialects. Initial c in JT invariably remains as s in IT. In JT initial c is observed to vary freely with s but c is dominant in the speech of peasants. Intervocalic -k- in JT seems to have a corresponding -v- in IT.

Apart from these, certain sporadic changes are observed in the phonological representations of some of the lexical items. For example kuvi 'heap' in JT is kumi in IT. Two words nene and vele occur in both dialects. But they mean different things to both groups. For the speakers of IT nene means 'to think' and vele means 'cost'. But on the other hand they mean 'to wet' and 'net' respectively for the speakers of JT. JT speakers would use different words namely ninai and vilai to express the Indian sense of the cited words. Also several medial consonantal clusters that resulted from loss of vowels in IT make it extremely difficult for Jaffna Tamils to identify some of the lexical items and grasp their meaning readily. Examples are: pasiykle 'not hungry', kedeykle 'not available', valiykle 'not paining', vaangN 'should buy', kuuTTikTu 'taking along'. The parallel expressions in JT will be pacikkeellai, kiTaikkeellai, vaanka veeNum and kuuTTikkoNTu.

Words that are different in their morphological constructions also cause difficulty. For instance an utterance like naan solrē, yaaru kēkē maaTTagraangē 'I say

(something) (but) no one is listening' is likely to be misunderstood in Jaffna as an impolite utterance, whereas it is very polite for Indians. Similarly a verb form inflected to the third person epicene plural like *vantinam* 'they came', *colliccinam* 'they said', *ooTiinaṁ* 'they are running' and the inflectional negative forms like *ceyyen* 'I won't do', *ceyyam* 'we won't do', *ceyyaar* 'he won't do' will cause problems for Indian Tamils as they don't occur in IT. Thus several types of morphological inflections that cause difficulty exist in both varieties of Tamil. To unearth them a detailed comparative study remains a desideratum.

Selections of words in making phrases and the way words are combined to express specific ideas also differ in some respects and this can sound 'strange' to either side, Jaffna or India. For example JT makes a sharp contrast between the verbs *caappiTu* 'eat' and *kuTi* 'drink'. JT uses *kuTi* with reference to liquids. It never uses *caappiTu* in any context of drinking alone. When an Indian says *kaappi caappTnga* literally 'eat coffee' it sounds so odd and unusual that the JT speaker focusses his attention to this phrase and wonders if he is being asked to eat something along with coffee. Similarly the phrase *peeccal paRaiccal* 'good relationship' commonly used in JT is neither used nor understood by Indian Tamils. Thus idiomatic expressions which seem quite natural to one social group may appear strange to the other whose social and cultural backgrounds are considerably different. Further examples are *cilleTu* 'to do a difficult task', *kataippaTu* 'to quarrel'. Certain sandhis also make words unfamiliar. For example *kutiṅgaalu* 'heel' in IT is unknown in JT in that shape. Its corresponding form in JT is *kutikkaal*.

A number of lexical items shared by both these dialects differ in their contextual use. There are instances where one of the dialects uses a borrowed word whereas the other uses a Tamil word. Also there are instances where both dialects use different borrowed words to express the same concept. For example:

	JT	IT
sweep (v)	kuuTTu	perukku
close as a door	caattu	aḍe
pluck as flowers	aay	paRi
bread	paaN	RoTTi
week	kiLamai	vaarō
mosquito	nuḷampu	kosu
evening	pinneeram	saayaṅgaalō
work	veelai	jooli
fever	kaaccal	joṛō
cold	taTiman	jaladoosō
chair	katirai	naakkaali
getting something free	cummaa	ooci

Words like *kuuTTu*, *perukku*, *caattu*, *aTai*, *aay*, *paRi*, *kiLamai*, *vaaram* occur in JT. They also occur in IT but with some difference in their phonological representations. In the context of sweeping JT will generally use the word *kuuTTu*, whereas IT would use the word *perukku*. For Jaffna Tamils the word *perukku* means only multiply. Similarly in the context of plucking something from a tree JT will generally use the word *aay*, and IT will generally use the word *paRi*. For Jaffna Tamils the word *paRi* generally means 'snatch' or 'unload something from a vehicle'. JT uses both the words *caattu* and *aTai* but only in different contexts because JT makes a sharp distinction between the uses of *caattu* and *aTai*: *caattu* is used with reference to closing a thing that could be moved like a door, window or a table drawer whereas *aTai* is used to block something like the flow of water from a tub or fencing a plot of land or filling a hole. Similarly the verbs *taa* and *kuTu* or *koTu* 'give' are known to both dialects but both dialects differ in making use of them. JT uses *taa* only with reference to first person and second person and uses *kuTu* with reference to only third person. This distinction is absent in IT. In JT *RoTTi* means a kind of preparation like *cappaatti* but thicker than the usual *cappaatti*. In JT *kiLamai* connotes both 'day' and

'week', whereas IT uses two different forms: *kelamē* 'day', *vaarō* 'week'. The word *kosu* occurs in JT but instead of denoting the mosquito it denotes a very tiny fly that usually haunts human eyes. JT uses another word namely *nuḷampu* for mosquito. Words like *pinneeram* and *nuḷampu* on the one hand and borrowings like *paaN* and *katirai* are unfamiliar to Indian Tamils. It is interesting to note that once an Indian friend of the author asked him if JT uses a word like *munneeram* to connote 'morning' on the analogy of the word *pinneeram* 'evening'. No such word occurs. JT uses *veelai* and IT uses *jooli* for 'work'. JT has the word *cooli* but it usually means 'trouble' and not 'work'. JT uses a borrowed word for 'chair' namely the word *katirai* whereas IT uses the Tamil word *naakkaali*. Both JT and IT use different borrowed words to express the idea of getting something free of charge: JT uses the word *cummaa* whereas IT uses the word *oosi*.

For certain kin relationships IT uses a single word whereas JT generally uses a phrase describing the relationship as 'so and so's...' For example:

	JT	IT
husband's younger brother	<i>purucanrai tampi</i>	<i>kolndanu</i>
husband's sister	<i>purucanrai cakootari</i>	<i>naattanaalu</i>
wife's younger sister	<i>peNcaatiyinrai tankacci</i>	<i>kolndiyaalu</i>
elder brother's wife	<i>aNNai peNcaati</i>	<i>matini</i>

A class of exclusive words are observed in one of the dialects for which no corresponding words could be found in the other dialect. Sometimes the very concepts expressed by such words are alien to the speakers of the latter dialect. Such concepts and their corresponding lexical forms are socially and culturally bound. Examples are:

	JT	IT
a religious ceremony performed during the sixth (or eighth month) of the first pregnancy of the wife	---	<i>cimantō</i>
post-nuptial ceremony	---	<i>saandi muurdō</i>
a festivity during marriage when the bride and the bride-groom daub each other with sandal paste	---	<i>nalngu</i>
eight measures	---	<i>kurNu</i>
a measure	---	<i>patakkū</i>
one eighth of a measure	---	<i>aaḷakku</i>
a land measure	---	<i>veeli, kaaNi</i>
a measure less than an inch	<i>nuul</i>	---
donation given to bride-groom's parents by bride's parents prior to marriage	<i>cantoocam</i>	---

Ceremonies such as *siimantōō*, *saandi muurdō*, *nalngu* are generally unknown to Jaffna Tamils except to a very few who had lived in India. Others might have seen such ceremonies in Indian films. But still it is difficult for an average person in Jaffna to understand the full significance and the place of such ceremonies in Indian social and cultural contexts. Similarly some of the terms of measure in IT are unfamiliar to JT. The word *kaaNi* occurs commonly in JT but it means only 'land'. In one of Subramaniya Bharathi's poems the phrase "*kaaNi nilam veeNTum*" puzzles Jaffna children and others. For them *kaaNi* and *nilam* mean one and the same thing, namely 'land'. The word *nuul* 'a measure less than an inch' in JT commonly occurs in the context of building construction⁶.

Apart from all these words there are a number of words mostly with reference to inheritance and ownership of property based on Teesawalamai Law of the Jaffna Tamils which is peculiar to Jaffna social life and culture. For example *mutucam*

'property inherited by a male from his father', teeTiya teeTTam 'acquired property'. Certain other legal terms connected with transactions of property too may be pointed out here: cittaari 'to file a case', naTukkaTTu 'to sequester property'.

One could expect difficulty when a concept expressed by a single form is viewed differently by speakers of different dialects due to their social and cultural differences. For instance JT uses the word caati to connote 'caste' and IT uses the word jaadi. Generally both words except for their phonological differences are considered to connote the same meaning. But strictly speaking it is not so. The caste hierarchy in Jaffna is strikingly different from that of the Indian. Until recent times castes that were considered untouchables in Jaffna were not so in India for long. Hence the social meaning and the terms governing the different aspects of the concept of caati or jaadi in one dialect may be rather perplexing for the speakers of the other dialect. Even some caste names in one dialect remain unknown to the other. For instance caste names like naḷava, kooviya and karaiyaar are unknown to Indian Tamils. Similarly names like kaḷḷar, paTaiyaacci are unknown to Jaffna Tamils. It is interesting to note that generally an Indian Tamil will not refer to a thief as kaḷḷan but would prefer to use the word tirTō. One may be tempted here to attribute the avoidance of the word kaḷḷar in the sense of thieves to the existence of a caste by that very same name in the Indian Tamil society. JT invariably uses the word kaḷḷar to refer to thieves. Note that there is no kaḷḷar caste among Jaffna Tamils.

The social meanings or values attributed to certain usages are different from their normal meanings or grammatical meanings. The word cooRu 'cooked rice' occurs in both dialects. It is very commonly used by all in JT and there is no other substitute for this word in JT. But on the other hand only certain social groups considered low use this word in IT. This cleavage in the use tempted a Tamil scholar of the past in India to describe the word cooRu as iLicanar vaLakku 'usage of the low'. The very common use of the word cooRu in JT may evoke a feeling of contempt for Jaffna Tamils in the

minds of the social groups that look down on the use of this word.

Words used to denote aspects like the division of day represent an analysis of the universe as grasped in different cultures. The words used in JT are generally as follows and these may be compared with the words used in IT⁷.

JT

karukkal	approximately an hour before dawn
viṭiyappuRam	dawn
kaalamai	morning
iḷaneeram	approximately from 9.00 a.m. to 11.00 a.m.
mattiyaaanam	afternoon
pinneeram	evening
manmal	approximately from 6.00 p.m. to 7.00 p.m.
iravu, iraattiri	night
cekkal	approximately from 9.00 p.m. to 10.00 p.m.
caamam	midnight

Words considered taboos in one of the dialects are not so considered in the other. For instance words like poccu 'coconut fibre', poccaTi - 'mouth - watering of babies' are freely used in JT. On the other hand these words convey some vulgar sense in IT and hence they are considered taboos therein. Another example in IT is the word muuñji 'face'. It occurs in JT as muuñcai but it connotes a repulsive sense for Jaffna Tamils and is used only when one wants to find fault with a person or ridicule someone. Otherwise the word commonly used in JT for face is the word mukam.

Educated Jaffna Tamils generally avoid the use of taboos in Tamil and instead make use of English words. One who hesitates to say a taboo form like mulai 'breast' particularly in the presence of women would use the English word 'breast' without any reservation.

Differences in geographical situation, flora and fauna, occupations and occupational processes, food habits, dress, etc. have given room for exclusive words in both dialects. They remain to be investigated systematically. The social situations determining the sort of vocabulary most frequently employed must be borne in mind while carrying out any kind of investigation.

JT has a very large number of lexical items pertaining to palmyra culture. Palmyra has been for long part and parcel of the Jaffna rural agriculturists' life. People made use of palmyra maximally for their livelihood and even now they derive a great number of benefits from it in various forms so much so the Sinhala people refer to Jaffna Tamils jokingly as panai koTTaiyaas. Examples are: vaTali 'young palmyra', umal 'bag made of palmyra leaves', kallaakkaaram 'palmyra sugar candy' and oTiyal 'dried palmyra root'.

Some of the lexical borrowings are characteristic of either of these two dialects. They differ in both dialects due to their independent borrowings. It has a great number of borrowings that are not commonly known to JT. This may be due to the fact that IT has remained open to the influence of numerous other languages of India. Also India has a population whose mobility is relatively more flexible. On the other hand, Sri Lanka has only two other dominant languages namely, Sinhala and English. The impact of Sinhala on Tamil is very meagre even at the lexical level. There are only a couple of lexical borrowings from Sinhala and they are only recent borrowings. On the other hand there are a fairly large number of borrowings into JT from languages like Portuguese, Dutch and English. Portuguese borrowings seem to be more in JT than in IT.

Both dialects have common borrowings from other languages particularly from English. But such words mostly differ in the way they have been assimilated or nativised into the dialects. Borrowings are relatively more nativised in JT than in IT. Also some of these borrowings in either of these two dialects are used with meanings different from those found in the donor languages. Examples are as follows:

	JT	IT
coffee	kooppi	kaappi
copy	koppi	kaappi
hostel	hostel	haastalu
college	kolic	kaaleeju
form	poom	paarō
morning	moonin	maarnin
ordinary	ooTinaRi	aarTinaRi

The following borrowings in JT will illustrate the extent to which borrowings have been nativised:

JT	
lamp	lammpu
tavern	tavaRaNai
proctor	piRakkiRaaci
doctor	Taakkottar
funnel	punal

The English word 'sir' has been borrowed into both dialects. JT has borrowed it as seer and IT has borrowed it as saar. But the precise social contexts in which an Englishman or an Indian Tamil or a Jaffna Tamil would address another person with the word 'sir' are by no means the same. Similarly the word 'college' in IT denotes something different from what it denotes in JT. In JT it means only a high school whereas in IT it means university college. This difference is due to different systems in educational organization.

Some English words borrowed into these dialects differ in the way they are abbreviated. For example a word like hand-kerchief is abbreviated in JT as hañki and in IT as kerchief.

Both dialects differ in the way new concepts are translated into Tamil. For example JT uses the following words for the following concepts⁸.

JT	
retire from service	ilaippaaRu
net-ball	valaip pantaaTTam
fare-well	piriyaaviTai
remand prison	vilakka maRiyal
deposit	kaTTuk kaacu
mixed-school (for boys and girls)	kalavan paaTacaalai

The discussions made so far would amply justify the need for an elaborate study of the differences in lexical items of Sri Lanka Tamil and IT. Lexical variations in Tamil remain a fertile and fruitful area for investigation. The compilation of a comprehensive dictionary for Tamil dialects remains a desideratum. Anyone making a serious attempt to prepare a modern comprehensive Tamil lexicography should not merely concentrate on the lexical forms prevalent in India alone but should also include the Tamil forms well rooted in current use in overseas countries. It was perhaps in this spirit that the editors of the Tamil lexicon published by the University of Madras during the thirties of this century included a large number of usages as peculiar to Jaffna.

NOTES

1. For instance the Sinhala word for pumpkin is vaTTa kaa (< Tamil vaTTak kaay, literally 'round fruit'). It is interesting to note that Sinhala has borrowed a good number of words from Tamil. According to W.S.Karunatillake (personal communication) some of its Sanskrit borrowings had taken place via Tamil.
2. One could speak of Jaffna usage, Batticaloa usage, Sri Lanka usage, etc. in general depending on the location where a peculiar word is in use within Sri Lanka.

3. Even today one could give citations to show that there is some kind of confusion between the grammar of literary Tamil and the grammar of colloquial Tamil among modern writers. Some of the journalists who work in daily newspapers are not well trained in the use of modern literary Tamil and hence one could often observe glaring structural errors in Tamil dailies.
4. Some modern writings in Jaffna too will pose problems to Indians particularly when the writing is a Tamil translation of an English work or when the spoken variety is interspersed into modern creative writings.
5. JT and IT differ in pitch and stress too. Another narration of this sort in JT may be seen in Shanmugampillai (1967).
6. Tamil lexicon gives '25 square feet' as one of the meanings of the word nuul. But JT does not make use of it in this sense. JT uses it commonly in measuring the thickness of iron rods and metals like stone in the context of building-construction. One may speak of 2 nuul kampi or 2 nuul callik kallu.
7. The author is unable to list the words used in IT to denote the divisions of a day.
8. Tamil translations of technical terms used in science and technology differ in the formal varieties of Sri Lanka Tamil and IT. Scholars feel that some kind of uniformity is desirable in the use of technical terms. But to date no serious attempt has been made to bring about any kind of uniformity.

REFERENCES

- James W. Gair and Suseendirarajah, S. (1981) Some Aspects of the Jaffna Tamil Verbal System, IJDL, X:2.
 James W. Gair, Suseendirarajah, S. and Karunatillake, W.S. (1978) An Introduction to Spoken Tamil, (External Services Agency), University of Sri Lanka, Colombo.

- Kanapathipillai, K. (1958) *The Jaffna Dialect: A Phonological Study*, Indian Linguistics, Turner Jubilee Volume, Poona.
- Sanmugadas, A. (1983) *Separation of Sri Lanka Tamil from Continental Tamil*, Tamil Civilization 1.2.
- Shanmugampillai, M. (1962) *A Tamil Dialect in Ceylon*, Indian Linguistics, 23.
- _____ (1995) *Spoken Tamil, Part 1*, Annamalainagar.
- _____ (1967) *Ikkaalat tamiL*, Madurai.
- _____ (1968) *Spoken Tamil, Part II*, Annamalainagar.
- Suseendirarajah, S. (1967) *A Descriptive Study of Ceylon Tamil (with special reference to Jaffna Tamil)*, Ph.D. diss. (unpublished), Annamalai University.
- _____ (1973) *Phonology of Sri Lanka Tamil and Indian Tamil Contrasted*, Indian Linguistics, 34:3.
- _____ (1974) *Some Archaisms and Peculiarities in Sri Lanka Tamil*, Proceedings of the International Conference-Seminar of Tamil Studies, Vol.2, Jaffna.
- _____ (1975) *Indian Tamil and Sri Lanka Tamil: A study in Contrast (Noun Systems)*, Indian Journal of Linguistics, 11.2.
- _____ (1981) *Vowel Splits in Jaffna Tamil*, in Bhakti P. Mallik (ed.), *Sunith Kumar Chatterji Commemoration Volume*, Burdwan, India.
- Suseendirarajah, S. and Karunatillake, W.S. (1973) *Phonology of Sinhalese and Sri Lanka Tamil - A Study in Contrast and Interference*, Indian Linguistics, 34:3.
- Vipulananda Swami (1941) *Coola maNTalat tamiLum iLa maNTalat tamiLum*, Kalaimakal, Madras.

A NOTE ON ANIMATE - INANIMATE CONTRAST IN TAMIL

The purpose of this brief note is to provide evidence (structural as well as semantic) for the existence of a contrast between animate and inanimate categories of nouns in Tamil, especially in the Jaffna variety of Sri Lanka spoken Tamil. Animate and inanimate categories of nouns are fundamental in some languages as for instance in Sinhalese. In Sinhalese nouns are classifiable into two major categories as animate and inanimate just like the classification of Tamil nouns into human and non-human. However, we come across in Tamil too certain distributions which warrant recognition of a division, perhaps only a minor, between animate and inanimate nouns.

The formal expression of this contrast has been noted by scholars like Arden (1962: 78-79), Shanmugampillai (1965: 166, 188) in the use of certain post-positional morphemes (case-endings).

A contrast between animate and inanimate nouns is observed in Jaffna Tamil in the following contexts:

1. The referential case marker-iTTai (whose corresponding literary form is iTam) occurs only with animate nouns.

e.g. atu tampiyiTTai illai
 'Younger brother does not have it'
 atu kaTaiyilai illai
 'It is not in the shop'
 tampiyiTTai connen
 'I told younger brother'
 naayiTTai kuTutten
 'I gave (it) to the dog'

2. With viruppam 'desire' in the predicate position usually no inanimate noun takes a locative case marker whereas in the same context animate nouns take the locative case marker - ilai.

e.g. enakku appam viruppam
 'I like hoppers'
 enakku maamiyilai viruppam
 'I like aunt'
 enakku naayilai viruppam
 'I like dog'

3. The verb-compound paLutaay iru 'to be damaged' occurs only with inanimate nouns.

e.g. kaar paLutaay irukku
 'Car is damaged'

4. The verb-compound kuuTTik koNTaa 'bring along' occurs only with animate nouns whereas eTuttuk koNTaa 'carry along' occurs only with inanimate nouns. Similarly eTukkik koNTaa 'carry along' governs only animate nouns. But tuukkik koNTaa 'carry along' occurs both with animate and inanimate nouns.

5. In the recent past, nouns such as eeRRumati 'export' and iRakkumati 'import' were used only with reference to inanimate nouns. The recent trend is to extend their usage to animate nouns too.

REFERENCES

- Arden, A.H. (1962) A Progressive Grammar of the Tamil language, The Christian Literature Society, Madras.
- Shanmugampillai, M. (1965) Spoken Tamil, Part 1, Annamalai University.

A NOTE ON MURUNKAI*

From about the 12th century onwards to this day a classical but almost solitary example to illustrate Tamil borrowing from the Sinhalese language has been the word murunkai which is usually translated into English as 'horse-raddish'. In the modern English usage of Sri Lanka the fruit of this tree is known as 'drum-stick'. The commentator of the grammatical work called Viiracooliyam was perhaps the first person to show the word murunkai as a borrowing from Sinhalese. Later many scholars (for instance Veluppillai 1966) have repeatedly quoted this example without questioning the authenticity of the observation made by the commentator on this example.

The purpose of this note is to point out that the observation made by the commentator of Viiracooliyam and the endorsement of his observation by later scholars are untenable for the following reasons:

1. The word murunkai occurs in literary Sinhalese as 'muruṅṅaa'. The earliest refernece to the term 'muruṅṅaa' in Sinhalese is in the Jaataka Atuvaa Gætapadaya which is a literary text dated around the 12th century A.D. This term occurs there in an explanatory note on the Pali phrase 'siggu rukkhasa' where 'siggu' is explained in Sinhalese as 'muruṅṅaa'. Looking at its phonological shape, the term 'muruṅṅaa' must definitely be considered as a loan-word into Sinhalese. The very presence of the -ṅ- cluster makes this form suspicious to be a regularly derived item from an earlier stage of Sinhalese. This is particularly so since the form in question does not show up with a morphophonemic alternant

* Co-author : W.S. Karunatilake, University of Kelaniya, Sri Lanka.

with ŋg, that is, the prenasalized voiced velar stop. Consonant clusters of the type nasal + homorganic voiced stop became the corresponding prenasalized voiced stop around the 2nd century A.D. as a regular phonemic change, and at a later period, i.e. around the 8th century A.D., as a result of the development of geminate consonant clusters in Sinhalese a prenasalized voiced stop became nasal + homorganic voiced stop in the alternant forms under specifiable conditions. So any form showing up with a cluster consisting of nasal + homorganic voiced stop, without an alternant form with the corresponding prenasalized voiced stop can be unequivocally identified as a loan-word.

2. Unlike in Sinhalese the canonical shape of the word *murunkai* is not at all alien to Tamil.

In modern Jaffna Tamil and perhaps in Indian Tamil too *murunkai* tree is also known as 'murukka maram' (murukku + maram). Both these names are also used to refer to another popular tree which has thorns and leaves of which are used as cattle-food. Off-shoots of the latter tree are usually planted (as *kannik kaal maram*, a symbol of longevity) during religious ceremonies such as a wedding. To avoid homonymy people sometimes refer to one as 'mul *murunkai*', that is *murunkai* with thorns, and the other as 'ka^{ri} *murunkai*', that is *murunkai* used for cooking. (Consider *murunkaik kaay* as a free variant of *murukkam kaay*.) The occurrence of *murukku* to denote a tree is attested in early Tamil literature such as *NaRRiNai*, *Cilappatikaaram*, *PuRanaanuuRu*, etc. (Subramaniom 1962).

Historically in certain types of words the medial nasal + plosive has become plosive + plosive in Tamil. The word *murunka* itself occurs as an infinitive form of a verb in Sangam literature, with the meaning 'to break', 'to break up'. (Here it is worth considering a characteristic of *murunkai* tree which most of the Tamils in Jaffna always fear perhaps out of superstition. When several *murunkai* trees in a compound break or fall down, it is usually considered in Jaffna as a bad omen, indicating death or suffering. No doubt, *murunkai* tree breaks or falls down easily. Can we associate this characteristic of 'breaking easily' in any way with its name?

3. It is somewhat difficult to believe that Tamil borrowed the word *murunkai* from Sinhalese. Though Sinhalese and Tamil have co-existed and have been in contact with each other in Sri Lanka for several centuries, one finds it difficult to quote a loan-word from Sinhalese in Tamil. On the other hand, there are numerous Tamil lexical items borrowed into Sinhalese since its very earlier stages. Tamil along with Pali and Sanskrit was a prestige language for the Sinhalese in early times and this may partially explain why the interaction between Tamil and Sinhalese has been mostly one sided. This state of affairs also help us to rule out the possibility of *murunkai* being borrowed into Tamil from Sinhalese.

4. Apart from all these facts, the strongest evidence for the word *murunkai* to be Tamil (or rather Dravidian) may be found in the following Dravidian cognates (Burrow and Emeneau, 1961).

Malayalam	<i>muriṅṅa</i>
Kannada	<i>nugge</i>
Tulu	<i>murige, nurge</i>
Telugu	<i>munege, munaga</i>
Parji	<i>muṅga</i>
Konda	<i>munna</i>
Gondi	<i>urunga</i>
Malto	<i>muṅga</i>

Thus cognates are found in South, Central and North Dravidian languages.

5. It is interesting to note that the word *murunkai* in Tamil recurs with certain adjectivals and used as names for plants, shrubs, etc. For example (Winslow 1862):

kaaTTu muruṅkai	'a senna-leaved shrub'
cemmuruṅkai	meaning not given
tavacu muruṅkai	'a medicinal plant'
punal muruṅkai	'a plant'

The recurrence of the word muruṅkai with certain adjectivals also strengthens the view that it is a native item.

6. Some extra linguistic factors (we can take them for what they are worth) are also helpful to decide on the origin of muruṅkai. Muruṅkai is a popular food-item among Tamils. One could say that there is hardly a house in Jaffna where there is no muruṅkai tree. Tamils usually make several dishes out of muruṅkai fruit and leaves. But not Sinhalese. In other words, among Sinhalese it is not as popular a food-item as among Tamils.

There are a few other superstitious beliefs in Jaffna centering round this tree. The muruṅkai fruit is considered as the nails of the saint Agastya and therefore no preparation made out of it is served during an occasion or ceremony that has a religious (Hindu) basis or backing. (This belief is not found among Tamils in India.) Another belief is that when a person falls down from a muruṅkai tree and gets fractures those fractures are not easily curable. No such superstitious belief is found with regard to this tree among the Sinhalese. For superstition to grow around an object it usually takes a fairly long time and the association of numerous superstitious beliefs (by the Tamils) can be counted as supplementary evidence for the Tamil acquaintance with this tree for a fairly longer period.

7. The terms murangii, muringii in Sanskrit occur only in a medical text - Suśrutasaṃhitā (datable around 3rd or 4th century A.D.). Since their first occurrence is in a medical text and since they do not have any Indo-European cognates the Dravidian origin of the term muruṅkai seems more plausible.

REFERNECES

- Burrow, T. and Emeneau, M.B. (1961) A Dravidian Etymological Dictionary, Oxford.
- Monier Williams, Sanskrit - English Dictionary.
- Mæduyangoda Wimalakiirthi Thero, Nææhinnee Sominda Thero, (Ed.) (1961) Jaataka Aṭuvaa Gæṭapadaya, p. 213, Colombo.
- PaaTTum tokaiyum, p.139 (1958) S.Rajam Publications, Madras.
- Puttamittiranaar, Viiracooliyam, Commentary on Kaarikai 59. Subramaniom, V.I. (Ed.) Index of PuRanaanuuRu, p. 545, University of Kerala.
- Veluppillai, A. (1966) A Historical Grammer of Tamil (in Tamil), p.39, Madras.
- Winslow Miron (1862) Tamil - English - Tamil Dictionary, Madurai.

BELIEFS BASED ON SOUND SIMILARITY?

1.1 Hundreds of beliefs, most of them appearing to be superstitious, based on different criteria and classifiable into several categories prevail and exercise a great deal of influence on the day to day life of the people in the modern society of Jaffna in Sri Lanka which is said to be highly literate. These beliefs are so deep-rooted in the life of these people that it is difficult even for the most educated to brush them aside as meaningless particularly those beliefs that have some link with religion and traditions. They have thus almost become an integral part of their age old culture. Some of these beliefs, for instance, the ones based on house lizard and its chirp appear to be so meaningful to almost everyone at least in certain situations that any proof to the contrary will be not at all convincing to them. Some of these beliefs have been in practice in the Tamil society for centuries and are attested in the earliest available literature.¹

1.2 It may be rather difficult to explain how these beliefs originated. Generally a lot of imagination plays when people ordinarily attempt to explain them for any purpose. However among these beliefs there are a few that appear to have the potentiality of being explained, may be hypothetically on the basis of what I would prefer to call 'sound similarity' between two or more words, things, aspects or events involved in the beliefs.² As such an attempt is made herein to present sound similarity as a possible explanation for the origin of a selected number of beliefs currently prevailing in the Jaffna society. I do not wish to raise the question as to whether the sound similarity (in expressing the belief) or the belief itself were to originate first for it will be as intriguing and confusing as the question of chicken or the egg were to appear first. No doubt a detailed study of the whole question of taboo and word

avoidance and an attempt to contextualize the proposed thesis within the scholarly literature on folk etymologies will be more fruitful and rewarding.

2.0 Now let me present a few selected beliefs and explain them on the basis of sound similarity.

2.1 There is a bird small in size commonly known in Jaffna Tamil as Kalavaay-k-kuruvi. If this bird chirps frequently in the courtyard of a residence or while flying over a house the inmates of that house generally believe and fear that they may pick up or face a quarrel with someone on that day or in the near future. On hearing the chirp of this bird people, usually the olderfolk in the villages spit three times believing that spitting simultaneously with the chirp would lessen or ward off the evil effect in store for them.

The Tamil word kalakam means quarrel, incitement, revolt or fight. There is some sound similarity between kalakam and the first component in kalavaay-k-kuruvi. In Tamil kuruvi means bird and kalavaay modifies it. It is possible that the modifier kalavaay is a changed form, its earlier form being kalaka vaay mouth (indicating or signalling) quarrel. Herein kalaka is the adjectival form of kalakam. One is naturally tempted to connect the sound similarity of the words involved in explaining the origin of this belief.

2.2 Another belief is based on a bird known in spoken Tamil as cempakam or cempukam a species gradually becoming extinct. Villagers believe that if this bird were to enter into a house by chance (normally it does not) it is an indication of forthcoming wealth to that family. So people naturally welcome its entry.

In literary Tamil this bird is known as cempoottu. It is likely that earlier at a particular period the word cempoottu was in use in some varieties of spoken Tamil too. The words campattu, cottu pattu mean wealth in Tamil. The sound similarity between these words perhaps gave room for this belief during some period.

2.3 People generally believe that a newly married girl will soon be pregnant and bring forth a child if wasps known in Tamil as *kuḷavi* make mud shells (like nests) in the house where she resides.

In literary Tamil *kuLavi* means infant, child. This word does not occur in current spoken Tamil. Long ago [j] and [l] had fallen together in pronunciation though in writing they are kept distinct to this day. It is likely that this belief originated as a result of associating *kuḷavi* and *kuLavi* at a particular period very early in the Jaffna society.

2.4 People generally fear that the fall of a toad known in Tamil as *teerai* on children will hamper their growth. Ladies take utmost care to see that a toad does not jump or fall on their abdomen during their pregnancy for they fear that it affects the growth of baby even in the womb.

In Tamil the verb that denotes 'waning' or 'growing thin' is *teey*. The words *teerai* and *teey* are somewhat similar in sounds. Hence it is likely that this belief arose on account of that similarity.

2.5 One commonly believes that the black hair on one's head turns grey due to bee-honey. So in villages people take care to see that their head does not come into contact with even a drop of honey.

In early Tamil the word *naRai* denoted honey. The verb that gives the sense of 'become grey' in Tamil is *narai*. R and r are pronounced alike in many of the Tamil dialects. Hence it is possible to explain this belief too on the basis of sound similarity between the two words *naRai* and *narai*.

2.6 People in villages often say that *kalla viyaaLan kaLuttaRukum* 'Roguish Thursday will severe (one's) head' and usually they don't do anything important on Thursdays. One will not even visit his friend on a Thursday for any important matter.³ The sound similarity between words involved in expressing this belief may be noted.

2.7 People never begin to do anything important on the eighth or ninth day after the full or new moon for it is said that *aTTami navamiyil toTTatu naacam* 'anything begun on the eighth or ninth day after the full or new moon will be ruinous'. Note the sound similarity between the words *aTTami* 'the eighth day after the full or new moon' and *toTTatu* 'that which was touched' on the one hand and between the words *navami* 'the ninth day after the full or new moon' and *naacam* 'ruin' on the other hand. This sound similarity might have had a role in shaping this belief.

2.8 It is generally believed that one's fractures caused by his falling from a tree called *murunkai* in Tamil are not easily curable. The Tamil word for fracture is *muRivu*. Note the sound similarity that might have urged people to connect *murunkai* and *muRivu*.

2.9 It is said that a family will become poverty - stricken if someone in the family were to break anything made of glass on a Friday. In Tamil Friday is *velli*. *Velli* also means silver and hence wealth too. There was a time when coins were made of silver. Association of forms similar in sound perhaps led to this belief.

2.10 The sick usually prefer to commence the indigenous medical treatment on a Sunday for it is believed that *naayiRu nooyaRu* 'beginning treatment on Sunday is the end of the disease'. In Tamil Sunday is *naayiRu*.

2.11 In Tamil Tuesday is *cevvaay*. Nothing important is done on a Tuesday for it is believed that it will not be successful. People often say that *cevvaay veRu vaay* literally 'Tuesday is empty mouth'.

2.12 Almost every Hindu in the Jaffna society pays attention to the chirp of house lizard when important matters are thought of silently or said aloud. Its chirp is interpreted as good or bad depending on the direction in which the lizard was seated. To be sure of the interpretation one may refer to an almanac called *pañcaṅkam* in Tamil prepared and published by eminent Hindu astrologers in Jaffna annually. But it is

believed that one need not have any apprehension if the lizard was seated just above the person whose thought or utterance was responded by the chirp for it is often said and believed that ucci pallikku accam illai 'no fear by the (chirp of) lizard seated above'. ucci means above, top or summit and accam means fear.

3. Whether these beliefs are peculiar to Jaffna society alone or common to different Tamil societies in the world needs investigation. Being cut away from other Tamil societies, Jaffna Tamil society in Sri Lanka has many peculiarities some of which are archaic but lost elsewhere and others are independent developments due to its new environment and fresh contacts. It is possible to collect many more such beliefs in the Jaffna society. It will be interesting to investigate similar beliefs in other cultures too particularly in the South Asian region and to make a comparative study of them in order to assess the cultural and sociolinguistic homogeneity in heterogeneity.

NOTES

1. For instance see literary works like Cilappatikaaram 5:239, KuRuntokai 210: 6, NaRRinai 333 : 10-12 and PuRanaanuRu 123:1-2.
2. A rural woman in the Tamil Nadu, India would never mention the personal name of her husband. In addition she would avoid mentioning the names of things that have sounds similar to her husband's name. She would generally refer to such things by some other terms perhaps coined by her for this purpose. For instance a woman would not even say murunkai-k-kaay, name of a vegetable if her husband's name happens to be Murugaiah. Instead she would refer to it as kompu-k-kaay. For more details see M.Varadarajan, MoLi-varalaaRu, p.46, Madras.
3. Mondays and Wednesdays are generally considered auspicious days. Fridays, Saturdays and Sundays are either auspicious or inauspicious depending on the nature of one's

intended actions. For most actions Tuesdays and Thursdays are generally considered inauspicious.

4. Usually certain activities are not done on Fridays. For instance one does not generally give away large amount of money to someone on Fridays. On Fridays one does not leave his house on a long journey for it is considered bad for the remaining inmates of the house. In recent times a lady refused to marry her daughter to someone on a Friday for she felt that kannikaa taanam 'the ceremony of giving away the bride to the groom by parents' should not be done on a Friday. She feared if this was done on a Friday some evil will fall either on the married couple or on the parents of the bride sometime in the future.

REFLECTIONS OF CERTAIN SOCIAL DIFFERENCES IN JAFFNA TAMIL¹

1. Introduction

An attempt is made in this paper to portray briefly how some social aspects of the modern society of the Jaffna Tamils are reflected in the language they speak. We find several usages reflecting the social hierarchies in the spoken Tamil of Jaffna.²

2.1 The Imperative

There are several suffixes or enclitics added to the imperative form of verbs in Tamil. The choice of certain suffixes and enclitics depends on the social status of the person addressed. Tamil verb bases are identical in their form with imperatives and they are used as command forms without adding any suffix. In modern spoken Tamil the usage of such forms is restricted only to address persons belonging to a lower rank in the society. It will be rather difficult here to pinpoint the connotation of the term 'lower rank' since it is relative in many contexts. But a native speaker as a member of the society knows the situations when he can use the imperatives as command forms.

Sometimes it happens in the society that the speaker may have to talk to a stranger whose social status he may not be quite sure of. Factors like dress, manner of speech (pronunciation of words, intonation, etc.), gestures and habits may help him to an extent to form an idea of the social status of an unknown individual. In situations when one is not sure whether he should use a form indicating respect or a simple command form which invariably indicates disrespect, or in

other words when one is unable to identify the exact social status of a person, he conveniently makes use of the suffix -um with the imperative (verb base). Thus -um is a suffix indicating medial respect. Examples: *cey* 'do' (simple command disrespect); *cey-y-um* 'do'³ (medial respect); *cey-y-uñkaḷ* or *cey-y-uñkoo* 'do' (as singular, respect). In educated society the medial respect forms are generally used when teachers address their students (at least in higher forms), when husbands address their wives and also when persons speak to their more or less equals. Another point has to be noted here. Educated people never use this medial-respect suffix while speaking to their superiors. Its use will hurt the feelings of their superiors and even provoke them against the speaker. But the uneducated on the other hand sometimes use this suffix as a substitute for the respect or honorific suffix *-uñkaḷ* freely varying with *-uñkoo*. Example: *ceyyum* instead of *ceyyuñkaḷ* or *ceyyuñkoo* 'you do'.

-aṭa and *-aṭi* are enclitics which can be suffixed to imperatives. Verb forms with these enclitics generally indicate disrespect. *-aṭa* is suffixed to an imperative form when a male is addressed and *-aṭi* when a female is addressed. No doubt there are occasions when *-aṭa* and *aṭi* are used while speaking to one's dear ones and sometimes to small boys and girls in general. But in such instances usually these enclitics are followed by terms of endearment (such as *tampi* 'younger brother', *tañkacci* 'younger sister' or other pet terms like *iraacaa* 'king' and *iraacaatti* 'queen'). Otherwise, depending on the social status (family prestige, education, wealth, caste, etc.) of the addressed, the use of these enclitics alone without the terms of endearment is considered offensive.

There is yet another suffix, namely *-a*, which marks high respect. An imperative verb with this marker takes the form *naam* 'you' (high respect) for its subject. *cey* + *a* becomes *ceyya* 'your honour do'. In form this is identical with infinitive form: *ceyya* 'to do'. This high respect marker sometimes freely varies with *-avum*. Example: *cey* + *avum* becomes *ceyyavum* 'your honour do'. These forms are used by persons of low caste group

while addressing persons of high caste group.⁴ To be more explanatory, this form is used for addressing either a Brahman priest, *Veelaala* or a *Sanyaasin*. Generally an uneducated *Veelaala* member adopts this form while speaking to a Brahman priest or a *Sanyaasin*. *Kooviyaas*, *Paḷlaas*, *Naḷavaas* and *Paraiyaas* also adopt this form but only while addressing a Brahman priest, a *Veelaala* or a *Sanyaasin*. A Brahman will have no occasion to use this form anywhere.

Respect is also indicated by the addition of *-um* after any sentence, even after a substantive sentence. *-um* has a variant, namely *-aakkum*. Examples: *ceyyiraanum* or *ceyyiraanaakkum* 'he is doing', *itu vettilaiyum* or *itu vettilaiyaakkum* 'this is betel'. Respect expressed by this marker is for the person addressed and not for the person or thing talked about. This *-um* is more or less like the suffix *-nka* frequently used in the spoken Tamil of Madras State. But the usage of utterances with the suffix *-um* in final position is restricted only to the speech of the uneducated whereas *-nka* is used in Madras State by all, whether educated or uneducated.

2.2 Finite verb pronominal suffixes

There are also gradations in the use of pronominal terminations in the second and third person finite forms according to different social levels. *-aay* as a second person pronominal termination is chosen if there is no question of any formal respect: *nii connaay* 'you told'. If medial respect is meant the choice is *-iir*. *niir conniir* 'you told'. The use of *-iinkaḷ* freely varying with *-iyaḷ* with reference to any individual indicates respect; but if many are referred to, it indicates plurality: *conniinkaḷ~conniyaḷ* 'you (singular) said'. *-aan* and *-aaḷ* are used respectively as third person non-honorific masculine and third person non-honorific feminine: *avan connaan* 'he said', *avaḷ connaaḷ* 'she said'. *-aar* is for the third person masculine honorific: *avar connaar* 'he said'. *-aa* is for the third person feminine honorific: *avaa connaa* 'she said'. The use of the neuter singular pronominal termination is extended to indicate medial respect and in such contexts the subject of a sentence will be *atu* irrespective of masculine or feminine gender: *atu colliccutu* 'he or she said'.

In all these there is concord between the subject and the predicate in the markers of social levels.

-an occurs with imperative forms as a marker of politeness. The usage of this marker is not restricted to any particular social group. When a person wants to be polite in his address he uses it. As shown earlier, *cey* is a simple command form: but *ceyyan* is a polite command form. Similarly *ceyyuman* and *ceyyunḷkaḷan* or *ceyyunḷkoovan* are respectively polite medial respect and polite honorific forms.

2.3 Pronouns

The distinction between the pronouns *nii*, *niir* and *niinkaḷ* of the second person in certain social situations seems to be fading away slowly, especially in the speech of the (English?) educated. A stage has come when some of the educated prefer to address their wives and even their small babies as *niinkaḷ* or *niir* instead of *nii* which is considered derogatory. Perhaps they feel that their children should not learn the usage of the form *nii* at least till they come to an age when they can understand the social status of individuals in the society. Parents are often embarrassed when a child utters *nii* to a visitor or to a friend.⁵ The use of the pronoun *naam* in the second person singular marks high respect for the addressed. What was said earlier for the *cey + a>ceyya* type of forms indicating high respect holds good in the case of the usage of the pronoun *naam* also. In Indian spoken Tamil *naam* is used by all frequently as a first person inclusive plural form whereas in Jaffna it is only a second person singular honorific form occurring only in a restricted context.

Till very recently some of the low caste groups did not have any occasion to use *niir* or *niinkaḷ* (in singular) since they used only *nii* on all occasions, even when they spoke among themselves. We cannot say that *niir* and *niinkaḷ* were unknown to them. The use of *nii* by them is tolerated even by the high caste group, for *nii* was always followed or preceded by certain special terms of address used by different caste groups while addressing the high caste people. For instance the *Kooviyaas* use the special terms *kamakkaaran* for men and

kamakkaaricci for women of the Veelaala caste. The Naḷava and the Palla caste groups use the terms *nayinaar* for men and *naacciyaar* for women of the Veelaala caste. Even when they speak of a Veelaala in the third person the special term is used as in *Kantaiyaa nayinaar connaar* 'Kandiah said'. Another special term of address in their speech is *pillai* and this is used by them only when they address a Kooviyaa male. This term is used along with the name of a Kooviyaa as in *Kantaiyaa pillai*. Similarly the Paraiyaas use the terms *nayintai* or *taṅṅikai* for men and *uṭacci* for women of the Veelaala group. But today due to the upward mobility of the low status group towards the high status or prestige group a good deal of change has taken place in the behavioural patterns of the people. Now in many villages they prefer to use *niṅkaḷ* alone or *niṅkaḷ* plus another formal address term *aiyaa* instead of *nii* plus the traditional special address terms. *aiyaa* is a formal address term used by all to address their superiors irrespective of caste difference. The term *aiyaa* may be said to be equivalent to 'sir' in English.

2.4 A specific respect form

A specific form, namely *aal*, is used with nouns taking the suffix *-kaar*. The use of this form, too, denotes medial respect. Suppose one speaks about a milk-man in his presence as *paalkaaran*. He will be offended, because *-an* denotes disrespect. The speaker may not wish to show respect for a milk-man by using the honorific suffix *-ar*. Therefore *paalkaaraal* is used as something intermediary between respect and disrespect. In the case of a woman another form, namely *manici*, is used as in *paalkaara manici*, literally 'milk-woman', instead of *paalkaari*, the use of which may offend her. In all these contexts the finite verb is in the neuter singular as in *paalkaaraal pookutu* 'milk-man is going'.

2.5 Caste names

Generally the name of a caste group is not used as a term of address. But there are a few caste names like *taccan* 'carpenter', *kollan* 'blacksmith', *taṭṭaan* 'goldsmith', *vaṅṅaan* 'dhoby', *ampattan* 'barber' for which there are special terms of address used by all while addressing them or speaking about

them in their presence. These terms are not used by a particular caste group as in the case of special terms mentioned earlier. Here *Veelaalaas*, *Kooviyaas* and even other caste groups use these terms as address forms. *aacaariyaar* is the special term of address for a carpenter, *kammaalar* is for a blacksmith, *pattar* for a goldsmith, *kaṭṭaatiyaar* for a dhoby and *pariyaariyaar* for a barber.⁶ The suffix *-aar* or *-ar* is not the same as the honorific suffix used in the third person singular. Here the indication is only medial respect. These special terms occur even without the final suffix as *aacaari*, *kaṭṭaati*, etc. But they are generally used as contemptuous forms. In modern days a dhoby appears to be more pleased if he is addressed with an alien word, namely 'dhoby' rather than with native words. Similarly a barber welcomes the word 'barber' rather than the Tamil form *pariyaariyaar*. Perhaps they feel that words, too, have social stigma and that alien words are free from it.

Certain caste names, for instance *Naḷava* and *Paraiya*, occur as abusive terms in the speech of high caste group. *Veelaalaas* often use these caste names to abuse each other among themselves.

2.6 Proper names, kinship terms, etc.

-ar is added to proper names (male names only) ending in vowels to indicate respect: *Cuppu* + *ar* becomes *Cuppar*. These vowel ending proper names without the additional suffix *-ar* are thought of as indicating only medial respect. *-an* is purposely added to a vowel ending proper name if one wants to express contempt or disrespect. Pronouncing a proper name ending in *-an* will be generally considered as showing disrespect for the person bearing that name. Parents may have registered their son's name as *Tillainaan* and even their son may sign and say his name for all purposes as *Tillainaan*. But yet people hesitate to pronounce his name with a final *-an* for as we noted elsewhere final *-an* indicates disrespect. Therefore speakers substitute *-an* with *-ar* which mark respect. *Tillainaan* becomes *Tillainaar* in their speech. Similarly proper names ending in a bilabial nasal take *-tt* plus *-aar* to denote respect.⁷ *-aar* is the honorific marker.

Ponnampalam becomes Ponnampalattaar. A few proper names like Celvarattinam are common names for males and females. Yet such names can take the honorific marker only when occurring as male names. These gradations of respect can be further illustrated with the following examples:

Disrespect	Medial respect	Respect
Cuppan	Cuppu	Cuppar
Cellappan	Cellappaa	Cellappar
Cuvaaminaatan	Cuvaaminaati	Cuvaaminaatar
Kuruṇaatan	Kuruṇaati	Kuruṇaatar

These differences are evident in some of the kinship terms also. These are also used according to the status of the addressed.

annan	annai	annar	'elder brother'
koppan	koppu	koppar	'your father'
kottaan	-----	kottaar	'your brother-in-law'
konnan	konnai	konnar	'your elder brother'
tampiyān	tampi	tampiyar	'younger brother'

Even in some of the borrowings from other languages these gradations are found. A few examples are as follows:

ciraapan	ciraappu	ciraappar	'shroiff'
iñcippattan	iñcippattu	iñcippattar	'inspector'
kilaakkan	kilaakku	kilaakkar	'clerk'
maneccan	maneccu	maneccar	'manager'
mekkaanikkan	meekkaanikku	mekkaanikkar	'mechanic'

In Tamil one comes across two or three kinship terms denoting a particular relationship and the usage of a particular

term among them sometimes marks the social status of the speaker and the addressed. For instance ammaa, aacci and aattai are terms used for addressing one's mother. Now ammaa has become the commonest and the prestige form. aacci is still a prevalent form but not common, at least among the educated, and it has no prestige. aattai is considered derogatory, at least by the high caste group because it was till recently the commonest form of address among the low caste group. An uncle may be addressed as ammaan or maamaa. The younger generation seems to adopt the term maamaa as elegant in preference to ammaan.

Kinship terms such as appaa or appu 'father', akkaa 'elder sister', annai 'elder brother', aacci 'mother' (or sometimes 'grandmother'), tampi 'younger brother', tañkacci 'younger sister', peetti 'grandmother' are used even when addressing non-relatives. Here age of the addressed is the deciding factor in the choice of a kinship term. But appaa is used for addressing one's equals also. Really all these are used as address terms indicating intimacy or politeness. In Indian Tamil ammaa is used as a polite address term to any female young or old. No young girl in Jaffna seems to welcome ammaa as an informal address term. They prefer other terms like akkaa 'elder sister' or tañkacci 'younger sister'. However ammaa is used as a formal term of address in offices and elsewhere.

3. Conclusion

It would be rather difficult to predict how the society here will, in years to come, recognize these social levels. However, a kind of conflict between tradition and modern spirit appears to have developed in the present generation and the tendency of the modern youth appears to be in favour of giving up some (especially pertaining to status based on caste), if not all, of these social levels.

NOTES

1. I am grateful to James W. Gair for some of his observations on the first draft of this paper.

2. This analysis, while based mainly on the village of Myliddy, includes materials from other parts of Jaffna.
3. -y- can be explained by a familiar morphophonemic rule in Tamil.
4. Brahmans and Veelaalaas (also said as Vellaalaas) are here referred to as high caste groups. All other caste groups are referred to as low caste groups. But further classification, at least a broad one, is necessary for the low caste group. All low castes can be grouped into two: touchables and untouchables. Ampattaas (barbers), Pallaas (toddy tappers, tree climbers, agricultural labourers), Nalavaas (toddy tappers, tree climbers), and Paraiyaas (funeral drummers) are the untouchables. Even today they are not permitted to enter a few famous Hindu temples in Jaffna. On account of this in recent times there was vigorous agitation for the privilege of entering all temples and there were even court cases against temple authorities preventing them from entering temples. Among the touchables, Kooviyaas (those who serve Veelaalaas during ceremonies, social functions and agricultural work) form the highest caste group because a Veelaala male or female can dine in their houses but never elsewhere. In some villages the blacksmiths and the carpenters form a single interdining and intermarrying caste. Carpenters, blacksmiths and goldsmiths may be grouped together roughly as holding the same status in society. Washermen form a separate group. For more information on caste in Jaffna see Michael Banks, *Caste in Jaffna, Aspects of Caste in South India, Ceylon and North-West Pakistan*, pp.61-77, Cambridge University Press (1960).
5. But in modern poetry *nii* in the second person and *avan* in the third person are used to refer to any person, even if he is great.
6. An indigenous medical practitioner is also known and addressed as *pariyaariyaar*.
7. -tt- is an empty morph which can be explained by a familiar morphophonemic rule in Tamil.

CASTE AND LANGUAGE IN JAFFNA SOCIETY¹

1. Introduction

The purpose of this paper is to correlate caste² and language in the Jaffna Hindu Tamil society. This study is mainly based on data collected from a few sample villages in the Jaffna peninsula where the political and economic ascendancy of the VeLLaaLaas (land-lords) was very dominant in the recent past.³

2. Caste names and substitutes

As to social contexts a particular caste may convey several 'notions' to members of other castes, especially to the high groups. These 'notions' are reflected by the caste names themselves. Caste names thus carry a lot of social and emotional content accumulated through the ages; and they portray the social order of rural living. As such, except in the Brahmin (priests) and VeLLaaLa communities one becomes very sensitive to his caste name and his caste name is almost a taboo for him. A non-Brahmin and a non-VeLLaaLa will seldom mention his caste name unhesitatingly; nor would he welcome it being said in public by others.

Probably as a result of this taboo address terms distinct from reference terms (caste names) developed for certain castes. It is not clear as to why such address terms are found for certain castes only but not for all. Some of these address terms used as titles following personal names by people of older generation engaged in traditional occupation are not welcome to youngsters today because these titles are caste revealing.

Adding of caste titles after one's personal name is very common among Brahmins. They do add these titles to emphasize their caste. Brahmin males both priests and others engaged in public professions, suffix titles such as aiyar, kurukkaL, sarmaa, saastri, etc. to their personal names. The choice depends on rank and lineage.

With regard to VeLLaaLaas only a handful of them suffix the title piLLai to their personal names as caste title. The title piLLai has now almost lost its significance as a caste title because certain other castes also have begun to use it with their personal names. At the beginning castes next to VeLLaaLaas in the descending order used this title probably to ascend in social esteem but for a very long time this usage did not diffuse to untouchables. Even today the use of piLLai as part of personal name is very rare among rural untouchables.

Carpenters were another lot who used the caste title aacaariyaar with their personal names. Today the use of the title aacaariyaar with personal names is gradually waning even among professionalists.

In the recent past these titles were used only with male names. Probably at a very early period caste titles occurred with female names too. Consider names like TheivaanaipiLLai, NaaccipiLLai, etc.

Paradoxically youngsters have today adopted a different attitude when borrowed words are used as address terms. A young barber prefers to be addressed with the English word 'barber' rather than by the native word pariyaariyaar. Similarly to a young washer-man the term dhoby is more welcome than the native term KaTTaaTiyaar. Perhaps these alien forms are looked upon by them as free from the traditional social stigma that usually accompanies the native forms.

As mention of low caste names became an offensive verbal behaviour in some social contexts, high caste members framed substitutes (originally used as contemptuous pejorative

terms?) for most low caste names. It is interesting to see the bases on which these substitutes have been framed. Usually the name of an item commonly used in performing one's traditional occupation is used as a substitute for his caste name. For example, if one were a barber his caste is referred to as katti-k-kuuTu 'box of barber's instruments' instead of the actual caste name, AmpaTTar. Cañku 'conch', meeLam 'drum', eeRu peTTi 'basket for taking toddy which a toddy drawer carries about his waist while engaged in tree tapping' are further examples of substitutes used for caste names such as PaNTaaram (minor priests or conch blowers), NaTTuvar (temple musicians) and NaLavar (tree climbers). Another way of substituting a caste name is by referring to the main action in the traditional occupation of a caste. Thus the term cañkuuti 'one who blows a conch' is used for the caste name PaNTaaram, because PaNTaaram's traditional occupation is conch blowing. Similarly the caste name of a goldsmith is referred to as kaatu kutti 'one who makes a hole in the ear (for wearing ear stud)' instead of the caste name taTTaar. Substitutes such as these exist for other caste names too. A third way of referring to a caste is to make use of an address term usually used by a particular low caste members to address the high caste members. The terms nayinaar and naacciyaar are used by NaLavaas and PaLLaas to address men and women of VeLLaaLa caste, respectively. A VeLLaaLa may in turn refer to someone's caste as nayinaar or naacciyaar to indicate that he or she belongs to either NaLava or PaLLa caste. A fourth way is to use the literal or near literal English translation of a caste name. For instance, if one belongs to the fisher caste (called Karaiyaar in Tamil) his caste is referred to by the English word 'insoluble'; because the fisher caste name in Tamil can also be taken literally as the third person human negative form of the Tamil verb karai 'dissolve'. Similarly Mukkiyar caste, a subcaste of the fisher caste is referred to by the English word 'important' because in Tamil the nominal form mukkiyam means 'important'. Here the caste name Mukkiyar has been purposely taken as a form derived from the word mukkiyam, even though semantically the two are unrelated. Further the first syllabic letter of a caste name is also used as a substitute. The Tamil term used to refer to the syllabic letter koo, namely, koovannaa, stands for Kooviyar

caste (those who serve VeLLaaLaas during ceremonies, social functions and agricultural work); taanaa referring to the syllabic letter ta stands for taccar caste (carpenters). A recent development of this usage is to use the names of certain natural elements whose abbreviations in scientific terminology are similar to the first letter of a caste name. In scientific terminology k stands for potassium; k is the first letter in the caste name Kooviyar. Both k's are associated and a person belonging to the Kooviyar caste is sometimes referred to as 'potassium'. For instance, kantayyaa oru potasiam means 'Kandiah belongs to the Kooviyar caste'.

3. Puns are also made on certain caste names either for amusement among high caste groups or for irritating low castes. Arumuka Navalar, a Tamil scholar of repute, once purposely chose the Tamil verb form karai 'make noise, say, utter, dissolve' when he had to say 'fisher folk said...' in some context of a court case against some Karaiyaar. He remarked "Karaiyaar Karaintanar" which could mean either 'fisher folk said' or 'those who won't get dissolved got dissolved' (literally). As said earlier the inflected verb form (negative) karaiyaar means 'people who won't get dissolved'. Certainly the use of the pun here was to irritate the fisher folk.

Words having somewhat similar sounds of a caste name are also used at times by high caste youths to insult or irritate low caste youths. The author had a chance to hear a student of a secondary school belonging to a high caste put a question to another belonging to the goldsmith caste, ancum ancaraikum ettinay?, 'how much does five and five and a half make?'. The obvious answer in Tamil is pattare' ten and a half. A modern youth of the goldsmith caste will be very sensitive to the term pattare because traditionally the address term for a goldsmith is patter. In speech the form pattare sounds almost identical with the vocative form of pattar.

Caste names are also used as abusive terms. A high caste person may refer to another member of his caste by a low caste name in provoked situations. A low caste member also uses his caste name to refer to another of his caste to demean him further. The author had heard NaLavaas and Paraiyaas

referring to their own kinsmen by their caste names under provocation.

Also one comes across contexts where certain caste names or phrases like kiiL caati 'low caste' being used by members of high castes to refer to themselves in order to indicate their humbleness or modesty⁴. Referring to oneself as belonging to a lower caste than the addressed is a mode of verbalizing respect indirectly to the addressed. For instance, when a Brahmin or a VeLLaaLa or any other touchable low caste refers to himself as a Paraiya (funeral drummer) he either means to be humble or to verbalize respect to the addressed. But on the other hand, note that when one refers to another by a caste name lower than the caste of the referred, it is definitely to insult him. Such a reference is beyond doubt provocative.

Caste names are also used as modifiers in describing filthy language (speech) of an individual, poor - socio-economic position of a person, bad nature, qualities or character of a person. Such modifications are also made to some animal names in order to indicate aversion in them. Thus one often hears expressions such as NaLa paasay 'NaLa speech', Parai paasay 'pariah speech' to refer to filthy talk. Usually the backward untouchables freely resort to filthy language in their day to day conversations and hence the use of such caste names to modify filthy language used by any one irrespective of his own caste. The selection of a caste name to modify such filthy talk depends on the quantity of filth used at a time. The greater the amount of filth the more the selection of caste name goes down the descending order.

Further, a low caste name and the word koolam 'appearance' are used in juxtaposition to refer to the untidiness or shabbiness of a person. For instance, recently when a don came to a wedding shabbily dressed another don referred to his appearance as Parai-k-koolam. Similarly one could hear phrases such as NaLak koolam, PaL koolam, etc. A low caste name followed by the word ciiviyam 'life' is used to describe the low means of livelihood of a person. A low caste name and the word kuNam 'character' are conjoined to describe degrees

of mean qualities of a person. Mean and low qualities of certain animals and birds are also characterized by modifying their names with caste names. For example Parai naay 'pariah dog'.

For generations certain characteristic qualities have been attributed to a few castes and as such certain caste names are used today idiomatically to mean certain typical qualities. For instance, PaNTaarams are generally considered over-avaricious for food stuff and other things. They go around Hindu homes on certain days in a month collecting food stuff and other things. They are never satisfied with what they get. Always they ask for more. So today the caste name PaNTaaram is also used to refer to a specific quality. An expression like kantayyaa oru PaNTaaram means 'Kandiah is over-avaricious'.

A fraction, namely arai 'half', is used along with a caste name to indicate the caste of a person whose parents belong to different castes. An individual cannot have kinsmen in two different castes at the same time but it does appear that in some exceptional cases an individual may start life in one caste and end in another. A child born to parents who belong to different castes is usually considered as belonging half to his father's caste and half to his mother's caste. But in actual description arai 'half' is usually added to the lower of the two castes involved. Thus, if one's father is a VeLLaaLa and mother a Kooviya, their child's caste is arai Kooviyar 'half Kooviyar'. On the other hand, people also speak of muLu plus a caste name, for emphasis, when one's father and mother belong to the same caste. One often hears expressions like muLu NaLavar 'full NaLavaas', muLu Kooviyar 'full Kooviyar', etc.

4. New names for traditional caste names

Castes are related to certain traditional occupations. So mention of a caste name reveals its occupation; similarly mention of one's traditional occupation reveals his caste. In spite of acute unemployment problems people are reluctant to do certain types of jobs because they are associated with

certain castes. In order to get over this social barrier and to encourage people to take to occupation irrespective of caste, there had been a trend in recent times to coin new terms thought to be more dignified and elevated to refer to traditional occupations. For instance, carpentry was earlier confined to a particular caste, taccar, and the work was called taccu veelay. Today there is a drive to call carpentry in Tamil mara veelay 'wood work' and the people doing it mara veelay aakkaL 'people doing wood work' instead of the old term. Similarly, fishing which was confined to a specific caste, is now called kaTal toLil, literally 'sea work'. These are attempts to get rid of the caste stigma associated with caste names.

The term harijan literally 'born of God' introduced by Mahatma Gandhi in an attempt to raise the condition and self esteem of untouchables in India is not so popular in usage among the Tamils in Sri Lanka. Instead terms such as eLiya caati makkaL 'poor or mean caste people', kiiL caati makkaL 'lower caste people' and taaLttappaTTa makkaL 'depressed caste people' are in current usage. A term coined recently and perhaps first used by untouchables themselves namely ciRupaaNmai tamiLar translated into Sri Lanka English as minority Tamils was first restricted to newspapers and subsequently has gained entry into the spoken idiom as well⁵. Coining of this term was sociolinguistically and politically motivated.

5. Caste and personal names, kinship terms, etc.

Until about two decades ago personal names were overt means of caste identification (mostly high versus untouchable) and played an important part in one's decision to extend or withhold respectful linguistic terms to an addressee. A general linguistic characteristic of personal names among untouchables was that the names were very short, not being more than trisyllabic. Male names invariably ended in -n. Colour terms, terms indicating height, terms referring to demons were the favourite selections for personal names. Male names like Karuppan (karuppu 'black'), KaTTaiyan (kaTTai 'short'), Muniyan (muni 'demon') and female names like Karuppi, Puuti (puutam 'demon') may be cited as examples.

Some archaic names discarded by the high caste for a certain period became very common among untouchables. Names like VaLLi, Murukan, Kantan are relatively old and are full of cultural and religious connotations. In the recent past these names were an index to one's low status caste wise. As such low caste groups gradually gave up these names and preferred certain names popular among high castes. On the other hand, the high castes knowing the trend among untouchables and also perhaps realizing the cultural importance of such names gradually reverted to them. Today it has become a fashion among high castes to have very short names, especially for females.

Low caste members doing traditional occupations in villages generally hesitate to call high caste people, even a child, by their personal names. Name calling by a low caste is thus an insult. But on the other hand even a child of the high caste can call an elderly low untouchable by his name.

Use of certain kin terms commonly used in addressing non-kin also reflect caste hierarchy. For instance, the younger sibling terms like *tampi* 'younger brother' and *tañkacci* 'younger sister' are used towards persons who are of equal or higher caste. Note that these are never used if an addressee belongs to a lower caste than the speaker. Usage of certain kinship terms such as *aattai* 'mother' also reveals the caste as low.

Across caste only one caste, namely the Kooviyar uses fictive kinship terms to address *VeLLaaLaas*. Kooviyaas use the terms *aNNai* 'elder brother' and *akkaa* 'elder sister' if the addressees are not very senior to them in age (otherwise the terms are *kamakkaaRan* and *kamakkaaRicci*) and *tampi* 'younger brother' and *tañkacci* 'younger sister' if the addressees are younger than they.

Until recently some of the main streets in the Jaffna town had names based on caste that were dominant either along the streets or in their vicinity. Recently caste complexes have sought replacement of these names. But the older generation still continues to use the old names based on caste.

Examples are *taTTaa teru* 'goldsmith street', *ceeNiya teru* 'weavers street'.

The different areas in a village where low caste groups live are called by the relevant caste name plus *kaTavai* 'barrier'⁶. In rural areas different castes live a little separated from others. The village habitation area is thus roughly divided into as many units as there are castes in the village. For instance, even today people speak of *Kooviyar kaTavai*, *taccar kaTavai* and *Paraiyar kaTavai*. For early Tamil society there is some evidence that this physical separation of caste living units is paralleled by proliferation of differentiating names for such units⁷. The present usage of caste name plus *kaTavai* is perhaps a remnant of the old social structure.

Until the beginning of the sixties different words were used in some villages to refer to the houses of untouchables and those of other castes: *kuTicai* was used to refer to a house of an untouchable and *viiTu* for that of others⁸.

6. Caste and language structure

The performance of certain caste occupations are denoted by specific verb forms when the action is done by the same caste member; but on the other hand if the same action was performed by a member of another caste certain other verb forms are used to describe that action. For instance, the verb *veLu* 'wash clothes' is chosen to describe the action of washing clothes only if the performer belongs to the washer-man caste; otherwise verb forms such as *alacu*, *alampu*, *kaLuvu* and *tooy* are used.

A low untouchable usually hesitates to interrogate a high caste member. So he seldom uses the interrogative marker while speaking to high caste people. When interrogation becomes absolutely necessary he usually replaces the interrogative marker by *aakkum* 'probably'. A question like *ippa niiiñkaL pooRiiñkaLaa* 'are you going now' will be changed to *ippa niiiñkaL pooRiiñkaL aakkum* 'probably you are going now'.

The importance of age factor in choosing an appropriate linguistic form for particular address and referential functions is nullified if the speaker belongs to a higher caste than the addressee in a rural context where the majority of the people are engaged in their traditional occupations. In certain specifiable social contexts caste factor among other social variables conditioning the use of second person pronominal forms is a good example. Pronouns display remarkable variations across cast⁹.

7. Conclusion

In concluding it may be said that the man has awakened. He has a sense of human equality and humanity. He is for better change. Sooner or later we may miss if not all of the sociolinguistic correlates recorded herein. They are on the verge of dying out.

NOTES

1. I am grateful to James W. Gair for his encouragement. A brief discussion with him helped me to rearrange and restate some of the ideas.
2. Caste in Jaffna may be broadly divided into two as high and low. Brahmins (called PiraamaNar in Tamil) and VeLLaaLaas are high and all others are low. Of the two high castes VeLLaaLaas usually assert a higher rank than the Brahmins. In Sri Lanka Brahmins are usually employed by the VeLLaaLaas to perform rituals in temples owned and managed by the latter. The difference that a VeLLaaLa shows to a Brahmin is to his position as priest rather than to his caste. All low castes can be further grouped into two: touchables and untouchables. Tradition permits the touchables to enter Hindu temples, residential houses and eating houses of the high castes but not the untouchables. Untouchables are believed to cause pollution. For more information on caste in Jaffna see Michael Banks, *Caste in Jaffna. Aspects of Caste in South India, Ceylon and North-West Pakistan*, pp.61-77, Cambridge University Press (1960).

3. Sample villages selected for study are Myliddy, Puttur and Kaitadi.
4. Even in early Tamil society Saiva devotees of high caste had referred to themselves as belonging to the lowest in the caste hierarchy to indicate their humbleness in their worship to God. On several occasions Saint Maanikkavaacakar referred to himself as a Pulaiya (washer- man for Paraiyaas). See hymns in Tiruvaacakam.
5. Tamils are a minority in Sri Lanka. Untouchables consider themselves as a minority among Tamils and hence the term 'minority Tamils', caste wise.
6. The nominal form kaTavai is derived from the verb kaTa 'cross over'. Probably caste name plus kaTavai had the sense of crossing over a (social) barrier or boundary to reach a low caste habitation. Today kaTavai plus a caste name refers to a distinct residential area where all the inhabitants are members of one caste.
7. Consider forms such as ceeri 'street, quarters of pariahs', paaTam 'streets of herdsmen', kuppam 'small village of fishermen', kumpay 'settlement especially of pancamas', pakkam 'village of kuRavaas', etc.
8. Such lexical differences are attested in other Dravidian languages, too : mane 'coorg house', paLLi 'house of Pulaiya', budi 'hut of toddy-tapper', padi 'hut of jurumba'. Malayalam : illam 'house of Nambudri Brahmin', viiTu 'house especially of Nayar or Janmi'. For details see Murray B. Emeneau, *The Indian Linguistic Area Revisited*, *International Journal of Dravidian Linguistics*, January 1974, Kerala, India.
9. For details see Karunatilake, W.S., and Suseendirarajah, S., *Pronouns of Address in Tamil and Sinhalese : A Sociolinguistic Study*, *International Journal of Dravidian Linguistics*, January 1975, Kerala, India.

RELIGION AND LANGUAGE IN JAFFNA SOCIETY¹

1. Introduction

An attempt is made in this paper to describe broadly the attitudes adopted by different religious groups towards the Tamil language from time to time in the past, and to study the general impact of religions and languages closely connected with religions on the Tamil language, and to point out briefly the correlates between religious differences and differences in language use in the Jaffna society. The reactions of these religious groups to each other's use of Tamil are also briefly outlined. A study of this nature, it is hoped, will throw much light on the social working of language in communities and on its functions both as a unifier and as a diversifier of social groups.²

The people in the Jaffna society fall into four groups on the basis of religious beliefs and practices, namely Hindus (Saivites), Christians (Protestants (P)) Christians (Catholic (C)), and Muslims. An overwhelming majority, about 98% of the total population in the Jaffna peninsula, is dominantly Tamil speaking and belongs to either of two ethnic groups : Tamil or Muslim. Tamils are either Hindus or Christians. They generally believe that their ancestors migrated to Sri Lanka from different parts of South India several centuries ago. Muslims follow Islam and they generally take pride in claiming descent from the early Arab settlers. It is likely that some of them descended from the early converts to Islam in South India. Numerically Hindus are the largest group; Christians, the majority of whom are Catholics, come second and the Muslims third.

All these four groups are marked by distinctive features of their own. They live and interact socially as different communities, religion and culture being the chief differentiating factors. Social interaction among these groups is relatively impersonal. Interaction in intimate family contexts of the kind which is usually characterised by free, unguarded give and take is quite rare. Group interpenetration is seldom promoted. The reservation in intergroup interaction is at its height between Muslims and non-Muslims. Of these four groups solidarity and group identity are transparently noticeable among Christians and Muslims who are organised and well knit in their religion and Culture.

2. Tamil language in religio-cultural setting

Today all these four groups in Jaffna have Tamil as their first language³. Yet the religious and cultural differences among them have caused marked differences in the use of the Tamil language; some of these differences, as we will see later, having been subjected to variations from time to time depending on several factors such as political domination of foreign powers, western influence, value systems that prevailed in the society, etc. Language considered sacred from the point of religion and foreign languages that were used for introducing and implanting new cultures and religions in the midst of Tamils who already had a traditional religion and culture also effected indelible marks on the uses of the Tamil language among these groups.

Language is a part of culture. The introduction of new cultures into an old one created a new sociocultural situation for the functioning of Tamil and it was a challenge indeed especially when the Hindu community with its original cultures and religious-biased uses of Tamil existed by the side of the new communities that were emerging forth. Early Christian missionaries and Tamil Christians had to use Tamil in a new context to express Christian concepts which were new and alien to Tamil, and also perhaps had to differ from Saivites in the employment of Tamil in an attempt to mark and establish their identity and solidarity as a different religious group and also to impress their loyalty to a new faith. As a means of

strengthening their religion and culture, the Christian missionaries forbade several things inclusive of a few Hindu-biased linguistic uses. Several important social and other factors would have had them adopt a different view of the Tamil language based on the new religio-cultural forces affecting their life. Broadly speaking, in the course of time all these resulted in the formation of what is today called Christian Tamil. On the other hand, Muslims except the converts, had to adopt, learn and use a new language sometimes using the Arabic alphabet to write Tamil expressions in the style which was later commonly known as Arabic Tamil⁴. Jaffna Muslims remained monolinguals speaking Tamil⁵. Tamil began functioning in a new religio-cultural setting in the Muslim community. Religio-cultural distance of the Muslims from other groups helped them to adopt Tamil in a rather peculiar and exclusive manner.

In common parlance people differentiate Tamil on the basis of religio-culture as Tamil, Paatiri-t-tamil (or Christian Tamil), and Coonaka-t-tamil (or Muslim Tamil). The first category denotes Tamil, both spoken and written, as used by the Hindus; note that the term remains without any attribute. The second originally indicated Tamil as used by the western missionaries as well as the native clergy. Later its reference was extended to cover the Tamil language as used by the Christian elite who almost adopted English as their first language. The third indicates the Tamil variety as used by the Muslims.

The term Paatiri-t-tamil or Christian Tamil does not in any way hurt the feelings of the Christians for they themselves acknowledge that the Tamil they use is different being subjected to western influence⁶. However, they have a sense of shame for they are aware that others, especially the Saivites, look down on that variety and make fun of it. Meenakshisundaran has observed that it was Arumuga Navalar, a great scholar from Jaffna, who made the early Tamil translation of the Bible free from the grab of Christian Tamil⁷. According to him, it too otherwise would have been subjected to ridicule. On the other hand, the term

Coonaka-t-tamil is not welcome to Muslims and it is seldom used by them to refer to the variety of Tamil they use. It is only used and received by the non-Muslims, both Saivites and Christians in a derogatory sense. In recent times there has been a move among the Muslim elite to gain popularity for the use of a term considered more elegant, namely Islamic Tamil. However it does not seem to cover their ordinary speech but only literary writings.

From time to time the language attitudes and language loyalties of these groups have changed on account of changes in their religious and cultural outlook and also in certain social situations due to factors such as politics and prestige. The mode of employing language to give expression to contradicting cultures and value systems based on religion continues to differ to this day in varying degrees among these groups.

3. Differences in language attitudes

Now let us focus upon the attitudes of these religious groups towards the Tamil language.

Saivites view Tamil in a religious concern and consequently their attitudes towards Tamil differed and continue to differ from those of other religious groups. From olden days a close association had been established both in serious and in popular view between Tamil and Saivism, though Tamil has had close connections with a few other religions, too, in South India. No doubt, from the point of time, both Tamil and Saivism have co-existed consistently in the Tamil society in Jaffna and in India for centuries that cannot be counted for any other religion that has been linked with Tamil. This innate understanding of the co-existence and co-functioning of Tamil with Saivism, among other factors, had perhaps made the Tamils, especially in the Jaffna society, believe from generation to generation that Tamil means Saivism and Saivism means Tamil. When the author in his investigations put a question to several villagers as to what their religion was, their prompt answer was 'Tamil', meaning Saivism. To a cross question about the religion of certain known Christians (P) in a village, their answer was 'inkliisu'

'English', meaning Christianity. For these villagers Tamil language and culture cannot be anything other than Saivism. For them their language does not exist without their religion. It is difficult for them to scale religion and language and speak of language in terms of secularism. It is rather difficult or even impossible for them to forget one and remember the other. Tamil language and Saivism are thus for them two sides of the same coin, one recalling the other.

In their assertions of rights and privileges especially during the pre-independence days --- during British rule --- Saivites always spoke of Tamil and Saivism with one voice. Social, educational, and political leaders and savants like Ponnambalam Ramanathan, Ponnambalam Arunachalam and Arumuga Navalar are admired to this day for their contributions to Tamil language, culture and Saivism. Divisions of their contributions on a secular and religious bases will not only be one sided for a devout Saivite but artificial and unnatural, too. Love for one's traditional language, culture, religion and country or region was admired and all these aspects of life were viewed as a single unit. It was on the basis of this outlook that the Jaffna Tamils during the past decades of this century asserted superiority and recognition for the variety of Tamil they employed both in speech and writings, for their knowledge and practices of Saiva Siddhanta philosophy which they fostered and for the general Tamil culture that prevailed in Jaffna over those of Tamilnadu in India. In India some yielded to these assertions while others refuted and rejected them.

Children belonging to different religious groups grew up in different cultural environments. A child was taught in Saiva schools that Lord Siva made the Tamil language and taught it at Podiya Hills in India to sage Agesthiyar who was responsible for fostering it by imparting his knowledge of Tamil to 12 disciples, one of whom is considered the celebrated Tamil grammarian, Tolkaappiyar, who wrote the grammatical treatise called Tolkaappiyam. A few decades ago this mythical story was taught as a fact in lower grades in schools and children who grew up in a Saiva environment attributed some kind of divinity, called in Tamil *teyva tanmai* 'divine character'

to the Tamil language. All Saivites thought and many continue to think of this divinity as the cause for the survival of Tamil as a living language. They asserted and even continue to assert especially during crucial or momentous times that no one could destroy or alienate Tamil because it is divine.

Love and a kind of reverence for Tamil are kindled in the mind of the child even when he is very young. A Saiva child is never caused to write any letters in the Tamil alphabet until an auspicious ceremony called *eeTu tuvakkiratu* 'initiation to the alphabet' is ceremoniously performed. This ceremony is mostly a religious one usually done in a temple. It is a solemn and pious occasion for the child, parents, and other family members. When the child reaches a certain age (the age being different for males and females) the child is taken to a temple, in the village on an auspicious day, the day of Vijayadasami in the month of September every year being considered the most auspicious day, and introduced to the Tamil alphabet by the chief Brahmin priest of the temple. In the early Hindu society Brahmin was the learned caste. So a Brahmin was considered the most suitable person to do this task. That tradition still goes on. But now sometimes a teacher or a learned person other than a Brahmin may also be requested to initiate a child to Tamil learning either in a school or at home. When it is done in a temple the priest alone does it. The priest after performing the puujaa holds the correct hand, namely the right hand (the other being considered dirty) and the correct finger (second finger) of the child and causes him to write the symbol that stands for God Ganesha so that He would clear all obstacles that may arise in his long pursuit of learning and academic enterprise. Then the priest says *Hari Oom nama, ellaam nanraaka, kuru vaaLka, kuruvee tuNai* 'salutation to Hari, may everything be good, long live the teacher, teacher alone is (my) guide' and asks the child to repeat them. Then the child recites the 12 vowels in Tamil along with the priest and writes them with the help of the priest on white rice spread on a big tray. At the end of this ceremony the priest gives the child a set of palmyra palm leaves containing the Tamil vowels written. Usually the child treasures it for sometime and takes it to school too.

The child develops a kind of veneration for his teacher and the Tamil alphabet that he has learned under him in the temple. At home he practices writing them on sand or with a piece of chalk on cemented floor or on a slate. Parents usually prohibit the child from stepping on what he writes or erasing the written letters with his feet. This prohibition is later extended even to cover the domain of printed materials. The child is told that if he steps on Tamil writing Saraswathī, Goddess of learning, would deprive his learning capacity. The child usually listens to several stories that depict the religious life and learning of ancient poets or poetesses like Avvaiyaar. The child is caused to memorize ethical poems composed by poets whose religious zeal is very much admired by the society. Parents consider reading, writing and learning as holy activities and expect the child to be very clean while doing them. In other words a child is not allowed to read or write anything in the morning without brushing his teeth and washing his face. Thus for the Saiva child Tamil language learning takes place in a religious atmosphere and obviously an intrinsic connection between religion and language germinates in the mind of the child very early.

Further a kind of religious fervour is evidenced when Saivites look upon the Tamil language as the Goddess Tamil known in Tamil as Tamil taay, literally 'Mother Tamil'. This concept is perhaps an extension of the concept of the Goddess of learning. An average Tamil may mistake the Goddess of Tamil for Saraswathi. The concept of a Goddess Tamil beyond doubt indicates divine attribution and veneration to the Tamil language. But as in the case of the Goddess of learning, there is no idol or statue or temple for Goddess Tamil yet. One may come across a picture of Goddess Tamil resembling a Hindu goddess in some of the early school texts on Tamil language prescribed for lower grades. Scholars have metaphorically spoken of the great epics in Tamil as the ornaments of Goddess Tamil. Prayers known as Tamil taay vaNakkam are offered to Goddess Tamil by Saivites by singing invocatory verses usually at the beginning of meeting organized for celebrating the Tamil language or Tamil literary activities. Such invocations are usually in the form of eulogy. Subramaniya Bhrathi's verses on Tamil language or Sundarampillai's invocatory verses in his

dramatic poem, ManoonmaNiyam, are commonly chosen for this purpose. Generally no Saivite prays to Goddess Tamil for sound knowledge of Tamil language. Such prayers are offered to Gods like Ganesha or Goddess Saraswathi. For this purpose children commonly recite verses composed by Avvaiyaar or Kumarakuruparar.

The significance of Tamil that stems from religious culture differs from group to group. Consequently attitudes also differ. Christians and Muslims seldom associate Tamil with their religion. This is understandable since their religions and cultures are foreign. But certain traits from their religions culture have crept into Tamil that have become marks of these groups.

The Christians especially the (P), among whom the educated are in a majority, had an emotional attachment for English and western culture especially during the days of the British rule when the missionaries were active. Most of them admired and adopted western culture. Their admiration for English language and culture overshadowed their regard for Tamil language and culture. The British rule was a factor responsible for this situation. Another reason was that the Christians in the Jaffna society and perhaps elsewhere, too, equate Tamil with Saivism as much as the Saivites in their heart of hearts associated English learning with Christianity and Christian ways of life. No doubt early methods of educational instruction in Tamil were closely linked with Saivism. Learning of Tamil was also learning Saivism and vice versa. Most selections in Tamil for public examinations even as late as a decade ago contained religious bias towards Hinduism. All, irrespective of their religion, had to learn them because the general impression was that it was difficult to avoid them in teaching and learning the Tamil language. For long there wasn't any opposition from any of the groups. Some of the fundamental ideas and ideals in some of these selections as for instance in Tirukkural and PeriyapuraaNam were in conflict with Christianity and Islam. It was difficult for teachers and children of other religious groups to understand and appreciate aspects that were contrary to their faiths in such selections. So how these religious groups valued the Tamil

language (and literature) depended very much on their religious and cultural outlook. Value systems and goals differed from group to group. Perhaps this situation among others prompted the Christians (Muslims didn't take to learning in Jaffna so seriously until recently) to neglect or even give up serious Tamil learning. As observed by Kulandran, an emeritus Bishop of Jaffna, Christian children refrained from studying Tamil literature⁸. Some showed an aversion to Tamil language and culture. A few perhaps took this attitude for the delectation of some western missionaries.

Saiva denominational schools in Jaffna scored reputation over other schools for imparting a sound knowledge of Tamil language and culture. Christian schools, on the other hand, were marked as western and gained reputation for English language and culture. Thus denominations played an important role in the type of language learning and cultural orientation given to children.

The attitude of the early Christian missionaries towards Tamil was different from the attitude of the converted, after conversion. It became necessary for the Christian missionaries to learn Tamil in order to propagate their religion. So they learnt and even wrote books and lexicons for the use of the missionaries who followed them. Some of the missionaries changed their ways of life to suit the local environment. But the converted Christians on the other hand mostly took to English education and made all attempts to adjust their ways of life to western culture in language, dress, food habits, etc. There were a handful of Christians who took to Tamil studies. But their scholarship was seldom acceptable to Saivites who always had a suspicion of their motive of learning Tamil. Saivites generally considered a Christian Tamil scholar as a Christian first and then a Tamil in loyalty. It was rather difficult for Saivites to reconcile and reckon with the genuine Tamil love of a late professor of Tamil (during the British rule) from the Jaffna Tamil society who had English for his personal name.

As years passed in the social and political history of Sri Lanka, especially after the departure of the British and waning

of the western influence and withdrawal of the state patronage of alien religions and cultures, Saivites gradually gave up some of their staunch beliefs and assertions regarding the intrinsic connection between Saivism and Tamil at least in certain contexts of social interactions⁹. They gradually toned down their exclusive claims to safeguard and preserve the heritage of Tamil language and culture. This was not merely because of the scientific enquiry of the younger generations but also due to social reasons such as not to displease and disown other religious communities among Tamils especially at a time when the political situation in the country demanded the unity of the entire Tamil speaking population to fight together for a common cause namely the Tamil language rights of the Tamils. A majority of the Saivites who were in the forefront of politics got together to transfer the political leadership of the Tamils to a Christian Tamil who was admired for his honesty, sincerity and firm devotion to the cause of the Tamils. The state policy on language helped the national and political awakening of the Tamils.

Meanwhile the Christians had changed their attitudes towards language. The educational policy of the free Sri Lanka government was one reason for the change in their language attitudes. According to this policy Sinhala/Tamil was introduced as the medium of instruction in schools. Children could no longer study in the English medium. So all Tamil children whether they liked it or not had to turn to Tamil for their studies. The foreign missionaries whose presence imposed a prestige motive on Christians for English had to leave the island. Denominational schools including those which functioned earlier as centres of western culture were nationalised. This situation was amiable for Saivites to accommodate the Christians on matters relating to Tamil language and culture.

Sri Lanka Muslims except the Malay Muslims who are few in number do not have an additional or a separate language that marks them out as a distinct community as in India where Muslims are marked by Urdu¹⁰. However Muslims in Jaffna and in other parts of Sri Lanka who speak Tamil have a unique dialect of Tamil, namely the Muslim dialect of

Tamil, which differs remarkably from all other dialects of Tamil and marks them as a different community. Like Christians, Muslims too have a sense of shame for their language (dialect). Sometimes they express it openly. In the presence of Tamils they often suppress some of their usages and partly switch on to Tamils' code. The Muslim elite has often expressed that the variety used by the Tamils is 'superior' to theirs and it is the prestige dialect for them. Apart from the sense of shame for their dialect, they have relatively held an indifferent attitude towards Tamil language and culture. For long they remained as tradesmen and were not concerned about language or education. As Raihana Raheem says "though Tamil is important to the Moor in his daily life, it is not as important as it is to the (Ceylon colloquial) Tamil speaker who has tended to make the language the focus of his loyalties¹¹. The (Tamil) language problem that agitates the Tamils immensely in Sri Lanka does not seem to agitate the Muslims so much en masse.

Today Muslims have realized that education is a must for their progress. But what is the language they prefer to have for the schooling of their children? Nearly eight years ago when Tamils as per an educational regulation had to educate their children in Tamil and Sinhalese in Sinhala, the government of Sri Lanka gave an option to Muslims to educate their children either in Tamil, Sinhala or English. The government perhaps considered the Muslims as a community without a specific language. Tamils interpreted this language option given to Muslims as a subtle move on the part of the state to induce Muslims to take to Sinhala, the language of the majority and the official language of the country in preference to Tamil, the language of the minorities. This concession was however withdrawn after a few years.

Today the majority of Muslims feel that they should develop Tamil especially the Islamic Tamil, effectively for promoting Islam and Islamic culture. This attitude recently prompted them to organise an international conference on Islamic Tamil in Sri Lanka. A section of the Muslims in Jaffna and elsewhere feel that Muslim writers should use as many Arabic words as possible in their writings reflecting Islamic

culture. Another group feels that it shouldn't and with time Tamil should be as far as possible free from admixture of words from other languages. This group is also against developing an exclusive style for Muslims. A meagre section of the Muslim leadership in Colombo has opined that Muslims should switch to Sinhala. A few others advocate the revival of the Arabic Tamil. Still a few others have expressed opinion that Arabic should replace Tamil as the home language of Muslims in Sri Lanka. Expressions such as these create an impact on the language attitudes of the Muslims. To Tamils these expressions appear to be more or less motivated. Muslim leaders outside Jaffna who desire a division between Tamils and Muslims seem to have a tendency, in recent times, to exploit even the dialect differences (Tamil as used by Tamils and Tamil as used by Muslims) to make cleavage between them linguistically. Tamils have expressed a fear that this kind of linguistic parochialism will affect social relations between Tamils and Muslims.

Since Arabic is the language of Islam it is held in high esteem and reverence by the Muslims. Their religio-cultural traditions make them very sentimental towards Arabic. As a Saivite child in a village hesitates to step on any Tamil writings, so hesitates a Muslim, particularly a female, to step on anything written in Arabic. They delight to see anything written in Arabic. They also delight in writing Tamil letters to resemble Arabic letters. They do so in certain social contexts such as during celebrations connected with their religion and culture. Titles of certain newspapers catering exclusively to the Muslim community are also written in this fashion.

Muslims send their children to madrasa 'traditional school' to learn Arabic. Presently there is a keen effort on the part of the Muslim elite to revive and encourage Arabic learning among Muslims in Sri Lanka. Their aim is to attain a high standard in Arabic. Recently societies have been formed for this purpose.

4. Differences in language uses

The extent and purpose of the uses of Tamil and other languages, as well as the choices of certain linguistic forms and expressions differ remarkably among these groups being governed by religion and culture.

Saivites in Jaffna generally used and use Tamil for almost all purposes in their informal interactions. They have no sentimental attachment for the use of any other language, as Christians had or Muslims have, based on religion or culture. Sanskrit is the sacred language of the Hindus. It is the language of Hindu culture and all the classics, the Vedas were composed in it. The bulk of Saivites in Jaffna are ignorant of these facts. They are aware of their religious literature in Tamil. It is interesting to note here that the early Christians borrowed the Sanskrit word Veda to refer to the Bible in Tamil¹². The Sanskrit word Veda was Tamilized as Veedam. Jaffna Saivites perhaps learnt the common use of the word Veedam from the Christians. For Saivites it meant only the Bible. So to this day the Saivites in Jaffna refer to the Christians as veedakkaarar 'those who have Veda-Bible' not knowing that the Veda is the name for Hindu texts.

Today Sanskrit is not used commonly in the Hindu society. It remains relegated to the temple context where the Brahmin priest or the Saiva (Vellaala) priest uses it for chanting mantras during puujaa or rituals and ceremonies, and it is only in the temple context the Saivites come to know of Sanskrit. They do not understand the mantras perhaps except a word or two whose meaning may be deduced from the context or by guess. Some, especially females, believe that mantras should be listened to keenly and carefully because they are meant for God and hence powerful. There are a few who do not like the use of Sanskrit in temples and they have been agitating for replacement of Sanskrit by Tamil language. Of late a similar proposal was made which received the support of the state ministry of Hindu religious affairs in Sri Lanka¹³.

No Saivite today feels that the use of Sanskrit is absolutely necessary in the exercise of his religion. None seems to encourage Sanskrit learning in schools or Universities. A Saivite generally feels that it is Brahmins' duty to learn and use Sanskrit. If one takes pains to learn Sanskrit he is often asked and ridiculed whether he is going to chant mantras by replacing a priest.

At an earlier point of time knowledge of Sanskrit was indeed considered a mark of scholarship and culture among Saivites. Relatively many Tamil scholars took to Sanskrit learning. A lot of Sanskrit words were borrowed into Tamil. A style of mixing Sanskrit and Tamil words in Tamil writings was considered the best style in Tamil. It was known as maNi pravaaLa style. This style was considered as beautiful as mixing gems and corals (in a garland). This style was popular among Jaffna Tamil scholars, too, during the later half of the 19th century and early decades of this century. Arumuga Navalar who distinguished himself as the father of modern Tamil prose had used a great number of Sanskrit words in his Tamil translation of the Bible done under the supervision of Percival¹⁴.

As years passed a social revolution took place in India against the dominance of Brahmins. Brahmins differed from non-Brahmins in their attitudes towards Tamil and Sanskrit. For most Brahmins Tamil was secondary to Sanskrit. In India the influence of Sanskrit on Tamil was over-emphasized by Brahmanical scholars. A powerful movement called the Tamil purist movement was born in Tamilnadu in South India. The aim of this movement was to free Tamil from Sanskrit and establish that Tamil could function without the help of Sanskrit. This movement campaigned for the replacement of Sanskrit words by Tamil words¹⁵. Jaffna too gradually came under the influence of this movement.

Non-use of Sanskrit words maximally became a fashion both in speech and writing. Today no one uses Sanskrit words like sarvakalaasaalai 'University', upa atyaTcakar 'vice chancellor' that were in common use a few decades ago; palkalaikkaLakam and tuNai veentar have replaced them,

respectively. One's use of Sanskrit words in Tamil writings mark him as belonging to a school of thought that gives undue importance and prestige to Sanskrit (like the Brahmins in India). It is interesting to note that certain Sanskrit words sound 'Christianized' to Jaffna Tamils, especially to those who are familiar with the Christian environment for reasons discussed later in this paper.

Religion has exerted a great deal of influence on the linguistic choice of personal names. When a child is born, Saivites resort to the advice of an astrologer, who, too would be a Saivite, to find the most auspicious syllable in which the name of the child should begin. The astrologer casts the horoscope of the child and generally gives only two or three syllables as auspicious for a particular child. Family members discuss and sometimes seek the help of a Tamil scholar on the selection of a good name. Names of Hindu deities or Saiva saints are preferred. Most Tamil names of these categories have now become very common and hence stereotyped. So some of the learned today seem to have preference for Sanskrit words. The motive here appears to be novelty as well as fascination for new sounds and their combinations more than anything else. A common man does not resort to Sanskrit. There are, on the other hand, a few Tamil scholars who prefer to coin new names for their children with Tamil as the chief component. Examples are : *Tamilaraci*, *Tamilinpam*. Emergence of such names can be better understood in a social context where speakers of Tamil have been very conscious of Tamil especially in their struggle to get their language rights fully. Herein a motive surpassing religio-cultural aspects and attaching importance to language alone is visible.

Decades ago personal names remained as an index to one's religion, caste, etc. But today except in the Muslim community only some names reveal the religion of the bearer distinctly.

Saivites' choice of certain linguistic terms, phrases, idioms, proverbs and similies are from a repertory that has a religious bearing. There is a variety in them. Names from the Hindu pantheon are used to indicate abuse, contempt or

humour. For example, the term *muuteevi* is used as a term of abuse. But the moment it is contrasted with *Siiteevi* (*Sriideevi*) its religious bearing will occur to one's mind. *Siiteevi* is another name for the Goddess of wealth, *Lakshmi*, and *Muuteevi* is her elder sister, the goddess of misfortune, who is supposed to be the exact opposite of *Lakshmi* in everything. Similarly when one's sight is dreadful a Saivite may choose the term *PattirakaaLi*¹⁶ to describe him or her. One who remains a bachelor is called *PiLLaiyaar*¹⁷. A person who is very dark in complexion is sometimes referred to as *Vayiravar*¹⁸. When one is in extreme poverty he may be referred to as *tarittira Naaraayan*¹⁹. A tale bearer is often referred to as *Naaradar*²⁰.

Expressions such as *tathaastu collu*, *neyveettiam paNnu* are also used idiomatically. During certain contexts of religious rituals the chief priest utters certain mantras and his assistants say *tathaastu* 'may it be so' at the end of each utterance (*slooka*). The context and perhaps special enquiry as to what *tathaastu* means from the priest have made the ordinary villagers to understand the contextual meaning of this particular utterance so much so that they have picked up this phrase and use it as an idiom in their day to day interactions to mean 'to play a second fiddle'. The expression *neyveettiam paNnu* is used in contexts where a slight humour is called for²¹. Similar examples are abundant²².

Proverbs and similies that have a religious bearing are also numerous. An example is : *teruvil teenkaayay eTuttu vaLiyil piLLaiyaarukku uTaikkiratu*. It literally means, 'to take the coconut found on the street and offer it to God Ganesha'. Its closest English proverb may be : Do not rob Peter to pay Paul.

Saivites also avoid certain words due to religious taboo. Cobra worshipers usually avoid the word *naaka paampu* 'king cobra' and use the expression *nalla paampu* 'good snake' as an euphemism to denote it. Similarly names of certain epidemics like small pox are not commonly and openly verbalized by their proper names since there is a belief that these are caused by Goddess *Maari Amman*. They are commonly known as

Ammaal nooy, literally 'diseases of Mother'. Further Saivites consider certain words auspicious and certain other inauspicious depending what they connote or with what they are associated closely in the society. Saivites take utmost care to avoid inauspicious words like aRutali 'widow who had removed the holy badge called taali tied by her husband during her marriage' in certain contexts of social life. It may also be noted that when traditional scholars wrote verses they usually made it a point to begin their verse in an auspicious word or syllable. Examples are : tiru 'wealth, beauty ; mannu 'permanence'.

Note that the use of all these terms, phrases, etc., are significantly absent in other religious groups. Their meaning is neither understood by them fully nor the significance of their appropriate use appreciated well when used by Saivites. Of late some of them are being formally taught in the classroom in schools. Even this formal instruction has not enabled Christians and Muslims to use them freely in their interactions whereas Saivites, even the less educated, use them commonly and appropriately. A proper choice and use of such expressions becomes very forceful to convey a sense of anger, contempt or humour depending on context.

Selection among alternates in Tamil carries social significance. For instance, to express the idea for praying, Saivites commonly select saami kumpiTu, Christians sebam paNnu and Muslims toLu. The place of worship is generally referred to by the Saivites, Christians and Muslims as kooyil, teevaalayam and paLLi, respectively. Within the Saiva community cooked rice is generally referred to as cooRu; but when it is offered to a religious mendicant or a sanyasin in a village it is usually referred to in his presence as saatam; cooked rice offered to God in a temple is amutu and cooked rice offered to (poor) people on a large scale in temples is annam (as used in anna taanam 'free offer of cooked rice').

Certain words have been borrowed from the Hindu vocabulary into Christianity in order to express a Christian meaning while for the Saivites they continue to have the Hindu meaning as before. Such words therefore indicate one

meaning for the Saivites and another for the Christians. An example is : teevaaram²³. Certain other words give different shades of meaning to different groups depending on their religious tenets. Examples are paavam 'sin' and puNNiyam 'merit'. The meaning of the word aTakkam 'modesty' especially with reference to a female differs for Saivites, Christians and Muslims because of their cultural differences. Some of the terms used in the Hindu traditional caste hierarchy neither exist in nor are fully intelligible to other religious groups.

Linguistic expressions selected for greeting each other are also governed to some extent by religious differences. In the past decades devout Hindus preferred to say namaskaaram if the recipient too was a Hindu; but there was some hesitation on their part to extend the same to a Christian (elite) or a Muslim. When a Saivite used it to a Christian, it was either exchanged with the same expression or more often only with a smile. A Christian elite seldom initiated the use of namaskaaram. Christians (P) were at home in using the English modes of greetings. Today namaskaaram has fallen into disuse since it is Sanskrit. Instead vaNakkam is used. Use of vaNakkam has now become a common mode of greeting among Saivites and Christians. The usual mode of greeting among Muslims is to say an Arabic expression assalaamu 'alaykum and the response will be wa alay kumussalaam. Muslims use vaNakkam too but only to a non-Muslim. If the interlocutors are English-educated they may use the English modes of greetings in an English speaking context but it is something not very common in a rural context. Muslims also prefer Arabic terms to Tamil in addressing members of their community. Terms such as janab (male), janaaba (female), sheikh, bawa, alhaj are used.

Music has been an important element in worship among Saivites and Christians. Speaking from the point of culture one has to note that the Saivites achieved their aesthetic skills such as music and dance through formal Tamil. Thus Tamil served as an instrument for achieving various skills in displaying one's talents in arts. For the Christians western music played an important role in the early decades of this

century, though Tamil was also given a place. Usually Tamil songs in praise of God were sung to English tunes in accompaniment to pianoforte. Tamil music employed by the Christians is formally known as *kristava kiitam* 'Christian (Tamil) music'. Catholics use a Tamilized Portuguese word, *kantaari* (*cantar*) for their religious singing. Music was not popular among Muslims. Indulgence in certain types of aesthetic such as dance seems a taboo for Muslims. Today there are signs of developing music among Muslims under the name of *islaamiya kiitam* 'Islamic music'. They use only Tamil.

In the Christian (P) social contexts use of Tamil was restricted; English dominated²⁴. Tamil was used to communicate only with the lower rung in the society. English was the home language of the Christian elite. Some of the Christians took pride in saying that they didn't have a knowledge of Tamil. Some spoke Tamil with an anglicized accent that sounded very artificial. Some of them who had to write in Tamil out of necessity, thought in English, framed sentences in English and then attempted to give an almost literal translation of them usually amounting to a transfer of the English structure to their Tamil expressions.

Christians have a baptismal name and a few decades ago these names were exclusively Biblical. Some are known to others only by their baptismal names and there are others who go by their Tamil names. It seems difficult even for a Christian to explain why some preferred to go by their Tamil names while others by their baptismal names. Names occurring in the Bible have been Tamilized in the Tamil translations of the Bible. But the Christians (P) preferred to have the non-Tamilized form of personal names. Most of them were English- educated, unlike the Christians (C), and did not have any problem in the use of non-Tamilized form of those names. There are also a few Tamil names commonly used by the Christians (P) that stand as an index to Christians (P) religion in the society. Anyone having a name like *Sebaratnam*, *Gnanamuthu*, *Kirupaimalar*, or *Vedaparanam* (pronounced as *VeedaaparaNam*) can be safely concluded to be a Christian. Of these names the last one calls for an interesting comment. In *VeedaaparaNam*, *Veeda* means Vedic literature and

aaparaNam means ornament. Originally it was a name for Lord Siva who is supposed to have Vedas as his ornaments. This meaning was unknown to Tamil villagers. When Christians commonly referred to the Bible as *veedam* in Tamil, Saivites associated and identified the name *VeedaaparaNam* with Christianity and discarded it.

Tamil has changed radically during the past few decades. But Christian Tamil as it functions in religious contexts such as prayers, meetings and discussions seems to be an exception. Tamil as employed by the Christians in their religious activities sounds different from other varieties that are in common use today. The introduction of the mother tongue as the medium of instruction in schools has forced the Christian children to use the Tamil version of the Bible for their religious study. The language used in the Tamil version of the Bible is naturally picked up by children for use in their day-to-day religious activities. The Tamil employed in the Bible translation was the language that was in use more than half a century ago. That was the time when Sanskrit words were freely used in Tamil writings. Also some of the sentence structures in the early Tamil translations of the Bible appear to have been literally based on the structures of English sentences²⁵. The pamphlets and leaflets printed in foreign countries for free distribution also contain the Tamil used in early Bible translations²⁶. Christian Tamils have now realized that that language has become out of fashion and with a view to modernizing it a new translation employing the modern simple style and replacing almost all the Sanskrit words by Tamil words has been brought out recently in India for the use of the Tamil speaking society²⁷. But this translation is not yet in popular use among the Tamil Christians in Jaffna and other parts of Sri Lanka. It may be difficult for the older generation of the Christians to give up a style with which they have become very familiar in preference to a new one even though it is modern in language and style. The younger generation may pick it up easily and there are signs towards this trend.

Today three second person pronouns, *nii*, *niir*, and *niinkaL* are used in Tamil. According to grammatical works on Tamil like *Nannuul* (13th century A.D.), *nii* is singular; *niir*

and *niinkaL* are plural. Tradition permits the use of plural forms in the singular to indicate respect²⁸. In the course of past few years a significant change has taken place in the use of the pronoun *niir* in Jaffna. Today it is used only in the singular and it has been relegated to a lower rank than the use of *niinkaL* in singular. Thus a three way contrast has developed in the use of these pronouns; *nii* indicates familiarity or disrespect; *niir* indicates intermediate respect; and *niinkaL* indicates respect. In the third person singular *avan* 'he' and *avaL* 'she' are disrespectful forms, masculine and feminine respectively. The corresponding respectful forms are *avar* and *avaa*. In literary Tamil the form *avar* is common for both masculine and feminine. The different senses of these pronouns are correspondingly signalled by different markers in the finite verb which these pronouns take. Both Christians and Hindus extend these pronouns to their fellow beings only in the defined senses. But Christians use only *niir* to address God and *avar* to refer to Him. This use is due to Bible Tamil. The Christians' use of *niir* (indicating respect) to God sounds strange to average Saivites who expect the use of *niinkaL* instead of *niir* to denote respect. Christians' double use of *niir* (in one sense to fellow beings and in another sense to God) is noteworthy and interesting. Saivites and Muslims use *nii* and *avan* (indicating familiarity) to God and the Saivites' use of *nii* and *avan* has been discussed elsewhere²⁹.

Christians (C) in Jaffna were not exposed to western education and culture as much as the (P). A majority of them remained poor and resorted to their traditional occupations. Except among a few educated people, the impact of western culture was not noticeable. Being monolinguals they continued to use Tamil in different walks of life. They came into contact with Latin, a western classical language, for it remained until recently the religious language of the (C). The main religious service in Catholicism, the Mass on Sundays, was always in Latin. However, it did not contribute towards the creation of a Christian vocabulary in Tamil. Christians (C) did not learn Latin as a general rule. Nor did they understand the meaning of the utterances of the liturgical services at which they helped. Recently the second Vatican Council permitted the use

of the regional languages in place of Latin. So Tamil replaced Latin in Jaffna.

Unlike the (P), Tamilization of the Christian (Biblical) personal names was the favoured strategy among the (C). Another remarkable feature of their personal names is that usually a Tamil word is blended with the Tamilized Biblical name. Examples are : Ignatius : Innacitamby, Antony : Antoonimuthu, Peter : Peeturupillai, Simon : Siimaanpillai. Also they use a few Tamilized Portuguese words pertaining to their religion and religious practices. Examples are : *kattirisaal* 'candle stick', *kurusu* 'cross', etc. It may be noted here that the Portuguese were instrumental in bringing Catholicism to Sri Lanka. Being the first to introduce Christianity in Sri Lanka they had to introduce a Christian vocabulary that would convey the new faith to the people correctly.

Muslims used and continue to use Tamil as their home language. They communicate among themselves in Muslim Tamil. They rarely use any other language for oral communication. Arabic functions as their religious language. To this day Muslims studied Arabic only for religious reasons. They read the Qur'an in Arabic. But the majority do not understand Arabic. They may use a Tamil translation if they wish to understand what they read in the Qur'an. They use Arabic for making a statement of faith or an invocation.

Muslims use a good number of Arabic words and phrases in their formal Tamil writings on Islam and Islamic culture. Muslims have been clamouring for the inclusion of a certain percentage of lessons reflecting Islamic culture in texts on the Tamil language sponsored by the government of Sri Lanka for the common use of the Tamil speaking children irrespective of religious differences in primary and secondary schools.

Use of many Arabic words in common texts on Tamil creates certain problems for teachers and students who are non-Muslims. Unlike the Sanskrit words that occurred in Tamil commonly, most of the Arabic words occurring in Tamil writings do not find a place in the Tamil lexicons. It is difficult for the non-Muslims to find out the meaning of these Arabic

words. Another instance that creates problem may be illustrated here. According to the Islamic etiquette the word *sal* must be used after the name of Prophet Muhammed. The term *sal* is an abbreviation, for a *sal allaahu alayhi vasallam* 'may God's blessings be upon him'. A Muslim student will always expand the abbreviation *sal* while reading it in a lesson. A Saivite or a Christian in the same class would not, because his culture is different and he does not attribute importance to it. Non-expansion of the abbreviation may slightly hurt the feelings of a Muslim. Moreover, in a combined class where Muslims and non-Muslims study this situation creates fun for one group and seriousness for the other.

Muslims usually select their personal names from Arabic; some may have Persian or Urdu names. No one takes a Tamil name. Sound patterns of these names are quite different from those in Tamil. Muslims are against Tamilizing their names. Even the monolingual Muslim pronounces these names without difficulty; but they are difficult for monolingual Tamils. When Muslim personal names occur in school texts on Tamil, traditional Tamil scholars usually demand that they be written according to the sound patterns of Tamil. For some time there was a controversy over this demand.

Usually Muslims have passages written in Arabic hung on the walls at home. These are either citations from the Qur'an or certain passages written on copper plates to ward off evil. Sometimes motor vehicles used for transport carry one of the names of their God or a Saint such as Muhiyaddeen in Arabic. This again is for the safety of the passengers or goods.

In their daily life, too, Muslims use a number of words and phrases from Arabic. Examples are : *niyyah* 'intention to perform the ablution for removing impurity and for the acceptance of prayer', *asr* 'the late afternoon prayer', *kaafir* 'an infidel - usually a term of abuse for any non Muslim'. The term *munaafik* is used as an idiom to refer to a deceitful person. Some Arabic words have been blended with Tamil forms. A Muslim may use the expression *harabaa poo* (where *poo* is Tamil) to curse some one. All these words embody concepts which are part of Islamic culture. There is another category of

words embodying concepts common to all Tamil speaking communities but for which Tamils and Muslims use different words. Examples are : Tamils (Saivites) use *viratam*, Christians (C) use *oru canti* and Muslims use *noonpu* for 'fasting'; Saivites and Christians (C) use *puuca* whereas Muslims use *toLukai* for 'worship'; Saivites and Christians (P) and (C) use *cetta ViiTu* whereas Muslims use *mayyattu viiTu* for 'funeral'. Similarly *caa* is used by Saivites and Christians (P) and (C) for 'death' whereas Muslims use *mauttu*.

A rare exception to a regular sandhi in Tamil is noticed when the word Muslim, a borrowing from Arabic is followed by *-kaL*, a plural marker in Tamil. According to Tamil sandhi final *-m* changes to a *n̄* when followed by *-k*. But the word *muslim* remains unchanged when followed by *-kaL* *muslim* + *kaL* = *muslimkaL*. Another peculiar inflection is that the word *Islaam* adds an increment *-tt* before taking case markers. *Islaattai*, *Islaattin* are the accusative and the genitive forms of *Islaam*. Muslims appear to be keen to maintain these exceptions perhaps as marks of social identity.

5. Conclusion

In concluding, it may be said that about five or six decades ago group prejudices based on caste, religion and language (dialects) were rampant in the Jaffna society and people verbalized them openly. People even built stereotypes (often negative) of other castes, religions and dialects. But during the past two or three decades a tremendous social change has taken place in the Jaffna society. The need for unity to achieve certain common goals, an attitude of tolerance, high percentage of literacy, more contact with other parts of the world, propaganda against social evils, economic change in the society, among other factors, have accelerated the social change. Prejudices have lessened very much and a few that still exist are latent. Relations between groups seem to be more cordial. All four groups are united in language. In religion Christians are absorbing theirs into Tamil culture. Muslims while retaining their cultural identity are using Tamil to strengthen themselves further in their religion and culture. Thus the Jaffna society looks upon the Tamil language as the

unifying force even though it has at times acted as a diversifying factor in certain social contexts but in a relatively insignificant way.

NOTES

1. I am grateful to Mrs. Arulchelvam, Joseph Yogarajah, R. Ganesan and M. I. M. Ameen for their help in my fieldwork.
2. See Robins, R. H. (1971), *General Linguistics, An Introductory Survey*, p. 58, London.
3. Tamil spoken in Jaffna by the Saivites subsumes several dialects based on caste hierarchy which was fundamental in the Hindu organization of society. Such sub-dialects based on caste are absent among Christians (P) and Muslims.
4. A few newspapers were published at an early period in Arabic Tamil. They can be seen at the Achieves, Colombo.
5. In Sri Lanka there are several large Muslim settlements in areas predominantly occupied by Sinhalese. Muslims in these settlements have become bilinguals speaking Tamil and Sinhala. They use Tamil as their mother tongue. Motivations that led them to retain Tamil as their mother tongue for centuries need a close study.
6. In this connection consider what an emeritus Bishop of Jaffna says about his Tamil style in one of his books : "I used Christian Tamil' not merely out of policy, but with something amounting to favour, since it was the style that came to me naturally. Mr. Rajarigam to whom I submitted the book before it went to the press rightly considered my style very poor Tamil. The authorities of the Bible Society on the other hand, believed that anything coming from a Jaffna author would be in 'Jaffna Tamil'". See Kulandran, S. (1967) *A History of the Tamil Bible*, p. XI. The Bible Society of India, Bangalore, Note that 'Jaffna Tamil' herein refers to non-Christian Tamil (Tamil as used by the Saivites (?)).

7. Meenakshisundaran, T. P. (1954), *NiinkaLum CuvaiyunkaL*, pp. 194-203, Madras.
8. See Kulandran, S. (1967), *A History of the Tamil Bible*, p. 145. The Bible Society of India, Bangalore.
9. Even today some consider Tamil and Sanskrit the two eyes of Saivism. See Saiva Neri (a text on Saivism), (1965) Book 6, p. 3, Publication of the Government of Sri Lanka, Colombo.
10. According to Ishwaran : "The language - religion correlation can be best observed in the fact that the Muslims whether they are in the South or in the North speak Urdu.... Muslims, both in the North and the South send their children to Urdu schools. The Hindu - Muslim cleavage is a sharp linguistic one as well". See Ishwaran, K. (1969), *Multilingualism in India*, in Anderson, A., *Studies in Multilingualism*, p. 138, The Netherlands. Gardner Murphy observes : "If a man says he reads an Urdu newspaper, it ordinarily means that he is a Muslim". See Gardner Murphy (1955), *In the Minds of Men*, pp. 72-73, New York.
11. See Raihana Raheem (1975), *A Study of the Kinship Terms of the Moor Community in Ceylon*, Ph.D. Dissertation (unpublished), University of Leeds.
12. Later they used another term namely *veedaagamam* to refer to the Bible.
13. See the news item in a Tamil daily, *Dinapati*, April 7, 1980, Colombo.
14. The Madras Committee on the Tamil translation of the Bible accepted Arumuga Navalar's translation only as a tentative version. One of the reasons against accepting it as final was that Arumuga Navalar had used a great number of Sanskrit words. For an interesting discussion of this point see Kulandran, S. (1967), *A History of the Tamil Bible*, p. 141, The Bible Society of India, Bangalore.

15. For more information see kailasapathy, K., The Tamil Purist Movement : A Revaluation, Social Scientist, No.82, pp.23-51 Kerala.
16. PattirakaaLi represents the ferocious aspect of Paarvati, consort of Siva.
17. PiLLaiyaar is Ganesha and he is supposed to be a bachelor god.
18. Vayiravar is a minor god and his idol is always dark in complexion.
19. Naaraayanan is Vishnu, husband of Lakshmi, goddess of wealth. If Naaraayanan were to be poverty stricken, his state would depict the extremity of poverty.
20. In Hindu mythological writings Naaradar, son of Brahma and a friend of Krishna is often described as going on errands and sowings edition and discord among gods.
21. Neyveettiam paNNU-tal is a ritual done in a temple. Here it refers to the action of a pretender who poses to be the master of what he does and procrastinates his action in a haphazard way.
22. KuTTik kumpiTu, puucal paNNU, taNni teLiccu ViTu, caattup paTiyooTai vaa, aalaatti eTu, maaraTi, koLLi vai, koLLik kaTTai, muuTu mantiram, veLLi tulaavilai ae further examples. All these need elaborate explanations based on Hindu culture to make them intelligible to non-Hindus.
23. For Christians teevaaram is any song composed by anyone in praise of Jesus Christ but for Saivites it refers only to devotional hymns composed by three saints namely Tirugnanasambandar, Tirunaavukkarasar and Sundaramurthi.
24. The impact of English on Tamil deserves a detailed and special study. English was the official language in Sri

- Lanka during 150 years of British rule and it continued to be the official language in free Sri Lanka until 1956.
25. Varadarajan has made this observation. See Varadarajan, M. (1955), Yaan kaNTa Ilankai, pp.112-113, Madras.
26. For instance see Tamil pamphlets (like Characteristics of the Self Life) printed by the Gospel Tract and Bible Society of the Church of God in Christ, Kansas, U.S.A.
27. Tamil Translation of the New Testament, (1977), The Bible Society of India, Bangalore.
28. See Tolkaappiyam (1954), suutra 510, The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Madras.
29. See Suseendirarajah, S. (1979), Religiousness in the Saiva Village, in John Ross Carter, Religiousness in Sri Lanka, pp.175-189, Marga Institute, Colombo.

PERSONAL NAME IN JAFFNA SOCIETY: A SOCIOLINGUISTIC APPRAISAL

1.0 Introduction

The primary function of personal name in any modern society is identification of individuals. Hence personal name assumes importance in social composition and interaction¹.

Personal name is so important that one wonders if at any time any human being lived in any society without some kind of name. Social interaction would have made it obligatory to identify everyone in social interactions by name or at least by some sign or symbol amounting to some kind of name. Even if one wished to be without a name, society would have imposed a name on him for its own social needs and convenience². But today in any civilised society the law of the country would demand that everyone be named, and that the name be given to a child within a specified short period of its birth.

In some countries name is not considered merely a symbol for identification of persons. It is much more than that. It is considered something that reveals information about sociocultural assumptions, expectations and values shared in a community³. Name gives clue to one's nationality, ethnic group, religious and cultural dispositions and sometimes to region, caste, social rank and so forth. Name is considered something intimately connected with one's own feelings, and hence it is supposed to derive some power. It is also something held sacred. In course of time different values get attached to it depending on the sociocultural and religious traditions of the society. In all as Lyons (1997:218) observed "the name of a person is something that is held to be an essential part of him".

The traditional beliefs about personal name, the significance and value attached to it, people's concern for the meaning of name, its structural form, the manner in which name is selected and given, motivations governing the choice of name, types of names, initials of name and their significance and functional use, restrictions on the use of name, name in address and reference, avoidance of name, substitutes for name, qualifying adjuncts occurring with name, change of name and several other such matters vary from society to society and culture to culture. All these can vary from time to time, and therefore it is possible to study personal name both descriptively as well as historically.

The purpose of this paper is to analyse personal name briefly in most of its ramifications in Jaffna society chiefly descriptively and occasionally with some historical remarks and references⁴.

2.0 Name : Its Significance in Jaffna Society

Traditionally name is important to Jaffna Tamils because it is an essential part of their life both in secular and religious. Everyone in the society, perhaps except a very few who seriously renounce the world and take refuge at the feet of the almighty, desires some form of recognition, and one's name is the basis for fostering recognition. The fact that Tamils attach great importance to name and its meaning is evident from various gestures that govern the selection, use and restraints on the use of name.

Names are not selected arbitrarily. Any name, that is name of anything and everything, is not welcome to Tamils as personal name. For instance no one would normally like to have the parallel Tamil words for 'stone', 'rock', 'gardiner' and 'fishman' as his personal name. Personal name in Jaffna society has great significance for the namer and the named, and its significance is primarily based on meaning. Generally people are conscious of their names; they are even conscious of how their names are pronounced and written by others. No one generally likes his name being pronounced or written erroneously by others for such an act is sometimes

intentionally done by others to demean someone or to convey some kind of contempt⁵. Often such errors are corrected wherever possible. At different times, only certain types of names with specific characteristics have been most welcome for choice. Names fall into disuse when they go out of fashion. People look for novelty in personal name. A person may take some pride if his name is not possessed by another in his society. New names are coined or borrowed, but usually within an acceptable frame of sociocultural norms cherished by the society. Old names are disliked and discarded, and sometimes branded as KarunaaTakappeer. When a name becomes too common in the society it loses its glamour. People are thus sensitive to old and common names on one hand, and on the other to new and uncommon names too. Names are changed under different situations for various reasons. Names abandoned for sometime as old are at times revived for some reasons⁶.

Personal name is indispensable for a Hindu Tamil in his religious observances. When one performs an arccanai in a temple his name is uttered by the priest in the process of chanting mantras. It has been so for generations that one does not get the required mental satisfaction if the priest fails to mention his name in the course of performing the puujaa for his welfare. In rituals done during one's wedding, funeral, the ceremony on the thirty first day after one's death (called in Tamil antiyeeTTi) and so forth the name for whose sake the ritual is done is uttered. The names of one's forefathers upto three generations are also uttered by the priest during rituals. Therefore one is expected to know and remember the names of his father, grand father and great grand father. In black magic such as ceyvinai and cuuniam too the name of the person against whom the acts are done is used⁷.

3.0 Concern for Meaning and Pattern

Some understanding of the meaning of name seems to be necessary to make correct pauses in pronouncing names, particularly in uncommon or unfamiliar names that are polymorphemic. For instance consider how to make a meaningful pause in a name like Sivaramani. The author has

heard grown up school children pronouncing it as Sivara+mani. They had been corrected to pronounce it as Siva+ramani, and its meaning was explained to them by their teachers. The former way of pronouncing the cited name does not yield any meaning. On the other hand a name like Umapankan can disturb the mind of a religious person unless he understands properly the segmentation of the components of the name, the meaning of the segments, and the basis on which the segments are combined. If one takes pankan, a part of the name as a form borrowed from Sanskrit (bhanga), the name Umapankan would mean destroyer of Uma, the consort of Lord Siva. On the other hand if pankan is taken as a Tamil form the name means sharer of Uma, or one who is by the side of Uma, namely Lord Siva.

Literal meaning of words is looked into by the educated while choosing a name. The selection of a name may to some extent reflect the aspirations and expectations cast by the name on the named. This becomes clearly evident when someone cites the literal meaning of one's personal name to ridicule or condemn him when that person leads a life just contrary to the literal sense of his name. For example if someone by the name Punniyamoorthy turns out to be very cruel, people come out with comments like peer taan Punniyamoorthy 'aanaal avar ceyyiRatu ellaam aniyaayam 'name alone is Punniyamoorthy (embodiment of virtue), but all his actions are cruel'.

Generally when old people meet small children from known families for the first time they would normally first ask them their names. When names are told they would for a moment analyse the name, and would usually comment on the beauty, novelty, meaning etc. of the name. On the other hand if children in turn ask them their name they would not reveal. Instead they would just say in a joking manner that their name is uNTu tiNTu valarntaan, literally 'one who ate and grew'. This hesitation on their part is perhaps due to the fear that children would start addressing them by name - a gesture considered taboo in our society.

People were and are concerned about the pattern of name particularly the endings of name. Until three or four decades ago certain endings of name revealed one's caste as low or high. The registrar of births, deaths and marriages who was then usually from the high caste saw to it that a low caste person did not choose a name for his child with endings considered appropriate only to the high caste. Names of untouchables were entered in certain specific ways that would betray their caste.

Even today utmost care is taken to maintain ethnic or religious differences through name. A Muslim living in the midst of Tamils takes extra care to get the Arabic names of his children registered carefully, and sees that the names do not turn out to be Tamil in any way⁸. A close Muslim friend of the author took efforts to get his daughter's name aptly spelt as Maliha, for he feared, of course rightly, that if her name got spelt as a familiar Tamil name Mallika, she may as she grows get isolated from the community to which she belongs ethnically. Raihana Raheem (1975) observed that names are themselves overt means of communal identification and play an important part in a Muslim speaker's decision to extend (or withhold) a Muslim Tamil kin term to an addressee. She says that the use of a personal name as an index to social communication in Ceylon (Sri Lanka), in fact, constitutes a study in itself.

A vast majority of the Catholics among Tamils take Biblical names mostly Tamilised, or Tamil names that have become Catholic in use⁹. Protestants too have been taking Biblical names along with Tamil names.

4.0 Selection of Name

The deep concern of the Tamils in Jaffna for name becomes crystal clear when someone has to name his child. Parents always try their best to select an appropriate, but at the same time a good name for their child. More thought is spent in the selection of females' names.

Usually the appropriateness of a name is mostly decided by an astrologer. The astrologer does not suggest any name unless specifically asked for, but suggests, considering the position of the stars of the child during its birth, certain letters in the Tamil alphabet as auspicious to begin the name. Accordingly one makes efforts to select a good name (beginning in one of the letters suggested) amongst those in current use, or to coin a new name. One's success depends on his knowledge of the stock of names in current use or on his intellectual ability to coin a new and meaningful name or to modify a name in current use to be appropriate for his child. If one lacks knowledge and talent to decide on a name for himself or with the help of family members, he may seek the assistance of others particularly of those who are knowledgeable in the field of Tamil Literature, Saiva religious literature or Sanskrit literature. Generally Tamil pandits, temple priests with experience and persons learned in religious texts in villages had been rendering this assistance.

Now what constitutes the 'goodness' of a name? There can't be a single uniform answer that would be acceptable to the entire society. Goodness of the name is indeed something relative in character. Hence it can vary from person to person. Thus it is possible that what is good for X may not be so for Y. It is indeed a matter of one's personal taste. As could be expected, it varies to good degrees depending on one's social outlook, caste, position, education, religiousness, values cherished aesthetically, politically and socially and several other factors singly or combined. And all these change from time to time as societal attitudes continue to change.

Before proceeding further, some of the general characteristics of name may be presented here. Most names are institutionalised as males' or females' name structurally, semantically or conventionally. Tamils respect the convention that males' name should not be assigned to females, and females' names not be assigned to males. A couple of names are, however, common for both. For example Ponnu, Selvaratnam etc. Also we come across a couple of paired names for males and females like Civalai, Civappi; Karuppan, Karuppi; Nagan, Nagi; Ponnai, Ponna and so forth¹⁰. In these

a common base takes a masculine or a feminine marker and functions accordingly. Some of the Tamil names could be marked as either high caste or low caste name. Similarly as has been hinted one could also speak of Hindu, Christian or Islamic name.

Registered name is usually known in Tamil as *iTaappup peer*, and it alone is used for all official purposes. Apart from the registered name one may also have other names given by his family members, friends or by the society at large. Thus people speak of *viTTup peer*, literally 'home name', *cellap peer* 'pet name', *vakkaNap peer* or *paTTap peer* 'nick name'. There isn't much difference between the first two types of names. They are used by family members, close relations and in some groups even by close friends. This use is in one's private life as against the use of *iTaappup peer* in public life. Use of nick names may not be offensive depending on the type of nick name, who the user is, the receiver and the context of use. One may also be known and addressed by a specific word or a phrase (not amounting to nick name), usually neutral in connotation, and it functions almost as a substitute for one's name. Some of the modern writers take pen names known in Tamil as *punai peer*. Thus it is possible that one may be known, addressed and referred to by more than a single name in different contexts.

There are no family names except among some Christians in Jaffna society. Everyone has his own name and normally a person will have only one name registered. Under certain circumstances one may have two names registered as personal names. But this is not common. When one has two names he usually uses one of the two names consistently, and the first letter of his other name is used as one of his initials. For example if one has *Ariyaratnam* and *Chachithananthan* as his personal names, and if his father's name was *Ponnampalam* he would always be known by one of his names, say as *Chachithananthan*, and he would normally write and sign his name as *P.A.Chachithananthan*.

5.0 Motivations and Types of Name

Let us now discuss in somewhat detail some of the factors that motivate the selection of a specific name. Astrology restricts the selection. Of course, in essence goodness of the name is the chief motivating factor. Goodness subsumes several qualities. Significance of a name, its meaning, how the sounds and combinations of sounds in the name appeal to one's ears, whether the name is very common, common or uncommon in current use, its size, and so forth matter very much particularly in the educated upper middle class. Thus the selection is based on a wide range of factors. Uneducated seek the help of the educated or may copy a name from others who enjoy prestige in the society. Immediate motivating factor for them is that the prestigious groups have such names, Parents could generally explain the factors motivated them to choose a specific name. One may at least minimally say that the name was thought to be 'good' or 'sweet'¹¹. Children too as they grow become aware of motivations that governed the selection of their names.

One of the most powerful motivating factors is one's religion. Religious people would prefer the name of a deity. For long, names of deities dominated the realm of personal name in Jaffna society both for males and females. A deity close to one's heart is spoken of as *kula teyvam* 'god of clan'. People take vow to name a child after their *kula teyvam* or another deity whom they worship in order to be blessed with a child. Sometimes people prefer the name of the deity for whom they have a temple in their village. Certain qualities attributed to God are also selected for personal name. For example consider a name like *Satkunan*. Names of things that are closely associated with deities in Hindu *puraaNaas* are also selected for personal name. Examples are *Vettivel*, *Arulvel*, *Vadivel* etc. There are anecdotes on the names of deities. They also motivate selection¹².

Jaffna Tamils are Saivites and their supreme God is Siva. But there are several other deities in the Hindu pantheon. And a single deity may have several names. Only some of these names are commonly preferred as personal

names. For instance all the names of Murugan may not be welcome as personal name. In selecting a name it is not only devotion to a particular deity that matters much but also the aesthetic value of a particular name. Names of some deities are never thought of for personal name. Names of some form of deities are used only to despise a person.

A quick statistical count based on past voters' lists reveals that names of deities like Suppiramaniam, Kanapathi (pillai), Murugan, Parameshwaran, Maheswary, Parvathy, Saraswathi, Luxmi, Parameswary, Puvaneswary, Rajeswary, have been the most favoured names. Although Jaffna Tamils are considered as Saivites they do not make any significant difference outwardly between Saivism and Vaishnavism as usually made in Indian society. Hence names like Alvar, Krishnan and Gopal are also popular¹³.

The present generation does not seem to very much like these names. These names have perhaps forfeited their glamour as a result of frequent repetition and over emphasis.

Desire to maintain and perpetuate an ancestral name is a motivating factor in some families in choosing a name. In such an instance one has to sacrifice his yearning, if he has any, for a modern name to fit the fashion of the day. This is one of the reasons why we still find personal names in some orthodox families that are considered very old and outdated and hence discarded by the majority in the society. People who are fond of modernity may refer to such names in privacy as *karunaa Takap peer*. On the other hand the namer and even the named may take pride in having given and taken a hereditary name called in Tamil as *paramparaip peer*. Usually such a name is given paying no heed to astrological approval. Examples of such names are *Kandappillai*, *Ilayapillai*.

The selection of a *paramparaip peer* is also in accordance with the pattern that was in force in ancient Indian Tamil society. In India generally the eldest son's personal name is the same as that of his paternal grandfather¹⁴. The word *peer* means 'name' and the word *peeran* means 'grandson', literally 'one who bears the name'. On the analogy of *peeran* or *peyan*

the grandmother and the grand daughter too were known as *peerti* or *peyartti* in literary Tamil and as *peetti* in spoken Tamil.

Names of great and distinguished personalities either Sri Lankan Tamil or Indian in general, living or dead, have motivated people to choose one of them. Examples are Anandacoomaraswamy, Bhaskaran¹⁵. Names of saints and admirable characters in religious and secular literature are also chosen. Amongst the 63 glorified names of Saiva saints the names of Manikkavasagar, Thirunavukkarasar, Thirugnanasambandar, Sundaramoorthy have been very popular for long. Sometimes these names are shortened for use. The name *Kannaki* may be cited as an example for the selection of a name among admirable characters in Tamil literature. The motivating factor in all these names is perhaps the wish of the namer that the named should become or aspire to become as illustrious as the personalities who had these names earlier. Or it may be even to perpetuate the memory of a great personality.

Names of holy places are chosen. Here too religion is the motivating factor. The place name *Palani* is a good example. Place names are mostly taken for males' personal name. A few place names like *Chidambaram* are used both for males and females. Slight modifications are made in some place names either by additions, omissions or both additions and omissions. Gender markers or certain titles are added. When gender markers are added the name would indicate the deity of the temple in that place. Usually the part that is dropped in a place name is the initial one. Examples are *Kadirgamar*, *Keetheeswaran*, *Chidambarapillai*. These personal names are from the following place names respectively; *Kathirgamam*, *Thirukkeetheeswaram*, *Chidambaram*.

One's immense love for his mother tongue, that is the Tamil language motivates him to have the word Tamil as a component of the name he selects or coins. Examples are *Tamilcelvan*, *Tamilmakal*.

Parents may be motivated by their own names to blend parts of their names and coin a new name for their child. For instance if father's name is Rasiah and mother's is Devamalar, their child may get the name Rasamalar, a blended form.

At a very early period physical features of the newly born child such as its size and complexion functioned as motivating factors for selection of certain names as personal names. Names like Kaddaiyan, Civalai, Vellaiyan and Vellaicci may be cited here. But subsequently these were used as personal names irrespective of any relevance to one's real physical features¹⁶.

People prefer the names of certain things for personal name because they were (and are) precious and valuable. Such names are preferred mostly for females. Examples are: Pavalam, Marakatham and Thangam. A few such names are common for both sexes. Examples are Ponnu, Ratnam, Muttu. Names of precious things are combined with attributes and used as personal names. For example consider names like Kunaratnam, Manikkarajah.

Names of certain flowers are chosen as personal names for females. Examples are Kamala, Mallika. Such names are mostly from Sanskrit but some of them are used in their Tamilised form.

Certain animal names usually qualified by certain characteristics are used as personal names of males. For example consider a name like Veerasingham.

Names of sweet things like ciini 'sugar', 'karkanTu' 'sugar candy' have been personal names¹⁷.

Names indicating good qualities have been personal names. They are mostly based on Sanskrit forms. Examples are Daya, a female name, Kunanayagam, a male name.

Status terms used for address have been personal names or part of personal names. Examples are Iyadurai, Sinnadurai, Durairatnam, Ponnusamy.

Kinship terms either alone or in combination with another kin term or with an adjective usually preceding the kin term or with the name of a precious thing have been used as personal names. Examples are Thambi, Thambiappa, Thambiacci, Muthathambi, Periyathambi, Cinnamma, Thangamma, Ponnamma, Thambimuttu, Muttuthambi etc. Names indicating seniority or juniority within a family have tempted people to go for names like Ilayapillai, literally 'younger child', Cinnapillai 'small child', Muthapillai 'elder child', Cinnayya 'junior father'.

God's name plus the kin term *tampi* 'younger brother' gives the name Sivathambi. This seems to be a unique combination, for God's names do not combine with any other male kin term.

The Tamil name of cobra plus a term equivalent to words like 'king', 'gem', 'mother', etc. serve as personal names. Examples are Nagarajah, Nagaratnam, Nagamma¹⁸.

A few names with Lanka as a component are used for personal names as follows. Elanganayagam, Elangaiyarkoon.

It is not possible to give all the types of names and the motivating factors for their selection. Most of the names that were in current use in the past are now considered out of fashion, to be sure, at least among the educated upper middle class and are now completely in limbo. A large section among the educated seems to prefer short names from Sanskrit preferably with a sound [ś] initially, medially or finally. Names like Dinesh, Suresh, Ramesh and Ganesh for males and Krishanti, Shivanthi, Lokshita, Dushyanthi for females seem to gain popularity¹⁹.

6.0 Initials of Name

People use a letter prefixed to their personal name when names are written²⁰. Usually a dot follows this letter. Some have more than a single letter prefixed to their name. In such an instance each letter will be the initial of separate names. A few use a sequence of letters but written without dots in

between the letters and pronounced as a single unit prefixed to their personal name. When names are read out the initial or initials are pronounced with a slight pause (or potential pause) following it. The initials are not generally used in addressing a person except in a situation where one has to distinguish two persons having identical names. In some formal gatherings or meetings initials too are used in calling out names. When one is asked for his name he may not usually say his initials along with his name.

In different parts of the world the number of initials used with personal name and what one's initials stand for vary from society to society, culture to culture²¹.

In the Jaffna society one's initial generally stands for his father's name in the case of males and unmarried females, and for husband's name in the case of married women. Sometimes one may have two initials in order to avoid any confusion particularly when there is another person with an identical name and identical initial in his village, class or working place. In such a situation the first initial will be the initial letter of his grand father's name. One may also shorten his name, and the shortened part will be represented by a letter which will be used along with his initial representing his father's or her husband's (if the person is a female) name. Thus K.Subramaniam may use his name as K.S.Maniam.

It is doubtful if the initial letter of one's father's name was used along with one's personal name in early Tamil society. Personal names of poets, kings and chieftains have been documented without initials. Instead of initials one's village name had been prefixed in its full form to personal names in ancient days. Thus we come across names like Thiruvayalur Uyyavantha Thevar, Thirukkadavur Uyyavantha Thevar.

Thus even today in Indian Tamil society people use the name of one's birth place (one's own village or town) either in abbreviated form or in full form along with personal name. Examples are Thiru.V.Kalyanasundara Mudaliyar, T.P.Meenakshisundaran. 'Thiru' in the first name stands for

Thiruvarur, and in the latter T stands for Thenpattinam both being place names. This system of use was significantly absent in Jaffna society for long. But recently a few have begun to use their village name either in full or abbreviated form with personal name.

The initial letter of one's father's or husband's name and the initial letter of one's own name is used together both for address and reference. If one's name is P.Puvanarajah he may be addressed and referred to as P.P. If one has more than single letter as initials before his personal name, he may be addressed and referred to by initials alone excluding the initial of his own personal name. For example two of the political leaders of the Tamils in Sri Lanka the late G.G.Ponnambalam and the late S.J.V.Chelvanayakam were popularly known and referred to as G.G. and S.J.V. respectively. Close friends used these initials for address too.

Initials are used for address only by one's equals or superiors. Similarly one's initials are used for reference only by his equals or superiors in his presence. But in one's absence anyone could use one's initials to make reference to him. Use of initials for address and reference seems to be more common only among certain social groups.

Generally the initials of one's name is not expanded except in situations where one's full name is required by law or where some confusion arises due to identical names and initials. But there are contexts where one's initial stands expanded. A very few usually among the learned always expand the initial and use their full name whenever they get anything published in their name. This is perhaps a way of saturating one's gratitude for all that was done to him by his father in his learning and up bringing. On the other hand there are contexts where others (third persons) intentionally expand the initial of one's name for specific reasons either in writing or in speech. Religious ceremonies and rituals are occasions where one's full name (initial expanded) is uttered. On formal occasions where a person is called upon to deliver an inaugural or a memorial lecture, or where some one is formally introduced for purposes like the conferment of a

degree or title, or where a vote of condolence is passed at one's death the full name is used. There have been instances when one's initial was expanded in order to ridicule or belittle him or to convey sarcasm²². Sometimes one may even willfully expand the initial of another erroneously to indicate contempt.

It is interesting to note that the letter occurring as initial with personal name is sometimes given as per its English pronunciation even when the initial and the name are written in Tamil. For instance if one is Ponniah Nadarajah he may following the Tamil writing system give his initial in speech and writing as Po. Nadarajah. Or following the English writing system he may consider P alone as his initial and write it in Tamil as Pi. Nadarajah. (பொ.நடராஜா or பி.நடராஜா).

The initial letter of some names differ when the names are written in Tamil and English. For instance a name written in Tamil as Iragupathy (இரகுபதி) is usually written as Ragupathy in English. Ragupathy's children will have either I or R as their initial depending on the language taken into consideration.

7.0 Use of Name

Let us now analyse briefly the ways in which one's personal name is and can be used by others for address and reference. There is obviously a system in the use of personal name which is highly culture bound. It is not everyone who could use another's name freely to address him. Age, education, occupational position, social position, caste particularly in backward rural contexts and other similar factors lay restraints on the use of personal name. Generally juniors in age do not address seniors by name in informal contexts. It is effrontery for a younger person to call an older by his or her name alone. Subordinates in position do not address their superiors by name alone. In backward rural contexts low caste people do not generally address the members of high caste by name. Here age factor becomes immaterial. Even an elderly person belonging to a low caste does not address a very young person, even a child of high caste, by name.

Among equals one could generally make reference to another merely by name particularly when that person is not present. Nothing prevents this gesture among monolinguals speaking Tamil only. Sometimes a monolingual may make certain changes in the name to indicate the degree of respect he has for the person to whom reference is being made. Similarly one could also show his disrespect to a person in making reference to him by adding certain other markers to the name. Both these are possible only with regard to males' name. Female personal name does not add any markers under any conditions to indicate respect or disrespect. The word 'ammaa' literally 'mother' and also an equivalent of English 'madam' is added to indicate respect only if the person is fairly senior to the addressee. In a sentence the finite verb indicates whether respect, intermediate respect or disrespect is meant for the person whose name is referred to. Examples are Celvi vanta, Celvi vantutu, Celvi vantaal 'Celvi came'²³.

If the interlocutors happen to be bilinguals speaking Tamil and English they would generally add words like 'Mr.', 'Mrs.', 'Miss.' or titles like 'Professor', 'Dr.', etc. appropriately to the name of the person to whom reference is made. The author has observed variations in the use of 'Mrs.' and 'Miss.' with personal names. Some use Mrs. merely with the name of a married woman. For instance they would say Mrs.Saraswathy. Some others use 'Mrs.' merely with the lady's husband's name. They would say Mrs.Kandiah. There are still others who use 'Mrs.' both with the lady's name and husband's name. For example, Mrs.Saraswathy Kandiah. Similarly the word 'Miss.' is used with either the name of an unmarried woman alone or with her father's name alone or with both the woman's name and father's name together. For example, Miss. Luxmy, Miss.Nadarajah, Miss.Luxmy Nadarajah.

8.0 Avoidance of Name

Names are avoided purposely in different contexts for various reasons. This avoidance may be in address, reference or selection for naming a child. Some reference has already been made with regard to avoidance of name in address and reference. It is worth recording here that there was a time in

the recent past in our society when non-mention of one's personal name in address and reference was considered a mark of great respect shown by the speaker. In such situation the speaker usually resorted to round about ways. Apart from this, names are avoided on the basis of religious differences. Certain Tamil names are considered as belonging to specific religions only. Thus Hindus take care to avoid Tamil names considered as Christian in the society. Names like Arokianathan, Vedaparanam, Sebamalai, Kirupaimalar are Christian. On the other hand all Protestants do not seem to be very particular in avoiding names marked as Hindu in the society. The author knows staunch Christians bearing names like Raman, Luxman, Sita, Luxmy and Maheswary. Christian priests have names like Kadirgamar and Ambalavanar, it may be that they don't bother too much about their Tamil name because they have their Christian name too. If Christians were to avoid totally the names considered Hindu in society their choice of a Tamil name would be rather very much restricted. They are a minority who or whose forefathers changed their religion for various reasons and they continue to live in the midst of Hindus and some Christians still have relations among Hindus. For some Christians it may be a problem to distinguish names as Hindu and Christian because it is not all Christians who know the literal sense of Hindu names. Now Christians appear to be more keen to maintain Tamil culture in their day to day life even though they differ in their religious culture.

Certain caste groups particularly the high caste group would avoid names that were most common among castes lower in status. For example personal names like Kanthan, Cuppan, Mathan, Mathi, Puthan, Puthy, Kottan, Kotti are avoided by high caste groups.

Personal names of characters in Tamil literature interpreted as personification of bad human qualities are avoided. Names like Druapathy and Mathavi are examples²⁴. Nowadays in rural context the name Druapathy is used idiomatically to refer to any woman whose moral character is questionable.

In course of time some names get associated with certain qualities or characteristics that are not welcome to society. Such names are also avoided. For instance the name of a great Tamil poetess, Avvaiyar is avoided as a personal name because it had always been associated with old age. No young girl would welcome it as her personal name. Another name Venkadachalam which is very common in Indian society somehow got associated in the Jaffna society with the sense of 'stupidity', and it is now commonly used as an idiom to mean any person who behaves in a stupid way. Similarly the name Peter was Tamilised and used by monolingual Tamil Christians as Peturu (Peeturu) but later it somehow gained the sense of 'fool', and now any fool irrespective of what his religion is may be referred to as Peturu. Another interesting example for name avoidance is concerning the personal name Cengamalam, literally 'red lotus'. Once it was a common personal name. Later during a specific period a song which occurred in a Tamil film that was very popular had a line as 'cengamalam ennum taaci', literally meaning 'a prostitute by the name Cengamalam'. This song too became very popular perhaps because of its tune and the manner it was sung by a then famous songster. Soon after this film people avoided the name Cengamalam for sometime. But subsequently when people had forgotten the film and the song, the name Cengamalam has come into vogue again.

As hinted earlier names considered as old and out of fashion are also avoided. If a name holds unhappy memories it is avoided. For instance if a child dies, its name is not usually given to another child born in the same family or born among close relatives.

9.0 Substitutes for Name

It was said earlier that personal name is chiefly meant for identification. It is given at one's birth by parents. But sometimes the given name may get submerged in use totally or partly. One may be known, addressed and referred to in the society at large by a form other than his name in specific contexts or even in all contexts. Thus one's personal name may be substituted by another form that almost amounts to his

personal name except in official dealings. This form may be a shortened form of one's name, initials of one's full name, occupational titles, name of one's birth place, teknonymy, one's peculiar physical features and so forth. Caste name is used but only in making reference to a person who is not present in the speech context²⁵. This system prevails more in rural contexts. Some of the attributes are very interesting and humorous indeed mirroring the psycho-socio-linguistic mind of the villagers²⁶.

A few examples are given here. There was a time when everyone got married within his own village. If as an exception a bridegroom was from another village the fact that he was from another village gained importance in village life. As a result villagers went to the extent of addressing and referring to the new comer by his village name. In course of time his real name got submerged in use.

One of the former governors of Sri Lanka was Lord Soulbury. His son became a Hindu sanyaasin and he was known to all only as *aanai-k-kutti-c-caami*, literally 'baby elephant swami'. He was stout and people perhaps named him so because of his size. Even popular Tamil dailies carried news items about him under the heading '*aanai-k-kutti-c-caami*'. No one had ever known his personal name.

10.0 Attributes of Name

In certain social contexts one's personal name alone may be inadequate for identification purposes. This may be due to a difficulty in linking a name with a particular individual especially when several people have the same name. In such contexts attributes in the form of additives are prefixed or suffixed to names for clarity and correct identification. Generally the selected attribute for a personal name will be a feature considered by the society as unique in that person to whom reference is being made. Sometimes one is constantly referred to by an attribute plus his personal name. Once this association between a particular attribute and a particular personal name gets established in society, the name is sometimes conveniently dropped, and the person

becomes known to all only by the attribute. The attributes are of several types based on criteria such as official designations, educational qualifications, religion, physical features and so forth.

The educated in Jaffna society is generally familiar with identifications like P.S.Subramaniam and B.A.Swaminathan. Subramaniam was a distinguished surgeon in Jaffna society who served as the provincial surgeon. People first spoke of him as 'provincial surgeon Subramaniam'. Later he was known as P.S.Subramaniam, P.S. being abbreviations. Subsequently even long after his retirement from government service he was known and referred to merely as P.S. Similarly Swaminathan was a distinguished educationist in Jaffna society who graduated from a University as early as 1914. At that time there were only a couple of graduates in Jaffna society. Hence people isolated his name from other Swaminathans in the society by prefixing B.A. (bachelor of arts) to his name. Even today one could see this trend and similar examples could be multiplied.

11.0 Change of Name

Name change is a common occurrence in society²⁷. As pointed out earlier names change in general from time to time. Usually this change takes place gradually. Most of the old names have fallen into disuse. New names have emerged and they too may face the same fate that occurred to early names. Another type of name change is the one effected during the life span of an individual. This change is effected deliberately and consciously. One or more factors may urge an individual to change a name. If one feels that a name is not 'good' he may change it. Thus a name is changed in order to make it more appealing, fashionable and 'sweet'. A person changing his religion usually changes his name too. Some Hindus changed their names because they felt that their names have become 'Christian' in use. If someone feels that his name reveals his caste as low he would like to change his name. Some have changed their names for prestige purposes especially when they changed their role in society. There was a time when some disliked Sanskrit personal names in Tamil Nadu. For a

time a few came under the influence of this movement in Jaffna too and changed their names. A very few Tamils born to Tamil and Sinhala parents have changed their Tamil names to Sinhala names. Recently belief in numerology has made some to modify or change their name.

12.0 Conclusion

A detailed study of personal name remains a desideratum. A systematic comparative study of naming in different cultures particularly in South Asian countries will be very rewarding for an understanding of the cultural unity and diversity in human behaviour in this part of the world.

NOTES

1. Personal names are spelt herein in the way they are usually written. Transliteration is given within parentheses for names that may cause difficulty.
2. Names of some early Tamil poets reflect this trend. Consider a name like Aniladumunrilar (aNilaaTumunRilaar).
3. The encoding of sociocultural information in personal names seems to be a unique feature in countries like India, Sri Lanka, Africa, China and in several Oceanic communities.
4. Name in all its ramifications seems to be a complex phenomenon particularly in South Asian communities. Yet one could hope to see a system in it.
5. For instance one may intentionally add a prefix, say, ku - to a name like Rangan and pronounce it as Kurangan, literally 'monkey-like' in order to show contempt.
6. For further details see Suseendirarajah.S. (1978).
7. In such contexts the term 'caattiya naamam' is used.

8. Usually Muslims in Sri Lanka select their names either from Arabic or Persian. There are however a few who have Tamil names like Muthurajah and Vellaithamby. Also a few have blended forms, Arabic and Tamil, like Fareek Kuddi. No one among the younger generation seems to like Tamil names.
9. Tamilisation including Tamil translation of names from other languages has been common in Tamil society for long. The phonemic pattern of some of the Sanskrit names has been Tamilised. Sanskrit names have also been translated into Tamil. Consider names like Dharmaputra and Aravoonmakan (PuRanaanuuRu). A foreign missionary Beschi had his name in Tamil first as Tayriyanathaswamy and subsequently as Veeramamunivar. Ignatius and Joseph prevail in Jaffna Tamil (Catholic) society as Innasithamby and Soosai.
10. Preference was given to such paired names in stories written for small children.
11. When people find it difficult to give any reason or explanation for any of their actions, they conveniently use the word cummaa 'just' - a word that has several shades of meanings depending on the context. But with regard to the reason for selecting a particular name they seldom use the word cummaa.
12. For instance consider the anecdote on the name of Swaminathar. It has been a popular name.
13. Names of Vishnu have been very popular as personal names among Saivites living close to Vaishnava temples in Jaffna. See Vithianandan, S. (1984:65)
14. In cultures other than the Indian too the first son is named after his grandfather. See M.Aziz F.Yassin (1978). It may be interesting to note that a Japanese scholar, Sekine (1984) has pointed out that this method of naming the child clearly reflects a belief (among Jaffna Tamils - Hindus) in reincarnation.

15. The name Coomaraswamy may be considered as one of the names of a deity. But the combination Anandacoomaraswamy as a personal name gained popularity only after the late Dr. Ananda K. Coomaraswamy, a great Sri Lankan scholar of repute. Bhaskaran was an Indian scholar who propounded a school of philosophy.
16. Names like Vellaiyan, Civalai and Karuppan tempt us to say that physical complexion might have been considered in giving such names at a very early period for no one had names like mañcaḷ 'yellow' and paccai 'green'. Note that civalai indicates a fair complexion.
17. The tendency to personify someone close to one's heart as a 'sweet' or a 'delicious' thing and address him or her by the name of that thing has prevailed in the Tamil society from very ancient times. For example see how Kovalan addresses his wife Kannaki in the epic Cilappatikaaram and how God is addressed by Maanikkavaacakar in Tiruvaacakam.
18. Cobra worship is fairly popular in Jaffna society. People usually refer to it as nalla paampu 'good snake'.
19. This seems to be the present trend in South India too. For details see Chandrasekhar, A. (1976).
20. A few among the educated in the Jaffna society do not use any initials in writing their name unless there is an official demand. They just write their name alone.
21. In Chettinad in Tamilnadu one may have even five to six initials with his name representing the names of his father, grand father, great grand father, etc. upto five or six generations. Initial stands for one's village name among Telugus. Kannadas also have this system. In Kerala one's initial may stand either for one's father's name, mother's name, maternal uncle's name or house name depending on the social group. It seems that nowadays young girls in Kerala prefer to write their

- names without giving any initial. This is perhaps part of their liberation movement.
22. During a general election to the Sri Lanka Parliament a few opponents of the late S.J.V. Chelvanayakam desperately expanded his initials in election hand-outs as Samuel James Veluppillai Chelvanayakam to emphasise the fact that he was a Christian and to dissuade Hindus from voting for him. This however did not bring the desired effect for Hindus have been relatively very broad minded, tolerant and accommodative.
23. For further details see Suseendirarajah, S. (1970).
24. The name Draupathy is common among Sinhalese. M. Varadarajan has hailed Mathavi's conduct and character in his studies on Cilappatikaaram. But yet Jaffna society hesitates to accept it as a personal name.
25. Caste titles are commonly used for address and reference in Indian society.
26. K. Kanapathipillai who was Professor of Tamil in the University of Sri Lanka has used very interesting attributes, full of humour, with the names of some characters in his plays. For instance poLutu muLaiccaan Ponnuthurai, AncupuliyaTiyil koTuppuccappi Canmugam, KiraamakkoTTaTi Iyaman Ponnampalam.
27. Name change had taken place in Indian society at different times. Bhavabhuti had his name first as Sri Kant. Vishnugupta's name was changed to Chanakya and Rambola's to Tulsi Das. A distinguished scholar named Kedar Nath took his name as Rahul Sanskritayan when he became a Buddhist. Similarly a Christian named Margaret E. Noble who co-authored certain works with Ananda K. Coomaraswamy changed her name as Nivedita when she became a Hindu.

REFERENCES

- Alexandre Kimenyi (1978), "Aspects of Naming in Kinyarwanda", *Anthropological Linguistics*, Vol.20, No.6.
- Aziz F.Yassin, M. (1978), "Personal Names of Address in Kuwait", *Anthropological Linguistics*, Vol. 20, No.2.
- Chandrasekhar, A. (1976), "Current Trends in Personal Names in South Indian Languages", *Papers in Linguistic Analysis*, Vol.1, No.1.
- Chidananda Murthy, M. (1984), "Formal Analysis of Personal Name Generics in Dravidian (A Sociolinguistic Study)" *International Journal of Dravidian Linguistics*, Vol.XIII, No.1. Kerala.
- Emeneau, M.B. (1967), "Personal Names of Todas", *Dravidian Linguistics, Ethnology and Folktales*, Annamalai University Publication.
- Franklin C.Southworth (1974), *Linguistic Masks for Power: Some Relationships between Semantic and Social change*", *Anthropological Linguistics*, Vol.16, No.5.
- Holmes, W.R. (1980), *Jaffna 1980*, Jaffna.
- Lyons, J. (1977), *Semantics*, Vol.1, Cambridge University Press.
- Mehrotra, R.R. (1979), "Name Change in Hindi, Some Sociocultural Dimensions", *Anthropological Linguistics*, Vol.21, No.4.
- Niyi Alkinnaso, F. (1980), "The Sociolinguistic Basis of Yoruba Personal Names", *Anthropological Linguistics*, Vol.22, No.7.
- Raihana Raheem (1975), *A Study of the Kinship Terms of the Moor Community in Ceylon*, Ph.D. Dissertation (unpublished), University of Leeds.
- Rajasekharan Nair, N. "Personal Names in Malayalam", (unpublished manuscript).
- Sekine Yasumasa (1984), "Birth and Death Ceremonies among the Jaffna Tamil - A Study of Pollution from the viewpoint of Spatial Structure", *Religion and Culture of Sri Lanka and South India*, (ed) K.Iwata and Y.Ikari, National Museum of Ethnology, Osaka, Japan.
- Suseendirajah, S. (1970), "Reflections of certain Social Differences in Jaffna Tamil", *Anthropological Linguistics*, Vol.12, NO.7.
- (1978), "Caste and Language in Jaffna Society", *Anthropological Linguistics*, Vol.20, No.7.
- Vithianandan. S. (1984), *Vithianandam*, Jaffna.

KINSHIP TERMS IN JAFFNA SOCIETY : A SOCIO-LINGUISTIC APPRAISAL

1. An analysis of the social uses and functions of the kinship terms in relation to the social patterns of life in the Jaffna Tamil society which is predominantly Hindu in religion is attempted herein with a modest historical explanation of the form, use and semantics of these terms wherever possible and necessary¹. As expected the structure of the kinship terminology in the spoken Tamil of Jaffna differs very significantly from the structures described in other dialects of Tamil both in their semantic content and functions².

The analysis is herein confined to the kin terms used by the members of a family towards each other³. The concept of family is commonly expressed in Tamil by the term *kuTumpam*. A few decades ago the term *samsaaram* or *samusaaram* was also in use. Now this has almost fallen into disuse perhaps except in the speech of some Brahmins and a few others who talk of things and matters with a religious (Saivism) zeal. A family man is known as *kuTumpastan* or more commonly as *kuTumpakkaaRan* and a woman as *kuTumpakkaaRi*. A man with children is known as *pillai kuTTikkaaRan* and a woman as *pillai kuTTikkaaRi*. A married person without children is *malaTu*, *malaTan* and *malaTi* being the masculine and feminine forms respectively.

In the Jaffna society a person has a choice among several terms to identify his kinsmen and describe broadly the kind of relationship he has with them both consanguineous and affinal. His terms of choice are: *kuuTap piRantavar* or *oru taay (vayiRRup) pillai* "born together/children born of same mother (mother's womb), *tuTakkukkaaRar* "people who share

pollution', *campantiyaḷ* 'relations by marriage' *ina canam* 'relations in a general way', *uRRaar uRavinar* 'relations and friends (who are like relations)', *oree aakkaḷ* 'one people', *oru capai cantikkaaRar* 'people who sit together and eat (at ceremonies)', *oru vaḷiyilai contakkaaRar* 'relations in a restricted way', *pala vaḷiyilai contakkaaRar* 'relations in many ways' and so forth⁴. All these terms are plural in sense. Most of these terms have corresponding masculine and feminine forms in the singular. For instance *tuTakkukkaaran* and *contakkaaRan* are masculine whereas *tuTakkukkaari* and *contakkaaRi* are feminine. Broadly these terms indicate degrees of either a close relationship, distant relationship or a relationship varying in degrees between the first two types. With regard to some kin terms one may also adopt another broad scale to differentiate the nature of kin-link as either *conta* 'own', *vaḷatta* 'adopted' or 'fostered' or *oNTai viTTa* 'step'⁵. Examples: *conta makan* 'own son' *vaḷatta makan* 'adopted son', *oNTai viTTa makan* 'step son'. The third type, *oNTai viTTa* is usually used with sibling terms to differentiate between own siblings and parallel cousins. Kin terms with these modifiers function only as reference terms.

Most kinship terms in Tamil function both as terms of address and terms of reference but some only as terms of reference. Functionally the terms of kin address and kin reference belong to two different categories contrasting in their social functions. It is interesting to note that when kin terms function only for purposes of reference they are free from any social stigma, and function as common terms for all irrespective of social differences among the speakers.

Most kinship terms have variant forms and the social contexts of their use reflect the traditional hierarchical structure of the society. All may not make use of all the variants. One may never use some of them. But the variants are known to all, and all would have been hearing them being used in the society by someone in some social situation. The selection of a variant in a particular situation differs from group to group and is governed by socio-psychological factors. In course of time some variants had fallen into disuse. A few others are on the verge of falling into disuse. On the other

hand there have been a few innovations from other dialects of Tamil and particularly from the English language into Jaffna Tamil. Some of these innovations have caused certain changes in the patterns of kinship term use. All these are again due to socio-psychological reasons. Some of these variants are full of social marks and they function as indicators of the social position or background of the user. Different uses of the variant forms across different scales such as caste, region, religion, economy, etc. reflect the norms, attitudes and sociocultural values cherished by groups of people occupying different social levels in the Jaffna society. Thus the choice and use of a variant in a context does not merely depend on a knowledge of its denotation but also on the command of a knowledge of social contexts and attitudes. The problematic nature in the use of kinship terms becomes crystal clear when a non (Jaffna) Tamil though knowledgeable in Tamil attempts to use them freely in his interactions without what Hymes calls "communicative competence"⁶. Its complex nature will pose problems even to a native speaker of Jaffna Tamil when he attempts to see it from outside or to explain it to one who belongs to a different culture.

2. Decades ago in the village society the use of *muRaip* peer 'kin terms' especially by the younger kins towards older kins was a must. Any younger kin who as a habit did not use a kin term towards his older kins was looked down by the society as ill-mannered. Use of the personal name of an older kin either for address or reference was considered discourteous and therefore strictly forbidden. The right choice of an appropriate term to address and refer to a kin type was expected, encouraged, insisted and emphasized for long in the Jaffna society. It was believed that the right choice helped to denote and maintain correct relationship among kinsfolk which was important particularly from the point of marriage. Sometimes wrong use created misunderstanding and even ill feeling. People were generally not in favour of wrong marriages that brought about inconsistencies in the use of kin terms. The wrong use of a kin term, no matter what the term was, was always corrected.

Today this system appears to get shattered gradually, to be sure, at least among the educated middle class and upper middle class *Vellaalaas* of the society. With several fast

changes in the patterns of family life and modes of social life people do not seem to be so serious and particular about the 'correct' use of all the terms as it was in the early society. On the whole a general attitude of relaxation in the traditional use of these terms is noticeable in the present society. This situation has even necessitated the school teacher in lower grades to teach formally the basic kin relationships and their appropriate terms of reference and address in the classroom. Questions are set on the use of these terms for class tests⁷. Even in spite of this formal teaching children do not seem to use certain kin terms that were regularly used by children and others a few decades ago; and from the point of traditionalists who uphold a particular system in kinship a few other terms are being either wrongly used or misused.

The kinship terminology and use have thus changed both qualitatively and quantitatively corresponding to certain social changes. The general tendency seems to be towards a reduction in the number of kin terms that are being used. Also the kin relationships are being reduced to a few basic categories. Unlike in olden times early marriage is not welcome now, and children do not get opportunity to use terms like puuTTan 'great grandfather' and puuTTi 'great grand mother'. Dropping of certain terms from regular use and resorting to other devices such as the use of pet names, personal names, part of personal names or substitutes for personal names are observed. Sometimes a single kin term is being used for a cluster of kin types for which distinct terms were in use earlier.

Broadly speaking the youngest generation in our midst has a trend to look at any elderly man or woman outside the family, even if he or she is a close relative with whom for some reasons contact is less, as an 'uncle' or 'antie/auntie' respectively. On the other hand it is also true that some of the old terms are being replaced by new terms as is evident from their use in birthday greetings to children announced now and then over the Sri Lanka Broadcasting Corporation⁸.

3. As in other languages in Tamil too kinship terms are primarily used either for address or reference to kinsfolk. Apart from their use to real kin almost all basic kin terms are

also used as polite terms of address and reference indicating either intimacy, courtesy, respect or affection to familiar non-kinsfolk as well as in some social contexts to non-familiar non-kinsfolk⁹. In such situations the use for address is more dominant than for reference, and when used for address the addressee does not generally reciprocate the speaker with any kin terms. There are also certain restraints in the use of kinship terms to anyone and everyone cutting across social barriers like caste and position. Earlier this usage remained more popular only within some caste groups that came under the traditional category of 'touchables'. Now it has spread to other caste groups too.

In this fictive kinship usage one could see a kind of pseudo kinship being established¹⁰. As such the use of fictive kinship terms did not function across castes for long. No member of the high caste in the rural context welcomed fictive kinship terms being used towards him by another belonging to a low caste. Only the members of the Kooviyar caste were an exception who had the privilege of using four terms towards members of a higher caste, Vellaala: aNNai 'elder brother' and akka 'elder sister' if the addressee was senior to them in age and tampi 'younger brother' and taṅkacci 'younger sister' if the addressee was junior. On the other hand no one belonging to a higher caste used fictive kinship terms especially the ones denoting older kins towards anyone belonging to a lower caste. This situation continues to this day particularly when the caste gap is great.

Within caste groups the apparent motivation in establishing pseudo kinship is to foster interpersonal relationship. Fictive use of kinship terms is more widespread in rural background rather than in urban settings. In a rural context one could within his caste group use any fictive kin term (and establish fictive kinship) other than the ones denoting a spouse or a potential marriage relationship to any interlocutor but with due considerations of age, sex, personality and other social factors governing the status of the speaker and the addressee¹¹. The urban outlook on the other hand is very selective in the use and reception of fictive kin terms in familiar or non-familiar non-kin situations. Only a limited

number of terms which have become more or less formalized in certain selected situations are welcome to them but generally terms like appu 'father', aNNai 'elder brother', ammaan 'uncle', aacci 'mother', 'grand mother' are generally frowned upon among the educated upper middle class especially when used by another belonging to the same social class¹². Perhaps the evocative effects of the rural emotive overtones accompanying this type of use make them frown. It is also considered as 'village mode of address' and many in the urban area take this type of use as claiming undue familiarity with the addressee.

In the use of fictive kin terms certain inconsistencies arise. In other words no regularity of relationship can be extended at least with reference to certain kin relationships beyond the term used. For instance one may address Y as akkaa 'elder sister' but Y's husband who ought to be looked upon as brother-in-law is addressed not as attaan but only as aNNai 'elder brother'.

4. Now let us go into the various uses and functions of kin terms in contexts of reference and address and in a few other contexts for purposes other than reference and address.

4.1 The terms of reference for husband (H) are several: purusan (piriyan), avar, viiTTukkaaraRan (viiTTuukkaaraRar), manican, aal, kaTTinavan and misTar. All these terms as pointed out earlier have social connotations that restrain their uses and functions to specific situations. As such no one term among these can be considered an absolute substitute for another in all its occurrences. The selection is governed as already hinted by socio-linguistic factors.

The term purusan occurs in the speech of the educated middle and upper middle class whereas the term piriyan occurs more or less as its corresponding variant in the speech of the uneducated. The term piriyan is seldom used by the educated except in mimicking. In fact the phonological differences in these two forms are due to the process of assimilation through different pronunciations of a form in another language¹³. Thus these two phonological variants of the borrowed form have

been in use for long to refer to H. The situations where purusan is used are varied depending on the role of the speaker and the addressee in a speech situation. Thus wife (W) does not generally use this term to refer to her H except in very formal situations. Persons familiar to W too does not generally use this term to refer to her H especially in her presence. If and when used it may sound very formal and even impolite. Unfamiliar persons too avoid this use unless they were doing some official work such as collecting information for purposes like census or conducting an inquiry. Thus a government officer in his interrogations and W in her answers use the term purusan referring to her H. Even in several such situations W was observed to use this term minimally often switching on to another term namely avar. For a Tamil speaker the term purusan unlike the other variants for H does not hold any other sense; the one and the only sense it conveys is H. As such one wonders if this term makes any sexual suggestion even remotely for a woman to consider it a kind of taboo in familiar situations. The uses and functions of the term piriyan among the uneducated more or less parallel that of purusan.

The term considered most polite and hence used most commonly by all, irrespective of the divisive forces in the society, for making references to H is avar 'he' which is the third person masculine polite singular pronoun. It is sometimes modified for clarity by a genitive pronoun, singular or plural, as unkaTai 'your', enkaTai 'our', enrai 'my': unkaTai avar means 'your husband', enkaTai avar or enrai avar means 'my husband'. The form enkaTai is plural but in this context its plural sense is lost¹⁴. W with children has a choice between enkaTai and enrai to modify avar but usually she selects the plural pronoun whereas W without children usually selects the singular pronoun enrai. The question of singular versus plural doesn't arise in the second person for the plural form is polite and the singular is impolite. Generally unkaTai is used to an equal or a superior; otherwise the singular form unrai is used. In this context the socially depressed receive and reciprocate the singular form unrai among themselves.

The term *viiTTukkaaraṅ*, literally 'one who has, owns, or leads a house' is used to refer to H in semi formal situations. During certain period in the history of Tamil semantics, the use of -n ending masculine forms was considered impolite analogously with the use of *avan* 'he' impolite. Instead of the word final -n, -r was used for politeness again analogously with the use of *avar* 'he' polite. Hence the term *viiTTukkaaraṅ* was preferred to *viiTTukkaaraṅ*. But this kind of semantic distinction in nouns did not take deep roots in the language as in the case of the pronouns *avan* and *avar*. Hence we come across the use of both *viiTTukkaaraṅ* and *viiTTukkaaraṅ*. However, the use of *viiTTukkaaraṅ*/*viTTukkaaraṅ* is not as common as the use of *avar*. On the scale of politeness they are only second to the term *avar*.

W particularly among the educated may generally select the term *manican*, literally 'man' to refer to her H in her expressions indicating momentary displeasure, anger, disgust or indifference towards her spouse¹⁵. Its use is of course discourteous and if used in the presence of H and other non-family members it could be offensive. In certain contexts W may use it to evoke humour in her spouse. It is not offensive then and in such situations the presence or absence of her spouse and other non-family members becomes immaterial. The use of the term *aaḷ*, literally 'person', more or less parallels the use of the term *manican*. Barring all social differences these two terms are used almost by everyone in some of their temperamental moods. Just as *avar* is modified by pronouns, the terms *manican* and *aaḷ* too are sometimes modified by genitive pronouns for clarity.

kaTTinavan, literally 'person who tied the marriage badge called *taali*', is another term used mostly by the rural less educated for reference to H. Its use is however infrequent and it is likely that it may soon fall into disuse. The educated also use the term *kaTTinavan* but disparagingly in situations that warrant one to emphasize the sense of responsibility on the part of H towards his spouse. This aspect became evident from most of its contexts of occurrences collected for analysis. For example in an utterance like *kaTTinavan kavalaip*

paTeellai naaṅkaḷ een kavalaip paTaveeNum 'he who tied the marriage badge doesn't feel sorry, so why should we?'

One of the recent innovations in the language for kin reference is the English word 'mister' pronounced by some as *misTar*. It is being used to make reference to H in various contexts by the medium educated and by some among the less educated. For them it is as polite a form as that of *avar*. Some of its users assert that the form *misTar* is even more polite than *avar*. Here we see an attitude of elevating linguistic entities that are borrowed to prestigious position. The educated elite some of whom have adopted certain kin terms from English surprisingly frown on the use of *misTar* for H. Perhaps it is a wrong use or misuse for them. They sometimes adopt it as a jocular term to make fun of this usage.

Yet another way of making reference to one's H is by using a phrase like X's *takappan* or *teeppan* 'father' where X stands for a third person pronoun in the genitive case. The genitive pronoun may be substituted by a personal name in the genitive case. The use of this strategy is possible only if one has children. The use of a genitive pronoun is possible only if the child was present at the time speech takes place. The use of personal name is possible even if the child is not present but only when the interlocutors in the speech situation knew the identity of the referred child. Thus we come across instances where one avoids single words to refer to spouse and resorts to *teknonymous* names especially in the presence of close relations. Shall we explain this mode of address as resulting from an inherent shyness on the part of some women in making direct references to H in public? In some educated non orthodox Hindu families belonging to the younger generation W may use the shortened form of her H's personal name for making reference to him. But even today rural uneducated women in conservative circles hesitate to refer to their spouse by name even in formal situations.

4.2 Terms of reference for W are also several: *peNcaati* (*pencaati*), *avaa*, *peNTaaTTi*, *viiTTukkaari*, *manici*, wife, missis and *aaḷ*. The term *peNcaati* also pronounced as *pencaati* in some styles of speech is used mostly in semi formal

situations. But one does not hesitate to use it in familiar situations too. This is unlike the use of *purusan* where there is some hesitation especially from the point of W. As pointed out W hesitates to use or avoids the use of *purusan* in preference to the term *avar* but H does not generally hesitate or take efforts to avoid the use of *peNcaati*. The parallel feminine form of *avar* namely *avaa* is the most familiar and polite form of reference to W. The English word 'wife' is also used in the educated groups. Its use is more or less equivalent to the use of *avaa* and for many they are interchangeable in speech. Comparatively the term *wife* carries a slight formal sense as it could be used in formal contexts too whereas *avaa* is clearly a more familiar form and free from even the slightest formal sense. Males in educated groups appear to use the English word *wife* more frequently than the females' use of the English word 'husband' to refer to H.

The term *peNTaaTTi* is generally observed to occur as a term of reference to W in uneducated groups and also in some of the less educated groups. Others' use of it occasionally signals contempt for W. Conjunctively the phrase *peNTaaTTi purusan* or *purusan peNTaaTTi* occurs in day to day speech. This phrase too is generally used in a derogatory sense as for example in referring to quarrels between H and W-*peNTaaTTi Purusan caNTai*¹⁶. *ViiTTukkaari*, *manici*, *missis* are corresponding feminine forms of *viiTTukkaaran*, *manican* and *misTar* and they more or less share the same social situations of occurrences and functions¹⁷. Relatively males' use of these terms is more frequent than the use of their corresponding masculine forms by females. The use of the term *aal* 'person' more or less parallels the use of the term *manici*. Yet another way for H to make reference to his spouse is to use a *teknonymous* name, usually a phrase; personal name of his child in the genitive case or an appropriate pronoun in the same case substituting the personal name of his child plus *taay* 'mother'. However this use is infrequent. Usually men who are shy (like some women) to make direct references to their spouses resort to this strategy.

Traditionally there is no specific kin term of address in Tamil for one to address his or her spouse. Decades ago in

rural situation one avoided addressing his or her spouse in face to face interactions¹⁸. Gradually H used the personal name of his spouse usually the shortened form. It was however not reciprocated by using H's personal name neither in full nor in shortened form. This situation prevails to this day except in a few cases where W and H had known each other intimately and used the shortened form of personal names for mutual address¹⁹. W's use of H's personal name in full or shortened form for address does not seem to appeal to the Jaffna society which is rather conservative in outlook. When asked for comments on this use many were not in favour of it. Some reasoned that it is something against their culture. Some feared that this use may gradually change the present status relationship and role expectations of H and W. As could be expected a section in the society is always hard against any novelty or change. Instances where H and W had addressed each other by their shortened personal names before marriage and where after marriage W had given up addressing her H by name are not ruled out.

In some of the Indian dialects of Tamil either the term *attaan* or *maamaa* is used by W to address her spouse. There isn't a similar term of address used by H towards W. The potential term is *maccaal* but it is never used. Its corresponding masculine term *maccaan* is also generally not used by a female towards a junior or senior cousin. It is interesting to note that in Jaffna society W seldom addresses her H as *attaan* (exceptions are possible) even in instances where she had married her own cross-cousin whom she addressed as *attaan* in her childhood. We came across an instance where a girl had four cousins and addressed all of them as *attaan* in her childhood; later got married to one of them but did not address him as *attaan* after marriage. When asked for explanation she said that there was a long interval since her childhood when she did not address him as *attaan* (because she was not allowed to face him) and said that she was very shy to renew that use again especially in the presence of others.

A new mode of address that came into vogue during the last few decades is the extended use of *ammaa* for one's W and

appaa for one's H. These terms just like an earlier instance operate only if there are children in the family. Thus H and W are observed mostly in educated families to adopt the terms used by their children towards them to address each other. Terms are usually qualified to overcome confusion that may arise when childrens' grand-parents whom their parents addressed by the same terms lived together in the same family.

The usual strategy for one to draw the attention of his or her spouse when any one of the given modes is not employed is to use expressions like *intaankoo*, *intaarum*, *incaaruñkoo*, *incaarappa*, *keTTuteeyum*, *uñkaLai taan* and so forth²⁰.

4.3 The variant terms in use for the kin type 'father' (F) are: *appu*, *ayyaa*, *appaa*, *daddy* and *dada*. These are currently used both for address and reference at different social levels, of course with different frequencies. The terms *takappan*, *teeppan*, *appan*, *pitaa* and *tantai* function only as terms of reference.

In the rural context *appu* was the most common term of address and reference to F nearly four or five decades ago. At the beginning its use did not vary according to social differences in the village. Gradually a few sophisticated families in the village borrowed the term *ayyaa* that prevailed as the term of address and reference to F in urban families²¹. The use of *ayyaa* spread to prestigious families in the village. For long it did not gain entry into the lower strata of the society. Its urban character and its non-occurrence in the lower strata of the society pushed it up on the scale of prestige. It was considered as more elegant and signifying dignity and high status for both the speaker and the addressee. On the other hand the term *appu* got pushed down on the scale of prestige primarily because of the social position of its users.

A total contrast thus developed semantically and functionally between these two terms. One was able to notice a cleavage in the use of these terms and the resultant attitudes of the users of these terms in schools, particularly urban, where children with different background studied together. Children who used *ayyaa* never felt shy to use it in any

situation for reference and address to F whereas children who used *appu* felt very shy to use it out side their home context. They had been noticed to suppress the use of *appu* in the school environment and switch on to the use of *ayyaa* momentarily. Veteran teachers recollect names of students whom they had known to use *appu* at home but coming out with the form *ayyaa* in the classroom. There were instances where boys were nick-named in schools as *appu* because they happened to use it towards F.

As society changed fast during the past few decades there was a kind of revolt against the prevailing social hierarchy. Free education, political propaganda from various parties and free thinking awakened different social groups to understand their own position in the society. People who used a term like *appu* felt that it was low to use it. In course of time *appu* was almost totally replaced by *ayyaa*. A few belonging to the upper strata of the society had fascination for old terminology and so continued to train their children to use the term *appu*. But such children were subjected to ridicule by their age-groups. Hence they too withdrew the use of *appu* maximally in the presence of non-family members.

With the introduction of officialdom in the administrative hierarchy of the country the use of the term *ayyaa* was gradually extended by the monolingual Tamil speakers to address a superior in their work place. In this context *ayyaa* was used as an equivalent of the English word 'sir'. Any one with some understanding of English would have had no problem in using the English word 'sir' to his superior in office. For long, villagers did not have opportunities to use *ayyaa* in such official contexts as most government offices were confined to the city. Even if they had an opportunity there were other familiar social terms like *turai*, *makaan*, etc. for them to use. In other words, within the social structure of the village there were a number of address terms and reference terms for one to use to minor officers at the village level who were also his social superiors. Of course the term *ayyaa* had been in use to address a Brahmin priest for long. But *ayyaa* in this context has to be derived from a different source namely the form *ayyar* which functioned as a caste title. The final consonant of

ayyar is dropped and the final vowel lengthened when it is used as a vocative form.

The use of ayyaa became more and more wide with the establishment of several government offices. People who got used to this form of address in office preferred to use it outside office context too to address a superior of any rank. The term ayyaa being free from any social fetters served not only as a handy term for the user to indicate his respect without resorting to the traditional terminology but also in a way helped him to conceal his social position. Today the term ayyaa has almost completely replaced other forms of address based on caste hierarchy. The change in this direction perhaps caused a disturbance in the use of the term ayyaa within the family. Its uses carried a semantic load of affection, love and homely feeling or familiarity within the family; elsewhere it carried a semantic load of formality and distance. The use of ayyaa gradually got reduced in the family sphere since the 'official' component of its meaning cast a shadow on its more affectionate uses.

Perhaps it was in this background that a shift (or a renewal (?)) took place in the use of appaa that functioned in the society as a polite term of address and reference to an old man. Now the use of appaa was extended (or rather renewed(?)) to indicate F. Many parents confessed that this extended use was not welcome at the beginning to some young parents and in fact there was some resentment against its use from some because the term appaa had been for long associated with old age. In the present day society appaa seems to be the most favoured and commonly used term of address and reference to F. Instances where young parents who use or had used ayyaa towards F training their siblings to use appaa in preference to ayyaa are many. It is also interesting to note that at village level the term appu has now replaced appaa to address and refer to an old man. Appa is also used more or less or a parallel to the English usage 'I say' to draw the attention of equals or inferiors. It is seldom used with superiors.

Customarily parents and others make use of appu and ayyaa towards children in fondling them. These two terms are also used in addition to the terms appan and ayyan in invoking God. A glaring feature in both these situations is the non use of the term appaa. The avoidance of this term in these contexts may be due to the fact that the term appaa, on time scale is the most recent one to come into vogue in the Jaffna society.²²

There are a few families, chiefly among Catholics in which the term pappaa is used for reference and address to F. It was also commonly used by the bilingual Burgher community in Jaffna. It had earned a nick-name 'pappaa paRanki' for the Burghers. Phonetically the term pappaa closely resembles appaa and it may be tempting to analyse it as appaa plus a 'p' prefixed. But it is more plausible to consider it as a borrowed word into Jaffna Tamil and the similarity can be explained as accidental. It is unknown in both the literary Tamil and the Indian variety of spoken Tamil. The English words 'daddy', 'dada' and 'dad' are used for F both in address and reference in families that have varying degrees of fascination for western orientation. They remained the most favoured terms among Protestant Christian families. They are also now being commonly used in almost all families that returned home after staying abroad for sometime. Some consider it prestigious to use English modes of address and reference under the pretext of being international in outlook. On the other hand there are some who consider the users of English modes of address as unpatriotic and betrayers of the indigenous culture. The social groups that use English words have restricted their borrowings only for certain kin types chiefly for F, mother, uncle and aunt.

The term appan occurs in modern times in two totally different contexts for reference and address. It is an archaic form occurring in early Tamil literature. Because of its final -n it had gained an impolite sense.²³ This form may be used by one to express his contempt for F. It occurs only as a reference term in this context. One may also use it as a polite form of reference to F by substituting -r for the final -n in appan. As a term of address it occurs in the sense of F when used towards god. However in this context it is not considered

impolite²⁴. A learned person may choose to use the term *tantai* as a reference term to F. It is also now being used as a title usually prefixed to a personal name in full or shortened form to convey the sense 'leader' or 'father of the nation'. In such a context its use becomes so specialized that one is tempted to use it in his English utterances and writings too. For instance it occurs in a phrase like 'tantai Chelva memorial trust'. The term *pitaa* is usually used as a reference term to F by a Brahmin priest during rituals done for the dead F.

4.4 *Aattai*, *aacci*, *ammaa*, *mami* (pronounced by some as *mammi*) and *mam* are the variant terms of address and reference for the kin type 'mother' (M)²⁵. *Taay* and *maataa* are used only as reference terms to M. Brahmin priests refer to one's dead M as *maataa* during rituals performed for the dead. Decades ago the term *aattai* was used in families belonging to a lower strata in the society. In spite of its archaic character it gained an illreputation because of its social context of occurrences. The remnant use of the term *aattai* could be seen in exclamations like *ennai petta aattai aTii* 'oh mother who gave birth to me' uttered by almost every one when situations warrant its use in rural life. The parallel term used in families belonging to a higher strata was *aacci*. The term *aacci* was also used to any old woman to indicate politeness. Grand mother was also addressed and referred to as *aacci* sometimes with certain modifications to avoid confusion between M and grand M. However there was clash when used without modifications and a need arose for separate words to address and refer to M and grand M. Since *aacci* had been already associated in use with old age its use gained popularity as a term for grand M.

The term *ammaa* that was in use mostly in urban families came to be used for M in rural families too and it replaced the term *aacci* for M²⁶. But however some in the village continued the use of *aacci* for M. At this stage this use was subjected to ridicule and fun by the younger generation who had taken to the term *ammaa* for M. Our attention was drawn by a principal of a school to a classic situation where all the students in his school had nicknamed a lady teacher and even referred to her and indirectly addressed her as *aacci* for the mere reason that her daughter studying in the same school

addressed her as *aacci*²⁷. As a term of address and reference *ammaa* is as elegant as *appaa* with the only difference that *ammaa* is also used as term of address to superiors and as polite term of address and reference to some females whereas the term *appaa* is not used in these two contexts. The socio semantic clash that operated in the use of *ayyaa* did not however operate in the use of *ammaa* for until recently women did not work in offices and the chances of the term *ammaa* being used in officialdom remained scanty. Today the position is different: many women are in office and *ammaa* is used as a feminine form of address corresponding to the masculine form *ayyaa* 'sir'. It is likely that a clash in its functions would be avoided even in the present context for we see the emergence of another term 'miss' (or 'missi') for a superior woman whether married or not.

The term *ammaa* also has a few other subtle connotations in certain contexts. For long, girls and young women, usually the unmarried, did not very much welcome the use of *ammaa* towards them as a polite term of address or reference in Jaffna for this term was also used sarcastically to refer to a girl or woman who was very fat and fleshy or who looked old in appearance or had outgrown her age or who talked of things that are normally expected only from a married or an elderly woman. Now the situation seems to have somewhat changed perhaps due to the influence of Indian dialects of Tamil through films. In Inida the use of *ammaa* as a polite term towards any female irrespective of age and social differences is very dominant. For instance a female child, a coolie even if belonging to the Harijan community are all addressed as *ammaa*.²⁸

4.5 Children are referred to as *pillaiya!* or *makka!*. Both these terms are also used as terms of address but infrequently with or without an addition of -ee finally. In the singular *meenai* (or *moonai*), historically derived from *makan* -ee 'son oh' is used for addressing both son and daughter. Originally it would have been only a masculine form. *Makan*, *meeN* and *mooN* are the stylistic variant terms of reference for the kin type 'son' and *maka!*, *meel*, and *mool* are the corresponding terms of reference for 'daughter'.²⁹ An elderly person may use

the form meeNai to indicate politeness or familiarity to a non-kin who is very much younger to him in age. When thus used no one generally resents in an informal situation. On the other hand its use in a very formal situation may convey a sarcastic meaning depending on the context.

It is possible to modify the term pillai and speak of aaN pillai 'male child', peN pillai 'female child', taay tinnip pillai 'child who caused (literally, ate mother) the death of M' and even vampup pillai 'illegal child'.

The general term used for referring to a brother and/or a sister is cakootaram, modifiable with aaN and peN when necessity arises. As alternatives cakootaran 'brother' and cakootari 'sister' are also used. Cakootaram is based on a word borrowed from Sanskrit. Its common Tamil equivalent is kuuTap piRantavar. Generally cakootaram functions only as a term of reference to a kin. But one may occasionally use cakootaram as an address term towards a non-kin to indicate his sense of brotherhood, familiarity or politeness. The English word 'brother' is infrequently used as a term of address by some people who have at least some fluency in English. It conveys a sense of equality or neutral respect as is evident from the pronoun niir commonly selected to correspond the status accorded to 'brother'.

4.6 The reference as well as the address term for the kin type 'younger brother' (yB) is tampi³⁰. This is one of a few kin terms that do not have variant forms. This is also one of a very few kin terms whose use for both reference and address has been extended to several kin types. Thus parents use tampi towards their sons, uncles and aunts use it towards their nephews, grand parents use it towards their grand children (males), senior cousins use it towards junior cousins (males), and so forth. Precisely any senior kin could comfortably use tampi to any junior male kin. In all these situations the addressee does not (cannot in many contexts) reciprocate the speaker with the corresponding elder sibling (male) term. Thus in the kinship field the function of the term tampi is more as a polite term of address and reference than as a strict term indicating a particular kinship. It is the most convenient and

polite term to a non-kin too who is junior in age. In rural contexts the use of this term across castes has certain restrictions. In non-kin context the term tampi does not occur as a reference term in isolation; it usually occurs only in conjunction with the personal name of the individual referred to. Within a family the use of the term tampi by an elder kin towards younger brothers is fading away fast. Mostly shortened form of personal names or pet names are being used.

4.7 The term for 'younger sister' (yS) is tañkacci or tañkai.³¹ The former is both a reference and an address term whereas the latter is only a reference term. The former term more or less parallels the term tampi in its general uses and functions.

4.8 The variants for the kin type 'elder brother' (eB) are aNNai, aNNaa, aNNan and tamaiyan. The first two occur both for reference and address whereas the last two occur only for reference. These terms apart from their use to address and refer to one's own eB are also used as polite terms of address and reference mostly in rural contexts. Among relatives there are instances where one's W uses aNNai to refer to her spouse's eB. In other words W too uses the same kin term used by her spouse. When these terms are used in reference to a non-kin usually his personal name is combined with the selected term. There are restraints in the fictive usages of these terms across castes. Years ago the untouchables did not use these terms to address or refer to higher caste members. On the other hand high caste members too do not generally use these terms towards members of the depressed castes unless of course one has gained status through other means like education, position or even wealth.

4.9 Akkaa, akkaa], akkaattai, akki and tamakkai are the variant terms for the kin type 'elder sister' (eS). Except tamakkai which occurs only for reference all others occur both for reference and address. Among these akkaa seems to be the most common and universal form of address and reference to eS. A few decades ago the term akkaattai was in common use among the rural less educated. Today it may be used by any one to indicate a sarcastic sense. The social use of these terms for non-kins and their functions in such contexts more

or less parallel the use and functions of the terms for eB. The term *akkai* commonly occurs in a compound like *akkai taṅkai* 'eS and yS'. The use of *akkaa* in the present day society is being gradually extended to cover many types of kinships. Any elder kin particularly when the age difference is not great is being addressed as *akkaa*. Certain terms like *maami* 'aunt', *cinna ammaa* 'M's yS' convey the impression that the addressee to whom these terms are used is not very young, and any female, particularly the young unmarried who wishes to be ever young or young at least until her marriage takes place, welcomes the use of *akkaa* towards her rather than other elder kin terms.

5. Usually junior kin terms and senior kin terms in a particular kin type are distinguished by modifying them with either *muutta* 'elder' or *periya* 'big' for the elder kin and *ilaiya* 'younger', *cinna* or *kuTTi* 'small' for the younger ones. In the speech of some groups of people a marker namely *-cci* is added to terms of address and reference to indicate more affection. Terms like *appucci*, *appaacci*, *ammacci*, *akkacci* and *aNnaacci* occur in some families³². The use of this marker is not so dominant in Jaffana Tamil as in the dialects of Indian Tamil. Perhaps the terms *aay* 'M' occurring in early Tamil literature and *taṅkai* 'yS' were the earliest forms to add *-cci*. It is also tempting as pointed out by Meenakshisundaran to compare these forms with certain words occurring with *-cci* in child's language : *paal paaci*, *cooRu coocci*, etc.³³.

Markers like *kaaRan* and *kaaRi*, masculine and feminine respectively are also added by some speakers to certain kin terms. For instance kin terms like *tampi*, *aNnan*, *maaman*, *maami*, *taṅkacci* take *kaaRan* or *kaaRi* depending on the gender of the kin type. On the other hand terms like *appaa*, *ammaa* do not add *kaaRan* or *kaaRi*. The terms are rendered slightly more honourable by adding either of these two markers. Another mode of indicating respect to a masculine kin is to add *-(a)r*. For instance *tampiyar*. At the same time one could show his contempt too by adding *-an*. For instance *tampiyān*. Compared to these forms a kin term without *-(a)r* or *-an* indicates neutral respect. Note that both these types occur only as terms of reference.

6. Usually one makes use of a kin term used by children towards him to refer to himself. Here the kin term functions as a substitute for the first person pronoun. For instance F may use the term *appaa* to refer to himself while talking to his children. Kin terms used for F and M are also used as exclamations and as markers of relief during pain and agony. Most kin terms with or without modifiers function as personal names too. For example *Cinnatampi*, *Cinnappaa*, *Cinnaacci*, etc. Names such as these are gradually becoming out of fashion. On the other hand names like *Aaccipillai*, *Aaccimuttu*, *Paaraattai* have almost totally fallen into disuse among the younger generation. At a time when *aacci*, *aattai* were used addressively, and referentially to M components like *aacci + pillai* were favoured as personal names.

7. Most kin terms occur in pairs. Examples are : *aNnan tampi*, *akkai taṅkai*, *tampi taṅkacci*. In pairs consisting of masculine - masculine terms and feminine - feminine terms usually the term that stands for an elder kin occurs as the first member, but in pairs where both terms belong to different genders the masculine term occurs as the first member. This pattern is however gradually becoming shaky yielding to a possibility to have any form first.³⁴

8. Finally an instance of the non-geneologic characteristics of the use of kinship terminology extending beyond human social life may be pointed out here. Kin terms are not only used towards kins and non-kins who could if necessity arises reciprocate overtly depending on social situations but also used towards God whose reciprocation is covert and is only in relation to the divine relationship between the speaker and the addressee. In the Hindu Tamil society one could theoretically use any kin term irrespective of gender or age differences towards God depending the state of one's religious maturity. Saints and devotees have had all kinds of relationships with God and had addressed Him by almost all kin terms. But today in day to day life the most common terms used by a devotee towards God are the terms used or that are in use for F and M: *appu*, *ayyaa*, *aacci*, *ammaa* and *taay*. This is an area where foreign terms have not crept in yet for the obvious reason that the use here is rigorously culture bound. Also note that forms

discarded at one social level are being preserved and perpetuated elsewhere for religious and cultural reasons.

It is also worth noting herein that even an average Hindu considers only God as his eternal kin though he may desire kin-link with members of his family through the cycle of seven births believed by Hindus. Generally the bond of relationship with kins in this mundane life is believed to sever on one's death at different points as one's body is taken on its last journey. PaTTinattaar a reputed mystic poet of the 10th century and several others including KaNNataacan, a poet of this decade who passed away recently have portrayed in their heart-touching poems the different points at which the severance of the bond of relationship occurs.

NOTES

1. This study is chiefly based on the author's observations and data collected in three villages around Kankasanturai during the past few years. What is said in this paper may not hold true for other parts of the Jaffna peninsula in toto. An elaborate study covering many more villages remains a desideratum.

The author is grateful to all those who helped him to gather the necessary materials for this paper. They are too many to be mentioned and thanked individually.

An earlier version of this paper was read at one of the monthly seminars conducted by the Evelyn Rutnam Institute for Inter Cultural Studies, Jaffna.

2. Kinship terms in the literary Tamil had differed from period to period in the history of Tamil language and Tamil society. For example *attan* was the early term for 'father' and *annai* (*aay*) for 'mother'. For details see Meenakshisundaran, T.P., 1968 *The Kinship Terms in Tamil*, *Indian Linguistics*, Vol.27, pp. 18-52, Poona.

Kinship terminology has also differed to this day between varieties of Tamil based on social and regional

differences. For example terms like *aay*, 'mother', *attai* 'father's sister' or 'wife's mother' or 'husband's mother', *koLunti* 'wife's sister', *koLuntan* 'husband's brother', *naattanaar* 'husband's sister' occur in Indian dialects of Tamil but are unknown to Jaffna dialect of Tamil. The Muslim dialects of Tamil and the Indian Brahmin dialects of Tamil have a number of kinship terms that do not occur in other dialects. See Shanmugampillai, M., 1965 *Caste Isoglosses in Kinship Terms*, *Anthropological Linguistics*, 7:3, pp 59-66, Bloomington. Also see Raihana Raheem, 1975 *A Study of the Kinship Terms of the Moor Community in Ceylon*, Ph.D. diss. Unpublished, University of Leeds.

3. Family is herein considered to be composed of husband, wife and siblings.
4. These terms do not represent well-knit categories and there can be overlappings. But generally no one makes his choice at random.

Parallel terminologies could be found for some of these terms in other Asian languages too. For instance Sinhala uses *eka minissu* 'one people;' to indicate the kind of kinship denoted in Tamil by the term *oree aakkal*.

5. Among the Colombo Chetties and the Tamils of Puttalam in Sri Lanka a ceremony was performed to adopt a child and the adopted child was called *mañcal niir pillai*, literally 'turmeric water child', See H.W. Thambiah, 1959 *The Contents of Thesawalamai*, *Tamil Culture*, April-June issue, Madras.
6. For a clear understanding of "communicative competence" see Dell Hymes, 1974 *Foundations in Sociolinguistics*, Philadelphia : University of Pennsylvania Press, p.75.
7. The author does not remember to have made a formal study of the use and semantics of kin terms in the classroom. He picked them and learnt their appropriate uses in his social environments.

8. For instance terms like ammappaa, appammaa, appanti, etc. Note that appanti is Tamil appaa + English antie, a loan blend.
9. This type of fictive kinship is not something unknown to early Tamil society. There is ample evidence in Tamil literary works like NaRRinai, Cilappatikaaram and KamparaamaayaNam for the occurrences of fictive kin terms. A study of the pattern of fictive kinship as gleaned from early Tamil literature will be rewarding.
10. It is interesting to note that in certain cultures as for instance in Bangladesh ceremonial pseudo kinship is established. For details of this practice see Sarkar, P.C., 1978 Fictive Kin Relationship in Rural Bangladesh, *The Eastern Anthropologist*, 22(1), pp 55-61, India.
11. This avoidance is deep rooted in Tamil culture. Consider what the author of Cilappatikaaram, a famous epic in Tamil says while lamenting the death of Koovalan, husband of KaNNaki, the heroine: kaNavanai iLantaarkkuk kaaTTuvatil, (in consoling) one cannot show another as husband to a lady who had lost her husband'.
12. There can be exceptions in extraordinary circumstances. The author had chances to observe a don in Jaffna University to use aNNai frequently when a traditional Tamil scholar from don's village visited him in the University. This use within the University may be considered a carry over from the rural context.
13. Here the term piriyan is taken as a Tamilized form of pursa. It is also possible to consider priya as the source form.
14. The use of a plural form in this context echoes the feelings of oneness among the members of the family. Note that siblings too use eñkaTai`our' while making references to parents or to one among them. This feature is shared by other ethnic groups too. For instance Sinhalese use ape `our' with kin terms.

15. In Sri Lankan English the word `man' is also used for H. Sinhalese use miniha `man' for H.
16. Subramaniya Bharathi, an outstanding poet of the early part of this century has used the term peNTaaTTi in one of his poems where it gives a contemptuous sense. See his poem on KaNNan en ceevakan (Lord) KaNNan (Krishna) my servant'.
17. Singaporeans' use of the English words missus' and `wife' for the kin type W may be noted. Of these two terms according to John Platt et al Singaporeans consider missus' to be more polite than wife'. See John Platt et al 1980 English in Singapore and Malaysia Status: Features: Functions, p.89, Kuala Lumpur, Oxford University Press.
18. Avoidance in address situations and in others is not something peculiar to Tamil culture alone. This feature is attested among several other ethnic groups speaking different languages particularly in (South) Asia. For instance this appears to be a pan Indian character. Students from Thailand informed the author that this kind of avoidance prevails among them too.
19. Usually an educated W refers to herself as tirumati plus her H's name, for instance Tirumati Kandiah `Mrs. Kandiah' in situations like introducing herself to someone. Note that this mode of self reference is not at all welcome to Indian (Tamil) society. In India a Tamil woman generally hesitates to mention her H's name in any situation. An Indian lady, a don in the Madras University who came to Sri Lanka recently was surprised to see Sri Lankan Tamil women mentioning H's name in introducing themselves. She observed certain interesting cultural contrasts between Indian Tamil women and Sri Lankan Tamil women. For details see Virakesari (Tamil daily) of May 8, 1982, Colombo.
20. This strategy prevails in many other societies, for instance in W. Bengal and Thailand.

21. In Tamilnadu the term ayyaa occurs as a term of address and reference to F only in the NaaTaar Community. See Neethivanan, J, 1976 Comments on Pattanayak's "Caste and Language", IJDL, Vol.V, No.1, p.76, Kerala. In early Tamil literature ayyaa occurs as a kin term for elder brother. It is interesting to note that Sinhalese use ayya currently for elder brother.
22. The situation may be different among Tamil speakers in India. The term appaa is used towards God in India. Personal names like Appaasamy remind us of this use. Its use for F is well attested in early Tamil literature both in secular and religious.
- Meenakshisundaran, T.P. considers the term appu as a shortened form of appaa and hence places appaa chronologically before appu. See Meenakshisundaran, T.P., Ibid.
- According to Handy Perinpanayagam (personal communication) in certain parts of Jaffna particularly in the village of Manipay the term appaa was in use among untouchable castes like Nalavaas, Pallaas and Paraiahs long before it was used by the touchables.
23. Perhaps because of this impolite connotation Tiruñaanacampanar, a Saiva saint who lived during the seventh century A.D. addressed another prominent saint Tirunaavukkaracar who was very much older than him as apparee (and not appanee) when both met each other for the first time. See CeekkiLaar PeriyapuraaNam.
24. For a brief discussion of address towards God see Suseendirarajah, S., 'Religiousness in the Saiva Village' in John Ross Carter (ed) 1979 Religiousness in Sri Lanka, Marga Institute, Colombo.
25. These are unlike the terms in American English 'mother', 'mommy', 'mom', 'ma' and 'mama' which signify a degree of intimacy and a relationship differing from that of the other. Tamil seems to have no such variations.
26. In early Tamil literature the term ammaa occurs but only as an interjection. The form ammam occurs in literature

- in the sense of breast milk or mammarial gland. The term ammai 'M' occurs in literature belonging to the Pallava period in the history of South India.
27. Thanks are due to Handy Perinpanayagam for this personal communication.
28. This fact is based on author's personal observation during his long stay in Tamilnadu, India. Also refer Varadarajan, M., Ki.Pi.2000, p.10, Madras wherein a female coolie is being addressed as ammaa by a person of higher social status.
29. The terms moon and moo! do not occur in Indian dialects of Tamil. But they occur in Malayalam.
30. Historically its original meaning was his/her yB and contrasted with forms like empi 'my yB', numpi, umpi 'your yB'.
31. Like tampi 'yB' tankai meant 'his/her yS' and contrasted with enkai 'my yS', nuñkai, 'your yS'. Tamil lexicon of the Madras University gives the forms kai and kaiyai as freely meaning 'yS'.
32. In some Sinhala dialects too F is addressed and referred to as appacci or apucaa. See Dissanayake, J.B., National Languages of Sri Lanka - Sinhala p.6, Colombo.
33. See Meenakshisundaran, T.P. Ibid.
34. Such pairs of kin terms occur in other languages too where the pattern of occurrence may be different. For instance Sinhala differs from Tamil.

PRONOUNS OF ADDRESS IN TAMIL AND SINHALESE - A SOCIOLINGUISTIC STUDY*

Tamils and Sinhalese are the two major sociolinguistic groups in the Sri Lanka society. They are two different ethnic groups speaking languages belonging to different families and following religions that are today dynamically different. A majority of the Tamils in Sri Lanka follow Saivism, a sect in Hinduism and a majority of the Sinhalese follow Buddhism (by tradition Hiinayaana). Christians among Tamils and Sinhalese are recent converts and they are a minority.

In spite of several diversities between Tamils and Sinhalese there have been some kind of social interaction in the course of their co-existence for several centuries that have given rise to some almost mutual influence both socially and linguistically. There are several customs, beliefs, manners and linguistic patterns in syntax and in the formation of certain idiomatic expressions shared by these groups of people. One of the most remarkable common social features is the caste system though the bulk of its reflections in the languages, as will be seen later, vary. No doubt, the caste system is more stratified among Tamils than among Sinhalese and its reflections in Tamil language are abundant.

The Tamil speaking Muslims of Sri Lanka are a considerable minority coming next to the Tamils in numerical figure. They stand out as a distinct social group differing markedly from the Tamils and Sinhalese in their entire social organisation perhaps except for sharing a language spoken by

the Tamils¹. They follow Islam. Their society is free from caste-hierarchy. Many of the customs respected by the Tamils and Muslims stand in complete contradiction. Socially Muslims appear to be the most segregated group in Sri Lanka society. In Sri Lanka the most segregated Tamil dialect is also the Muslim Tamil. There are many restrictions even today that hinder any profound relationship between Tamils and Muslims on the one hand and Sinhalese and Muslims on the other. The impact of Islam on the social life of the Tamil speaking Muslim community is indeed very great. Their language reflects the social order of their life which differs from other Tamil speaking communities.

Christians in our society do uphold caste differences rigidly but only at some social level. As such these differences are also reflected in their language. In other words, unlike the influence of Islam on Tamil speaking Muslims, among Christians the basic structure of the social organization of Tamils and Sinhalese is not remarkably changed due to Christianity.

It will be interesting to investigate the several social differences that are reflected in the languages spoken by the different communities referred to herein. One such difference taken for study here is the choice of a pronoun of address. In Tamil and Sinhalese a person can be addressed with more than a single pronoun and therefore there is always a choice for the addressee. The potential choice is predominantly governed by social factors. The social differences in each community mentioned herein and the differences in the choices of pronouns in respective languages or dialects can be well correlated. Briefly speaking, choice of pronouns of address is closely associated with two basic dimensions of social relationship between individuals, namely the relationship of 'superior-inferior' and 'equal'.

A detailed analysis of the social contexts and the choices of pronouns in Tamil and Sinhalese will help us to bring out the similarities and dissimilarities in the structure of pronouns of address and their social and linguistic usages in these languages depending on their correlates with the differences

---

*Co-author : W.S.Karunatilake, University of Kelaniya, Sri Lanka

among the varying social groups. An attempt such as this is made herein. This paper is written in three parts. The first part relates the pronouns of address in Tamil language and society; the second part concerns the situation in Sinhalese language and society; and the third part presents a contrastive analysis of both systems.

A majority of the Tamils of the Jaffna peninsula usually have a choice in speaking and writing Tamil between three pronouns of address : they use either *nii*, *niir* or *niimkaḷ* depending on the social status of the person addressed. The social status of a person is conditioned by several factors such as caste, age, education, position or rank, sex, wealth, family background, dress, personality, etc. Certain factors dominate over other factors in certain social situations, and certain factors become irrelevant in some situations. Caste factor usually becomes irrelevant in case of low castes if the concerned addressee is well - educated and holds a position. Similarly age factor is nullified if the addressee belongs to a low caste and is uneducated or is very shabily dressed and clumsy. In other words, age is respected in the modern Tamil society, provided both the addressed and the addressee belong to higher castes. It is thus difficult to single out a sole factor as governing the social ranks of individuals that prompts the choices of pronouns. Usually several factors combined together are at play.

In our modern times *nii* and *niir* are singular pronouns and as such never used to indicate plural either in writing or speech. *niimkaḷ* is a plural pronoun with a segmentable plural marker, namely - *kaḷ*, but it is also used in the singular to indicate reverence or respect. In situations where one wants to show respect to the addressed he invariably chooses *niimkaḷ*. For instance a student always uses *niimkaḷ* to a teacher. In offices an inferior always uses *niimkaḷ* to a superior. In situations as these the speaker is fully aware of the social position and prestige enjoyed by the addressed. But in situations where one is not sure of the exact social position or status of the addressed and when certain other factors such as age and dress warrant the use of *niimkaḷ*, the speaker uses it but not with the full intention of showing respect to the

addressed. The use of *niimkaḷ* in this context is more to get over the difficulty in choosing the most appropriate pronoun. Let us call such respect as unintentional. Let us here take a classic situation to illustrate the behaviour and speech of an individual in such a context. If A, who is about 20 years old and who belongs to a higher caste meets B, perhaps a stranger, who is about 45 years and who is well dressed, will use the pronoun *niimkaḷ*. But the moment A comes to know in the course of their conversation that B belongs to the barber community and does the profession of a barber some where, he would rather hesitate to or reluctantly use or may not use the pronoun *niimkaḷ* to him further. He may even suddenly choose another pronoun of address whereby he would reduce the degree of respect shown. If B instead of doing the profession of a barber holds a position, then A would either continue to use *niimkaḷ*, sometimes with certain amount of reluctance or mental conflict or even may avoid the use of any pronoun depending on his personal caste consciousness. But today generally position counts over and above caste at least in face - to - face conversations.

In most familiar situations the selection of the pronouns can be more clearly predicted.

In almost all high-caste families, irrespective of urban versus rural differences, wife usually uses *niimkaḷ* to her husband. The same pattern is observed in educated low-caste families too. A wife did not, historically speaking, enjoy a status position in our society, to be certain at least in the recent past. She was only second in rank to her husband. Even at an earlier period she who worshipped her husband was held in high esteem and was even believed to possess divine powers.

Husbands have been using only *nii* to their wives. But very recently a change has taken place in our society, one should say, only in the urban and other educated families. In these families *nii* has been replaced in this context either by *niir* or *niimkaḷ*. This usage has also been extended to address children in these families. This new trend in our society is in contrast with the Indian Tamil society in the mainland where the husband invariably uses *nii* to wife, and parents use *nii* to

children. It is very difficult for an Indian to compromise a husband's use of *niimkaḷ* to his wife! In the uneducated rural families in Jaffna a husband usually uses *nii* to his wife. In an educated family a child usually uses *niimkaḷ* to his father and mother. In uneducated families children use *nii* to their parents. At some social level the use of *nii* is welcome especially when it is followed by other address terms such as kinship terms, terms of endearment etc. Within a family a younger uses either *nii* or *niimkaḷ* to address an elder. If the age difference is wide, the younger may always use *niimkaḷ*. An elder usually uses *nii* to his younger. It is interesting to note that *niir* is seldom used among brothers and sisters.

Today *nii* indicates non-respect or intimacy. *niir* indicates medial-respect. Usually equals use *niir* among themselves. Students, and officers of the same rank in an office use *niir* among themselves. A superior may use *niir* to a person who in his opinion deserves some respect, a kind of respect in between, respect and no-respect. A master use *nii* to his servant. A high-caste person will use *nii* to a low-caste person, provided there are no other factors demanding a choice other than the one selected. Teachers in schools have been addressing the students with *nii* but recently it is being replaced by *niir*. This change is almost complete except in a few schools where teachers of the older generation still use *nii*. In an office usually a peon, a driver and a labourer is addressed as *nii* by others holding a higher rank. In urban areas one could notice *nii* being slowly replaced by *niir* in some other social situations also. For instance, in an urban barber-saloon a barber is now being addressed as *niir* irrespective of his age whereas in a rural saloon *nii* is still the uncontested choice.

Thus there are social situations where the use of *nii* and *niir* is considered very appropriate by both the addressee and the addressed and especially in the rural society this hierarchical usage is most welcome. Otherwise it is considered as humiliating or making fun of the addressed. For instance if a master uses *niimkaḷ* to his servant he would consider it as if the master is making fun of him or is sarcastic in his expression. On the other hand the usage of *nii* and *niir* can

also be offensive in certain social situations. For instance, if a student uses *nii* or *niir* to a teacher it would be very offensive and sometimes provocative. When a person is angry or provoked he uses *nii* or *niir* to his superior.

In early Tamil society pronominal address was mostly reciprocal, an individual gave and received the same pronoun, namely *nii*. It was free from any kind of social stigma. This is evident from the fact that *nii* alone was used in singular. It was used to address the king, god as well as an ordinary man. Their social position did not matter for the choice of pronouns. On the other hand, the plural forms were several. They may be chronologically arranged as follows : *niim*, *nii-ir*, *niivir*, *niir*, *niiyirkaḷ*, *niivirkaḷ*, *niirkaḷ* and *niimkaḷ*. Among these *nii-ir* and *niiyir* were the earliest usages. *niir* came into usage during the post *Caṅkam* period. *niimkaḷ* came into usage around the 6th century A.D. *niim*, *nii-ir*, *niiyir*, *niivir* and *niirkaḷ* have today fallen out of use inspite of the efforts in the recent past of some scholars like V.K.Suryanarayana Sastri to bring back some of them into current usage (Vayyapuripillai 1956 : 29-46). Today *niimkaḷ* has come to stay as the only plural pronoun of address. *niir* has become specialized both in modern writing and speech as a singular form but with the addition of a certain social connotation - indicating medial respect.

A shift took place in the socio-semantic usage of the second person plural pronouns of address. At a stage plural forms were also used to refer to a single individual in order to show additional respect. This has been noted in the earliest extant grammatical work in Tamil, namely *Tolkaappiyam* (sutra - 510). Probably this came into vogue during a time when social attitudes changed towards a certain class of people. A king, a teacher, a religious dignitary or a poet was probably addressed with the plural pronoun. In the earliest Tamil epic, namely *Cilappatikaaram*, generally assigned to the 2nd century A.D. (Meenakshisundaran, 1965 : 42) we are able to note the different usages of certain pronouns of address as revealing the different social attitudes towards people belonging to different social classes. (The characters in *Cilappatikaaram* use different pronouns of address according to varying social relationships.) In Tamil, of all the plural

pronouns of address it was probably *niir* that gained first a singular honorific sense.

Today it is possible to describe the social hierarchy in our society on the basis of the use of pronouns of address. The Jaffna Tamil society may be roughly divided into three groups: one group deserving the use of *nii* alone; another group the use of *niir* and the third group *niimkaḷ* - from the point of a high-caste, educated and aged person. In this division some overlappings are likely. All the Tamil speakers in Jaffna use *nii* at one time or another. There are also Tamils who never use or sparingly use *niir* or *niimkaḷ*. A group of people called Harijans, especially the older generation among them, use only *nii*. Whenever they speak among themselves they use only *nii* irrespective of age, wealth and other factors. As there is no sense of social superiority or inferiority among themselves no one among themselves expects another to use *niir* or *niimkaḷ*. Thus the social significance of the pronouns of address which is dominant in other social groups is *nii* for the Harijans. But the Harijan caste members are aware of the existence of the pronouns *niir* and *niimkaḷ*. When they address members of the higher castes they usually use the singular pronoun *nii* plus various other address forms such as *taṅṅikay* or *nainaar* (for male) and *uṭaycci* or *naacciyaar* (for female) to indicate their respect to the addressed.

In a village situation the group that uses *niimkaḷ* reciprocally is indeed very small. The group that receives *nii* is the largest and the group that receives *niir* is the intermediary. This situation differs in an urban area for its out-look and the social setting are entirely different. The use of *niimkaḷ* is very dominant in the urban society. Next comes *niir*. Very few people receive *nii* in an urban society - usually only servants and menial workers.

Apart from these three pronouns of address, *naam* a first person inclusive plural pronoun and *taamkaḷ*, a third person reflexive plural pronoun, are also used by members of certain social groups to address people who enjoy a higher social rank, usually on the scale of high-low caste in the rural society. *naam* indicates very high respect for the addressed. For

instance a member of the Pariah caste (funeral drummer) use *naam* to a *Veeḷaala* (agriculturist). Sometimes an uneducated rural *Veeḷaala* uses it to a Brahmin priest. In an urban society where the out-look is rather cosmopolitan, *naam* and *taamkaḷ* are not used in ordinary conversations among various social groups. But one may hear *taamkaḷ* being used in platform speeches to refer to a person of high standing, say as for instance a great scholar, a religious dignitary, a great social worker or a statesman. In Indian spoken Tamil *naam* is used by all frequently as a first person inclusive plural form but never as in Jaffna. It is interesting to note here that *naam* denotes second person singular honorific in one of Saint Tirunaavukkaracar's hymns (Singaravelan, 1971 ; 349 - 54).

To start with *naam* was a first person (inclusive ?) plural form. The choice of this form by certain groups to address the higher probably reveals a social relation - a sense of surrendering themselves to their masters or lords, may be inferred. With the progress of education and the social reforms the usage of *naam* is now fast disappearing.

There is also a tendency in certain groups of the Tamil society in Jaffna to avoid the use of pronouns of address at all while speaking to their superiors, especially caste-wise. These groups use only *nii* among themselves. Probably these groups feel that avoiding pronouns itself is a mark of high respect for the addressed. Instead of pronouns, certain kinship terms or other terms of address like *ayyaa* 'sir', 'master', *ammaa* 'madam' are used depending on the status of the addressed. In such cases the concord in the finite verb will be usually in the neuter gender. For example, *tampi emkay pookutu* literally 'younger brother - where going', *ayyaakku naan taaren* 'to sir - I - give', instead of a second person pronoun and its appropriate verb correlate : *nii emkay pooraay*, *niir emkay pooriir*, *niimkaḷ emkay pooriimkaḷ/pooriyaḷ* 'where are you going?'

There are two parallel but different social connotations for the use of verbs inflected to neuter with human nouns as subject. In some social groups usually with lower rank, the use of finite verb in neuter with human - subject concord, while

addressing the higher rank is considered, perhaps by both, as indicating respect. But on the other hand, its use among the members of the higher status group or to a person whose social status cannot be identified is considered as indicating only medial respect.

The Tamil speaking Muslim community uses only two pronouns : *nii* and *niimkaḷ*. Seldom they use *niir*. This parallels the situation in the mainland (Indian) dialect of Tamil. Relatively speaking Muslims have a restricted usage of *nii*. It is very seldom that a Muslim uses *nii* to a person who is very much older than the addressee. Perhaps age is an important factor in deciding the use of *nii* or *niimkaḷ* in familiar situations. But in the Tamil society, a Hindu or a Christian, as said earlier, uses *nii* to an elderly person also if his caste and social status are low. But a Muslim will not usually use *nii* even to a beggar if he is very much older than he. It is also noteworthy that among the Muslim adults the mutual use of *niimkaḷ* is very dominant both in rural and urban society. This is probably because of their religion wherein the concepts of equality and brotherhood are emphasized. Christianity too does not accommodate caste-differences. But the Christian society is still open to the influence of Hindu society and not segregated as the Muslim society.

Hindu Tamils and Muslims use *nii* in prayers to their gods. Christian Tamils an exception by using *niir* to their god. No one uses *niimkaḷ*.

The use of *nii* is acceptable to all in poetry. It is perhaps used in poetry as a colourless social pronoun and perhaps this is a trait of its old usage.

The verb - correlates of the pronouns of address in Jaffna Tamil are illustrated below with the verb form *cey`do`¹²*.

Pronouns	Imperative	Future	Present	Past
<i>nii</i>	<i>cey</i>	<i>cey-v-aay</i>	<i>cey-y-ir-aay</i>	<i>cey-t-aay</i>
<i>niir</i>	<i>cey-y-um</i>	<i>cey-v-iir</i>	<i>cey-y-ir-iir</i>	<i>cey-t-iir</i>
<i>niimkaḷ</i>	<i>cey-y-umkoo/</i> <i>cey-y-umkaḷ</i>	<i>cey-v-iyal/</i> <i>cey-v-iimkaḷ</i>	<i>cey-y-ir-iyal/</i> <i>cey-y-ir-iimkaḷ</i>	<i>cey-t-iyal/</i> <i>cey-t-iimkaḷ</i>
<i>naam</i>	<i>cey-y-a</i>	<i>cey-y-um</i>	<i>cey-y-utu</i>	<i>cey-t-utu</i>

II

Needless to say, it is extremely hard to formulate any simple set of rules governing the behaviour of the addressee-pronouns in Sinhalese. Numerous factors - social and psychological - contribute to the selection as well as the replacement of a given pronominal form in a specifiable talking - context. An attempt is made in this section to outline very briefly, the structure of the addressee-pronouns as well as their socio - semantic correlates. As there is a considerable regional variation in the usage of these pronouns, only their realization in a single focal - area (viz. Colombo and its northern suburbs) has been taken up for discussion. This is further restricted to the informal colloquial of Sinhalese Buddhists.

The fundamental cleavage of the Sinhalese Buddhist society signalled by the specific selection of the addressee-pronoun is that between the clergy and the laity. A layman confronts a Buddhist monk primarily in the following situations : (1) donor vs. priest, (2) listener vs. preacher and (3) disciple vs. preceptor. Of these, the first two situations are asymmetrical in that the monk invariably functions as the priest or the preacher, there being no possibility for the exchange of roles; whereas the last can be reciprocal, the monk functioning either as the preceptor or the disciple, or the layman, as the case may be. The last two situations, however, come under formal talk and is therefore not discussed herein.

Customarily, a layman uses the pronoun *obəvahanse* (which is *obə`you` + vahanse`respectful`*) or *tamunnaanse* both meaning *`you - respectful`*, when addressing a monk. Of these two forms, *tamunnaanse* is one degree low in the scale of respect, *obəvahanse* according to the highest degree of conceivable respect.

When monks talk among themselves, the following factors broadly govern the selection of the addressee pronoun:

1. whether higher - ordained or novice (i.e. whether upasampanna or saamaṇera),
2. if higher - ordained, whether elder, equal or junior.

Cutting across this is the teacher - pupil succession (guru - goola sambandhataa). A novice, no matter what his age is or how many years he has spent ordained, by the monastic rules applicable to the order of monks, he is not qualified to ordain another as a pupil. A novice occupies the lowest rank in the scale of monastic respect, and between two novices one who is senior in ordination qualifies himself for more respect than one that is junior in ordination. If both monks are higher-ordained and equal and if both qualify themselves to be elders³, they would usually address each other as stāvīrēye (literally meaning 'elder'). The form aayusmatun is used by a senior addressing a junior or when two juniors address each other. A junior or novice will always address a senior by the term haamdururuvēnee (literally meaning 'monk'), and in all these situations the implied pronoun is obēvahanse. A novice or a pupil is always addressed as unnaanse.

The addressee pronominal system used by the laity when speaking among themselves is broadly classifiable into two related structural sets as:

- I. (oyaa, tamuse, umbā, too)
- II. (bañ, bolē)

Of these set II is defective in that, its members occur exclusively as vocative forms without inflecting for any other case form. Contrastively members of set I enter into the full paradigm⁴. The selection of a specific addressee - pronoun in a given speaking - situation depends on several factors, such as age-group, sex, social status, external appearance and personality etc. of the addressee. Of course, it is quite customary to delete the addressee - pronoun in connected discourse, as well as in situations where the addressee is completely strange to the speaker. However in all such

contexts, the imperative - verb concord would tell us what the implied pronominal reference is.

For people belonging to the age-group, say, below 50, oyaa is the most polite pronominal form of address. It is neutral as to sex in that it can be used by male to male/female and by female to male/female. Generally for people, say above 50, oyaa is a pronoun of feminine address only, and is as such seldom used by males when talking among themselves. With them tamuse is the polite form of address when talking to males, whereas with those for whom oyaa is the polite form, tamuse conveys a slight impolite connotation. tamuse, however, is not normally used in addressing females. Those with whom tamuse is the polite form, use umbē as a neutral addressee-pronoun with reference to both males and females, but those for whom oyaa is the polite form consider umbē as an impolite form of address. However, they might use umbē in addressing their children and minor employees, and the form is non-reciprocal. In rural areas, however, umbē is used reciprocally between parents and children, siblings and husband and wife. too is the most impolite pronominal - form of address. In very backward areas, however, parents might use too form in addressing children and it is non-reciprocal. Generally speaking too is the form one frequently hears in moods of anger and quarrelling.

bañ and bolē are the vocative correlates of umbē and too respectively. These rarely occur in absolute - sentence - initial position. All the pronoun forms given above except too, bolē and bañ form their plural by adding -la. Thus oyaala, tamusela, umbēla etc., too and bolē have topi and bolav respectively in the plural. bañ usually does not appear in a plural form even in plural contexts. However, in certain stray situations one might hear the form balla (bañ+la) as the formal plural of bañ.

In certain situations, the otherwise impolite pronominal form umbē/bañ and too/bolē are used to express deep affection. This is, however, restricted to talk between very close friends, lovers, husband and wife, parents and children and siblings.

Basically the imperative verb - concord with the aforesaid pronouns is taken up here. There are four imperative markers

- nḍə ∞ - nəva ∞ pañ ∞ (piyə ~ φ). Of these -nḍə agrees with the pronouns obəvahanse/tamunnaanse and oyaa. -nḍə has two major regional - variations - nnə (South) and -nṭə (up country). Of all the three alternants - nnə is considered to be the more standard type and the most polite form. This is confirmed by the fact that both - nḍə and nṭə users switch on to the -nnə form in formal situations. -nəva agrees with tamuse, pañ with umbə and piyə ~ φ with too. This is illustrated below with the verb base kərə `do'.

obəvahanse	kərandə	`you (monk-respectful) do'
tamunnaanse		
oyaa	kərandə	`you do'
tamuse	kərenəva	`you do'
umbə	kərapañ	`you do'
too	kərəpiyə/ kərə	`you do'

The plurals of these imperative forms except - piyə ~ φ is formed by adding -la. Thus -nḍəla, -nəvala, -palla (pañ + la). - piyə ~ φ add -v yielding the forms - piyav and -v.

Note that the clergy vs. laity distinction brought out in the specific selection of the addressee - pronoun is neutralized at the level of imperative verb - concord.

When one is not sure of the exact degree of respect to be accorded to the addressee, one might avoid the usage of the aforesaid imperative verbal forms as they are positive - evaluative categories, and instead resort to any of the following verbal categories which are extendable to imply that one is 'non - committed' :

- (a) -mu form, which is otherwise the I Person plural hortative;
- (b) infinitive plus - ooaə construction, which otherwise yields the sense 'must' do (the action implied by the infinitive);

- (c) past conditional plus hoday construction, which otherwise means good if one were to do (the action implied by the conditional form); and
- (d) the present - interrogative form (i.e. -nəva + də?).

In all these usages no overt pronominal form is used, since its usage would invariably locate the person in a positive rank in the scale of politeness/respect. To illustrate,

mee vədə kərəmu

this work (let us do) → do this work (you).
 " " kəranne oonə
 (do must) " "
 " " keruvot hoday.
 (if one were to do good) → "
 " " kərənevədə?
 (will you do?) → " "

In such contexts, some people may optionally use tamun as a non-committal addressee - pronominal form. Thus,

tamuñ mee vədə kərəmu - 'you do this work' etc.

Connected with the ranking of addressee - pronominal forms are the words expressive of consent in answer to yes/no questions. There are three such forms. ehey, ehemay and ov. Of these ehey is used by the laity when talking with monks, and by monks when talking with superiors. ehemay is the form used by the laity when speaking with higher officials and dignitaries, and by students to teachers etc. The form that is otherwise used by the laity is ov. However in current speech ov seems to be getting extended also into contexts where ehemay is used. It is worth noting that the selection of the 'consent - words' corroborates the major classification of the Sinhalese Buddhist society into clergy vs. laity as signalled by the addressee - pronominal selection.

The classification of the lay-society signalled by the pronominal selection is primarily along the politeness - scale. This yields three major groups ; the oyaa - group, the tamuse - group and the umbə - group. The pronoun too is, however, very rarely used in normal conversation (even when speaking to inferiors such as young servant boys/girls).

From the addressee's view-point, of course, *oyaa* is the form which is most preferred irrespective of social status or age, and it is especially so with the polite imperative form *ndə*. In day-to-day colloquial discourse, the specific selection of the lay-addressee - pronominal forms seems to be more psychologically conditioned, although it may presuppose a type of implicit social - ranking.

III

From the above study, the following points of contrast between the Tamil and Sinhalese address - pronominal systems come to light.

The fundamental distinction of the Sinhalese Buddhist society brought to relief by the behaviour of the addressee-pronouns is that between the clergy and the laity which fact is totally irrelevant for the Tamil society as reflected in the behaviour of the corresponding Tamil pronouns. The Sinhalese lay-society is classifiable into three groups : *oyaa* - group, *tamuse* group and the *umbə*- group depending on the selection of the addressee - pronouns. Similarly the Tamil society presents a three way stratification : *niimkaḷ* - group, *niir* - group and the *nii* - group, based on the selection of the addressee - pronominal counterpart in Tamil. The *naam* - group has become very marginal in modern Tamil society. However the factors on which this type of classification is based in the two societies are completely different. The governing factor in the Tamil society being social, primarily caste and social - rank based, and as such the choice of the appropriate pronoun being already made for the speaker; whereas the selection of an addressee - pronoun in Sinhalese depends more on the attitude of the speaker towards the addressee and seems to be more a psychological fact than a socially pre-conditioned fact. Although there is so to say a semifunctional caste system underlying the Sinhalese society it is seldom realized at the level of speech; and therefore, unlike in the Tamil society, caste and social - rank distinction never function as a determiner of the addressee pronoun - selection in Sinhalese. What is crucial for the Sinhalese society is the ranking of a person along a politeness (respect) scale,

whereas in Tamil it is a socio - economic scale. In Tamil, the ranking of a person is rather rigid as revealed by the specified linguistic exponents, whereas in Sinhalese it is more flexible. In the Sinhalese society age can be considered as one of the constant factors conditioning the selection of an appropriate pronominal along the politeness scale, whereas in the Tamil society other factors such as social rank and caste seem to be dominant.

From the addressee's view - point, irrespective of age or social status, always the *oyaa*-form (plus its imperative verb correlates) is the expected form in Sinhalese ; whereas in Tamil, to use an honorific/respectful pronoun when addressing as inferior (caste-wise/socio-economic - wise), seems to be sarcastic or even insulting.

It is worth noting that the consent - words corroborating the social hierarchy signalled by the addressee pronouns in Sinhalese are strikingly absent in Tamil.

Underlying the organization of the Sinhalese society, there seems to be the strictly Buddhistic - view according to which the relevant classification of the society is into clergy vs. laity ; whereas in Tamil society we find the strictly Hindu outlook where caste distinction is an invariable concomitant. True that there is a somewhat parallel caste - distinction among the Sinhalese Buddhists, which aspect as pointed out earlier is never indisputably realized at the speech level.

The extension of the otherwise impolite pronoun *nii* in Tamil in addressing 'god', offers yet another striking point of contrast to the situation maintained in Sinhalese. *nii* can translate into Sinhalese either as *umbə* or *too*, but in Sinhalese none of these forms are ever used in addressing gods.

NOTES

1. There are no Muslims whose mother tongue is Sinhalese. Very recently, however, some Muslims have chosen Sinhalese as the medium of education for their children.

2. -y- can be explained by a familiar morphophonemic rule in Tamil.
3. To qualify as an elder, a higher ordained monk is expected to have spent minimally ten retreats and it is only then that he is considered qualified by monastic - law to ordain a person as his pupil.
4. The animate pronominal paradigm consists of a five-way case into a two-way number system as follows : direct, accusative, genitive and instrumental into singular vs plural.

REFERENCES

- Meenakshisundaran, T.P., 1965. A History of Tamil Literature, Annamalai University.
- Roger Brown and Albert Gilman, 1972. The Pronouns of Power and Solidarity, (Ed.) Joshua A. Fishman, Readings in the Sociology of Language, The Hague.
- Singaravelan, C., 1971. Saint Appar's Contribution to Tamil Grammar, Proceedings of the IInd International Conference Seminer of Tamil Studies, Vol. I., Madras.
- Suseendirajah, S., 1970. Reflections of Certain Social Differences in Jaffna Tamil, Anthropological Linguistics, Vol.12, Indiana University.
- Tolkaappiyam, 1953. (Ed.) The South India Saiva Siddhanta Works Publishing Society, Madras.
- Vayyapuripillai, S., 1956. Cor_kalin Caritam, Madras.

RELIGIOUSNESS IN THE SAIVA VILLAGE

The purpose of this brief paper is to share some observations about Saiva beliefs and practices today in Saiva villages primarily in the Jaffna area of the Northern Province of Sri Lanka.

Among the several sects within the Hindu tradition, the sect that is dominantly followed and practised in Sri Lanka is Saivism. Other Hindu sects are notably absent in Sri Lanka. This, among other factors geographical, historical and social has made Sri Lanka Saivism different from that practised in Tamil Nadu in India. Saivites in India and Sri Lanka differ primarily in their attitude toward Vaishnavism. Saivism and Vaishnavism in India are to a great extent contrasting systems whereas in Sri Lanka the worship of Vishnu is complementary to Saivism. There are not Vaisnavites in Sri Lanka but there are a few temples for Vishnu. Saivites in Sri Lanka venerate Chidambaram, where the presiding deity is Siva, Lord Nadarajah, and Srirangam and Tiruppati, where Vishnu is the presiding deity.

Religious practices in Saiva villages have in the course of time changed and they continue to change. But some of the more basic and fundamental practices appear to have endured. Progress in general education, the impact of science on human living and thinking, contact with the cultures of other religious communities, radical social, political and economic changes and new thinking based on all these factors have effected some change in the traditional Hindu practices at various levels. In other words, there has been some relinquishing of religious practices, at one time deemed to be sacred, because of an interpretation of what is called rational thinking. However, for

village Hindus the religious practices are fundamentally based on an enduring tradition and therefore one does not come across the emergence of any new practices worthy of primary consideration.

It may be pointed out at the outset that villagers do not generally have an understanding of the traditional philosophy and dogmas of the Hindu religion. Hindu villagers in Sri Lanka may not even be aware of the presence of various sects in the Hindu tradition. Until very recent times they never had an opportunity to receive formal instructions in the doctrines of the numerous strands of Hindu thought and they tended to confine themselves to their traditional occupations. Two or three decades ago even a graduate who had studied a few subjects would have remained no better informed than an average villager as far as religious heritage was concerned. Until recently people did not bother to acquire a knowledge of their religious tradition through formal study. Perhaps the Hindu mode of imbibing the religious heritage is different from others. There has been a unique tradition of engendering religiousness and transmitting religious consciousness among Hindus for centuries. Though today formal instruction in schools is a necessity, that same very old method is still followed, but now with the aid of printed books.

So one might ask at this point, how, generally speaking, do Hindus (Saivites) develop insight into their religious heritage? The core or essence of their faith and religious belief is never presented to them directly as formulas or in sutras. To attempt to do this might be too much of an overdose! Several old stories considered sacred are related; biographies of Saints and divine men and women are told; the lives of the avataaraas are depicted; historical incidents rooted in the tradition are narrated; ceremonies and rituals are performed and witnessed in temples and in homes; songs and devotional hymns are sung; dramas are acted and children are thereby encouraged to discern ideals. All these activities might appear on the surface to be of little significance, but some people, having heard and witnessed them at a relatively young age, have come to internalize their religious significance and

have found them to yield profound meaning in the course of life.

One is often reminded of these stories when one grows up and has various new kinds of experience in life. At such points one is perhaps able to realize the religious and truthful significance of these stories. For example, one learns the story of Brahmaa and Vishnu attempting to explore, to find the feet and crown of Lord Siva. One is told that Brahmaa signifies knowledge and Vishnu signifies wealth; both failed in their attempt and Lord Siva was beyond their reach. At an early age, the child is enabled to correlate Siva, Brahmaa and Vishnu with three recognizable human forms in a drama or a play. It is a fine story from the point of view of the child. It is only at a later age that the mature person realizes through his own experience that God cannot be reached through knowledge or wealth. And numerous are similar examples.

In spite of such an apparently unorganized knowledge of his religious tradition, the villager practices Saiva rituals and internalizes Saiva ways of life and thinking through various means in which local tradition and one's own religious inheritance during one's cycle of births play an important role. No doubt the villager is religious; he firmly believes in his tradition and has faith in God. He believes that God is everywhere and in everything. In other words, he is constantly aware of the presence of God. At some moments in his life he gets a keen inner desire to feel God. He also knows that the talent is within him. He longs at times to have loving fellowship with Him. There are several contexts in which he associates himself and his activities closely with God.

Thus a villager's life is very much bound with religion. Faith functions in all his activities and movements. The successes and failures of his life are the act of God - so he believes.

There is today a disparity between the religious life of urban dwellers and villagers in Sri Lanka. One seldom finds the religious attitude of the villagers present among urban dwellers. This disparity arises from a number of causes, the

most prominent of which is the preoccupation of the villagers with agriculture which depends very much upon nature. This dependence upon nature gives an added importance to the natural forces in the life of man, who consequently participates in a variety of religious activities, offerings and prayers designed either to pacify or please the deified powers which play such an important role in his life. Thus, in a village, life is spent in the lap of nature, in sharp contrast with life in cities where the influence of the seasons and nature upon the lives of the inhabitants is of an entirely different quality.

Such circumstances and the general contingency of life induce the villager to think of God as many times as there are indications of failures and disasters. He works hard to thwart such indications, but in moments when his capacity fails he surrenders to God saying 'you are everything' (ellaam nii taan) and perhaps he attains peace of mind. Because of such exigencies in life he tends to develop a close association with God as manifested in one of the village temples. He becomes very attached to a particular deity and develops love for that deity, but always with a sense of fear. This kind of mental fear-with-love is commonly referred to in Tamil as *paya patti* (*bhaya bhakti*). He speaks out desperately, of course, in his silent prayers, to God; if he were an ardent devotee of that deity he would argue with Him and take liberty to question Him as to why he should face sufferings - 'Is it due to my past birth? I have served you and continue to serve; are there no remedial measures? Why are you silent? Why do you remain with your eyes closed? Open them and see my sufferings!' He hopes to discern divine responses in his dreams and through certain other familiar means. He believes that God will communicate to him at least through one of his most ardent devotees at *puujaa*. There are devotees in villages who relinquish their customary circumspect behaviour during *puujaas*. They move into a divine mood and pleasure, a state of mind commonly referred to as *aaveecam* in Tamil, and begin to dance. Sometimes they announce important predictions and, on occasion, they relate their previous birth. This kind of dance is usually referred to in spoken Tamil as 'the dance one does, being kindled with divine spirit' (*uru patti aaTuRatu*). No doubt there is in this a kind of communion.

The Saiva villager believes that God comes in the form of a human being to help and to save people. Just as Lord Siva came in the form of a cooly to help an old lady to build bunds on a river bank, so He could appear again and the devotee, in the depths of his heart, continues to expect a divine response.

As a last resort, a Saiva villager goes to the temple of the deity whom he worships and does a kind of *satyagraha*. He says, 'Oh God, unless you do this or grant this, I am not going to move out of this temple'. He remains in the temple, focusing his faith more and more on Him. This action is commonly called *kooyililai paLi kiTakkiRatu*. Even when a villager suffers from an incurable disease he may resort to this religious activity, which amounts to putting the entire blame on God for one's suffering. If one goes to *Celva Canniti*, a temple in Jaffna, one could observe devotees performing this action, which, significantly, also amounts to throwing oneself totally into the hands of God.

There are also times when a devotee becomes impolite with God, and speaks of a particular deity as deaf, blind, or a stone; expressions such as 'blind deity' (*kuruTTut teyvam*), 'deaf Ganesha' (*cekiTTup pillaiyaar*), etc., are not uncommon. There are also times when a devotee, as an expression of a dramatic personal relationship curses (*tiTTu*) the God for being indifferent. He even gives up his faith in that deity for a moment. But again, being helpless, like a child, he clings to Him. All these expressions of religiousness are evident in the day-to-day life of the Saiva villager.

Another factor revealing the close association of one with God can be seen in the choice of a pronoun to address and to refer to Him. In Tamil, certain pronouns in the second and third person, such as *nii*, *avan*, and *aval* are considered very impolite. People avoid using these pronouns in their day-to-day communication with persons who are not close to them. In a wider context, these pronouns indicate contempt, disrespect and disregard and are provocative. On the other hand, the use of these pronouns also indicates familiarity in some restricted contexts. Children in villages usually use *nii* when speaking with parents and even when they are taught to use the polite

forms they switch to *nii* when they are overly pleased by an affectionate act of their parents. Villagers always address God with *nii*, and in the third person they refer to him with *avan*. They speak of *avan* 'ceyal' 'His action', or *avan aruḷ*, 'His Grace'.

In all these expressions one sees the family relation of parent and children also existing between God and His devotees. For a Saivite, his father and mother are the first known God. He learns this in his infancy, 'mother and father are the first known God' (*annaĩyum pitaavum munnaṚi teyvam*); and then learns 'it is very good to worship in the temple' (*aalayam toLuvatu caalavum nanRu*). These lines are from an ethical literary work, *KonRaiveentan*, a book intended for introducing the Tamil alphabet indirectly in the traditional type of learning. This was written by a poetess called *Avvaiyaar*, a name which now represents an ideal human mother.

In times of suffering and danger, villagers address a male deity as 'Oh Father, God' (*appuu KaTavulee*), or 'Oh Father, Master' (*appuu cuvaamii*), and a female deity as 'Mama, Mother' (*ammaa taayee*), or 'Mother' (*aaccii*). Thus one looks upon God as a mother or a father, but more as a mother. The mother's love for children in our society knows no limit and perhaps needs no explanation. People often say 'the mind that begot the child is mad (after the child)' (*petta manam pittu*).

In all these respects, Hindu villagers are only following a long tradition and the path of Saiva saints and other great religious persons. In the *Tiruvaacakam*, composed by the Saint *MaaNikkavaacakar*, in the ninth century A.D., one can see similar relationships. *MaaNikkavaacakar* addresses God, 'Oh Father and Mother' (*ammaiyee appaa*). For him, God is more than a father or a mother. It might be difficult for us even to comprehend the mental state of *MaaNikkavaacakar* without attaining the maturity (*pakkuvam*) of his mind. *MaaNikkavaacakar* sang, 'You pity me a sinner more than the mother who constantly thinks of her child and feeds the child with her milk (*paal ninaintu uuTTum taayinum caalap parintu*

nii paaviyeenukku). Another Saint *Tirunaavukkaracar*, of the seventh century, sang, 'You are (my) father, you are (my) mother, you are (my) elder, you are (my) uncle and aunt, you are (my) wife...' (*appan nii, ammai nii, ayanum nii, anpuTaiya maamanum maamiyum nii, oppuTaiya maatarum nii...*). Saiva villagers in Sri Lanka constantly sing these refrains.

In this context, one is reminded of *Subramaniya Bharathi*, a poet of this century, treating *Kannan* (Lord *Krishna*) as his guru, lover, comrade and servant. One sees that the poet has established 'all kinds of relation' (*sarva vida bandu*) with Him. The poet goes further; he establishes relation with a crow and other birds, and even with the sea and mountains. Everything is God.

The action of *kooyililai paLi kiTakkiRatu*, mentioned earlier, is not something new. Similar action is endorsed in the Tamil epic *Cilappatikaaram* of the third century A.D., where Canto 9 speaks of a lady as *paaTu kiTantaalai*. This lady wanted a deity to revive a child who died while being fed with milk. Even the practice of cursing God is in the tradition. *Tiruvalluvar*, the author of a famous literary work, *TirukkuṚal* (2nd century A.D) said, 'If God has made some to beg and live, let Him also wander like them and perish' (*irantum uyir vaaLtal veeNTin parantu keTuka ulaku iyarRiyaan*).

The Saiva villager usually has a dynamic sense of relationship with God. At times he feels that God, like his parents, will look after him, but at other times he sets aside this conviction and earnestly seeks God's favour. This dynamic sense of relationship with God is not unlike the more formally structured *maarga* notions of *Vaishnavism* : *maarjaara maarga*, the way God comes to the soul, and *kapi maarga*, the way the soul clings to God.

Generally, almost every one in a village becomes more and more religious when they pass their fiftieth birthday. One intuitively gets a greater sense of the presence of God and becomes more God conscious than before. The fear of death and anxiety about life after death might gradually urge one indirectly to turn to God and to seek to do good. Almost every

one feels the urge to serve God and, if possible, to serve the village too. So one comes forward to serve the village temple and the village at large, to continue to build that rest of one's life on the basis of this new urge. Each Hindu village in Sri Lanka will have its own stories about a few who changed their ways of life radically due to a new religious urge, conceivably in the course of one night, for the betterment of human kind. There was a case of a person who was very talented and well educated but because of his addiction to alcohol he lost his functional capacities and the utilization of his talents, losing in the process the respect of the public. Much against the advice of his dear mother, father, wife, brothers, sisters, his close friends, doctors and other prominent and influential persons who felt that his talents were being wasted, he remained continually drunk. He became jobless and was mentally frustrated. He never appeared to be religious. His mother, an elderly pious lady, on the other hand, was very religious and frequently prayed quietly to a particular deity in her village for the betterment of her son's life. In his hallucinations, it is said, he was quarrelling aloud with the deity, whom his mother worshipped almost day and night, for not allowing him to sleep. He was treated medically for his hallucinations and insomnia but not for alcoholism. When he no longer had hallucinations and was cured of insomnia, he said that the deity, one belonging to the minor pantheon of Hindu Gods, wanted him to organize the renovation of the temple and that he would do it and abstain from alcohol forever. Miraculously, it seems, he has become free from alcohol, he is well and at ease, and he does the things expected of a religious person. Villagers comment that his mother's prayers had been answered by the village deity. People now speak often of the Grace of that deity and have come forward to take part in the temple renovation activities.

Formal worship occupies a significant place in Saiva village life. Villagers worship primarily as an expression of their faith in God and of their love of their family with a deep concern for a better life for their family in this present existence. One imbibes the necessity for worship even while a young child. Mothers often tell the child to worship a deity at home. The child is taught to place both palms together in front

of a picture of deity and the mother says, 'Oh God, foster (me)' (ampaanee vaḷattu viTu). Mothers do this frequently. As the child grows older, it attempts to repeat what mother says and gradually begins to say it on its own. Then this practice becomes a habit and a form of play for the child to repeat it often. As life continues and the child becomes a mature person the practice becomes more profound and meaningful.

Mothers take the child to the temple for the first time, usually on the thirty-first day of its birth, on which day the birth pollution is also removed by the priest at home. Thereafter, regular puujaas (weekly or monthly) are usually made in the name of the growing child and mothers continue to take the child to the temple whenever they go. The child develops a liking for the temple. The temple 'vehicle' (vaakanam), decorations if any, flowers, plants, sounds of bells, light in oil lamps of various designs, fragrant holy ash and sandal paste, sweet holy water, sweet meats like ponkal and mootakam offered at the end of the puujaa are attractions for children. No one seriously compels children to go to the temple and to worship. Children imitate their elders at home and at the temple. Worship is fun for them.

Usually Saivites have an image of a deity or a picture of a deity at home for worship. Worshipping a deity by utilizing such representation is the simplest form of worship one does at home. The person who worships must be clean in his body and mind. A bath cleans one's body and refreshes one's mind. One washes one's mouth also as many times as one worships. One begins one's worship physically refreshed and symbolically purified in body, mind and speech. The place of worship, too, must be very clean, free from various kinds of pollution, called tuTakku in Tamil. Not all people take pains to maintain the required standard for worship at home.

After the bath in the morning and before worship, one smears holy ash on one's forehead. Saints have sung about the significance of holy ash, believed by villagers to have symbolic power. With the holy ash on one's forehead one prays to the deity of one's choice. Usually the eyes are closed and the palms are held together while one is praying, either standing or

sitting. This form of worship is done twice or at least once a day. It precedes breakfast and/or dinner. When the bell of the village temple is heard, one invokes the name of the deity of the temple either aloud or silently wherever one is in the village. Formal prayers are also offered, usually to Lord Ganesha, when one starts a new venture at home, in the garden, or at the place of work.

The temple is considered the most proper place for worship, such worship being held to be more effective and rewarding. People take great efforts to keep these temple areas clean, refraining from entering while they are under pollution, as the case might be of a woman during her menstrual period, who will neither dare to enter the temple nor even touch the things meant for puujaa there. It is a sin to disturb the sanctity of the temple.

Usually worship in a temple is made during puujaa times. Puujaa's are usually made twice a day, in the morning and in the evening. Every village has its own temple erected mainly for a particular deity, and in most cases for Siva, Ganesh, Muruga, Vayiravar and Kaali. People believe in the traditional saying, 'Do not live in a village, where there is no temple (kooyil illaata uuril kuTiyiraatee). When, in a village, there are several temples for different deities, one of them tends to become dearer to the hearts of the people because of the 'Grace' (arul) showered by the deity of that particular temple. Such an orientation to the temple is built into the hearts of the people through the test of time. Some temples become well known for the arul and people flock to such temples from other villages too.

Participation in various temple activities whole heartedly is also considered a form of worship; both men and women consider it a sacred duty to serve the temple and to maintain it properly. Maintaining the cleanliness of the temple, meeting the daily needs of the temple puujaa by providing flowers, milk, coconut, oil, rice, etc., supplying the bells, lamps, etc., conducting annual festivals, temple renovations and expansion are all forms of service. Some forms of service are done individually and others, collectively. When

villagers do a service they try their best to do it whole-heartedly; 'one should do it whole-heartedly' (muLu manatooTu ceyya veeNum) is often said. They are aware that half-hearted action is not fitting for God. There are, of course, a few villagers who show no faith in God and who never take part in religious activities, remarking 'For us there is no God, there is no temple.' But the attitude apparent in their comments suggests a regret for not having a state of mind necessary for worship. A widely held belief is that one, even to worship God, needs His Grace; as Saint MaaNikkavaacakar said, 'having worshipped Him through His Grace' (avan arulaal avan taal vaNanki).

With feet, hands and mouth washed, one enters a temple with faith at the time of the puujaa, and really feels as if one is entering a new world where there is peace and calmness. As one enters the temple, one raises both hands onto the head, seeking the God's saving Grace. The neatness of the temple, the fragrance and smoke coming from camphor, the flowers, the sounds of conch, drum and naataswaram, the tunes of the devotional songs, the cry of 'arookaraa' on the part of the devotees, and one's accumulated inner feelings for God elevate the spirit of a person at least for a moment. Worshippers cannot long resist drops of tears falling gradually. The feeling of self is brought low.

Prayers are also sometimes accompanied by vows. Vows are often made in advance to achieve certain objectives, great or small, depending on the need of an individual. A farmer makes a vow to give an amount of milk to the temple provided his cow yields a certain expected quantity, or for an oil lamp, provided his daughter gets married. People often say, 'God will not forsake us' (kaTavuḷ kai viTaar). Vows are promptly fulfilled on achieving the objectives. Slackening in fulfilling the vow is not only a sin but also will be courting the wrath of the deity. Having made a vow a person perhaps gets the necessary motivation to act confidently towards achieving something.

Fasting is also common as a religious practice. There are a number of occasions when one fasts, and purposes for which one fasts. Self purification is one purpose; others are to

remove the evil effects of a planet or to appease the Sun or Saturn, or to achieve an objective, such as marriage. Today, girls of marriageable age also tend to fast in order to be joined in marriage with an admirable husband. When one fasts, there is some kind of unusual state of physical sensitivity and that state keeps one reminded of the motive of one's fast. People believe that by concentrating deeply on a single thought, they might be able to realize in it the desired form. A certain amount of physical restraint and mental alertness helps one to concentrate on and to think of God. Acts such as rolling one's own body on the ground around the temple, even in the hot sun, piercing one's body with needles while performing kaavaTi dance or going to distant temples, say from Jaffna to Kataragama on foot (paata yaattirai), are familiar activities that can be observed during festival seasons.

All actions are to be evaluated as either contributing to virtue (puNNiyam) or to sin (paavam). Causing any form of suffering by any kind of action is sin, and causing wholesome pleasure to living beings is puNNiyam. The type of birth one attains in the future depends on one's actions - puNNiyam and paavam. A phrase is often heard, 'He who sowed tinai (a kind of grain) will reap only tinai' (tinai vitaittavan tinai aRuppaan). Since the notion of karumam (karma) is pervasive in our world-view, one interprets the present birth as a continuation of the past, and one correlates the present suffering with the actions in the past birth, particularly the major miseries. The minor miseries are interpreted as the evil effects of certain conjunctions of planets. One also often hears 'All these (present birth actions) are unfinished actions of the past birth' (itu ellaam viTTa toTTa kuRai).

Villagers believe that by one's action one can become super-human. They are aware of mahaatmaas who rose to such heights, referring to them as 'divine beings' (teyvap piRappu). Such beings are a source of inspiration for one who seeks to discipline thought, speech and action. Every one naturally has at least a slight desire in the depths of his heart to develop spiritually and this is extended into a concern that others also reap virtue. Often one says, 'do this, you will get virtue' (itayc cey unakkup puNNiyam kiTaikkum). But no villager preaches

or delivers a sermon, and seldom do they discuss religion with each other. Perhaps every one tries best to practice what he understands to be the best.

Thus the villager has a considerable number of assumptions pertaining to the so-called supernatural: heaven, hell, rebirth, salvation, virtue and sin, which are generally believed to be real dimensions of human living. Most people believe that heaven and hell are two places where the souls of good and bad people respectively enjoy pleasure or suffer after death. They believe that it is difficult to be born as a human being in this process of life and of lives, both human and non-human, in the past, present and in the future. The poetess Avvaiyaar speaks to them 'Rarely one is born as a human' (aritu aritu maaniTaraary piRattal aritu). And the Tiruvaacakam often reminds them of this process: 'I am fatigued, having taken birth as grass, a weed, worm, tree, animal, bird, snake, stone, man, ghost, minor devas, acura, muni and devas' (pul aaki, puuNTu aay, puLu aay, maram aaki, pal mirukam aaki, paRavai aay, paampu aaki, kal aay, manitar aay, peey aay, kaNañkaḷ aay, val acurar aaki, munivar aay, teevar aay.....ellaap piRappum piRantu ilaitteen).

Many moral beliefs are, of course, associated with religious practices. In the villages religiousness is nurtured by a discipline of character and the worship of God with fervour. Detrimental acts such as violence in any form, alcoholism, adultery and theft are held to be sinful. People who pretend to be religious are ridiculed by the saying, 'What (they) study is the Tiruvaacakam; what (they) destroy is the Siva temple' (paTippatu Tiruvaacakam iTippatu civan kooyil).

Refraining from killing a living creature is a basic principle in the Hindu tradition. The decision not to eat meat or flesh is more fundamental than non-killing because a Saivite feels that usually the cause of killing creatures is the desire to eat their flesh. Tiruvalluvar also emphasises this point in his Tirukkural; 'If the world does not kill for eating, no one will give flesh for (the sake of) money' (tinaR poruTTaal kollaatu ulakenin yaarum vilaiḷ poruTTaal uuN

taruvaar il). The practice known as vegetarianism, though not personally endorsed by all, is highly regarded and those who are vegetarians are respected in the society from a religious point of view.

On some occasions all try to be vegetarians; in some cases persons become vegetarians for the first time after they have passed their seventieth birthday, and all try to avoid meat, fish and eggs totally on Fridays and on festival days. They usually use separate vessels, spoons and even fire places for cooking non-vegetarian items in order to avoid a kind of pollution. They refer to the vessels (usually earthen) used for cooking meat, fish, etc. as 'bad vessel' (tīya caTTi), as against 'good vessel' (nalla caTTi) used for cooking vegetarian foods.

A lot of importance is attached to devotional hymns known as Teevaaram and the Tiruvaacakam. Saiva Saints who lived during the period from the 7th century A.D. to the 9th century travelled from place to place in Tamil Nadu offering worship at the temples and singing the glory of the Lord in the company of devotees. Teevaarams were sung spontaneously by Saints Tirunaavukkaracar, Tiruñānacampantar and Cuntaramurtti. Tiruñānacampantar (7th century A.D.) sang of the Lord of Tirukkeetiicaram in the Mannar district in Sri Lanka and of the Lord of KooNamaamalai in Trincomalee. Saint Cuntaramurtti (8th century A.D.) also sang of the Lord of Tirukkeetiicaram. Saint MaaNikkavaacakar composed the Tiruvaacakam and the Tirukkoovaiyaar. Teevaarams and the Tiruvaacakam have been sung in a melodious language with rare appeal to anyone seeking spiritual communion. With some knowledge of literary Tamil one could understand most of these poems. They are simple, soulful utterances. The saying goes that if a person does not melt at the sweet strains of the Tiruvaacakam he will never find himself in a melting mood at anything he hears.

Saivites in villages have several occasions and opportunities to sing or listen to the Teevaarams and the Tiruvaacakam. There is a community in the villages, called paNTaaram which specializes in singing these hymns. These paNTaarams sing them when they go from house to house on

certain days of religious significance. For instance, during the Tiruvempaavai festival in December, paNTaarams go around the village starting at about 3.00 a.m., singing the songs of Tiruvempaavai (from the Tiruvaacakam). Hearing these hymns, people get up in the early morning and get ready to go to the temple for the puujaa at 6.00 a.m.

Villagers, although uneducated and illiterate, can recite some of these devotional hymns, since these hymns are passed down orally and one first learns them when one is in youth. Known to the villager, too, are the contexts of these hymns, why and where they were originally sung and what effect that singing had. A Saiva Saint sang a song in order to make a dumb person to speak. Another Saint revived a boy who had died of snake bite. On another occasion, a Saint went to a temple to worship and found the doors tightly closed. He sang a hymn and the doors were opened. So these devotional hymns and the biographies of these Saints have a great appeal to and make a strong impression on the villagers. These songs are considered to have mystic powers. When sung, they sooth and soften our minds, they make us forget the pressures of the world, they enlighten us to visualize and to realize the glory of God, they give us solace and bring us down to the basic realization that we are nothing compared to Him. And then our religious spirit becomes elevated. Soon after one sings the Teevaarams, one cannot remain with pride or arrogance. One becomes not only a devotee of God but also a devotee of all devotees. A sense of humility arises and a sense of equality dawns. A man in the highest rank addresses a man in the lowest rank as caami, 'swami' or 'master'. Saint Tirunaavukkaracar sang, 'Even if one is a Pulaiyan (the lowest caste) who kills and eats the cow, one is indeed the God whom we worship provided one is a devotee of Lord Siva.

Festivals are of major importance in village life. Festivals are sacred occasions for prayer and worship, as well as for enjoyment. The rich and the well-to-do become benevolent and give alms to the priests and the poor. The social importance of the festivals are inseparable from their religious importance; some of the festivals being also important from a cultural point of view, others, because of a close relation

to the seasonal cycle and various activities characteristic of agricultural societies.

Saiva villagers in Sri Lanka often say to each other, 'Be without doing anything' (cummaa iru). As an alternative expression, in some contexts, they also say, 'Subdue your mind and remain' (manatai aTakki iru). The profound meaning of these statements become clear when one sees their usage in a hymn by Taayumaanavar (17th century A.D.).

One could control and conduct an elephant.
One could close the mouth of a bear and a tiger.
One could mount the back of a lion.
One could make a snake dance.
One could move about in this world without being seen by others.
One could send deevas on errands.
One could remain young always.
One could get into another body.
One could walk on water.
One could sit on fire....but subduing the mind and remaining in the state of cummaa is difficult.

One wonders if this well known passage and frequently repeated phrase, 'Be without doing anything', is a kind of mutual wish.

JAPANESE - TAMIL CULTURAL RELATIONSHIP - A CRITICAL ANALYSIS OF OHNO'S PROPOSITION

In recent times Susumu Ohno, Professor of Japanese Linguistics at Gakushuin University, has as a result of his intensive research found similarities between Japanese language and Tamil language on one hand and on the other between Japanese culture and Tamil culture. At the outset these similarities appear to be very fascinating to scholars for this is indeed a novel attempt linking two languages and cultures hitherto considered distinct and unrelated.

A systematic and critical investigation of the similarities as put forth by Ohno will certainly help scholars all over the world to strengthen, modify, revise, or abandon the position taken so far on the question of Japanese - Tamil relationship. With this view in mind an attempt is made in this paper to examine critically the cultural similarities between Japanese and Tamils presented by Ohno in two of his papers namely

- i. "World View: The Three Level Universe in Japanese and Tamil Cultures", and
- ii. "Japanese and Tamil New Year Celebrations", both appearing in a volume titled 'World View and Rituals Among Japanese and Tamils'.¹

II

As we read through these two papers, we firstly get an impression that Ohno has not primarily had a clear grasp of Tamil culture. This is obviously because he has not had correct and full information on Tamil culture. Some of his statements appear to have been based on partial or misrepresented, and in some contexts on misinterpreted information on Tamil culture. His "comparison of the funerary rituals of the Tamil speaking people in the Jaffna region of Sri Lanka with those which are described in Japanese myths and those used in the Nara and Heian periods (710-794; 794-1185)" seems to be based on highly imaginative accounts in some contexts and in others on farfetched or untenable accounts. Certain novel practices hitherto unseen and unheard by people coming from different parts of Jaffna have been introduced as part of Jaffna culture. Doubt arises if this endeavour was to make some practices tally with Japanese culture. Practices dead and gone have been presented as current practices in the modern society of Jaffna. Some possible universals in cultures are being directly or indirectly emphasised as correspondences in these two cultures. Some of the pan-Indian features are being discussed as something unique to Tamil culture. Cultural traits and practices are not viewed and compared in their whole form. Thus details are overlooked and assumptions have been made on surface similarity. In certain contexts Jaffna Tamil society and Sri Lankan Tamil society are being confused as identical.² Practices confined to restricted areas are presented as normal practices in the whole society. Possible cultural variations within the Jaffna society have been not taken into consideration.³ For all these reasons we feel strongly tempted to question Ohno's attempt to find and establish similarities between these two cultures.

III

In his first paper as the title itself indicates Ohno is concerned with the concept of a three level universe. He mentions a number of peoples in the world including the Japanese who have or had belief in a three level universe. Among them he includes "the Tamil speaking people of Jaffna

area in Sri Lanka as well". Japanese believed that deities lived in the upper world, the human beings in the middle world and the dead went to the netherworld.

According to Ohno "there are many who would maintain that perception of the universe as three leveled is unique to the Turkic, Mongolian and Tungusic peoples of northern Asia and Siberia". He points out that Yoshida Atsuhiko, a specialist in mythology and a professor at Gakushuin University does not think so. Ohno discusses the pros and cons of different views briefly and concludes that "this issue has not yet been resolved to the satisfaction of the academic world". Therefore he proposes to "leave off any direct discussion of this problem and instead approach it obliquely by a comparison of the funerary rituals of the Tamil speaking people in the Jaffna region of Sri Lanka with those which are described in Japanese myths and those used in the Nara and Heian periods".

Certain clarifications become necessary before discussing in detail the similarities between practices like the *mogari* in Japanese society and its correlates in the Tamil society.

It is not clear as to why Ohno has ignored or overlooked a vast majority of other people in this part of the world who have belief in the concept of three level universe. No doubt Tamils or to say more precisely the Hindu Tamils both in Sri Lanka and India and perhaps in any other part of the world have belief in the concept of three world called *muuvulakam* in Tamil language. This is a broad division of the universe for there are several subdivisions and Hindu Tamils speak of *iireelulakam* 'fourteen worlds'. However at this juncture we would like to point out that his concept of three world is not something exclusive or peculiar to Jaffna Tamils or to Tamils in general. It is rather a pan-Indian concept that prevails from very early times to this day, irrespective of ethnic differences among Hindus. It has been attested in writings of the past all over India. So it is more appropriate to speak of it as part of Hindu culture rather than Tamil culture.

An important difference in the details of this belief between the Japanese culture as described by Ohno and the Hindu culture as it prevails today has to be noted. According to the Japanese all the dead go to the netherworld whereas according to the Hindu concept all the dead do not go to the netherworld. First the soul of the dead is taken to the Kingdom of Yama called Yamalookam in the southern direction of the upper world. The deeds of the soul are analysed and it is sent to the netherworld only if it had done *tii vinai* 'bad deeds'. Had it done *nal vinai* 'good deeds' it would find a permanent place in heaven. According to Hindu culture netherworld is not a permanent abode of any soul. Herein we are reminded of the concept of re-birth and the Hindu Karmic theory. We would like to know the details in the Japanese culture.

Ohno gives the Tamil names of these worlds. All these names perhaps except one are from old Tamil literary works⁴. More common names for these worlds by which the ordinary man makes references to them are not given. They may be added herein: heaven is commonly known as *cuvarkkam*; this world is also known as *puulookam*; underworld is commonly referred to as *kiil ulakam* (in contrast with *meelulakam* 'upper world') and also as *paataala ulakam* and *narakam*.⁵ These common names in day to day use indicate how deep rooted this concept is in the society.

Let us now elaborate our discussion on similarities in the funeral practices of the ancient Japanese and the Tamils of modern Jaffna in Sri Lanka. Ohno first speaks of and describes the practice of *mogari* in ancient Japanese society.

According to Ohno "*mogari* is a term which refers to the custom of setting the body of a dead person in one location and conducting rites over it for a certain length of time before burial. There a building was most often erected for the purpose of sheltering the body.....such a building was called a *moya*, literally, "a mourning house...". The four walls were secured so that neither man nor beast could intrude.....unwarranted entrance into the *moya* confines was not permitted. Only a single person of the closest relationship to the deceased - a

husband, a wife, a parent, a child - could approach the body of the dead person".

The parallel practice in the Jaffna culture is presented as follows: "In Tamil society when someone is approaching death, he or she is moved to a special room or building. Into that room or building, only one person, a close relation - husband, wife, parent, or child - of the dying person, may go".

Now the question is whether such a practice as described above prevails everywhere in Jaffna society. Most areas don't seem to follow this practice. People would generally allow the person to die in his usual place. Later they may or may not move the body to a spacious room, say to the hall, when close relatives gather. Hence the practice of moving the person approaching death to a special room or building is not a normal practice but a variant practice confined to a few areas. Enquiries reveal that even in these areas no special building is erected. Moreover the practice of moving the person is not part of any regular cultural practice. This practice has no specific term of reference in the Tamil language as other regular practices have. Perhaps the person is moved into the main hall or room of the house only for the convenience of the people, mainly close relatives, who may gather on hearing the news that the person is about to die. Usually close relatives gather around a dying person or a dead person and nowhere in Jaffna as far as our knowledge could reach there is any restriction on the number of close relatives who could go near the dead: Ohno surprisingly restricts the number to merely one. This restriction of course tallies the number in the Japanese culture! Further it should be emphasised that *mogari* in Japanese culture takes place after one's death whereas in Jaffna culture the parallel practice as described by Ohno begins to operate "when someone is approaching death". Speaking in general, broad similarities do sometimes have minute but important differences (particularly when details are considered) that may play a significant role in final assessments.

However a fragment of similarity may be seen between the Japanese *moya* and the funeral *pandal* 'a thatched shed'

in Tamil culture.⁶ The funeral pandal is specially erected for the purpose of conducting the funeral rites. This is done almost everywhere in Jaffna. The body of the dead person is bathed and brought to the pandal where the priest would have set a location for the ceremony. Funeral rites are conducted for an hour or so and the body is removed for cremation. It is very surprising that Ohno has not made any reference to this pandal.

Another custom related to the practice under discussion may be pointed out. In most areas in Jaffna when a person was about to die on a pañcami day⁷ people removed him out of the main house and had him in a specially erected temporary building. This temporary building was burnt as the body of the dead was taken to the crematorium. But when a person passed away suddenly on a pañcami day people usually removed a few tiles in the roof of the house or made a temporary hole in the roof. These acts were due to a sort of fear that the spirit of the person who died on pañcami would haunt the location where death took place and may do harm to others. In the past, village people often spoke of pañcami peey 'ghost of pañcami' in terror.⁸

While further describing the Japanese practice Ohno says: "In addition to a single close relative, two members of the asobibe, the funerary guild, were also admitted (into the special room or building).....On someone's death, two members of the asobibe were chosen to play a most important role in the funeral rites, that of attending the dead during the period of mogari".

Members of the asobibe will go to the place of mogari and serve in attendance. In doing so, one of the two will be called negi, the other, yogi. The negi, will put on a sword and carry a halberd; the yogi will put on a sword and bear food and drink".

"The word negi has the same root as the verb negirau, meaning "to calm another with words; to soften another's heart". Thus the role of the negi is to speak to the dead. The role of the yogi, on the other hand is to offer food and drink".

Now let us see the parallel practice in Tamil society as described by Ohno:

"In addition to the single relative, two others may enter to attend to the dead. These two both carry long knives of steel in order to protect themselves. One has the task of closing the eyes of the person who has died, then singing to him or her to give comfort. This person also speaks to the dead, telling the person that he or she need not worry, that he or she will go to heaven, thus setting the dead person's spirit at peace. The role of the second attendant (who is a woman from a caste called Kooviyar, close attendants to the people of the high caste in Jaffna) is to prepare food. She is in charge of preparing food for other mourners".

As in earlier instances we would like to check if the practice described above is dominant everywhere in the Jaffna society. A cross checking of this description with elderly and well informed persons coming from different parts of Jaffna revealed that they had neither witnessed nor heard of such practices. Many raised their eye brows on hearing the restriction placed on the number of persons attending on the dead as two. Some said that in the past people carried a knife or a piece of iron to the crematorium when the body was taken. No one sings to give comfort. All agreed that women lament aloud out of sorrow. We are not sure if Ohno refers to this lamenting as singing. In Jaffna society no one speaks to the dead in order to console him or her as in Japanese culture. There is no need because Hindu Tamils in Jaffna believe in good faith that the soul attains peace. It may be wishful thinking but yet it is a strong belief. That is why in announcing someone's death people usually verbalise it as *iraivan ati ceerntaar* or *civapatam ataintaar* "so and so has attained the Feet of Lord Siva"⁹.

The motive of Ohno in introducing the woman from the Kooviyar caste is obviously to draw a parallel with the members of the asobibe in ancient Japanese culture. This is rather strange because this caste emerged only at a point of time not very early in the history of Tamils. This caste is something peculiar and exclusive to Jaffna society. It is not found in Indian Tamil society. Even in Jaffna only some groups of families in the high caste had the services of this caste. One is tempted to ask if Tamil culture was confined only to these

small groups in Jaffna. Hence this aspect cannot be taken as representative of Jaffna Tamil culture. Moreover if we were to take this parallel asobibe - Kooviyar seriously, it may amount to saying that Japan is more close to Jaffna than to Tamil Nadu in India¹⁰.

Ohno draws particular attention to the length of time set apart for mourning - eight days and eight nights - in ancient Japan. Professional mourners were used. Further "for seven days and seven nights no offerings of food were made. Due to this, evil and dangerous spirits were aroused. Members of the asobibe were sought throughout the land. They then pacified the spirits on the eighth day".

The practice in Jaffna is given as follows: "On the eighth day a banquet is laid out. On eight plates, eight different types of food are put, and both meat and liquor are served. Also the roots of a palmyra tree are dug up and made into a powder that is heaped into a cone. Over this, water is then sprinkled. This is an offering for the eight demon hags who it is believed, come into the world of humans late at night to eat people and drink their blood. If though, they find this offering, they are satisfied and leave humans unharmed". Ohno has in fact said that "this is a normal custom in Sri Lankan Tamil society"¹¹.

The 'eighth day' is acceptable to all sections of people in Jaffna. People call it in Tamil *ettu-c-celavu* or briefly *ettu* "the expenditure on the eighth day". Nowadays this is being done on a day earlier than the eighth day. Number of plates (banana leaves) laid out varies from place to place. Most places have the number as three. Three plates (banana leaves) are placed in different winnowing pans and food is served in them. In most areas there is no restriction on the number of food types served. The only restriction is that the number should be odd and not even. Usually all the types of food favoured by the dead are prepared and served. Serving of meat and liquor is not a normal practice in every household in Jaffna. They are served only if the dead was in the habit of taking them. There isn't any difference of opinion in this practice. This offering is primarily meant for the departed soul. Upto the thirty first day water is kept in a vessel during night times for the departed

soul. A chopped coconut is also placed. An oil-lamp burns. Thus unlike in Japanese culture attendance on the dead is prolonged in Jaffna culture till the thirty first day of one's death. Important and significant ceremonies are done for the departed soul on the thirty first day. According to Ohno the attendance on the dead in Japanese culture was only for eight days.

Ohno makes reference to the practice of dropping a stone into the water in Jaffna culture. According to his interpretation "the purpose and meaning of this ceremony is to ensure that the dead person goes to heaven; the stone serves to block the entrance to the underworld thus breaking any link between the dead and the netherworld". He cites *Tirukkural* (38) as endorsing his interpretation. Further he makes reference to the custom of setting a stone on someone's grave during Cankam period. For him "this suggests a conscious need to block the way to the land of the dead". He concludes that "this act is basically the same as the practice, still found in Sri Lanka today, of dropping a stone into the water".

We are here concerned only with Ohno's interpretations of the purpose and meaning of dropping the stone into the water. They appear to be far fetched. He takes the literal meaning of the phrase *vaal naal vali ataikkum kal* in *Tirukkural* (38) in support of his interpretation. But the whole phrase has a rather metaphorical sense. On the other hand the stone in the grave referred to by him has other meanings too. Here we are reminded of the stones erected in battle fields during ancient times. Scholars' attempt to explain the beginning of hero worship with reference to such stones should not be forgotten.

Also we wish to emphasise that the stone referred to by Ohno is a symbolic representation of the departed soul. It is considered sacred. Certain ceremonies including *puujaa* are done piously for this symbolic stone. Hence our contention is that the stone put into the water cannot be considered as one that "blocks the path between this world and the underworld".

In concluding his first paper Ohno gives 12 corresponding events in both cultures. Similarity in them

seems to be very meagre except in the use of professional mourners. Ohno may be pleased to learn that the idiom *kuulikku maarattital* 'mourning for wage' in Tamil emerged out of a true practice that existed in the past.¹² Finally we would like to point out that the total number of events that take place during a funeral ceremony in Jaffna are very many and that Ohno has attempted to set up similarities only in 12 events.

IV

In his second paper Ohno claims that Japanese and Tamils have several shared features culturally as well as linguistically.¹³ He speaks at length about the cultural correspondences between "the Tamil New Year's festival of *Pongal* and the Japanese celebration of *Koshogatsu*, the celebration of Little New Year".

According to Ohno's description "*Pongal* is a festival held annually in the Tamil region of India and Sri Lanka. It is an ancient festival, dating from before the incursion of Aryan culture. On the fifteenth of January Tamil people make a gruel from a reddish variety of rice....Both *Pongal* and *Koshogatsu* are held during the 14th, 15th and 16th of January under the solar calendar. In essence, both are New Year's supplications for bountiful harvests in the coming year....It is only on January 14th or 15th that people celebrate the New Year". In another context he refers to this festival as "the January fifteenth New Year's agricultural festival".

It is not clear why Ohno considers *Pongal* as New Year celebrations. From the point of Tamils *Pongal* celebrations are not the New Year celebrations. For the Tamils the dawn of New Year is not in January. New Year celebrations take place in the month of April. *Pongal* celebrations and New Year celebrations are markedly different in significance and practices. Most of the events that take place during New Year celebrations do not take place during *Pongal* celebrations.

Pongal takes place mostly on January 14th and it is commonly known as *Cuuriya Pongal*. This celebration signifies

a kind of thanks giving to nature for the (bountiful) harvest that farmers would just then have. The time of *Pongal* won't be appropriate for making any supplications for bountiful harvests in the coming year. It will be too early to make such supplications because harvests in the coming year will occur only after several months.

Usually people make use of the rice obtained from the recent harvest for *Pongal*, a kind of rice preparation with milk and other ingredients optionally used. This *Pongal* is usually cooked in the front courtyard of the house early in the morning as the sun rises.¹⁴ Tamil poetry speaks of *cennel arici* 'rice obtained from a reddish variety of paddy' as the best kind and most suitable for *Pongal*. But this is seldom available anywhere in Jaffna.¹⁵

The celebration on January 15th is known as *Patti Pongal*. This is done in the evening near the cattle shed. The importance of cattle in an agricultural land needs no emphasis. Jaffna Tamils generally don't have any celebrations on January 16th connected with the two previous celebrations.

For Ohno there are 17 corresponding events of *Koshogatsu* and *Pongal*. They are as follows:

Japan	Tamil Nadu and Sri Lanka
January 14th	
1. tondoyaki (ritual burning of old things)	1. old possessions are burnt
2. sheds are burnt	2. cowsheds are burnt
3. fire crackers are exploded	3. fire crackers are exploded
January 15th	
4. decorations are hung	4. decorations are hung
5. fresh water drawn for the first time in the year	5. fresh water drawn for the first time in the year
6. rice gruel made with red beans is served	6. red rice gruel or bean gruel is served
7. offerings to crows	7. offerings to crows

8. people circle their houses while calling "Hongara hongara"	8. people circle their houses while calling "Poṅgaloo Poṅgal"
9. tree-beating	9. tree-beating
January 16th	
10. apprentices' and/or servants' holiday (a day for amusement)	10. a day for amusement
11. new clothes given to employees	11. new sarees and other clothes given as gifts
12. family gathers in parental home; visits to family graves	12. family gathers in parental home; offerings made to ancestors
13. visit by performers	13. visit by performers
14. dancing and singing	14. group dancing
15. shooting arrows	15. stick games played
16. offering to horses and cows	16. offering to cattle
17. kite-flying	17. kite-flying

Before discussing the details of these correspondences let us point out that the events do not strictly occur as scheduled above. According to the listed correspondences, serving of red rice gruel or bean gruel takes place on January 15th. Does it mean that such an event does not take place on January 14th? We have already indicated that in Jaffna society Poṅgal takes place mostly on January 14th. People would not like to burn their old possessions and cowsheds on that auspicious day. Such an act is considered inauspicious. Further certain events like the exploding of fire crackers, making decorations, gathering of family members in parental home, dancing, singing, etc. are part of universals that occur during festive occasions in other cultures too. Most of these events take place in the Tamil society on other occasions too. For instance old possessions are burnt on the eve of the New Year in April. Decorations are hung for any celebration - even for a funeral. Rice gruel is made on New Year day too. Offerings to crows are made on particular days of fast too.

The details of the correspondences as given by Ohno have to be compared and analysed for a clear understanding of the extent to which similarities exist. Burning of old possessions and cowsheds is not part of any ritual or regular practice during Poṅgal celebrations in Jaffna society. This may or may not take place in a household in Jaffna whereas it is done as a ritual in Japan.

Ohno says that "fire festivals are also held in Japan on January fourteenth". We have to think seriously whether we can equate the fire festivals that take place in Japan on January fourteenth and the burning of old possessions in Jaffna. Hindus have some kind of fire festivals during other months or occasions in the second half of the year. We wish to point out categorically that to our knowledge Ohno's information that "at Jaffna, people burn old objects on the evening of January fourteenth" and that "near the city of Jaffna in Sri Lanka, on the day of the Poṅgal festival, cowsheds together with fencing, are burnt and new ones are built" is rather inaccurate.

With regard to decorations Ohno says "on the day of Poṅgal in Sri Lanka, it is customary to cut banana plants and set them up at the door of one's home. He claims that this custom corresponds to the Japanese practice of setting up kadomatsu (pine trees put up at one's gate for New Year's)". Truly speaking Jaffna Tamils have this kind of decorations for a wedding or a funeral but seldom for Poṅgal. Rarely someone may set up banana trees in the location where Poṅgal is cooked but again not at the door of his home.

It is very interesting to read what Ohno says about that ritual of tree-beating and wife-spanking in Japanese culture. According to Ohno "on January fifteenth in the village of the Shizuoka area, it was once the custom among farm families for children to stir rice gruel made of red beans, and then strike fruit trees with the wet stick. As they did this one of them would chant, "Big fruit, little fruit. Did you bear? Will you bear? Bear big fruit or I'll beat your branches". More amusing is the description of the practice of wife-spanking.¹⁶

We have not even heard about the tree-beating or the wife-spanking practice in modern Jaffna. Of course tree-beating prevailed in some parts of Jaffna in the past. But surprisingly Ohno says that "the tree-beating ritual takes place even today in the rural areas around the city of Jaffna, Sri Lanka". The questions we would like to raise here are: Is this really a current practice? Specifically where is it done in Jaffna? Is it done as a ritual on the fifteenth of January? Who does it, the young or the old? A few other points too deserve similar questions in his paper.

Ohno cites "providing employees with new clothes, visits to parental home, singing and dancing" as common practices in both cultures during Koshogatsu and Poṅgal celebrations. But broadly speaking such practices take place commonly in several other cultures too during festive occasions. His statements like "on Poṅgal, in the vicinity of Jaffna, Sri Lanka, too, a man goes from door to door, playing a drum and singing songs, after which he offers celebratory words and receives a small reward", "in the Tamil speaking area of Sri Lanka, the day for amusement is the same as in Japan, the sixteenth", "on Poṅgal day in the Jaffna area of Sri Lanka..... a type of bullfighting takes place" need further investigation for these are not customary practices in most parts of Jaffna. The usual occasion during which new clothes are distributed as gifts is Deepavali. During other occasions such as the Poṅgal and the New Year new clothes may or may not be distributed as gifts. Visits to parents, relatives and friends are done more enthusiastically and also as part of regular cultural practice during the New Year celebrations. Japanese may have all these during Koshogatsu celebrations in January but with regard to Jaffna society any such undue emphasis on these practices during Poṅgal celebrations will be considered artificial, far fetched and even motivated.

V

In the light of what we have pointed out and discussed, we feel that some kind of re-thinking becomes essential on the authenticity of the materials gathered for investigation, the interpretation of the materials, the correspondences set up and

the methodology and the scientific approach adopted in the study. We would like to emphasise the need to draw a line between past practices and current practices, widespread practices and practices restricted to a few areas and between common practices and uncommon practices and also to have precise statements about these practices.

NOTES

1. Susumu Ohno, Arunasalam Sanmugadas and Manonmani Sanmugadas. 1985. World View and Rituals Among Japanese and Tamils, Gakushuin University Series 13, pp.226, Japan.
2. For instance in some contexts the author refers to the Jaffna Tamil society and in others he speaks of Sri Lankan Tamil society. See p.9. Tamil language and culture differ even within the Sri Lankan Tamil society. Among others, the Jaffna Tamil society and the Batticaloa Tamil society differ markedly in linguistic aspects and cultural practices.
3. One could see a lot of variations in funeral practices from region to region and caste to caste in Jaffna. But this does not mean that Jaffna people don't agree on any practice. It is possible to find certain practices as commoncore and project some of the variant practices as very old on time scale.
4. The name *kiiḷ* nilam probably does not occur in old Tamil literary works.
5. The word *ulakam* may freely vary with the word *lookam* in these phrases.
6. Pandal "shed" is a Tamil word. It has been borrowed into English too. Funeral pandal differs from wedding pandal in structure. Both types of pandal are referred to by different names.
7. Pañcami is the last five of the lunar days.

8. Nowadays people seldom have such beliefs. During the past five decades a lot of changes have taken place in the customs, manners and beliefs of the society.
9. Nowadays people especially the younger generation have a tendency to discard this traditional way of announcing one's death and to resort to new ways of expressing it especially with regard to deaths caused by the armed forces of the government in the Tamils' struggle for more rights.
10. As this point was discussed in an informal gathering a school child asserted that Jaffna and Japan are similar. Asked how, she said with all seriousness: change ff to pp and interchange the final letters na in Jaffna, you will have Japan. This explanation was according to her Tamil pronunciation of the word Japan.
11. Recollect note 2 in this context too.
12. There are several other Tamil idioms whose literal sense portray early cultural practices in Jaffna society.
13. The linguistic correspondences between Japan - Tamil will have to be reviewed in a separate paper.
14. Only the relevant details are given here from the point of our analysis.
15. The author of this paper did not have a chance to see it or taste it during the past fifty years.
16. For details of wife-spanking see pp.36-37 in Ohno's volume.

DRAVIDIAN LANGUAGES IN SRI LANKA - A NOTE

Of all the Dravidian languages, only three languages namely Tamil, Telugu and Malayalam function in some way or the other to a noticeable extent with varying degrees of status, social or political or both in the modern society of Sri Lanka. A considerable assimilation of the speakers of Dravidian languages into the Sinhala population over many centuries had in course of time affected the status of Dravidian languages in Sri Lanka.

Today Sinhala and Tamil are the major languages of Sri Lanka. Sinhala is the mother tongue of the Sinhalese, who form the majority of the people in Sri Lanka. Tamil is spoken as a mother tongue by the Tamils and a large section of the Moors totalling approximately over 25 percent of the total population. Sinhala is the official language of Sri Lanka. The Constitution of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka adopted in 1978 has recognised both Sinhala and Tamil as the national languages of Sri Lanka.

The constitutional recognition of Tamil as one of the two national languages in recent times is an important aspect of its functioning in the political, social, and national arena of Sri Lanka. Section 20 of the new constitution permits a member of Parliament to function in Parliament in either of the national languages, and section 23 requires that all laws and subordinate legislations be enacted in both the national languages. For the Tamil speakers, Tamil functions as the language of education from the kindergarten to the completion of the University education. The implementation of Sinhala as

the official language throughout the island is subject to the proviso that the Tamil language shall also be used as the language of administration in the northern and eastern provinces of Sri Lanka, where the predominant community is the Sri Lankan Tamils and the Sri Lankan Moors. Tamil language has thus constitutionally gained a special status in the northern and eastern provinces of Sri Lanka. Section 22 also grants a constitutional right to a person to communicate with, receive communications from, and transact business with any government official in either Sinhala or Tamil. Also provision is made in the constitution for having all government notifications and official documents inclusive of circulars, forms etc. in both Sinhala and Tamil.

Today Tamil language enjoys a cognizable position and status in Sri Lanka. This was achieved through constant agitation of the Tamils for their language rights from the time Sinhala was made the only official language of Sri Lanka in 1956. Yet Tamils are unhappy that Tamil language has no equal status with Sinhala which continues as the official language. The Tamil language rights that have been granted so far have no doubt minimized the disputes and conflicts about language in Sri Lanka. But still language problems continue to crop up now and then in different forms, particularly in the implementation of these rights.

It is largely through Tamil language that the Tamil children in Sri Lanka acquire the attitudes, values and ways of behaving that we call culture. In other words, their socialization takes place through the Tamil language.

In Sri Lanka, Tamil is loved and fostered very much by the Tamils. They are proud of their past history, the antiquity of their language in Sri Lanka which dates back to the early centuries of the Christian era, their long literary tradition and their cultural heritage. They have always resisted infringements on the uses and functions of their language. As a means of safeguarding the various functions of their language in the national context, they refused and continue to refuse to become proficient in the Sinhala language. Even legislations insisting on proficiency in Sinhala for promotions

in the government sector have not urged the Tamils to study Sinhala with willingness. This resulted in a long struggle sometimes at the cost of many lives. The endurance of the killings of hundreds of Tamils during repeated communal disturbances bear testimony to the status Tamils had accorded to their language.

Regional distance between the areas inhabited by the Tamils and the social hierarchy in the Tamil community have caused marked differences in the way Tamil language is employed for oral communication and the varieties thus caused enjoy varying degrees of social status in the Tamil society. The Jaffna spoken variety of Tamil seems to have gained prestige over other varieties such as the Batticaloa variety, Trincomalee variety, Vavuniya variety, Colombo variety, Moor variety, etc. This has given way to a popular view in India that Jaffna Tamil, both spoken and written is 'pure', 'literary-like' and 'grammatical'. During the past five or six decades Sri Lanka has developed its own characteristics in literary Tamil to an extent which enables scholars to speak of Sri Lanka (modern) Tamil literature as distinct from the Indian.

Telugu functions as the home language of a limited number of families in the city of Colombo. Speakers of Telugu in Colombo have formed a society for the maintenance of their language and culture and also perhaps to establish group identification and solidarity. There were a considerable number of Telugu speaking families in Jaffna and in other major towns of Sri Lanka, but, in course of time they had been absorbed into the local population. A group of semi-nomadic people called Gypsies in different parts of the island totalling to nearly 4000 in number continue to speak a dialect of Telugu as their home language. The male-folk of this group are mostly snake-charmers, and the women-folk are sooth-sayers. According to the traditional lore of these Gypsies, their ancestors had come to Sri Lanka during the 2nd century A.D. These Gypsies, being nomadic, are fluent in Sinhala and Tamil too.

In the modern Sri Lankan society, Malayalam speakers are not many. A few families speaking Malayalam as their

home language are mostly confined to the major cities of Sri Lanka. A fragment of an early Malayalee population had been assimilated into the Sinhala population. Even today the Malayalee personal name Kuruppu is found to occur among the Sinhalese. There is a strong belief among the Jaffna Tamils that some of their ancestors had migrated to Sri Lanka from or places in Malabar, centuries ago. To this day many striking similarities are found between Jaffna Tamils and Keralites in their day-to-day activities, beliefs, customs, manners, etc. Among the Dravidian languages other than Tamil, it is noteworthy that only Malayalam is recognised as a subject for the General Certificate of Education, ordinary level examination conducted by the government of Sri Lanka after 10 years of school education.

With passage of time one could naturally expect a considerable amount of differences in these Dravidian languages spoken in Sri Lanka, since the speakers had lost close contact with India for long. The study of the differences between Telugu and Malayalam as spoken in Sri Lanka and as spoken in India remains a desideratum. The differences between Tamil as spoken and written in Sri Lanka as against the dialect in India have been analysed to some extent.

The differences between Sri Lanka Tamil, especially the Jaffna variety of Tamil and the Indian Tamil as spoken in the mainland are so great and important in all levels, that for many Tamil speakers in Sri Lanka and India the mutual intelligibility is impaired to a remarkable degree. The degree of impairment is relatively greater for an Indian in his receptive control of Sri Lankan Tamil, for his chances of coming into contact with Sri Lankan Tamil are very much less. A Sri Lankan Tamilian often sees Tamil films produced in India and reads materials such as dailies, weeklies, journals, story books in Tamil published in India. Indian Tamils in the mainland do not generally seem to patronise the Tamil publications from Sri Lanka. So an average Indian on hearing the speech of a Sri Lankan Tamilian for the first time has to make an effort even to identify the speech or idiolect as belonging to a dialect of Tamil and not to mistake it, as he usually does, for Malayalam as spoken in the state of Kerala.

It is a common experience for a Jaffna Tamilian who speaks Tamil to an Indian to face a question "whether he is from Kerala?". Perhaps Indian Tamils get this impression because of certain similarities between Jaffna Tamil and Malayalam in intonation and stress patterns, grammatical structures and vocabulary. A dialect of Malayalam (IiLava) has stress phonetically on the first syllable of words. Jaffna Tamil too has this feature. Phonologically the alveolar plosive sound is dominant both in Jaffna Tamil and Malayalam, whereas it does not occur in Indian Tamil. As far as the grammatical systems are concerned, the following points of similarities are noteworthy: *alla* and *illai-illa* are contrastive both in Jaffna Tamil and Malayalam but not so in Indian Tamil. The verb forms *taa* and *kuTu* (literary *koTu*) are in complementation in Jaffna Tamil. The corresponding Malayalam verb forms *taruka* and *koTukkuka* respectively are also in complementation. But not so in Indian Tamil. The possessive case marker both in Jaffna Tamil and Malayalam is the same. *-aTTe* indicating permissive sense (as in *ceyaTTe* 'may I do?') is common for Jaffna Tamil and Malayalam. Certain lexical items such as *ammaan* - *ammaavan* 'uncle', *ayal* - *ayal* 'neighbourhood', *ciraTTai-ciraTTa* 'coconut shell', *paRai* - *paRaiyuka* 'say', *moon* - *moon* 'son', *mooL* - *mooL* 'daughter' are common for both.

The differences between Sri Lankan Tamil and Indian Tamil may be broadly classified under two headings: (1) A number of archaic features lost in other varieties of Tamil are found to occur in Sri Lankan Tamil, (2) Sri Lankan Tamil has developed certain features independent of other varieties of Tamil. These characteristics are found in both the spoken and written varieties of Sri Lankan Tamil.

SINHALESE AND DRAVIDIAN - A NOTE

According to section 19 of the new constitution of Sri Lanka adopted in 1978, Sinhalese (or Sinhala), an Indo-Aryan language, and Tamil, a Dravidian language, are the national languages of Sri Lanka. Sinhalese is the mother tongue of the majority of the people of Sri Lanka. Tamil is the second major language in Sri Lanka spoken by the Tamils and Moors. The language and the people are referred to by the same name for both Sinhalese and Tamil communities.

In spite of ethnic differences, both Sinhalese and Tamils have similarities, especially in social customs, manners, practices, beliefs and linguistic patterns. Sinhalese and Tamils have co-existed and reciprocally interacted in Sri Lanka for several centuries. The tenth century Hopitigama inscription refers to the extensive intermarriage between the Sinhalese and Tamils. Some traditional scholars among the Sinhalese attempted in the past to explain the origin of most of these similarities, especially those that are lacking in other non-Dravidian groups as Tamil or Dravidian. The possibility of considering all these similarities as independent developments in each of these languages seems to be rather remote.

Considering the Tamil borrowings, both of vocabulary and structure, into Sinhala, one is tempted to believe that a bilingual group must have existed in the early society. As Emeneau points out "extensive borrowings from one language into another can only occur through the agency of a bilingual section in the joint community". Intermarriage would have been one of the important causes of bilingualism.

Sri Lanka Tamil (northern and eastern varieties) which had borrowed words from Portuguese, Dutch, English, etc. remained almost or relatively closed to Sinhalese influence in spite of its presence in Sri Lanka for centuries. From the point of Sociolinguistics, the reasons are worth investigating and the background for such a situation has to be found out. The type of bilingualism, perfect or imperfect, that prevailed in early society was not bilateral, but more of one way. That is, more speakers from one of the speech groups became bilinguals than from the other.

On Sinhala - Tamil contact, Gair writes : "Very little is known concerning contact with any non-Indo-Aryan and non-Dravidian languages that might have existed on the island earlier, but there has been steady contact with Dravidian languages, particularly Tamil-Malayalam since before the beginning of the Christian era. The editors of the Portuguese Tamil Sinhala Pali dictionary, in fact, argue that the influence of Dravidian on Sinhala was sufficiently strong and early to lead to some apparently Dravidian features finding their way indirectly into Pali through Sinhala in texts of the fifth and sixth centuries A.D. Although the history of the texture of Sinhalese - Tamil (and perhaps Malayalam) relationships remains to be written, what we know of the circumstances would make it astounding, if there were not heavy Dravidian influence on Sinhala, and in fact the survival of Sinhala as a clearly Indo-Aryan language might be looked on as a minor miracle of linguistic and cultural history. Indo-Aryan languages such as Hindi can fail to get some global contradistinction to the latter".

Tamil words occur in early Sinhalese inscriptions. The earliest example is the Maharatmale inscription belonging to the first century A.D., wherein the word marumakana (<Tamil marumakan 'grandson') occurs. Karunatillake (1974) commenting on Tamil loan words in Sinhalese, says a form like *kæti* 'a specific variety of knife' (<Tamil *katti* 'knife') must have been borrowed into Sinhalese before the fourth century A.D. Proximity of the island to South India and the contact of the Sinhalese kingdoms with South Indian kingdoms also

suggest the early contact of Sinhalese with Dravidian languages.

Scholars are of the opinion that in the past, Tamil language enjoyed prestige in Sri Lanka and influenced, both Sinhalese language and literature. Sinhala scholars have acknowledged that the Tamil grammatical work *Viiracooliyam* had influenced the *Sidat Sangarawa*, the standard work on Sinhalese grammar to some extent. Also for long, Sinhalese had held Tamil language in high esteem. The Sinhalese poets of the fifteenth and sixteenth centuries included Tamil along with Sanskrit and Pali, as the most important literary languages of the day and considered those who were not acquainted with these three languages to be ignorant. This kind of sociolinguistic attitude also partly explains the great number of Tamil borrowings into Sinhalese.

Phonology: Elizarenkova has pointed out a number of features in Sinhalese as the result of interferences from Dravidian. Most important of them as summarized by Shapiro et al. are (1) the difference in the total number of phonemes in Sinhalese and in the rest of Indo-Aryan with Sinhalese having no more than 30 - considerably less than the rest of Indo-Aryan, but more than Tamil; (2) the loss of aspiration in Sinhalese, a feature which remains widespread in Indo-Aryan, but is only marginal in Dravidian (having been introduced into North Dravidian comparatively recently through Sanskritic lexical borrowings); (3) the partial neutralization of the distinction between s and h in Sinhalese as a result of the rule s→h which had been operative as far back as Sinhalese Prakrit; (4) the absence of nasal vocalic phonemes in Sinhalese, widespread in the rest of Indo-Aryan; (5) the opposition of long vs. short vowels, common in Dravidian, but sporadic in Indo-Aryan, and (6) the absence of diphthongs in Sinhalese, distinguishing Sinhalese from the eastern languages of Indo-Aryan.

Apart from what Elizarenkova has pointed out, Tamil loan words have definitely created a new canonical shape in Sinhalese. For example, CVC₁ C₁V where the final V is primarily u or i. Eg. Tamil *muuTTu* 'joint' Sinhalese *muuTTu*;

Tamil *paatti* 'vegetable bed' Sinhalese *paatti*. These loans have also widened the distribution of certain phonemes in Sinhalese. The increase in the frequency of occurrence of vowels, u, i, e, ee, especially in the word-final position and the retroflex stops T and D are due to Tamil borrowings. Around the eighth century A.D. Sinhalese lost the palatal stops due to merger. The re-entry of c and j into the phonemic system of Sinhalese is partly attributed to borrowings from Tamil.

Morphology : At the morphological level one of the plural markers in Sinhalese namely - va added to inanimate nouns is generally considered as from the Tamil plural marker - kaL.

Syntax : In syntax there are marked similarities between Tamil and Sinhalese. Cases can be found of several types of simple sentences which are translatable word for word, even for morpheme for morpheme from one language to the other.

Tamil	enakku kooppi veeNum	'I want coffee'
Sinhalese	maTə kooppi oonæə	
	(enakku and maTə are dative forms of 'I')	
Tamil	eñkaLiTTay oNTum illai	'we don't have anything'
Sinhalese	apiTə mokut næə	
Tamil	paalaa kooppiyaa veeNum?	'do you want milk or coffee'
Sinhalese	kiridə koopidə oonæ	
Tamil	enakku pinneeram neeramillai	'I have no time this evening'
Sinhalese	maTə havəə velaavak næə	

Until Tamil-Sinhalese comparisons are made in detail with historical insights it will be difficult to make any firm conclusions about the origins of these similarities. However, present day scholars consider the origins of the following types of constructional similarities as Dravidian.

Tamil	naan paTikkiRa puttakam nallatu (lit. 'I reading book is good')	
Sinhalese	mamə kiyoona pot honday	
Tamil	cineekitar muuNTu peer	'Three friends'
Sinhalese	yaaluvə tun denaa (peer and deena are classifiers)	
Tamil	koopī cari paal cari taankoo (lit. 'coffee either milk or give')	
Sinhalese	koopī hari kiri hari dennə	
Tamil	naan poonatu yaalppaaNattuku	'I went to Jaffna'
Sinhalese	mamə giyee yaapə neeTə	(emphasis on Jaffna)

Structural resemblances in the following types of constructions are also very striking: Tamil poonaal 'if one goes', Sinhalese giot; Tamil poonaalum 'even if one goes', Sinhalese giat; Tamil pookiRa pootu 'when one goes', Sinhalese yanəkoTə.

It is in the vocabulary that the Dravidian (Tamil) influence on Sinhalese can be seen most clearly. Numerous examples are available for Tamil loan words in Sinhalese. These loan words belong to different grammatical categories such as nouns, verbs, adjectives etc. and a great number of semantic categories such as kinship terms, terms denoting food-stuffs, etc. There is also phonological evidence to show that Sinhalese borrowed a few Sanskrit words through Tamil.

Selected examples of Tamil loan words in Sinhalese are as follows:

	Tamil	Sinhalese
elder sister	akkaa	akka
father	appaa	appaa

a food item	piTTu	piTTu
a food item	coti	hodi
inner kernel of beans	paruppu	paripu
corriander	kotta malli	kota malli
myrobalan	nelli	nelli
umbrella	kuTai	kuDee
flag	koTi	koTi
mirror	kaNNaaTi	kannaDi
box	peTTi	peTTi
cradle	toTTil	toTille
bridegroom	maNavaaLan	manəmaalayə
bride	maNamakaL	manəmaali
round mark on the forehead	poTTu	poTTu
heritage	urimai	urumaya
brain	muuLai	molee
vegetable bed	paatti	paatti
quarter	kaal	kaalak
half of quarter	arai-k-kaal	arikkaalak
a weight	paTi	paDi
a measure	ceer	ceeruvak
a measure	cuNTu	hunDu
itch	cori	hori
dew	pani	pini
to throw	viicu	viisikərənəvə
to push	taLLu	tallukərənəvə
to conduct	naTattu	naTatu kərənəvə
to use	paavi	paavici kərənəvə
to help	utavu	utavu kərənəvə

to flip a coin	cuNTu	cuNDu kəɾəɳəvə
to arrange	aTukku	aTukku kəɾəɳəvə
to knock	taTTu	taTTu kəɾəɳəvə
small	poTi	poDi
near	kiTTa	kiTTuwə
short	kuTTai	koTə

The word vaTTaka 'pumpkin' occurs in Sinhalese. It can be taken as from Tamil vaTTam + kaay 'round fruit'. Today it does not occur in Tamil with this meaning. It might have occurred in an early dialect of Tamil. In Sinhalese the word niilaadri 'officer' is a blend from Tamil and Sanskrit. The word eḷu (written variety of Sinhalese free from Sanskrit tatsama-words) appears to be etymologically connected to the Tamil word eḷutu 'to write'. Similarly Sinhalese lamaya 'boy' seems to be connected to Tamil iLamai 'childhood'.

There is similarity in the construction of echo-compounds in Sinhalese and Dravidian languages. Though this construction is wide-spread in Indo-Aryan and considered a pan-Indic trait, it is non-Indo-Aryan in origin. Also striking similarities exist in idiomatic expressions and thought patterns. Consider the following: Tamil iNTu neettu 'recently' (lit. today yesterday), Sinhalese anə heTə; Tamil curuTTu kuTi 'smoke a cigar' (lit. drink a cigar), Sinhalese curuTTuvak bonnə; Tamil kallu muLLu 'stone and thorns'. Sinhalese gal mul. There is resemblance in the way Tamil and Sinhalese letters are recited: the letter a is aanaa in Tamil and ayanna in Sinhalese, i is iinaa in Tamil and iyannə in Sinhalese.

REFERENCES

- Dharmaratna Thero, (1966) 'The Influence of the Tamil Language on Sinhala Letters', Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies, Vol.II., Kuala Lumpur, Malaysia.
- Elizarenkova, T. (1972) 'Influence of Dravidian Phonological System on Sinhalese', International Journal of Dravidian Linguistics, Vol.I., Kerala.
- Emeneau, M.B., (1962) 'Bilingualism and Structural Borrowing', Proceedings of the American Philosophical Society, Vol.106, Philadelphia.
- Gair James, W. (1976) 'The Verb in Sinhala, with Some Preliminary Remarks on Dravidianization', International Journal of Dravidian Linguistics, Vol.V., No.2., Kerala.
- Godakumbura, C.E., (1946) 'The Dravidian Element in Sinhalese', Bulletin of the School of Oriental (and African) Studies, University of London.
- Karunatillake, W.S., (1974) 'Tamil Influence on the Structure of Sinhalese Language', Souvenir, Fourth International Conference Seminar of Tamil Studies, Jaffna, Sri Lanka.
- Karunatillake, W.S. & Suseendirarajah, S., (1973) 'Phonology of Sinhalese and Sri Lanka Tamil: A study in Contrast and Interference', Indian linguistics, Vol.34, Poona.
- Meenakshisundaran, T.P. (1954) 'Tamilians' Thoughts on a Sinhala Balasiksha, Mahajana College Carnival Souvenir, Jaffna, Sri Lanka.
- Michael Shapiro et al., (1975) Language and Society in South Asia.
- Suseendirarajah, S., (1967) A Descriptive Study of Ceylon Tamil with Special Reference to Jaffna Tamil, Ph.D. dissertation (unpublished), Annamalai University, India.

PART B
TAMIL ARTICLES

ஓலித்துணை உகரம்

இன்று இந்திய நாட்டுப் பேச்சுத் தமிழில் எந்தச் சொல்லும் மெய்யொலியில் முடிவதில்லை. இவ்வியல்பு இந்தியத் தமிழ்க் கிளைமொழிகள் அனைத்திற்கும் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றது. ஆயின் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழில் தடையொலிகள் தவிர்ந்த ஏனைய மெய்யொலிகள் பலவற்றில் முடிவடைகின்ற சொற்கள் பல. யாழ்ப்பாணத் தமிழில் - ம் என்ற மெய்யொலியில் முடிகின்ற சொற்கள் இந்தியத் தமிழில் ஈற்று - ம் கெட்டு, முன்நின்ற உயிர் மூக்கினச்சாயல் உடையதாக வழங்குகின்றன. யாழ்ப்பாணத் தமிழில் யகரவொற்றில் முடிகின்ற சொற்கள் இந்தியத் தமிழில் இகரம் பெற்று முடிகின்றன. மேலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழில் ஏனைய மெய்யொலிகளில் முடிகின்ற சொற்கள் இந்தியத் தமிழில் ஓர் ஓலித்துணை உகரம் பெற்று முடிகின்றன. எடுத்துக்காட்டுக்கள் பின்வருமாறு:

யாழ்ப்பாணத் தமிழ்

மரம்
பாய்
கண்
பால்
வாத்தியார்

இந்தியத் தமிழ்

மர் (mar)̄
பாயி
கண்ணு
பாலு
வாத்தியாரு

மரம், பாய், கண், பால், வாத்தியார் ஆகிய பெயர்ச்சொற்கள் இலக்கிய வழக்கிலும் ஈற்றில் உகரம் பெறுவதில்லை. இலக்கியத்தில் 'சொல்லு' முதலிய சில சொற்கள் உள. எனினும், இங்கு இலக்கியத் தமிழோடு யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மிக நெருங்கி இருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

ஆயின், ஈற்றில் உகரம் பெறாது மெய்யொலியில் முடியக்கூடிய பெயர்ச் சொற்கள் சில யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழிலும் உகரம் பெற்று முடிவதைக் காணலாம். இவை மிகச் சில. முள் என்பது யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழில் முள்ளு என ஆகியுள்ளது. இது பேச்சிலும் முள் என நிற்கலாம். முள் என்ற சொல்லையே பலர் இலக்கிய வழக்கில் கையாள்கின்றார்கள். இதுவே பழைய வடிவமும் ஆகும்.

மரம், பாய், கண், பால், வாத்தியார் போன்ற யாழ்ப்பாணத்து வழக்கை நோக்கும்போது 'முள்ளு' என்பதும் 'முள்' என நமது பேச்சில் வழங்கியிருக்க வேண்டும் அல்லவா? ஆயின், இங்கு ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாற்றம் ஒரு நெறிப்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. இந்நெறியைக் கண்டு கூறுவதே இக்கட்டுரையின் முடிபாகும்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழில் மெய்யிலே முடிவடைந்திருக்க வேண்டிய சொற்கள் சில இன்று ஒலித்துணை உகரம் பெற்று முடிகின்றன. அச்சொற்களில் சிலவற்றைக் கூறுவோம் :

கல்	கல்லு
பல்	பல்லு
வில்	வில்லு
நெல்	நெல்லு
சொல்	சொல்லு
எள்	எள்ளு
முள்	முள்ளு
கள்	கள்ளு
கொள்	கொள்ளு
புல்	புல்லு

ஏனையவற்றை நமது அன்றாட பேச்சு வழக்கில் காண்க.

(C)V₃C₁ என்ற வடிவத்தையுடைய ஓரசைச் சொற்களில் C₁ -ல் ஆகவோ -ள் ஆகவோ இருக்குமாயின், ஈற்றில் ஒலித்துணையாக உகரம் தோன்றியுள்ளது. உகரம் தோன்றவே (C) V₃ C₁ C₁ u என்ற வடிவம் அமைகின்றது. (C) என்பது ஏதேனும் மெய்; சொல்லில் வரலாம் - வராது விடலாம். V₃ என்பது ஏதேனும் குற்றியிர்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழில் பிற வடிவத்தை உடைய சொற்களில் உகரம் பெறும் இம்மாற்றம் இல்லை. எடுத்துக்காட்டு :

கண்
மண்
ஆண்
தேள்
தோல்
கால்
கடவுள்

குறிப்பு

1. தமிழில் வல்லின மெய்கள் ஈறாக வரும்போது குற்றியலுகரம் ஒலிக்கப்படும். இம்முறை பண்டு தொட்டு இருந்து வருகின்றது.

'நெட்டெழுத் திம்பரும் தொடர்மொழி ஈற்றும் குற்றிய லுகரம் வல்லாறா ர்ந்தே'

(எழு.36)

எனத் தொல்காப்பியர் விளக்கினார்.

மேலும், தெலுங்கு மொழியில் ஒவ்வொரு சொல்லும் உயிர் ஈறாகவே முடிவடைகின்றது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தகும்.

யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத்தமிழில் ஆக்கப் பெயர்கள்

1.0 மொழியில் ஓர் எளிமையான அடிச்சொல் அல்லது ஆக்கம் பெற்ற அடிச்சொல் மேலும் ஆக்க ஒட்டு (derivational affix)¹ ஏற்பதன் மூலமோ சொல்லில் உள்ள உயிர் அல்லது மெய்யொலியில் மாற்றம் பெறுவதன் மூலமோ சொற்பெருக்கத்திற்கு இடமளிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழில் கல் என்னும் வினையடி - வி என்னும் ஆக்க ஒட்டு (விசுதி) பெற்று கல்வி என அமைகிறது. கெடு என்னும் வினையடியில் உள்ள முதற்குறில் நெடிலாக மாறுவதால் கேடு என்னும் சொல்லைப் பெறுகின்றோம். இவ்வாறு மொழியில் அடிச்சொற்கள் ஆக்கம் பெற்றுப் பெருகும் முறை ஒரு நியதிக்கு உட்பட்டதாகவே உள்ளது. ஒரு சொல் மொழியில் உள்ள எந்த ஒரு ஒட்டையும் ஏற்கும் என்றோ அல்லது எந்த ஒலி மாற்றத்தையும் அடையும் என்றோ கூறிவிட முடியாது.

அடிச்சொல்லும் ஆக்கச்சொல்லும் ஒரே இலக்கண வகையைச் சேர்ந்தனவாகவோ வெவ்வேறு வகையைச் சேர்ந்தனவாகவோ இருக்கக்கூடும். சில ஆக்க ஒட்டுக்கள் அடிச்சொல்லின் இலக்கண வகையை மாற்றிவிடும்; சில மாற்றுவதில்லை. மேலே காட்டிய வினையடிகள் முறையே ஆக்க ஒட்டு ஏற்று, ஒலி மாற்றம் பெற்றுப் பெயர்ச் சொற்கள் ஆக அமைந்துள்ளன. ஆங்கிலத்தில் ஆக்க ஒட்டுகள் மூலம் பெயரில் இருந்து பெயரடை அமைகிறது; வினையில் இருந்து பெயர் அமைகிறது; பெயரில் இருந்து வினை அமைகிறது; வினையில் இருந்து பெயரடை அமைகிறது. எடுத்துக்காட்டுகள் முறையே season - seasonal, sing - singer, prison - imprison, accept - acceptable. இவை அனைத்தும் வகை மாறும் ஆக்கங்கள். ஆயின், ஆங்கிலத்தில் hood என்னும் ஒட்டு அடிச் சொல்லின் இலக்கண வகையை

மாற்றுவதில்லை. man, manhood ஆகிய இரண்டும் பெயரே. ஆக்க ஒட்டுக்கள் மூலம் மேலும் மேலும் வகை மாறும் ஆக்கங்களும் உண்டு. manliness, modernisation ஆகிய சொற்களைப் பிரித்துக் காண்க. முறையே man பெயர்; manly பெயரடை; manliness பெயர் எனவும் modern பெயரடை; modernise வினை; modernisation பெயர் எனவும் காணலாம். குறித்த ஓர் ஒட்டைச் சில சொற்கள் மட்டும் ஏற்பதுண்டு. மற்றும் ஓர் ஒட்டைப் பல சொற்கள் ஏற்பதும் உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, ஆங்கிலத்தில் - hood என்னும் ஒட்டு manhood, nationhood, christhood எனச் சில சொற்களோடு மட்டுமே வரக் காண்கின்றோம். தமிழில் - த்தை என்னும் ஒட்டு நட போன்ற ஒரு சில சொற்களோடு மட்டும் வருகிறது. ஆயின், தமிழில் - இ என்னும் விசுதி செயல் முதல் பொருளில் மிகப் பல சொற்களோடு வரக் காண்கின்றோம். எடுத்துக்காட்டுக்களைக் கீழே (2, 3) காண்க. குறித்த ஆக்க ஒட்டு ஒன்றினை ஏற்று அமையும் நூற்றுக்கணக்கான புதிய சொற்கள் நீண்டகாலம் வாழாமல் வழக்கின்றது போவதும் உண்டு. அமெரிக்காவில் சில ஆண்டுக்கு முன் cafeteria என்னும் சொல்லமைப்பை ஒட்டி (-teria என்னும் ஒட்டுப் பெறுவதன் மூலம்) groceries, booteteria, booketeria போன்ற நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்கள் தோன்றினவாம். இன்று அவற்றுள் பெரும்பாலானவை மறக்கப்பட்ட நிலையிலும் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையிலும் உளவாம்.²

1.1 இங்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத்தமிழில் வழங்கும் ஆக்க ஒட்டுகளையும் அவை சேர்வதன்மூலம் தோன்றும் ஆக்கச் சொற்களையும் ஒலிமாற்றம் மூலம் அமையும் ஆக்கச் சொற்களையும் இயன்றவரை விரிவாகக் காண்போம். இவற்றை ஆய்வுப் பயன் கருதித் தேவைக்கேற்ப இலக்கிய வழக்கு, இந்தியப் பேச்சு வழக்கு ஆகியவற்றோடு ஆங்காங்கு ஒப்பு நோக்கி விவரண அடிப்படையிலும் வரலாற்று அடிப்படையிலும் காண்போம். இவ்வாறு ஆக்க வடிவங்களின் அமைப்பு, வரலாறு, வழக்குப் போன்றவற்றை ஆராய்வதன்மூலம் தமிழ்மொழியின் தொழிற்பாடுபற்றிய அறிவு தெளிவடையும். சமுதாயத்தில் தோன்றும் புதிய கருத்துக்களை வெளியிடுவதற்கு ஏற்ற புதிய சொற்களை முறைப்படி உருவாக்கிக் கொள்ளவும் முடியும்.

யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழில் ஆக்கப் பெயர்கள் பெயர், வினை, பெயரடை போன்றவற்றை அடியாகக் கொண்டு பிறக்கின்றன. அடியாக நிற்பன ஏற்கும் விசுதிகளும் (ஒட்டுகள்) பலவகை. முதற்கண் அடிகளைப் பெயரடி, வினையடி, பெயரடை அடி என வகை செய்து பின் ஒவ்வொரு வகையிலும்

விசுவகலைக் கருத்திற் கொண்டு மேலும் வகைப்படுத்துவோம். சில விசுவகலை ஆக்கத்தில் பெருவழக்கை ஏற்படுத்துகின்றன; பல விசுவகலை இவ்வாறு பெருவழக்கை ஏற்படுத்துவதில்லை.

1.2 வகைப்படுத்தும்போது சிக்கல்கள் எழுவது உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, குளிர்ச்சி என்னும் ஆக்கப் பெயரின் அடி பெயரா? வினையா? இங்கு காரணங் காட்டாது வினையென்றே கொள்கிறோம். இத்தகைய சிக்கல் ஒருபுறமிருக்க ஆக்கப் பெயர்களை விளக்கும்போது சந்தி (புணர்ச்சி) அடிப்படையிலே தோன்றும் சிக்கல்களும் உண்டு. இவற்றைத் தனியே ஆராய்தல் வேண்டற்பாலது எனக் கொண்டு ஈண்டு கருத்திற் கொள்ளவில்லை.

2

2.0 பெயரடி

2.1 பால் காட்டும் விசுவகலை அமைவன்³

அஃறிணைப் பெயரடிகளுள் சில பால் காட்டும் விசுவகலை ஏற்றுப் பொருள் மாற்றத்துடன் உயர்திணைப் பெயராக அமைகின்றன.

சில பெயரடிகள் ஆண்பால், பெண்பால் ஆகிய இரண்டன் விசுவகலையும் பெறுவன. பால் காட்டும் விசுவகலை சிறப்பாகப் பெண்பால் விசுவகலை பெயரடியைப் பொறுத்து வேறுபடுகிறது.

எ.கா.	(அ) கட்டை	கட்டையன் கட்டைச்சி
	(ஆ) கரை	கரையான் கரையாடிச்சி
	(இ) கீரிமலை	கீரிமலையன் கீரிமலையாள்
	(ஈ) சீம்-	சீமான் சீமாட்டி
	(உ) செகிடு	செகிடன் செகிடி

மேலே காட்டிய வகைகள் ஒவ்வொன்றிலும் அடங்கக்கூடிய பெயரடிகள் பல உண்டு. அவற்றுட் சிலவற்றை மட்டும் இங்கு காட்டுகிறோம்.

(அ) இடை, தொக்கை, பறை, பெடி, பேய். (ஆ) வெள் - (பெண்பால்).

(இ) ஊர், தீவு. (உ) குறுடு, தோழ், விசர்.

சீம் - என்பது கட்டுண்ட (bound) பெயரடியாகும். இது ஏனையவை போன்று தனிவடிவமாக (free form) வழங்குவதில்லை. பாட்டன், பாட்டி, மச்சான், மச்சாள் போன்றவற்றிலும் பெயரடி கட்டுண்ட வடிவமாகவே உள்ளது.

ஆண்பால், பெண்பால் ஆகிய இரண்டன் விசுவகலையும் ஏற்கும் பெயரடிகளுள் பல மரியாதை இன்மைப் பொருள் தொனிக்கும் ஆண்பால் பன்மை, மரியாதை இன்மைப் பொருள் தொனிக்கும் பெண்பால் பன்மை, மரியாதைப் பொருள் தொனிக்கும் ஆண்பால் ஒருமை, ஆண்பால் - பெண்பால் பொதுப்பன்மை ஆகிய விசுவகலைப் பெறுவன.

எ.கா.	செகிடு	செகிடங்கள் செகிடிகள் செகிடர் செகிடரவை
-------	--------	--

மரியாதைப் பொருள் தொனிக்கும் ஆண்பால் ஒருமை விசுவகலை சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து ஆண்பால் - பெண்பால் பொதுப்பன்மைப் பொருளையும் தரவல்லது. இவ்வேறுபாட்டை அது ஏற்கும் வினைமுற்றுக் காட்டும். எ.கா. செகிடர் வாறார், செகிடர்வீனம். சில பெயரடிகள் பொதுவாக மரியாதைப் பொருள் தொனிக்கும் ஆண்பால் ஒருமை விசுவகலை ஏற்று அப்பொருளில் வழங்குவதில்லை. அவை அவ்விசுவகலை ஏற்கும்போது ஆண்பால் - பெண்பால் பொதுப்பன்மைப் பொருளையே தருகின்றன.

எ.கா.	பறை பேய்	பறையர் பேயர்
-------	-------------	-----------------

பால்காட்டும் விசுவகலையைப் பெறுவனவற்றுள் சில பெண்பால் விசுவகலை மட்டும் ஏற்பதில்லை.

எ.கா.	கிழங்கு	கிழங்கன் கிழங்கங்கள் கிழங்கர் கிழங்கரவை
-------	---------	--

காடை, கிறுக்கு, குரங்கு, சாக்கு, பல்லு, பனி, புளி, மாடு, மொறடு, மோடு, வயிறு, விழல் என்பன காட்டிய வகையில் அடங்கும்.

அஃறிணைப் பெயரடிகள் - காற் (-கார்) என்னும் ஒட்டைப் பெற்றுப் பின் பால் விசுவகலை ஏற்று - காறன், - காறி போன்று முடிவதும் உண்டு.

எ.கா.	கடை	கடைக்காறன்
	வேலை	கடைக்காறி
		வேலைக்காறன்
		வேலைக்காறி

தமிழில் காணப்படும் -காற் என்பது வடமொழி வடிவம் ஒன்றின் திரிபாகும். வடமொழியில் கும்பகார என வருவதை நினைவிற் கொள்க. -காறன், -காறி ஆகிய விசுதிகள் ஏனைய விசுதிகளைக் காட்டிலும் சொல்லாக்க ஆற்றல் உடையன. எனவே, இவை மிகப் பல சொற்களோடு வருகின்றன. -காரன், -காரி என்பன இலக்கிய வழக்குடையன. ரகரம் சில இடத்துப் பேச்சில் நகரமாக ஒலிக்கப்படுகிறது. -காரன், -காரி பெற்று அமைந்த பெயர்களை இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசு காலத் தமிழ்ச் சாசனங்களில் காண்கின்றோம். எ.கா. வேட்டைக்காரர், நிவந்தக்காரர்.

2.2 பெயரடிகள் -ஆன் விசுதியை ஏற்கின்றன. இவ்விசுதி பெயரடிக்கு உரிமைப் பொருளைத் தருகிறது. இவ்விசுதியை ஏற்று அமைவன மிகப் பல. இங்கு சில எடுத்துக்காட்டுகளை மட்டும் தருகிறோம்.

எ.கா.	அது	அதான்
	இது	இதான்
	கிழக்கு	கிழக்கான்
	தெற்கு	தெற்கான்
	மேல்	மேலான்
	வீடு	வீட்டான்

2.3 தன்மை குறிக்கும் -த்தனம் என்னும் விசுதியை 44 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	ஊதாரி	ஊதாரித்தனம்
-------	-------	-------------

காடை, காவாலி, கிறுக்கு, குப்பை, குரங்கு, குழந்தைப்பிள்ளை, குறும்பு, கோமாளி, கோழை, சண்டி, சிறுபிள்ளை, சேட்டை, சோம்பேறி, நட்டாமுட்டி, நாட்டாண்மை, புத்திசாலி, பேடி, பேய், போக்கிலி, போலி, பொறுக்கி, முட்டாள, மொக்கு, வம்பு, விசர், விடுகாலி, விளையாட்டு, வெருளி, வேசை என்பனவும் அசடு, அற்பம், கசவாரம், கஞ்சம், கஞ்சல், கள்ளம், குள்ளம், குறுடு, பசடு, பட்டிக்காடு, பிடிவாதம், மிருகம், முறடு, மோடு என்பனவும் இவ்வகையில் அமைவன.

2.4 செயல் முதற்பொருளைக் குறிக்கும் -இ விசுதியை 9 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	உபகாரம்	உபகாரி
-------	---------	--------

சந்தர்ப்பவாதம், ஞானம், தியாகம், தீவிரவாதம், பயங்கரவாதம், பாவம், பிரிவினைவாதம், லோபம்.

-அம் விசுதி பெற்றுத் தமிழில் அமைந்த சொற்கள் -இ விசுதி பெற்றன. இவற்றுள் சில அண்மைக் காலத்தில் பேச்சுவழக்கிற்கு வந்தவை.

2.5 -ஆளி என்னும் விசுதியை 22 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன. இவ்விசுதி 'ஆட்சி', 'உடைமை' என்னும் பொருளைத் தருகிறது.

எ.கா.	உழைப்பு	உழைப்பாளி
-------	---------	-----------

உறவு, கடன், காவல், குற்றம், கூட்டு, கொடை, சுற்றம், செலவு, தொழில், நோய், பகை, பங்கு, படிப்பு, படைப்பு, பாத்திரம், பேச்சு, பொறுப்பு, போர், முதல், வழக்கு, விருந்து என்பன இவ்வகையில் அடங்கும்.

2.6 தன்மை குறிக்கும் -மை விசுதியை 2 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	ஆண்	ஆண்மை
-------	-----	-------

2.7 -வாசி என்னும் விசுதியை 5 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	அரை	அரைவாசி
-------	-----	---------

அரைக்கால், கால், முக்கால், விலை என்பனவும் இவ்விசுதியை ஏற்கின்றன. இவ்விசுதி பெரும்பாலும் பின்னத்துடன் வருகிறது. சுகவாசி, முகவாசி என்ற சொற்களும் வழக்கில் உண்டு. ஆயின் இவ்விரு சொற்களிலும் வரும் -வாசி வேறு பொருளைத் தருகிறது எனச் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

2.8 உடைமைப் பொருள் தரும் -சாலி என்னும் விசுதியை 11 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	அதிட்டம்	அதிட்டசாலி
-------	----------	------------

அனுபவம், குணம், தந்திரம், திறமை, தைரியம், பலம், பாக்கியம், புத்தி, பொறுமை, மூளை என்பன இவ்வாறு அமைவன.

2.9 -மான் என்னும் விசுதியை 5 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	கல்வி	கல்விமான்
-------	-------	-----------

சாதி, நீதி, பக்தி, புத்தி என்பன இவ்வகையில் அடங்கும்.

2.10 -வான் என்னும் விசுதியை 4 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	சத்தியம்	சத்தியவான்
-------	----------	------------

பாக்கியம், புண்ணியம், யோக்கியம் என்பன இவ்வகையில் அடங்கும்.

2.11 -**கரம்** என்னும் விசுவயை 6 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. உணர்ச்சி உணர்ச்சிகரம்

சந்தோஷம், துக்கம், பயம், மகிழ்ச்சி, வெற்றி என்பன இவ்வகையின்.

2.12 -**மாரி** என்னும் விசுவயை 4 பெயரடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. ஆண் ஆண்மாரி

சோறு, பெண், வயிறு என்பன இவ்வகையில் அடங்கும். சோறு, வயிறு என்பன முறையே சோத்துமாரி, வயித்துமாரி என அமையும்.

2.13 -**வந்தர்** என்னும் விசுவயை ஒரு பெயரடியுடன் மட்டும் வருகிறது.

எ.கா. செல்வம் செல்வந்தர்

3

3.0 வினையடி

3.1 பெயரடிகள் போல வினையடிகளும் பால் காட்டும் விசுவயை பெறுகின்றன.

எ.கா.	தட்டு	தட்டான்
		தட்டாத்தி
	கொல்(லு)	கொல்லன்
		கொல்லங்கள்
		கொல்லச்சி
		கொல்லச்சியள்
		கொல்லர்
		கொல்லரவை
	கொதி	கொதியன்
		கொதியங்கள்
		கொதியர்
		கொதியரவை

இங்கும் பால் விசுவயை வினையடியைப் பொறுத்து வேறுபடுகிறது. சில வினையடிகள் பால் காட்டும் விசுவயை சிலவற்றை ஏற்பதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, கொதி என்னும் வினையடி பெண்பால் விசுவயை ஏற்பதில்லை. கொல்லர் என்னும் சொல் வழக்கில் இருப்பினும் அது மரியாதைப் பொருள் தொனிக்கும் ஆண்பால் ஒருமைப் பொருளில்

வழங்காது ஆண்பால் - பெண்பால் பொதுப்பன்மைப் பொருளிலே மட்டும் வழங்கக் காண்கிறோம். கொதியர் என்னும் ஆக்கப்பெயர் மரியாதைப் பொருள் தொனிக்கும் ஆண்பால் ஒருமையிலும், ஆண்பால் - பெண்பால் பொதுப்பன்மையிலும் வழங்கக் காண்கிறோம்.

-**காறன்**, -**காறி** போன்ற விசுவயைப் பெயருக்கும் வினைக்கும் பொதுவாக உள்ள சில அடிகளோடு சேர்ந்துவரக் காண்கிறோம். எ.கா. வெட்டு: வெட்டுக்காறர். அவை தனிவடிவங் கொண்ட வினையடிகளுடன் சேர்ந்து வரக் காணோம். எழுது, எழுத்து என வினைக்கும் பெயருக்கும் தனிவடிவங்கள் காணப்படும்போது -**காறன்**, -**காறி** ஆகியவை வினையடியுடன் வராது பெயரடியுடன் மட்டும் வரக் காண்கிறோம். இவ்வாக்கத்தை விதிவிலக்காகக் (1.2) கொள்தல் வேண்டும்.

3.2 -**தனம்** என்னும் விசுவயை எதிர்மறை வினைகள் (எச்சங்கள்) ஏற்கின்றன.

எ.கா. அறியா அறியாத்தனம்

தெரியா, புரியா, விளங்கா ஆகிய மூன்றும் இவ்வகையின்.

3.3 செயல் முதற்பொருள் குறிக்கும் -**இ** விசுவயை 28 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. அணாப்பு அணாப்பி

அதட்டு, அலட்டு, அளாப்பு, இடுக்கு, உயர், எதிர், ஏமிலாந்து, கடத்து, குளறு, கொளுவு, சப்பு, சளாப்பு, சறுக்கு, சினுங்கு, சுறண்டு, சூப்பு, தூங்கு, நக்கு, நொண்டு, பதுங்கு, புளுகு, பொறுக்கு, மளுப்பு, மூடு, வார், விசிறு, வெருள் என்பன இவ்வகையில் அடங்கும்.

ஆடு, ஆட்டு என்னும் வினையடிகள் -**இ** விசுவயைப் பெற்று வேறு சில பெயரடிகளுடன் நின்று தொகைச் சொற்கள் போன்று அமைவதும் உண்டு.

எ.கா. குதாடு குதாடி
பாம்பாட்டு பாம்பாட்டி

கூத்தாடு, குரங்காட்டு, குத்தாட்டு, தலையாட்டு, பெண்டாட்டு, பேயாட்டு ஆகியவற்றைக் காண்க. குதாடி, பாம்பாட்டி போன்ற வடிவங்களில் உள்ள விசுவயை முறையே -**ஆடி**, -**ஆட்டி** எனக் கொள்வோரும் உளர்.

நன்னூல் உரைகாரர் -**இ** விசுவயின் செயல் முதற்பொருளை உணர்ந்து 'வினைமுதற் பொருள்' என்றனர். கால்டுவெல் தமிழில் உள்ள -**இ** விசுவயை வடமொழியில் இதே பொருளைத் தரும் -**இ** விசுவயில் இருந்தும் வேறுபட்டது எனக் காட்டினார்.

தமிழில் -அல் போன்ற சில விசுவகிராமம் வினைமுதற் பொருளைத் தருவனவாயினும் (இலக்கியவழக்கில் ஏந்தல், தோன்றல்), -இ விசுவகிராமம் போலச் சொற்களைப் பெருக்குவனவன்று. சேர்ந்தாரைக் கொல்லி (குறள் 306), குடிதாங்கி (பெருந்தொகை) எனப் பண்டு வழங்கியதுபோல இன்றும் புதிய தொகை ஆக்கங்களில் (compound formations) செயல்முதற் பொருளைத் தருவது -இ விசுவகிராமம்.

எ.கா.	ஏறு	ஏறி	சோம்பேறி மரமேறி வந்தேறி கார்ஓட்டி நாடோடி முன்னோடி ஆள்காட்டி கைகாட்டி திசைகாட்டி நாள்காட்டி வழிகாட்டி மரம்கொத்தி மீன்கொத்தி பூச்சிகொல்லி இடிதாங்கி சுமைதாங்கி பழந்தின்னி தொலைநோக்கி தொலைபேசி அடிவருடி பாக்குவெட்டி மண்வெட்டி
	ஓட்டு	ஓட்டி	
	ஓடு	ஓடி	
	காட்டு	காட்டி	
	கொத்து	கொத்தி	
	கொல்	கொல்லி	
	தாங்கு	தாங்கி	
	தின்	தின்னி	
	நோக்கு	நோக்கி	
	பேசு	பேசி	
	வருடு	வருடி	
	வெட்டு	வெட்டி	

சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்னும் திருக்குறள் தொடரிலேதான் -இ விசுவகிராமம் வினைமுதற் பொருளில் முதன்முதலாகக் காணப்படுகிறது. இதனைச் சங்க இலக்கியங்களில் காணோம்.

3.4 சில வினையடிகள் -ஐ விசுவகிராமம் பெற்றுப் பெயராக அமைகின்றன.

எ.கா.	கிட	கிடை
-------	-----	------

சும, நட, பிற என்பனவும் இவ்வகையில் அடங்கும். இந்த அடிச்சொற்கள் ஒரு காலத்தில் உடன்படுமெய் ஏற்காது இகரத்தைப் பெற்று அமைந்தன என எண்ணுவதற்கு இடமுண்டு: கிட + இ, சும + இ போன்று.

உடு, உருள், எடு, ஓடு, கல், கவல, கொடு, கொல், கொள், சவள், சுறுள், தடு, திரண், திரள், நில், நிறு, பகு, படு, வகு, வறு, விடு, வில் ஆகியனவும் -ஐ விசுவகிராமம் பெறுவன:

3.5 -வி விசுவகிராமம் வினையடிகள் 5 ஆகும்.

எ.கா.	கல்	கல்வி
-------	-----	-------

கேள், துற, தோல், பிற என்பன ஏனையவையாகும்.

3.6 -தல் விசுவகிராமம் பெறுவன 3 வினையடிகளாகும்.

எ.கா.	ஆறு	ஆறுதல்
-------	-----	--------

கெடு, தேர் என்பன ஏனையவை.

நோதல் என்னும் ஒரு சொல்லை யாழ்ப்பாண வழக்கு எனச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி குறித்துள்ளது. ஆயின் இச்சொல் இன்றும் பேச்சு வழக்கில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

3.7 -வான் விசுவகிராமம் 2 வினையடிகள் மட்டும் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	கக்கு	கக்குவான்
-------	-------	-----------

பயில்.

3.8 -வாணி விசுவகிராமம் வினையடி ஒன்றே ஆகும்.

எ.கா.	தட்டு	தட்டுவாணி
-------	-------	-----------

3.9 -அவு விசுவகிராமம் பெறுவன 5 வினையடிகள்.

எ.கா.	உண்	உணவு
-------	-----	------

உழ், கள், செல், வா (வர்-).

3.10 -வை என்னும் விசுவகிராமம் 14 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா.	அள	அளவை
-------	----	------

இழு, கட, கல, கோர், சேர், தாழ், நடு, பற, பார், போர், விழு, வெழு, வேர்.

நடு என்னும் வினையடி -வை விசுவகிராமம் பெற்றுத் தரும் பொருளை -கை விசுவகிராமம் ஏற்பதன் மூலமும் தருகிறது. (3.18)

3.11 -ச்சு விசுவகிராமம் ஏற்பன 4 வினையடிகள்.

எ.கா. பிணை பிணைச்சு

குழை, முடி, வரி.

3.12 -பு விசுவயை 2 வினையடிகள் பெறுகின்றன.

எ.கா. இயல் இயல்பு

முடி.

-பு விசுவயை -வு ஆக மாற்றம் பெற்றதைச் சொற்களில் காணலாம். சங்க இலக்கியங்களில் -பு விசுவயை பெற்றுவருவன -வு விசுவயுடன் காணப்படுகின்றன. அழிபு - அழிவு (குறுந்தொகை), இழிபு - இழிவு (தொல்காப்பியம்), துணிபு - துணிவு, பிரிபு - பிரிவு (அகநானூறு) போன்ற சொற்களைக் காண்க. -வு பெற்றுவரும் சொற்கள் அனைத்திற்கும் -பு கொண்டவடிவங்கள் காணப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டு அறிவு, பொலிவு. இன்றும் முடிபு - முடிவு ஆகிய இரு வழக்குகளும் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சு வழக்கில் இருப்பதைக் காண்க.

3.13 -வு விசுவயை பெறுகின்ற வினையடிகள் 52 ஆகும்.

எ.கா. அசை அசைவு

அடை, அணை, அலக்கழி, அழி, அள, அறி, இழ, ஈ, உணர், உய், உயர், உலை, உழை, எரி, ஒழி, ஓய், கசி, கழி, கிழி, குறை, சரி, சா, சாய், சார், சிதை, சோர், தறி, தாழ், துணி, துற, தெரி, தொய், நிறை, நினை, நெரி, நெளி, பதி, பணி, பிரி, பிள, பொலி, பொறி, மலி, மறை, முடி, முறி, மெலி, வளை, வாழ், விடி, விளை.

3.14 -த்தி விசுவயை 4 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. அடர் அட(ர்)த்தி

குளிர், நேர், வளர்.

3.15 -தி விசுவயை ஏற்கும் வினையடிகள் 11 ஆகும்.

எ.கா. அயர் அயர்தி

அசர், அறு, இறு, கெடு, செய், தகு, பற, பொறு, மற, விடு.

3.16 -ச்சி விசுவயை பெறுபவை 14 வினையடிகள் ஆகும்.

எ.கா. அதிர் அதிர்ச்சு

ஆராய், இகழ், உயர், எழு, கவர், கிளர், குளிர், சூழ், தளர், தொடர், மகிழ், வளர், வீழ்.

வள(ர்)த்தி (3.14), வளர்ச்சி என்பன பெரும்பாலும் ஒரே பொருளைத் தருவன. விவரண அடிப்படையில் இரண்டையும் கட்டிலா மாற்றமுடைய வடிவங்கள் (free variants) எனலாம். ஆயின், வரலாற்று நோக்கில் அவை வேறுபட்ட இரு தோற்றங்கள் ஆகும். இன்று குளி(ர்)த்தி என்னும் சொல் கோயில் பற்றி வருகிறது. அங்கும் குளிர்ச்சி என்னும் பொருள் உண்டு.

3.17 -சி விசுவயை 8 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. ஆள் ஆட்சி

சூழல், பயில், புகழ், புரள், முயல், மீள், வறள்.

3.18 -கை விசுவயை 6 வினையடிகள் பெறுகின்றன.

எ.கா. அழு அழுகை

கொள், செய், திரி, தொழு, நடு.

நடு என்னும் வினையடி -கை விசுவயைப் பதிலாக -வை விசுவயையும் ஏற்பது உண்டு. நடுகை, நடுவை ஆகிய இரண்டிற்கும் பொருள் வேறுபாடு இல்லை எனலாம்.

3.19 -க்கை விசுவயை ஏற்கும் வினையடிகள் 6 ஆகும்.

எ.கா. அறி அறிக்கை

இரு, எச்சரி, கிட, படு, வாழ்.

3.20 -மை விசுவயை 10 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. இனி இனிமை

குளிர், கூர், தலை, தாழ், நிலை, நேர், பகை, பொறு, வலி.

3.21 -மதி விசுவயை பெறுவன 8 வினையடிகள்.

எ.கா. இறக்கு இறக்குமதி

ஏத்து, குடு (குடுக்கு-), சோ, தா (தரு-), பெறு, போ, வா (வரு-).

3.22 -ச்சல் விசுவயை 16 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. அலை அலைச்சல்

இரை, உலை, எரி, சுழி, காய், குறை, கை, துணி, தோய், நரை, பறை, பாய், புகை, மேய், விளை.

இவற்றைக் கிளைமொழிகளில் காணப்படும் தனித் தோற்றங்கள் எனக் கொள்ளலாம். கிளைமொழிகள் சொல்லாக்கத்தில் தனிப்போக்குடையன; இலக்கியத்தின் போக்கில் இருந்து வேறுபடுவன. துணிச்சல், துணிவு ஆகிய வடிவங்களைக் காண்க. அண்மைக்காலத்தில் துணிச்சல் என்னும் சொல்

இலக்கிய வழக்கிலும் கையாளப்பட்டு வருகிறது. ஆக்க வேறுபாட்டைப் பின்வரும் சொற்கள் விளக்கும்.

கிளைமொழி

அலைச்சல்
கைச்சல்
விளைச்சல்

இலக்கியமொழி

அலைவு
கைப்பு
விளையுள்
விளைவு

பறைச்சல் என்னும் சொல் தமிழ்க் கிளைமொழிகளுள் யாழ்ப்பாணத்து வழக்கில் மட்டும் காணப்படுகிறது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பேரகராதி இச்சொல்லைத் தருகிறது. எமனோ, பரோ ஆகியோர் அமைத்த திராவிட அடிச்சொல் வரலாற்று அகராதி (Dravidian Etymological Dictionary) மலையாளத்திலிருந்து பறயுக, பறச்சல் ஆகிய இரண்டையும் தருகிறது.

-**த்தல்** விசுதி தொழிற்பெயர் விசுதியாக மட்டும் மொழியில் வருகிறது. இது பேச்சு வழக்கில் வரக் காணோம். -**தல்** விசுதி தொழிற்பெயர் விசுதியாக இலக்கிய வழக்கில் வருகிறது. பேச்சுவழக்கில் பெயராக்க விசுதியாகவும் வருகிறது. -**ச்சல்** என்னும் பேச்சுவழக்கு விசுதிக்கு ஆதாரம் -**த்தல்** எனக் கொள்வது பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. ஆறுதல், கெடுதல், தேர்தல் எனப் பேச்சில் காண்க. பேச்சில் 'கெடுத்தல்' என்பாரில்லை எனலாம்; 'கெடுக்கிறது' என்றே கூறுகிறார்கள்.⁴ கழித்தல், கழிச்சல் என்பன பேச்சுவழக்கில் உண்டு. இவை இரண்டும் வெவ்வேறு பொருளைத் தருவன. கழித்தல் என்பது இலக்கிய வழக்கில் இருந்து கணிதத்தைக் குறிக்கவந்த சொல்லாகும்.

3.23 -**அல்** விசுதியை 59 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. அவி அவியல்

அழுக்கு, இடி, இர, இருமு, ஏவு, கடை, கரை, கிண்டு, கிழி, குடு, குவி, குழை, குளி, கொந்து, கொளுவு, சமை, சாம்பு, சிக்கு, சீவு, சுண்டு, சோம்பு, தடங்கு, தப்பு, தவ்வு, தறி, துப்பு, தும்மு, துவை, தூறு, தை, தொங்கு, நக்கு, நசி, நாறு, நீக்கு, நெளி, படை, பாடு, பிசங்கு, பின்னு, பீச்சு, புதை, புலம்பு, பெருக்கு, பொங்கு, பொரி, மறி, மின்னு, முத்து, முறி, மோது, வத்து, வளை, வறு, வாங்கு, வாடு, விக்கு, வெம்பு.

3.24 -**ப்பு** விசுதியை 90 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. அங்கலாய் அங்கலாய்ப்பு

அடு, அடை, அமை, அரி, அறிவி, அருவரு, அலு, அழை, அறி, இர, இரு, இளி, இற, இறை, இனி, உடு, உழை, உறு, உறை, எடு, எதிர், ஏய், ஒழி, ஒறு, ஒங்காளி, கச, கட, கடு, கல, கழி, களை, கறு, கனை, குதி, குளி, குறி, கை, கொதி, கொப்புளி, கொழு, சமாளி, சிரி, சிவ, சிற, சுணை, செழி, தடி, தடு, தாளி, திகை, தீர், துடி, துடை, தூறு, நட, நடி, நினை, நெளி, பதி, பதை, படி, படை,

பழு, பற, பிடி, பிழை, பிற, புளி, பொறு, மதி, மடி, மலை, மறு, மன்னி, மித, முழி, மூ, மூதலி, வகு, வலி, வாய், விதை, விடு, விரி, விறை, வெடி, வெறு, வேய், வை.

தொகைச் சொற்களும் -ப்பு விசுதி பெறுவது உண்டு.

எ.கா. அன்பளி அன்பளிப்பு

மொழிபெயர்.

ஒலிக்குறிப்பு வினைச்சொற்களும் -ப்பு விசுதி பெறுகின்றன.

எ.கா. கடகட கடகடப்பு

கலகல, கறகற, குழுக்குழு, சலச்சல, சுறுசுறு, பதைபதை, படபட, பளபள, பரபர, பிசுபிசு, புறுபுறு, மினுமினு, முணுமுணு, வழவழ, விறுவிறு.

3.25 -**ம்** விசுதி பெறும் வினையடிகள் 3 ஆகும்.

எ.கா. சின சினம்

நய, மண:

3.26 -**அம்** விசுதி பெறும் வினையடிகள் 61 ஆகும்.

விசுதியை ஏற்கும்போது தோன்றும் ஒலி மாற்ற அடிப்படையில் இவ்வினையடிகளை மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

எ.கா. அடக்கு அடக்கம்
இரங்கு இரக்கம்
கூசு கூச்சம்

3.26.1 அகல், அழுத்து, ஆட்டு, இணக்கு, இறக்கு, உயர், உருக்கு, ஊக்கு, எட்டு, எண்ணு, எழுப்பு, ஏத்து, ஏமாத்து, ஒடுக்கு, ஒதுக்கு, ஒட்டு, கட்டு, கலக்கு, குலுக்கு, குழப்பு, கூட்டு, சுணக்கு, சுருக்கு, தாக்கு, தாழ், திருத்து, திருப்பு, தேக்கு, தேட்டு, நீட்டு, நீள், நெருக்கு, நோக்கு, பிணக்கு, பெருப்பு, பெருக்கு, பொருத்து, மதி, மயக்கு, முழக்கு, வருத்து, வளை, வழக்கு, வாட்டு, விருப்பு, விளக்கு.

3.26.2 ஏங்கு, சிணுங்கு, தயங்கு, தூங்கு, நடுங்கு, புழுங்கு, வீங்கு.

3.26.3 கொண்டாடு, தள்ளாடு, திண்டாடு, நாடு, மாறாடு

3.27 -**ப்பை** விசுதி பெறுவன 2 ஆகும்.

எ.கா. கிலுகிலு கிலுகிலுப்பை

குடுகுடு.

3.28 -**அடி** விசுதியை 5 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. கலக்கு கலக்கடி

காவு, கிட்டு, குழப்பு, நெருக்கு.

3.29 -வாய் விசுதி பெறுவன 3 ஆகும்.

எ.கா. எழு எழுவாய்

கழு, வா (வரு-).

3.30 -முதல் விசுதி பெறுவன 2 ஆகும்.

எ.கா. கொள் கொள்முதல்

பறி.

3.31 -வாக்கு விசுதி பெறும் வினையடி ஒன்றே ஆகும்.

எ.கா. செல் செல்வாக்கு

3.32 -அன் விசுதி பெறுவன 2 ஆகும்.

எ.கா. கல் கலவன்

குதி.

-அன் விசுதி முன்பும் (2.1) காட்டப்பட்டது. பொருள் அடிப்படையில் வெவ்வேறு விசுதிகளாகக் கொள்தல் வேண்டும்.

3.33 -அரம் விசுதி பெறுவன 2 ஆகும்.

எ.கா. நிலவு நிலவரம்

விளம்பு.

3.34 -வாளம் விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கிறது.

எ.கா. கடி கடிவாளம்

3.35 -அவம் விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கிறது.

எ.கா. தாண்டு தாண்டவம்

3.36 -ஆளம் விசுதியை 2 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. ஏர் ஏராளம்

தார் -.

தாராளம் என்னும் சொல்லில் வரும் தார் - எனும் அடிச்சொல் தமிழில் தனித்து வழங்குவதில்லை. இச்சொல்லைச் சென்னைப் பேரகராதி dhara என்னும் வடமொழிச் சொல்லில் இருந்து பெற்றதாகக் கூறுகிறது.

3.37 -இடம் விசுதி பெறும் வினையடி ஒன்றே ஆகும்.

எ.கா. கட்டு கட்டிடம்

3.38 -அணம் விசுதி பெறுவன 3 ஆகும்.

எ.கா. ஒத்து ஒத்தணம்

கட்டு, தூக்கு.

3.39 -த்தை விசுதி பெறும் வினையடிகள் 2 ஆகும்.

எ.கா. பூ பூத்தை

நட.

பூத்தை என்னும் சொல் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத்தமிழில் கெட்ட நடத்தையுடைய பெண்ணைக் குறிக்கிறது. பேத்தை என்னும் சொல்லும் வழக்கில் உண்டு. இது வால்பேத்தை எனத் தொகையிலும் வருகிறது. பேத்தை என்பதன் அடிச்சொல் தெளிவாக இல்லை. -த்தை விசுதி பழைய இலக்கியங்களில் வரக் காணோம். இது கன்னடத்திலும் தெலுங்கிலும் வினையோடு ஆக்க விசுதியாக வருகிறது. எமனோ, பரோவின் அகராதியில் 252, 1114, 1551, 1763, 2957, 3564 என எண்ணிடப் பெற்ற சொற்களைக் காண்க.

3.40 -அத்து விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கிறது.

எ.கா. வா(வார்-) வரத்து

3.41 -க்கு விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கிறது.

எ.கா. போ போக்கு

3.42 -தம் விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கிறது.

எ.கா. தாளி தாளிதம்

3.43 -த்தம் விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கிறது.

எ.கா. பிடி பிடித்தம்

3.44 -ய் விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கிறது.

எ.கா. நோ நோய்

3.45 -மானம் விசுதியை 4 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. அடை அடைமானம்

தீர், தேய், பெறு.

3.46 -குணி விசுதியை ஒரு வினையடி மட்டும் ஏற்கின்றது.

எ.கா. அழு அழுகுணி

3.47 -படி விசுதியை 4 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. கட்டு கட்டுபடி

குழறு, செல் (செல்லு), தள்ளு.

வரும்படி என்னும் பெயரில் உள்ள -படி வடிவத்திலே ஒத்த வேறு விசுதி எனக் கொள்தல் பொருத்தமாகும்.

3.48 -பனவு விசுதியை 4 வினையடிகள் ஏற்கின்றன.

எ.கா. குடு குடுப்பனவு

குடி, தின், படி, வில்.

கொள்வனவு என்னும் சொல்லில் -வனவு வந்துள்ளது. ப > வ மாற்றம் எனக் கருதலாம். முடிபு - முடிவு போன்ற சொற்களைக் கருத்திற் கொள்க.

3.49 -பனை விசுதியை 3 வினையடிகள் பெறுகின்றன.

எ.கா. கல் கற்பனை

படி, வில்.

3.50 சொல்லின் ஈற்றுயிர்க்கு முதலுயிர் (penultimate vowel) நீட்டம் பெறுவது 7 வினையடிகளில் ஆகும்.

எ.கா. இடு ஈடு

கெடு, சுடு, தின், நக்கு, படு, பெறு.

தலையிடு, முறையிடு, அடிபடு, இடிபடு, உடன்படு, எடுபடு, கட்டுப்படு, குத்துப்படு, தட்டுப்படு, தேவைப்படு, பிடிபடு, முட்டுப்படு, வெட்டுப்படு என அமையும் சொற்களையும் இங்கு கருத்திற் கொள்க.

3.51 வினையடியில் உள்ள ஈற்றுமெய் இரட்டித்துப் பெயராக அமையும் மாற்றத்தை 14 வினையடிகளில் காண்கிறோம்.

எ.கா. உருகு உருக்கு

எழுது, ஏசு, ஒழுது, ஒடு, கருது, கூடு, பாடு, பூசு, பெருகு, முழுது, மூசு, விளையாடு, வீசு.

4

4.0 பெயரடை அடி

4.1 பால் காட்டும் விசுதியைப் பெறும் பெயரடை அடிகள் 3 ஆகும்.

எ.கா. சின்ன

சின்னவன்
சின்னவங்கள்
சின்னவள்
சின்னவளவை
சின்னவர்
சின்னவா
சின்னவை
சின்னது
சின்னதுகள்

பெரிய, மற்ற.

4.2 -ஐ விசுதி பெறும் பெயரடை அடிகள் 9 ஆகும்.

எ.கா. அரும் அருமை

இளம், கடும், கரும், கொடும், திறம், பழம், பெரும், வெறும்.

4.3 -மை விசுதி பெறும் பெயரடை அடிகள் 3 ஆகும்.

எ.கா. தனி தனிமை

புது, மெது.

குறிப்புகள்

1. '(ஆக்க) ஒட்டு', 'விசுதி' என்னும் பிரயோகங்களுக்குப் பதிலாக 'சொல்லாக்கச் சொல்லியன்' என்னும் பிரயோகத்தை அறிஞர் சிலர் கையாள்கின்றனர். இவ்வாய்வில் 'விசுதி' என்னும் சொல் குறிக்கும் விரிந்த பொருளைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்தல் வேண்டும்.
2. காண்க: Charles F. Hockett (1958) A Course in Modern Linguistics, Macmillan, p.308.
3. தமிழில் பொதுவாக ஒருவரைக் குறிக்குஞ் சொல் (பால் காட்டும் சொல்) மேலும் ஆக்க விசுதிகளைப் பெறுவதில்லை. ஆயின் ஆங்கிலம் போன்ற சில மொழிகள் ஏற்பதுண்டு. ஆங்கிலத்தில் பின்வரும் ஆக்கங்களைக் காண்க.

chemist
confectioner
linguist
villain

chemist-ry
confectioner-y
linguist-ics
villain-v. 17

4. தொழிற் பெயரையும் ஆக்கப் பெயரையும் வேறுபடுத்தல் வேண்டும். வினையடியில் இருந்து இருவகைப் பெயர்களை ஆக்குகிறோம். ஒன்று செய் - தல் போன்ற வகை. மற்றது செய் - கை போன்ற வகை. இரு வகைப் பெயர்களும் வேற்றுமை உருபை ஏற்கும். ஆயின் அடைகளை ஏற்பதில் இரண்டிற்குமிடையே வேறுபாடுண்டு. செய்தல் வகை வினையடைகளை மட்டுமே ஏற்கும்; செய்கை வகை பெயரடைகளை மட்டுமே ஏற்கும். முதல்வகை தொழிற் பெயர்; இரண்டாவது வகை ஆக்கப் பெயர். இந்த வேறுபாட்டைக் கால்டுவெல் கூறியுள்ளார். காண்க : Caldwell, R. (1961) A Comparative Grammar of the Dravidian Languages, Madras, pp.542-45.

இப்பெயர்கள் இரண்டும் மேலும் ஒருவகையில் வேறுபடுகின்றன. ஆக்கப் பெயர் பன்மையாக (விசுதி பெற்று) வழங்குவதுண்டு; தொழிற் பெயர் இவ்வாறு வழங்குவதில்லை. செய்கைகள் என்பர். செய்தல்கள் என்பாரில்லை. இலக்கிய வழக்கில் ஆக்கப் பெயருடன் பால் காட்டும் விசுதியைச் சேர்த்து வழங்க முடியும்: செய்கை, செய்கையன், செய்கை-ஆள்-அன் செய்கையாளன். தொழிற் பெயர் இவ்வாறு வழங்குவதில்லை. மேலும், தொழிற் பெயருக்கு ஒத்த எதிர்மறைச் சொல் உண்டு; ஆனால் ஆக்கப் பெயருக்கு இல்லை. எடுத்துக்காட்டாக, செய்தல் - செய்யாமை.

உசாவியவை

கருணாகரன், கி., இராம.சுந்தரம் (1971) "பேச்சுத்தமிழில் ஆக்கப் பெயர்கள்", செந்தமிழ்ச் செல்வி, தொகுதி 46, எண் 2, சென்னை.

பவணந்தி, நன்னூல்.

Agesthialingom, S. (1964) "Tamil Nouns", Anthropological Linguistics, 6 No.1.7-12, Bloomington.

Burrow, T. and Emeneau, M.B. (1961) A Dravidian Etymological Dictionary, Oxford.

Ibid. (1968) A Dravidian Etymological Dictionary supplement, Oxford.

Charles F.Hockett (1958) A Course in Modern Linguistics, Macmillan.

Kamaleswaran, K.S. (1974) Nouns in Tamil, Ph.D. diss. (unpublished), Annamalai University, Annamalai Nagar.

Meenakshisundaran, T.P. (1965) A History of Tamil Language, Poona.

Robert Caldwell (1956 3rd ed.) A Comparative Grammar of the Dravidian or

South Indian Family of Languages, Madras.

Shanmugam, S.V. (1971) Dravidian Nouns, Annamalai University, Annamalai Nagar.

Shanmugampillai, M. (1961) "Derivative Nouns in Modern Tamil", Indian Linguistics, Vol.22, Poona.

Suseendirarajah, S. (1967) A Descriptive study of Ceylon Tamil with special reference to Jaffna Tamil, Ph.D. Diss. (unpublished), Annamalai University, Annamalai Nagar.

என்று கூறுவது குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்து மொழியியல் ஆய்வை முற்கால மொழி இயல் என்று வேறுபடுத்துவதற்கேயாம். ஆயின் முற்கால மொழி இயல் ஆய்வின் தொடர்ச்சிதான் தற்கால மொழி இயல் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

23

மொழி இயலும் மொழி பயிற்றலும்

1.0 மொழி ஆய்வு

மொழி பழையனவற்றுள் ஒன்று. நமது நினைவிற்கு எட்டாத காலம் தொட்டு சமுதாயத்தில் மனிதன் மொழி பேசி வருகிறான். சில ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மொழியை எழுதி வருகிறான். மொழியைப் பயிற்றிப் பயின்றும் வருகிறான். மொழியைப் பயிற்றுவதற்கும், பயில்வதற்கும் என வழிகாட்டி நூல்கள் எழுதி வருகிறான். ஒரு மொழியைப் பிற மொழியில் பெயர்த்தும் வருகிறான். எனவே, இவை உலகில் பண்டுதொட்டு நடைபெற்று வரும் பழந்தொழில்கள்.

மனிதன் பெற்ற பெரும் பேறுகளுள் மொழியும் ஒன்று. மொழி மனித வாழ்வோடு மிக நெருங்கிய தொடர்புடையது. ஆதலால் மனிதன் தன்னைத் தான் அறிந்து கொள்ளுவதற்கு மொழியைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினான். அறிஞன் மொழியின் தன்மை பற்றிப் பண்டை நாட்களிலேயே சிந்திக்கலானான். பிறமொழித் தொடர்பு கொண்டபோது மொழிகளை ஒப்புநோக்கிக் காணத் தொடங்கினான். பண்டு சிறப்பாகக் கிரேக்கம், ரோமாபுரி, சீனம், அரேபியா, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் மொழிபற்றிச் சிந்தித்த அறிஞர் சிலர் ஏதோ வகையில் மொழியை விளக்கக்கூற முயன்றனர். இவர்களுள் பாணினி போன்ற அறிஞர்களின் மொழி விளக்க முறைகள் சிறந்து விளங்குகின்றன. தொல்காப்பியரின் மொழியறிவும் விளக்கமும் பாராட்டப்படுகின்றன. காலப்போக்கில் மொழியில் வழங்கும் சொற்பொருள் பற்றிய சிந்தனை வளர்ந்து பின் சொற்களின் தோற்றம், அடிச்சொல், மொழி ஒப்பிலக்கண ஆய்வு, மொழியின் தோற்றமும் வரலாறும் என்றெல்லாம் மொழிக்கலை வரலாற்று முறையில் வளர்ந்து, இன்று விளக்க முறைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தற்கால மொழி இயல் எனப் பெயர் பெற்ற ஒரு கலையாக உருப்பெற்றுப் பல்கலைக்கழகங்களிலே வளர்ந்து வருகிறது. இங்கு தற்கால மொழி இயல்

இருபதாம் நூற்றாண்டு விஞ்ஞான வளர்ச்சிக்குப் பெயர் பெற்றது. விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் ஆய்வு முறைகளும் ஏனைய அறிவுத்துறை ஆய்வையும் செம்மைப்படுத்தத் துணைபுரிந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. விஞ்ஞான வளர்ச்சி மனித சமுதாயத்தில் பெரும் பெரும் மாற்றங்களைச் செய்துவிட்டது. மனிதனின் சிந்தனையிலே - நோக்கிலே - கூடப் பெரும் புரட்சியைச் செய்துள்ளது. தற்கால மொழி இயல் முறைகள் உருப்பெறத் தற்கால விஞ்ஞான ஆய்வு முறைகள் பெருமளவு காரணமாயின என்பது கண்கூடு. அறிஞர் தற்கால மொழி இயலை “மொழி பற்றிய ஓர் அறிவியல்” என்றெல்லாம் விளக்குகின்றனர். ஆயின் தொடக்க காலத்திலே மொழி இயல் என்பது தத்துவம் என்ற தொடரிலேதான் வளரத் தொடங்கியது. அறிஞர் தொடக்க காலத்தில் மொழியைத் தனித்துறையாக எடுத்து ஆராய எண்ணவில்லை. தத்துவம், தர்க்கம், மதம் ஆகிய துறைகளோடு சார்த்தி ஆராய்ந்தனர்; கீபுரு, லத்தீன், அரபுமொழி, வடமொழி போன்றவை மதத்திற்கெனக் கொள்ளப்பட்டன. ஆதலால் பிற்காலத்தில் தோன்றிய புறநிலை நோக்கு ஆய்வுமுறையும் முடிபுகளைப் பிறர் பரிசோதனைக்கும் உட்படுத்தும் போக்குமுறையும் பழங்காலத்து மொழியியலில் இல்லை என்பர். இங்கு ஆய்வுமுறை அடிப்படையில் முற்கால மொழியியல் என்றும் தற்கால மொழியியல் என்றும் பிரித்துப் பேசவேண்டிய நிலை தோன்றுகிறது.

இன்று குறிப்பிட்ட துறை ஒன்றில் நடைபெறும் ஆராய்ச்சிகள் பிறதுறைகள் சிலவற்றிற்கும் பயன்படுவதைக் காண்கிறோம். ஒரு துறையில் ஆராய்ச்சி உண்மைகளைக் காண்பதற்குப் பிறதுறை ஒன்றின் ஒத்துழைப்பு அவசியம் வேண்டி இருப்பதையும் காண்கின்றோம். கலைகளைத் தனித்தனிக் கலைகளாகப் பிரித்து ஆராய்வது விசேட ஆய்வுக்கோ ஆழ ஆய்வுக்கோ உதவினாலும் கலைகள் பல ஒன்றோடு ஒன்று பின்னிப் பிணைந்து கிடக்கின்றன என்பதை மறக்கலாகாது. ஆராய்ச்சி உண்மையின் பொருட்டும் ஆராய்ச்சியின் முழுப்பயனைப் பெறுவதன் பொருட்டும் பல துறையினர் ஒத்துழைக்க வேண்டிய நிலை தோன்றுகிறது. உலகு சென்று கொண்டிருக்கும் வேகத்தில் ஒருவரே பல துறைகளில் திறமை பெறுவது அரிதாகிறது. அறிவு ஆராய்ச்சியிலும் கூட்டுறவு இன்றியமையாததாகிறது.

இங்கு தப்பெண்ணம் தோன்றாதிருப்பதற்கு முக்கியமான ஒரு கருத்தைத் தெரிய வேண்டும். மொழி அறிஞனின் மொழியியல் அறிவும்

ஆற்றலும் வேறு; மொழி ஆசிரியனின் மொழி பயிற்றும் அறிவும் ஆற்றலும் வேறு. ஆயின் இருவரும் ஒரு பொருளையே (மொழி) வெவ்வேறு கோணத்தில் இருந்து ஆள்கின்றனர். மொழி பயிற்றுவுதல் இருவரும் சேர்ந்து ஆராயும் நிலை சிறந்த நிலையாகும்!

2.0 மொழி இயல் பயன்படுமா?

மொழி இயல் அறிஞர் பல ஆண்டுகளாகப் பலதிறப்பட்ட மொழிகளை அவதானித்து ஆய்ந்து பொதுமொழி இயல் கோட்பாடுகள் எனக் கூறியுள்ளனர். அவர்கள் இக்கோட்பாடு எதனையும் கற்பனையில் கண்டு கூறவில்லை. எவற்றையும் அர்த்தமற்ற கொள்கைகளாக வெளியிடவில்லை. இக்கோட்பாடுகள் விஞ்ஞான ரீதியில் அமைந்திருப்பதால் பிறர் அவதானத்திற்கும், பரிசோதனைக்கும், ஆராய்ச்சிக்கும் உட்பட்டதாக உள்ளன.

மொழி ஆசிரியன் மொழி பயிற்றுவுதற்கு இக்கோட்பாட்டு அறிவு பயன்படுமென்பதைப் பலர் இன்று உணர்ந்துவரக் காண்கின்றோம். இக்கோட்பாடுகளின் பொருளை உணர்ந்தால் மொழி பயிற்றலைச் செம்மைப்படுத்த முடியுமெனச் சில நாடுகளில் செயல்முறையில் காட்டியுள்ளனர். இன்று அமெரிக்காவில் மொழி ஆசிரியருக்கு மொழியியல் கோட்பாட்டு அறிவு வேண்டும் என ஓரளவு வற்புறுத்தவும் தொடங்கியுள்ளனர். இந்திய நாட்டிலும் மொழி ஆசிரியர்க்கு மொழி இயல் அறிவு ஓரளவாவது இருப்பது பயனுடைத்து என்ற நம்பிக்கை பரவுகின்றது.

என்றாலும் நீங்கள் இங்கு கேட்கலாம்: இந்தக் கூத்தெல்லாம் எதற்கு? இத்தனை காலமும் நாம் தமிழ்மொழியைப் பயிற்றவில்லையா? மாணவர் பயிலவில்லையா? தற்கால மொழி இயல் நேற்று இன்றுதானே தோன்றியது! நாள் இதுவரை மொழிபயிற்றும் கருமம் நடைபெறவில்லையா? என்று மொழி இயலை விரும்பியோ விரும்பாமலோ கேட்கலாம். கருமம் நடைபெற்றுத்தான் வந்தது. ஐயமில்லை. ஆனால், இங்கு ஒரு வேறுபாடு உண்டு. இதனை அறிஞர் ஒருவர்² உவமை மூலம் விளக்குகிறார்.

In some respects the changes in language teaching can be compared with those which have already occurred in the conversion of the textile industry from a craft to an applied science backed by a technology. In the production of textiles, until forty years ago the processes and methods used were largely traditional, their efficiency and appropriateness had hardly been questioned and changes or improvements were generally the simple product of ingenuity rather than of a radical change of

theoretical out-look. The present picture is vastly different. The textile industry now incorporates the findings and attitudes of applied science - of Physics, Chemistry, Engineering, Economics, Statistics - at every point where they can improve upon the methods and products of the traditional crafts.

Language teaching is changing in a similar way with the application of Scientific knowledge and technics assisting the personal art of the teacher. In its most advanced form, language teaching today bears little relation to the same occupation as it was carried out twenty years ago.

3.0 மொழியியல் கோட்பாடுகள்

3.1 மொழியை அவதானித்தல்

மொழி என்பது அன்றாடு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி (event). எனவே, மொழியைக் கூர்ந்து அவதானிக்க முடியும். மொழியை அவதானிப்பதற்குத் தக்க பயிற்சி வேண்டும். தாய்மொழியை அவதானிப்பதற்கு நல்ல பயிற்சி வேண்டும். ஏனெனில், பிறமொழியைக் காட்டிலும் தாய்மொழி நமக்கு நன்றாகப் பழக்கப்பட்டதொன்று. தாய்மொழியில் வாக்கிய அமைப்புச் சிலவற்றைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறிவிடுகிறோம். எடுத்துக்காட்டாக, “இது இலங்கையில் செய்தது” என்னும் வாக்கிய அமைப்பின் புதுமையை நாம் காண்பதில்லை. வேற்றுமொழியாளன் திடீரெனக் கண்டுவிடுகிறான். பேச்சுமொழியில் “என்னைச் சொன்னதாகக் கேளுங்கள்” என்ற வாக்கிய அமைப்பையும் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இதேபோல ஒலிநிலையிலும் வேற்றுமொழியாளர் தமிழைக் கற்கும்போது சில நுட்பமான வேறுபாட்டைக் காண்கிறார்கள். தமிழ் பேசுபவன் ‘அம்மி’ என்ற சொல்லை வேறு சொற்களோடு சேர்த்துக் கூறாது (in isolation) தனித்துக் கூறும்போது ஈற்றுயிர் நெடிலாகவே இருக்கிறது என வேற்றுமொழியாளர் சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். நாம் இந்த வேறுபாட்டைக் காதினால் உணர்வதில்லை. இவ்வாறு வேற்றுமொழியாளர் தமிழ் கற்கும்போது எழுப்பும் சில ஐயங்களைக் கேட்டு எவ்வாறு விளக்குவது என வியக்கின்றோம்.

மொழி அவதானிப்பு மொழி ஆசிரியனுக்கு வேண்டற்பாலது. தனது காலத்து மொழி வழக்கை அவதானிக்காது பயிற்றும் மொழி ஆசிரியன் செயற்கை நிலையில் நின்று மொழியைக் கண்மூடித்தனமாகப் பயிற்றுபவனாவான். வழக்கில் உள்ள மொழியை அவதானிக்காது ஆசிரியனின் மொழிச்சிந்தனை முழுமை வாய்ந்தது ஆகாது. பண்டு

எழுதப்பெற்ற இலக்கண நூல்களே என்றுமுள்ள தமிழுக்காம் எனக் கொள்வது அறிவுடைமை ஆகாது. மொழி காலந்தோறும் மாறும்போது பண்டைய இலக்கண நூல்களையே பற்றுக்கோடு எனச் சிக்கெனப் பிடித்து இருக்க முடியுமா? எடுத்துக்காட்டாக, “நீர்” என்பது முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர் என இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்றன. இது அந்நூல்கள் தோன்றிய காலத்து மொழிக்குப் பொருந்தும். ஆயின் இன்றைய தமிழ் வழக்கிற்குப் பொருந்துமா? இன்று பேச்சிலாயினும் எழுத்திலாயினும் நீர் என்னும் பெயர் பன்மையில் வழங்கக் காணோம். மொழிபயிற்றும் ஆசிரியனுக்கே தற்காலத் தமிழில் நீர் என்பதைப் பன்மையில் பயன்படுத்தும் வாய்ப்புத் தோன்றுவது அரிது. ஏனெனில் இன்றைய மொழி வழக்கில் ‘நீர்’ ஒருமையே ஆகிவிட்டது. மேலும் இன்று நீர் என்ற முன்னிலை ஒருமைப்பெயரும் ‘நீ’ என்ற முன்னிலை ஒருமைப் பெயரும் சமுதாய மதிப்பு அடிப்படையில் வேற்றுநிலை வழக்கில் உள்ளன.³ இவ்வாறிருக்க ‘நீர்’ என்பது பன்மைப் பெயர் என்று எதன் பொருட்டு கீழ்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு விடாப்பிடியாக ஒதுவேண்டும்? இது கண்மூடித்தனம் அன்றோ? நீர் என்பது ஒரு காலத்தில் பன்மைப் பெயராக வழங்கியது என்று வரலாற்று அடிப்படையில் கூறுவது வேறு. கீழ்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு வரலாற்று அடிப்படையில் மொழியமைப்பை விளக்க வேண்டிய அவசியம் இன்று இல்லை. மொழி பற்றிய பொய்க்கூறுகள் நிலைப்பதற்குக் காரணம் மொழிவழக்கை அவதானிக்கத் தவறுவதேயாம், மொழிவழக்கு அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தும் மொழி ஆசிரியன் மொழியை அவதானிக்கத் தவறுவதற்கு மொழி இயல் பயிற்சிக் குறைவும் காரணமாகும்.

மொழிவழக்குப் பற்றித் தெளிவு இல்லாதபோது ஆசிரியன் மாணவர்களுக்குச் செம்மையாகப் பயிற்ற முடியுமா? “ஐயா! இன்று நாம் பேசும்போதும் எழுதும் போதும் நீர் என்பதை ஒருமைப் பெயராகவே பயன்படுத்துகின்றோம். நீங்கள் அதனைப் பன்மைப் பெயர் என்று ஏன் கூறுகின்றீர்கள் எனத் திறமை உள்ள மாணவன் கேட்டு விட்டால் ஆசிரியன் விளக்கம் கூற வேண்டுமல்லவா? மாணவர்களுக்கு வேண்டிய தரப்படுத்தப்பட்ட பாடநூல்களை எழுதும் பொறுப்பும் பணியும் ஆசிரியர்க்கு உண்டு. பாடநூல்கள் திறம்பட எழுதப்பெறாவிடின் அவை ஆசிரியனின் மொழி பயிற்றும் திறமையையே பாதித்துவிடும். எனவே, ஆசிரியனுக்கு மொழி அவதானிப்புப் பயனுடைத்து. காலத்துக்குக் காலம் வழக்கிலுள்ள மொழியைக் கருத்தில் கொண்டு அவதானிக்க வேண்டும்.

3.2 மொழி மாற்றத்தை உணர்தல்

மொழி மாறும் இயல்புடையது என்னும் மொழி இயல் கோட்பாட்டை மொழி ஆசிரியன் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மொழி என்றுமே ஒரே நிலையில் நிலையாக நிலைத்திருப்பதில்லை. மொழி அமைப்புப்பற்றிய கூற்றுக்கள் (இலக்கணங்கள்) மொழி மாற்றத்திற்கேற்ப மாற வேண்டும். பதினமூன்றாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின், தமிழ்மொழி அமைப்பிலே மாற்றம் அடைந்துள்ளது. இந்த மாற்றத்தை நம்மை அறியாமலே நாம் ஏற்றுக்கொண்ட போதும் தற்காலத் தமிழிற்குப் பொருந்தாத மொழியமைப்புக் கூற்றுக்களைக் கைவிடத் துணிவதில்லை. பிற்காலத்து இலக்கண ஆசிரியர்களில் சிலரே துணியவில்லை. தமது காலத்து மொழிவழக்கை ஓரளவு உள்ளபடி துணிந்து கூறிய சிறப்பு வீரசோழிய ஆசிரியர்க்கு உரியது. பின் தோன்றிய நன்னூல் இல்லாத வழக்கையும் கூறியுள்ளது. இதற்குக் காரணம் தொல்லாசிரியர் கருத்தை, மொழி மாறிவிட்டாலும் பொன்னேபோலப் போற்றும் பற்றுப்போலும். இவர் வழியில்தான் இன்று நாமும் தமிழ் பயிற்றும்போது செல்ல ஆசைப்படுகிறோம். தற்கால வழக்கிலுள்ள மொழி அமைப்பைப் புறக்கணித்துப் பழைய இலக்கண நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டோ அவற்றை ஒட்டி எழுந்த இலக்கணக் கைநூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டோ தமிழ் மொழியைப் பயிற்றுகின்றோம்.⁴ இந்நூல்கள் கூறாதவற்றைக் கூறுவதற்கு நமக்குத் தயக்கம். உண்மை எதுவாயினும் ஒரு சிலரைப் பெரியோர் என்று (பயபக்தியால்?) அஞ்சும் மரபில் ஊறிவிட்டோம். இந்நிலையில் மொழி அமைப்பையோ மொழி தொழில்பட்டு இயங்கும் முறையையோ எவ்வாறு மாணவன் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்? நமது நாட்டிலே ஆங்கில மொழியைக் கற்பிக்கும்போது சிலவற்றைத் தவறு என்று கூறுகின்றோம். ஆனால் ஆங்கிலத்தை முதல் மொழியாகப் (தாய்மொழியாகப்) பேசுகின்றவர் இவற்றைத் தற்கால வழக்கு என ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இக்கருத்தை இந்தியாவில் நடைபெற்ற ஆங்கில மொழியாசிரியர் கருத்தரங்கு ஒன்றில் ஆங்கிலேயர் ஒருவரே⁵ சுட்டிக் காட்டினார்.

“I have long experience of condemning Wren and Martin. If the talk is about the change in English usage English has certainly changed and is changing from the time of Wren and Martin and others have sat and written English Grammar. Often I have written English which was objected to by the people saying that it cannot be treated as English. When I wrote “Eat your tea and let us go out”, I was criticised saying “Can you eat your tea?” and I said in English tea is a meal and we eat it, but

they won't allow this. The other thing that I would like to point out is, "It is me". Well, in English we don't say, "It is I", and many things like that which forty years ago would have been considered as a bad usage or bad Grammar, is in usage now. The use of "Shall", and "Will" is changing. These things have changed materially since the time of Wren and Martin. Current usage of English of educated people in English is not accepted by the experts of English Grammar in South India as correct usage. The only thing we would say is that this is what the native people say."

சொந்த மொழி மாற்றத்தை அவதானித்துக் கொள்ளத் தயங்குபவர் பிறமொழி மாற்றத்தை அவதானித்துக் கொள்ளாமை வியப்பன்று. நாம் விரும்பினாலும் வெறுத்தாலும் மொழி மாறுகிறது. இதனை மொழி ஆசிரியன் புறக்கணிக்க முடியாது. வேண்டும் என்று விருப்பு வெறுப்பினால் புறக்கணித்தால் மொழி ஆசிரியன் மொழியின் தன்மையையும் அமைப்பையும் நேர்மையற்ற முறையில் பயிற்றுவதாக அல்லவா முடியும்?

3.3 மொழியை அமைப்புடையதாகக் காணுதல்

இனி, மொழியை அவதானிப்பதற்கும் மாற்றம் அடைவது மொழி இயல்பு என உணர்வதற்கும் மொழியை அமைப்புடையதொன்றாகக் காணும் ஆற்றல் வேண்டும். மொழியை விளங்குவது மொழி அமைப்பை விளங்குவதாகும். மொழியில் தேர்ச்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் மொழி அமைப்பைத் தாமாகக் காணும் ஆற்றலைப் பெற வேண்டும்.

மொழி அமைப்பை எவ்வாறு கண்டு கொள்வது என்பதற்கு விளக்கமொழி இயலில் (descriptive linguistics) ஓரளவு பயிற்சி பெற வேண்டும். மொழியின் அமைப்பை ஒலியன்நிலை, உருபன்நிலை, வாக்கியநிலை என வெவ்வேறு நிலையில் காணலாம். ஒரு நிலையில் காணப்படும் வேற்றுநிலை வழக்கு (contrastive usage) வேறு ஒரு நிலையில் வேற்றுநிலை வழக்கற்றதாகலாம் (non-contrastive) இது ஒருபுறம். மறுபுறம் ஒரு நிலையில் காணப்படும் வேற்றுநிலை வழக்கு மொழிநிலைகள் அனைத்திலும் வேற்றுநிலை வழக்காகக் காணப்படலாம். எடுத்துக்காட்டாக, உருபன் நிலையில் (morphological level) அவன், இவன், உவன் என்பவற்றில் சுட்டுப் பெயர்கள் (demonstrative bases) வேற்றுநிலை வழக்கில் உள்ளன. உருபன் நிலையிலுள்ள இவ்வேற்றுநிலை, வாக்கிய நிலையில் அர்த்தமற்றதாகிப் போகிறது. ஏனெனில் வாக்கிய நிலையில் மூன்று சுட்டும் அவன் வந்தான், இவன் வந்தான், உவன் வந்தான் என்று ஒரே வினை கொண்டு முடியும். உருபன் நிலையில் அவன், அவள், அவர் என்பன

வேற்றுநிலை வழக்கில் உள்ளன. இதே வேற்றுநிலை வாக்கியநிலையிலும் உண்டு, 'அவன் வந்தான்', 'அவள் வந்தாள்', 'அவர் வந்தார்' என வரும் வாக்கியங்களில் பெயரில் உள்ள வேறுபாட்டிற்கேற்ப வினையும் வெவ்வேறு பால் விசுவகொண்டு வருவதைக் காண்க. மேலும் உருபன் நிலையில் உள்ள தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்ற வேற்றுநிலை வழக்கு, வாக்கிய நிலையிலும் உண்டு. மேலும் உருபன் நிலையிலே அறியமுடியாத சில அம்சங்களை வாக்கியநிலையிலேதான் அறிய முடிகிறது. தமிழில் எல்லாப் பெயர்களும் பால்விசுவதி பெறுவதில்லை. எனவே பால்விசுவதி பெறாத பெயர்களின் பாலை உணர்வதற்கு வாக்கிய நிலையே உதவுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக 'தம்பி' என்ற சொல்லில் பால்விசுவதி இல்லை. ஆயின் இது ஏற்கும் வினை, பெயரின் பாலையும் காட்டிவிடும். பெயருக்கும் வினைக்கும் இசைவு (concord) உண்டு. 'தம்பி வந்தான்' என வாக்கிய நிலையில் பாலை அறிகிறோம்.

3.4 புறநிலை நோக்கில் அணுகுதல்

மொழியைப் புறநிலை (objective) நோக்கில் அணுக வேண்டும் என்பது மொழி இயல் அடிப்படைக் கருத்துக்களுள் ஒன்று. இக்கருத்தை மொழி ஆசிரியர் பெரும்பாலும் கடைப்பிடிப்பதில்லை என்பதை அவர்கள் மொழிபற்றிக் கூறும் கூற்றுக்களில் இருந்தும் எழுதும் பாடநூல்களில் இருந்தும் அறியலாம். மொழிபற்றிய கூற்றுக்கள் அனைத்தும் புறநிலைநோக்கு அடிப்படையில் அமைந்தனவாக இருந்தால்தான் அக்கூற்றுக்கள் பிறர் ஆராய்ச்சிக்கும் பரிசோதனைக்கும் உட்பட்டனவாக அமையும். மேலும் மொழியிலே செய்யும் வகைகள் (classification) புறநிலைநோக்கில் காணத்தக்க அடிப்படை உடையனவாக இருக்க வேண்டும். நாம் செய்யும் வகைகள் மொழியமைப்பைக் காட்டுவதற்கு இன்றியமையாதனவாகவும், பொருத்தமுடையனவாகவும் (structurally indispensable and relevant) இருக்க வேண்டும். இலக்கணங்களில் சுருக்கமும் நுட்பமும் எதிர்பார்க்கப்படும். இன்று கணிதம் போன்ற சுருக்கத்தை (mathematical preciseness) மொழி விளக்கங்களில் எதிர்பார்க்கிறார்கள். நமது பன்னடையு அறிஞர்களும் இக்கருத்தைப் போற்றினார்கள். தமிழ் மரபு 'சுருங்கச் சொல்லல்' எனக் கூறுகிறது. பாணினியின் இலக்கணத்தில் சுருங்கச் சொல்லும் முறை மிகவும் கையாளப்பட்டுள்ளது.

"A grammarian rejoices more over the saving of half a syllable than over the birth of a son"

— Old Hindu saying

"It is vain to do with more what can be done with fewer"——

— William of Ocean

என்ற கூற்றுக்கள்⁶ இங்கு நினைவிற்கு வருகின்றன. எனவே மொழி விளக்கங்களில் தேவையற்ற கூற்றுக்களையும் வகைகளையும் விட்டுவிட வேண்டும்.

நாம் தமிழிலே பொதுவாகப் பெயர்களைப் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என வகை செய்கின்றோம். இந்த வகைமுறை மொழியமைப்பை விளக்குவதற்கு இன்றியமையாததா? சினைப்பெயரும் பொருட்பெயர் ஆகாதா? ஒரு வகையிலே அடங்குவது மற்ற வகையிலும் அடங்கக் காண்கின்றோம் அல்லவா? மேலும் ஒவ்வொரு வகையிலும் பெயர்களை அடக்கும்போது மொழிக்குப் புறம்பான காரணங்களைக் கொள்கின்றோம். இவ்வாறு மொழிக்குப் புறம்பான காரணங்களையோ பொருளையோ (meaning) ஆதாரமாகக் கொள்வது விஞ்ஞான ஆய்வு முறையைப் பாதிப்பதாகும். ஒருமைப்பாடு இல்லாது போய்விடும். அகநிலை (subjective) நோக்கையே போற்றுவதாகும். அகநிலை நோக்கில் மொழியை அறியும் ஆசிரியர் அதே நோக்கைத்தான் மாணவரிடமும் எதிர்பார்ப்பார். இவ்வழியை விட்டு மொழியை விஞ்ஞானத்துறையில் ஒன்றாகக் கருதித் திட்டமிட்டு முறையாகப் பரிசோதனைக்கும் பிறர் சிந்தனைக்கும் உட்பட்டதாகக் கற்க வேண்டும் - என்றால், நாம் மொழியைப் புறநிலை நோக்கில் ஆராயப் பழகி, தரும் விளக்கங்களுக்கும் செய்யும் வகைகளுக்கும் மொழி வடிவத்தையே (form) அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும். இக்கருத்தினை 'பத்ரு ஹரி' போன்ற இந்திய இலக்கண அறிஞர் சிலர் கூறியுள்ளனர்.⁷ தமிழ் இலக்கணகாரருக்கும் உரைகாரர்க்கும்⁸ இக்கருத்து உடன்பாடாய் இருந்திருக்க வேண்டும். புறநிலைப் போக்கிலே சிந்திக்கும் மொழி ஆசிரியனுக்கு மொழியின் தன்மை பற்றியும் அமைப்புப் பற்றியும் தெளிவான கருத்துக்கள் பிறக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

3.5 மொழியை வேற்றுநிலை வழக்குகளாகக் காணுதல்

மொழி வேற்றுநிலை வழக்குகளாகவே (contrasts) அமைகிறது. இவ்வேற்றுநிலை வழக்குகளைக் கண்டு விளங்கிக் கொள்வது மொழியமைப்பை அறியும் வழியாகும். நாம் மொழியில் செய்யும் வகைகள் இவ்வேற்றுநிலை வழக்குகளைக் காட்ட வல்லனவாக இருக்க வேண்டும். இல்லை என்றால் நாம் செய்யும் வகைகள் மாணவனுக்கு வீண் சுமையாகவே இருக்கும். பெயரைப் பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என வகுப்பதால் பயன் என்ன என்று கேட்டோம். இவ்வகை முறை மாணவன் நினைவில் சுமையாகவே இருக்கும். பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என்ற வெவ்வேறு பெயர்கள் சொல் நிலையிலோ, வாக்கிய

நிலையிலோ பயின்று வரும்போது வேற்றுநிலை வழக்கில் வருகின்றனவா? புறநிலை நோக்கில் ஆராயும்போது இல்லை என்ற விடையே கிடைக்கிறது.

ஆயின் பெயர்களை வகைப்படுத்தியே ஆகவேண்டும். பெயர்ச்சொற்கள் வாக்கியத்தில் பயின்று வரும்போது அனைத்தும் ஒரே வகையான வரன்முறை (distribution) உடையன எனக் கொள்ள முடியாது. பொதுவாகச் சொற்கள் என்று கொண்டாலே சில சொற்கள் வினாவெழுத்தை (வினாவிசூதியை) ஏற்பதில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, நல்ல, பெரிய, பழைய, வெறும். இவை நல்லவீடு, பெரிய வீடு, பழைய வீடு, வெறும் வீடு எனப் பயின்றுவரக் காண்கின்றோம். ஆயின் இவற்றுக்குள்ளேயே வேறுபாடு உண்டு. பெரிய, பழைய, நல்ல ஆகிய மூன்றும் பெரியது, பழையது, நல்லது (வீடு பெரியது, வீடு பழையது, வீடு நல்லது) என வழங்கும். ஆயின் 'வெறும்' அவ்வாறு வழங்குவதில்லை. இனி, பெயர்ச் சொற்கள் அனைத்தும் பன்மை விசூதி ஏற்பதில்லை. குளிர் என்ற சொல்லுக்குப் பன்மை விசூதி சேர்ப்பதில்லை. மேலும் சில பெயர்ச்சொற்கள் எண்ணுப் பெயரை அடையாகக் கொள்வதில்லை. 'மூன்று பால்' என்ற வாக்கியத்தை விளக்குவதற்கு வாக்கியத்தின் அடிப்படை அமைப்பை நோக்க வேண்டும். இது தொக்கு நிற்கும் வாக்கியம் (elliptical sentence). பால், நீர் போன்ற பெயர்கள் எண்ணுப் பெயர் கொண்டு வருவதில்லை. ஆனால் அன்றாடு 'மூன்று பால்' எனச் சொல்லக் கேட்கின்றோம். 'மூன்று பேணி பால்' என்பதே மூன்று பால் என நிற்கிறது.

3.6 வாக்கியங்களின் ஆழ்நிலையமைப்பைக் காணுதல்

சில வாக்கியங்களின் அமைப்பை மேற்போக்காக ஆராய்ந்து விளக்கிவிட முடியாது. சில வாக்கியங்களுக்கு ஆழ்நிலை அமைப்பு (deep structure) உண்டு. இவற்றைக் காண்பதன் மூலமே வாக்கிய அமைப்பை விளக்க முடியும்.

எடுத்துக்காட்டாக:

1. தண்ணீர் குடிக்கிற பையன் நல்லவன்.
2. தண்ணீர் குடிக்கிற கோப்பை நல்லது.

என்ற இரு வாக்கியங்களையும் எடுத்துக் கொள்வோம். மேற்போக்காகப் பார்க்கும் பொழுது இரு வாக்கியங்களும் ஒரே அமைப்பு உடையன எனத் தோன்றலாம். இவ்வாக்கியங்களில் உள்ள சொற்களுக்குச் சொல்லிலக்கணம் மட்டும் கூறினால் வாக்கிய அமைப்பு வேறுபாட்டைக் காணவே முடியாது. இங்கு சொல்லிலக்கணம் கூறும் முறை பயன்படாது போகின்றது. இவ்விரு

வாக்கியங்களும் வெவ்வேறு அடிப்படை வாக்கியங்களில் (key sentences) இருந்து தோன்றியன. இங்குதான் நமக்கு மொழி மாற்றிலக்கண உருவாக்கிலக்கணம் (Transformational Generative Grammar) பயன்படுகிறது.

மேலும் இங்கு தமிழில் சொற்றொடர் சிலவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்கு மொழி மாற்றிலக்கணம் உதவுமாற்றை விளக்குவோம்.

1. படித்த பையன்.
2. படித்த பாடம்.
3. படித்த கண்ணாடி.
4. படித்த பள்ளிக்கூடம்.

மேற்போக்காகப் பார்க்கும்போது இவற்றின் அமைப்பு ஒரே மாதிரித் தோன்றலாம். ஆனால், உண்மையிலே ஒவ்வொன்றிலும் எச்சத்திற்கும் பெயர்க்கும் உள்ள உறவு வெவ்வேறு வகையானது.

முறையே :

1. எழுவாய் - பயனிலை உறவு.
2. செயப்படுபொருள் - பயனிலை உறவு.
3. மூன்றாம் வேற்றுமை - பயனிலை உறவு.
4. ஏழாம் வேற்றுமை - பயனிலை உறவு.

காண்கிறோம். இவற்றை முறையே பின்வரும் அடிப்படை வாக்கியங்களில் இருந்து பெறுகிறோம்.

1. பையன் படித்தான்.
2. பாடத்தைப் படித்தான்.
3. கண்ணாடியால் படித்தான்.
4. பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தான்.

எனவே இவை ஒவ்வொன்றும் கீழறை அல்லது ஆழ்நிலை அமைப்பில் (underlying or deep structure) வேறுபடுகின்றன. மேலும்:

1. துவைத்த பையன்.
2. துவைத்த சட்டை.
3. துவைத்த சவுக்காரம்.
4. துவைத்த கூலி.
5. துவைத்த கல்.
6. துவைத்த வேகம்.

ஆகியவற்றின் அமைப்பு வேறுபாட்டின் நுட்பத்தைப் பேராசிரியர் எஸ்.அகஸ்தியலிங்கம் விளக்குவதைக் காண்க.⁹

நீண்ட வாக்கியங்களைச் சொற்களின் சேர்க்கையாக மட்டும் காண்பது தவறு.¹⁰ சொற்களைப் பயிற்றுவது மொழியைப் பயிற்றுவது ஆகாது. ஆசிரியன் சொற்களைக் காட்டிலும் மொழி அமைப்பிற்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். மொழியின் அமைப்பை நன்கு அறிந்த ஆசிரியன் அமைப்புக்களைத் தரப்படுத்திப் பயிற்ற முடியும். தமிழில் சொல் நிலையைக் காட்டிலும் வாக்கிய நிலையிலே மொழி அமைப்பு நுட்பங்கள் (finer aspects) உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, 'தான்' (அழுத்தம் குறிப்பது - emphasis marker) என்பது வாக்கியத்திலே வருகிற எந்தச் சொல்லிற்குப் பின்னும் (அடைதவிர்) வருகிறது, ஒருமுறையில் ஒரு சொல்லிற்குப் பின் மட்டும் தான் வருகிறது.

1. அவன் மனிதன்.
2. அவன் தான் மனிதன்.
3. அவன் மனிதன் தான்.

வாக்கியத்தில் 'தான்' பல சொற்களோடு ஒரே முறையில் வருவதில்லை.

4. அவன் தான் மனிதன் தான்.

என வருவதில்லை. ஆயின் வாக்கியத்தில் உள்ள சொற்களோடு வினா எழுத்தைச் சேர்த்து விட்டால் 'தான்' என்பதன் வரன்முறை (distribution) மாறி வருகிறது.

1. அவன் மனிதன்.
2. அவன் மனிதன் தான்.
3. அவன் தான் மனிதன்.
4. அவனா மனிதன்.
5. அவன் மனிதனா.
6. அவன் மனிதன் தானா.
7. அவன் தானா மனிதன்.

ஆகியவை வழக்கில் உண்டு. ஆயின்,

8. அவனா தான் மனிதன்.
9. அவன் மனிதனா தான்.

என்பன வழக்கில் இல்லை.

10. அவனேதான் மனிதன்.
11. அவன் மனிதனே தான்.

என்பன வழக்கில் இருப்பதையும் காண்க.

இத்தகைய வாக்கிய நுட்பங்களில் பலர் ஈடுபடுகின்றனர். அண்மையில் H.Schiffman என்பவர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையைக் காண்க.¹¹

3.7 முழுமையான விளக்கம் கூறுதல்

மொழியை விளக்கும்போது அரைகுறையாக விளக்காது முழுமையாக விளக்க வேண்டும். விஞ்ஞான நோக்கில் மொழி அமைப்பை விளக்கும்போது எதனையும் எஞ்சி நிற்க விடக்கூடாது. காலங்கள் இவை என்றும், இந்தக்கால இடைநிலைகள் இவை இவை என்றும் கூறினால் மட்டும் போதாது. நிகழ்கால இடைநிலைகள் ஆதின்று, கின்று, கிறு எனப்படும். எல்லா வினைகளும் இவற்றை ஏற்கக் காண்கின்றோம். எடுத்துக்காட்டாக: நடவாநின்றான், நடக்கின்றான், நடக்கிறான் (இன்று ஆதின்று வழங்குவது அரிதாகிறது). ஆனால், வருங்கால இடைநிலைகள் இரண்டையும், இறந்தகால இடைநிலைகள் நான்கையும் ஒரே வினை ஏற்பதில்லை. சில வினைகள் வருங்காலத்திற்கு 'ப்' என்ற இடைநிலையை ஏற்கும். ஏனையவை 'வ்' என்ற இடைநிலையை ஏற்கும். இவ்வாறே இறந்தகால இடைநிலைகளும், 'த்' என்னும் இடைநிலையை ஏற்கும் வினை இவை, 'ட்' எனும் இடைநிலையை ஏற்கும் வினை இவை, 'ற்', 'இன்' என்பவற்றை ஏற்கும் வினைகள் இவை என்று கூறாவிடின் மாணவனுக்கும் மயக்கம் தோன்றலாம். இவ்வாறே, பால் விசுதிகளைக் கூறினால் அவை எவ்வெவற்றோடு எல்லாம் பயின்றுவரும் எனக் கூறவேண்டாவா? வழக்கிற் கண்டுகொள்க என்பது மொழிபயிற்றலைப் பொறுத்தமட்டில் பொருந்தாது. மொழிபற்றிய விளக்கக் கூற்றுக்கள் அரைகுறையாக இருப்பின் பயிற்றும் ஆசிரியனுக்கும் பயிலும் மாணவனுக்கும் இடர்ப்பாடுதான் தோன்றும். மொழி இயல் கருத்துப்படி மொழி அமைப்புப் பற்றிய கூற்றுக்கள் முழுமையுடையனவாக இருக்க வேண்டும்.

3.8 மொழிபற்றி முழுநோக்குக் கொள்ளல்

மொழியை விளக்கும்போது மொழி பற்றிய முழுநோக்கு வேண்டும்; 'சிங்க நோக்கு' வேண்டும். ஒருவர் மொழிக்கூறு பற்றித் தரும் வரையறை இலக்கணம் (definition) மொழியைப் பொறுத்தவரை யாண்டும் பொருத்தமுடையதாக இருக்க வேண்டும். இந்த நோக்கு மொழி பயிற்றும் ஆசிரியர்க்கு (அல்லது பாடநூல்கள் எழுதியவர்க்கு மட்டும்?) பெரும்பாலும்

இல்லை என்பதைத் தமிழ் மலர்கள் காட்டி விடுகின்றன. இங்கு வேற்றுமொழி பயிற்றுவதற்கும் தாய்மொழி பயிற்றுவதற்கும் வேறுபாடு உண்டு என்பதை மறக்கக்கூடாது. வேற்றுமொழி கற்கும் மாணவனுக்கு அம்மொழி அறிவு கொஞ்சமும் இல்லை. ஆயின் தாய்மொழி கற்பவனுக்கு அம்மொழியறிவு உண்டு.

இனித் தமிழ் மலர்களிலிருந்து சில எடுத்துக்காட்டுகளைப் பார்ப்போம். பெரும்பாலும் தமிழ் மலர் ஒவ்வொன்றிலும் மொழிப்பயிற்சி என்னும் பகுதிகளில் கூறப்பெற்றுள்ள கருத்துக்கள் சிந்தனைக்குரியன. இங்கு தமிழ்மலர் நான்காம் பத்தகத்தில் மட்டும் இருந்து சிலவற்றை எடுத்து ஆராய்வோம்.¹²

பெயர்ச்சொல் - வினைச்சொல்லிற்கு விளக்கம் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது.

“அரசன் ஆண்டான்”

இவ்வாக்கியத்தில் 'அரசன்', 'ஆண்டான்' என்னும் இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் 'அரசன்' என்னும் சொல் ஒரு பொருளின் பெயரை உணர்த்துகின்றது. ஆகவே, 'அரசன்' பெயர்ச் சொல்லாகும். 'ஆண்டான்' என்பது அரசன் செய்த வினையை (தொழிலை) உணர்த்துகின்றது. அதனால், 'ஆண்டான்' என்பது வினைச்சொல் எனப்படும். யாதாயினும் ஒரு பொருளின் பெயரை உணர்த்துஞ் சொல் பெயர்ச்சொல். ஒரு பொருளின் தொழிலை உணர்த்துஞ் சொல் வினைச்சொல்.”

இங்கு பெயர்ச்சொல்லுக்கும், வினைச்சொல்லுக்கும் விளக்கம் தரும்போது ஆசிரியர் புறநிலை நோக்கைக் கைவிட்டு விட்டார். 'யாதாயினும் ஒரு பொருளின் பெயர்' என்று கூறும்போது மாணவன் கட்டிலனுக்குத் தோன்றும் பொருட்களையே எண்ணத்தில் கொள்வான். 'அணு', 'காற்று' போன்றவற்றைப் பொருளாக நோக்குவது எளிதன்று. 'எண்ணம் நன்று' என்ற வாக்கியத்திலே 'எண்ணம்' என்பதைப் பொருள் என மாணவனுக்கு விளக்குவது எளிதன்று. தொழில் பெயரில் 'பெயர்' என்ற கருத்தை எவ்வாறு விளக்குவது? மேலும் ஒரு பொருளின் தொழிலை உணர்த்துஞ் சொல் 'வினைச்சொல்' என்றால் 'அவன் கரியன்', 'உணவு உண்டு', 'உணவு வேண்டும்', 'உணவு இல்லை' என்ற வாக்கியங்களில் கரியன், உண்டு, வேண்டும், இல்லை என்பனவும் வினைச்சொல் தானே! குறிப்பு வினை என்று வகைசெய்தாலும் இவை முதலில் வினைச்சொல்லில் அடங்கும். இவை பேச்சிலும் எழுத்திலும் அடிக்கடி பயின்று வருபவை. இவை

பொருளின் தொழிலை உணர்த்துமாற்றைத் தெளியமுடியுமா? தத்துவம்தான் பேசவேண்டும்.

பொருளைக் கருத்திலே கொள்ளாது மொழிவடிவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொதுமொழிக் கொள்கையைத் தொல்காப்பியர் கூறியதை நாம் உணர்ந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டோம். அல்லது கைவிட்டுவிட்டோம். முன்பு தெய்வச்சிலையார் பற்றி அடிக்குறிப்பில் கூறினோம். வினைக்கும் பெயர்க்கும் மொழி வடிவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு புறநிலை நோக்கிலே தொல்காப்பியர் விளக்கந்தந்ததை இன்றைய மொழியறிஞர் பாராட்டுகின்றார். தொல்காப்பியர் வினை இன்னதென்பதை,

வினையென்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது
நினையுங்காலைக் காலமொடு தோன்றும் (683)

என விளக்குவார். இதேபோலப் பெயரை,

பெயர் நிலைக்கிளவி காலந்தோன்றா தொழில்
நிலை ஓட்டும் ஒன்றலங்கடையே (554)

கூறியமுறையின் உருபுநிலை திரியாது
ஈறு பெயர்க்காகும் இயற்கைய என்ப (553)

என்ற சூத்திரங்களால் விளக்குவார்.

இனி, தமிழ் மலர் நான்காம் புத்தகத்தில் வாக்கியத்தை விளக்குமாற்றைக் காண்போம்.¹³

“நரி இறந்தது”

என்பது ஒரு வாக்கியம். இதிலே இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது சொல்லாகிய ‘நரி’ என்பது பெயர்ச்சொல்; பொருளை உணர்த்திற்று.

‘இறந்தது’ என்பது வினைச்சொல். நரியின் தொழிலை (வினையை) உணர்த்திற்று. இந்த இரண்டு (நரி, இறந்தது) சொற்களும் சேர்ந்து ஒரு வாக்கியம் ஆயின் இவை இரண்டும் இணையாவிடிற பொருள் புலனாகாது.

‘நரி’ என்று மட்டுங் கூறி நிறுத்தினால், நரி என்ன செய்தது என்பது விளங்காது. இறந்தது என்றமட்டும் கூறி நிறுத்தினால், எது இறந்தது என்பது புலனாகாமையால் வாக்கியம் பூரணமான பொருளைத் தராது. ஆகவே, ‘நரி’ என்னும் பெயர்ச்சொல்லும், ‘இறந்தது’ என்னும் வினைச்சொல்லும் இயைந்தபோது மட்டுமே வாக்கியம் விளக்கம் உடையதாயிற்று.

எனவே, பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இணைந்தே பொருளை உணர்த்தும் வாக்கியங்கள் ஆகும்.”

இந்தத் தமிழ்மலரிலே இது தமிழ் வாக்கியம் பற்றி ஒரு பொதுக்கூற்றுப் (general statement) போலவே அமைந்துள்ளது. “பெயர்ச்சொல்லும் வினைச்சொல்லும் இயைந்தபோது மட்டுமே (இணைந்தே)” எனக் கூறுவதைக் காண்க. வாக்கிய அமைப்புக்களின் முழு நோக்கில்லாமையால் இப்படி எழுதுகிறார்கள். ‘நான் வந்தேன்’ என்ற வாக்கியத்தைக் கருதுங்கள். இதில் ‘நான்’ என்பது வேண்டியதே இல்லை. ‘வந்தேன்’ என்று மட்டும் கூறினாலே வாக்கியமாகிப் பொருள் தரும். ‘நான் வந்தேன்’ என்ற வாக்கியத்தில் உண்மையிலே ‘நான்’ என்பது மிகையாக (redundant) உள்ளது. மொழிகளில் ஒரு சொல் வாக்கியங்களும் (one word-sentences) உண்டு.

மேலும் தமிழ்மலரில் இருந்து ஓர் எடுத்துக்காட்டு:

“ஒரு வாக்கியத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெயர்ச் சொற்கள் இருக்குமாயின் அவற்றுள் ஒரு பெயர்ச்சொல்லே பொருள் விளக்கத்துக்கு அவசியமுடையதாகும்.

இவ்வாறே வாக்கியத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வினைச்சொற்கள் வருமாயின், அவ்வாக்கியத்தை முற்றுப் பெறுவித்து நிற்கும் வினைச்சொல்லே முக்கியமாகும்.

முக்கியமான பெயர்ச்சொல் ‘எழுவாய்’ எனவும், முக்கியமான வினைச்சொல் ‘பயனிலை’ எனவும் கூறப்படும்”.

இங்கு கூட மொழி பற்றிய முழு நோக்கில்லை என்பது தெளிவாகிறது. ஏதோ ஓர் அமைப்பை மட்டும் கருதி இவ்வாறு மொழியில் வரும் வாக்கியங்களுக்குப் பொதுக்கூற்றாகக் கூறிவிடுகிறார்கள். ‘நானும் நண்பனும் பாடசாலைக்குச் சென்றோம்’ போன்ற வாக்கியத்தைக் கருதி இருந்தால் இவ்வாறு கூறுவார்களா? தராதரப்படுத்தல் என்ற போர்வையால் இத்தகைய தவறுகளைப் போர்த்து மூடிக் கட்ட முயல்வது அழகல்ல. தமிழ்மலர்களில் இருந்து இத்தகைய எடுத்துக்காட்டுக்கள் பலவற்றைத் தரலாம். விரிக்கில் பெருகும்.

3.9 பற்றற்ற மொழி நோக்குக் கொள்ளல்

மொழி, அடிப்படையில் எதற்காக இருக்கிறது என்று நாம் பொதுவாகச் சிந்தித்துப் பாப்பதில்லை. மொழியின் முதற்பயன் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்வதற்குப் பயன்படுவதே. கருத்துப் பரிமாற்றம் தங்குதடையின்றி

நடைபெறுமாயின் அதற்கு மேலாக மொழியைப் பொறுத்தவரையில் நாம் மொழி பேசுபவர் என்ற அளவில் வேறு எதனையும் எதிர்பார்க்க வேண்டுமா? கருத்துப் பரிமாற்றம் மிகத் தெளிவாக நடைபெறும்போதும் 'சரி', 'பிழை' என்று பேசுவதற்கு இடமளிக்க வேண்டுமா? இங்கு சரி பிழை என்பன மொழியைப் பொறுத்ததன்று. சமுதாய நோக்கைப் பொறுத்தேயாம்.¹⁴ மொழியமைப்பு முழுவதுமே தன்முனைப்பாக (arbitrary) வருவது. ஒரு மொழியமைப்பை விளக்கும்போது ஏன் என்ற வினாவிற்கு விடைதர முடியாது. தமிழிலே ஒன்றன்பாலாக இருப்பது வடமொழியிலே பெண்பாலாக இருக்கலாம். தமிழிலே ஒருமை பன்மை என எண் இரண்டாகப் பேசப்படுகிறது. வடமொழியிலே ஒருமை இருமை பன்மை என மூன்றாக உண்டு. தமிழிலே பால் பாகுபாடு இயற்கையோடு இயைந்தது என இறுமாந்து பேசுபவர் சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இயற்கையோடு இயைந்த பால் பாகுபாடு என்றால் ஒருமையில் மட்டும் தானா இந்த இயைபு? இயற்கையோடு இயைந்த இயைபு என்றால் பன்மையிலும் ஆண் பலர்பால், பெண் பலர்பால், ஆண் பெண் பலர்பால் என இருக்க வேண்டாவா? மேலும் அஃறிணையிலும் இயற்கையோடு இயைத்துப் பால் பாகுபாடு செய்யாமல்க்குக் காரணம் என்ன? இதற்கு வாக்கியத்தில் உயர்திணைப் பெயரையும் அஃறிணைப் பெயரையும் வைத்துப் பார்க்கும்போது விளக்கம் கிடைக்கிறது. அவன் வந்தான், அவள் வந்தாள், களிறு வந்தது, பிடி வந்தது, சேவல் நின்றது, பேடு நின்றது. அஃறிணையில் வினை வரும்போது ஆண் பெண் என்ற பால் பாகுபாடு தேவையற்றதாகிப் போகிறது.¹⁵

இவைபோன்றே சொல்லும் சொல் குறிக்கும் பொருளும் தன்முனைப்பாக (arbitrary) வருவது. இவ்வாறாக, சரி பிழை என்ற எண்ணம் என்ன அடிப்படையில் (basis) தோன்றுகிறது. யான் பள்ளியில் படிக்கும்போது கதியால் என்று எழுதியதற்கு எனது மதிப்பிற்கும், அன்பிற்குமுரிய பண்டிதர் ஒருவர் என்னை அடி அடி என்று அடித்ததை இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்போது கூட மனம் நோகிறது. கதிகால் என எழுதவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார். கதியால் என்ற சொல் நாம் கருதும் கருத்தை ஐயம் எதுவுமின்றித் தெரிவிக்கும்வரை - பிறர் புரிந்து கொள்ளும் வரை - அதிலே என்ன பிழை என்று இன்று கேட்க விரும்புகிறேன். கதிகால் என்று பயன்படுத்தினேன் என்றால் பல இடங்களில் கருத்துப் பரிமாற்றம் நடைபெறாமல் போய்விடும். மேலும் கிழம் என்ற சொல்லைக் கொச்சை என்றும் இழிசொல் என்றும் தமிழ்மலர்¹⁶ கூறுகிறது. சரி பிழை என்று நீதி வழங்குபவர் யார்? ஒரு காலத்தில் பிழை எனப்பட்டது பின் ஒரு காலத்தில் சரி என ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. கிழம் என்ற சொல்லைப் பேராசிரியர்

தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரன் தாம் கல்வி பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் கையாண்டமை நினைவிற்கு வருகிறது. மாறி மாறிச் செல்லும் இயல்புடைய மொழியிலே சரி பிழை எனப் பேசுவதற்கு ஏற்ற அடிப்படை (basis) அமைத்துக் கொள்வது எளிதாகுமா? சிலரின் மனம்போன போக்கில் 'சரி', 'பிழை' என வகுப்பது பொருந்துமா?

பேச்சு மொழியிலே மட்டும் வருகிற சொல்வடிவம் என்ற காரணத்தால் ஒன்றைப் பிழை எனலாமா? சொற்களைப் பொறுத்தமட்டில் பேச்சு மொழிச் சொற்கள் இவை, இலக்கிய மொழிச் சொற்கள் இவை என்று கோடு வரைந்து தெளிவாகப் பிரித்துக் காட்டிவிட முடியுமா? பேச்சு மொழிச் சொற்களும், இலக்கிய மொழிச் சொற்களும் ஒன்றிலொன்று கலப்பதைக் காண்கிறோம். என்றை வீடு எனத் தமிழில் பேசுகிறோம். இலக்கிய மலையாளத்தில் (பேச்சிலும்) -ரை அல்லது -ரெ ஆறாம் வேற்றுமை உருபாக உள்ளது. தமிழில் கொச்சையாக இருப்பது, மலையாளத்தில் செம்மையான வழக்கு! காரணம்? மொழியமைப்புத் தன்முனைப்பாக வருவது. மேலும் பேச்சுத்தமிழ், இலக்கியத்தமிழ் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்ததுதானே தமிழ்மொழி? பேச்சுத் தமிழைத் தமிழல்ல என்று சொல்லத் துணிவது எளிதன்று. தமிழ் மொழி இத்தனை நூற்றாண்டுகளாக வாழும் மொழியாக (living language) வாழ்ந்து வருகிறது என்றால் அதற்குக் காரணமாக இருப்பவர்கள் தமிழை நாள்தோறும் பேசிப்பேசி வரும் பொதுமக்களேயாம்.

சொற்கள் சரியா பிழையா என்பதில்தான் ஆசிரியர்கள் காலத்தைக் கழிக்கிறார்கள். சொற்களில் கொள்ளும் ஆர்வத்தை முக்கியமான மொழியமைப்பிலே கொள்ளக் காணோம். மொழியிலே சொற்களை நம்ப முடியாது. சொற்கள் எளிதாகத் தோன்றி; எளிதாக மாறி, எளிதாக மறையக் கூடியவை.¹⁷

3.10 பேச்சு மொழிக் காழ்ப்பைப் போக்குதல்

இங்கு முக்கியமான ஒரு கருத்தை உணரவேண்டும். மொழி என்பது ஒரு வடிவில் மட்டும் இருப்பது அன்று. மொழி எத்தனையோ வடிவம் பெற்று வழங்குகிறது. பல வடிவங்களின் கூட்டே மொழியாகும். பேச்சுமொழி வெவ்வேறு வகையில் தேவைக்கேற்றவாறு கையாளப்படுகின்றது. இவ்வாறே எழுத்துமொழியும். இன்று பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும், இலக்கியங்களைக் கற்பிக்கும்போது பேச்சுமொழியைக் கையாள்கின்றனர். பலர் பேச்சு மொழியிலே மேடைகளில் பேசுகின்றனர். நாடகத்திலே, சினிமாவிலே நடிக்ிறார்கள். கதைகளிலே, நாவல்களிலே,

கவிதைகளிலே பேச்சுமொழி இடம் பெறுகின்றது. வானொலியிலே பேச்சுமொழி கேட்கிறது. இவற்றைவிடப் பொழுதெல்லாம் பேச்சுமொழியிலே பேசுகிறோம்.

இவற்றிற்கெல்லாம் இத்தகைய பேச்சுமொழியைக் கையாளும் தமிழன் பேச்சுத் தமிழை, இழிவு என்றும், கொச்சை என்றும் கூறுவது தன்னைத்தானே தூற்றுவது ஆகும்.¹⁸ மொழியின் தன்மையையும், போக்கையும் உணராது, மொழி இயலின் உயிர்க்கருத்தைப் புரியாது இவ்வாறு கூறுகிறார்கள். மொழி இயலார் கோட்பாட்டின்படி மொழி என்றாலே பேச்சு மொழிதான். இக்கருத்தினை சுவாமி விபுலானந்தர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரன் போன்ற பேராசிரியர்கள் உணர்ந்து ஏற்றுக் கொண்டனர். சுவாமி விபுலானந்தர் பேச்சுத்தமிழை உயிர்த்தமிழ் என்று குறிப்பிட்டார்.¹⁹

இது இவ்வாறாக, மொழி ஆசிரியன் பேச்சுத் தமிழை 'இழிந்த தமிழ்' என்று ஒதுக்கித் தள்ளி விடுகிறான். மொழி ஆசிரியனுக்குப் பேச்சுமொழி அறிவின் இன்றியமையாமையைப் பின்பு விரித்துக் கூறுவோம். இங்கு மொழியாசிரியன் பேச்சுத்தமிழ் பற்றி எத்தகைய தவறான கருத்துக்களைக் கொண்டிருக்கிறான் என்பதைப் பார்ப்போம்.

தமிழ்மலர் (9) பின்வருமாறு சில கருத்துக்களை 'உலக வழக்குச் சொல்லும் செய்யுள் வழக்குச் சொல்லும்' என்னும் தலைப்பில் கூறுகிறது.²⁰

"கற்றறிந்தவர் பேச்சிலே தெளிவும், ஒழுங்கும், முறைமையும் இயல்பாக அமைந்து கிடக்கும்; கல்லாதவர் பேச்சிலே அத்திறங்களைக் காண்டல் அரிது."

"கற்றவர் பேச்சிலே பொருட்டெளிவும், அதற்குரிய சொன்னிலை ஒழுங்கும், அழகும், இனிமையும் இயல்பாய் அமைந்து கிடத்தலினாலே, அப்பேச்சுக் கல்லாதார் பேச்சிலும் உயர்ந்ததென்று கொள்ளப்படும். ஆதலாற் கற்றறிந்தார் பேச்சே உயர் வழக்கு எனப்படுவதாயிற்று. அதற்கு மாறாகக் கல்லாதார் பேச்சு இழிவழக்கு எனப்படுவதாயிற்று."

"கல்லாதவர் பேச்சுமொழி காலந்தோறும் திரிபடையும்; இடந்தோறும் வேறுபடும்; அதற்கு நிலைபேறும் இல்லை. இலக்கண வரம்பும் இல்லை... அடிப்பட்ட சான்றோர் அதனைக் கொடுத்தமிழ் வழக்கென்றும், கொச்சை வழக்கென்றும் கொண்டனர்."

"கற்றறிந்தோர் உலகியல் பற்றிக் கல்லாதாருடன் பேசும்போது, அவர் எளிதில் விளங்கும் பொருட்டு ஒரோவொருகாற் சிற்சில சொற்களைக் கல்லாதவர் போல் இசைப்பாராயினும் எழுதும்போது அவற்றை முற்றாய்க் களைந்து இலக்கண வரம்பு கடவாது வழங்குவார்."

ஆறுமுக நாவலரும் "இலக்கணநூலாவது உயர்ந்தோர் வழக்கத்தையுஞ் செய்யுள் வழக்கத்தையும் அறிந்து விதிப்படி எழுதுவதற்கும், பேசுவதற்கும் கருவியாகிய நூலாம்" என்று அதன் இயல்பை விளக்கியுள்ளார். கற்றறிந்தவரே உயர்ந்தோர் என்று மதிக்கப்பட்டனர். கல்லாதவர் இழிந்தோர் என்று கருதப்பட்டனர். கற்றறிந்தவரான உயர்ந்தோரே உலகிலுள்ள மற்றையோருக்கு ஒழுக்க நெறியையும், வழக்கு முறையையும் காட்டுபவராதலால் அவரையே உலகம் என்று கூறுவது தமிழ் மரபு."

இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் அகநிலை நோக்கிலே எழுந்தவை. கல்லாதவர் பேச்சிலே தெளிவு இல்லை, ஒழுங்கு இல்லை, முறைமை இல்லை என்றால், ஒருவர் பேசுவதை மற்றொருவர் எவ்வாறு புரிந்து கொள்கிறார்? தமிழ் மொழியைப் பேசுவவர் ஒருவரை ஒருவர் கஷ்டம் இல்லாமல் புரிந்து கொள்கின்றனர். இந்திய அரசியல் விஷயங்களையெல்லாம் மாபெரும் அரசியல் மகாநாடுகளில் காமராசர் பேச்சு மொழியிலேதான் என்றும் பேசினார், பேசுகிறார். தென்னிந்தியாவில் சமுதாயப் புரட்சி செய்யும் பெரியார் இராமசாமி எப்பொழுதும் பேச்சுமொழியில்தான் பேசினார். கற்றறிந்தார் பேச்சே உயர்வழக்கு என்றால், கற்றறிந்தாரும் இருபத்திநான்கு மணி நேரத்தில் கூடிய நேரம் பேச்சுமொழியிலேதான் பேசுகிறார்கள். தமிழ்ப் பேராசிரியர்களே இலக்கியம் கற்பிக்கும்போது பேச்சுமொழியைக் கையாளுகிறார்கள் என்றோம். பண்டிதர்களும் (கற்றறிந்தார் என்று பொருள்) தமது வாழ்நாளில் கூடிய காலப்பகுதி இழிந்தோராகவும், சிறிய காலப்பகுதி மட்டும் கற்றறிந்தோராகவும் வாழ்கிறார்களா? கற்றறிந்தார் என்பவர் யார்? அவர்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்திலே எத்தனை பேர் எனப் புரியவில்லை?

இலக்கிய நடைமையிலே தமிழ் மொழியைக் களைவிலும் பேசவேண்டும் என விரும்பி முயல்பவர் சமுதாயத்தால் நகையாடப்படுகிறார்கள். மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் தேவநேயப் பாவாணர் எப்பொழுதும் செந்தமிழிலே பேசுவதைத் தமிழ் வளர்க்கும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகச் சமுதாயமே நகைத்தது. இங்கு பேச்சுமொழிக்கு ரவீந்திரநாத் தாகூர் பெருமை தேடித் தந்தமை நினைவிற்கு வருகிறது.

பேச்சு மொழி வேறு; இலக்கிய மொழி வேறு. இரண்டும் சிறப்புடையன; இலக்கணம் உடையன. ஒன்றின் இலக்கணத்தை மற்றதில் காண முடியாது. எனவே பேச்சு மொழிக்கும் இலக்கண வரம்பு உண்டு. மொழி, பேச்சு மொழியாயினும் இலக்கிய மொழியாயினும் மாறுகிறது. இடந்தோறும் வேறுபடுகிறது. நாம் மொழியைப் பேசிப் பேசித்தான் மாற வைக்கிறோம். எழுத்திலே இருக்கிற மொழி அவ்வளவு விரைவாக மாற்றம் பெறுவதில்லை. ஆனால் அதிலும் மாற்றம் நடைபெறுகிறது. சேனா வரையரின் உரைநடையை இன்று காண்கிறோமா? நாவலர் பெருமானின் நடையையே விட்டுவிட்டார்கள். இன்று இந்திய இலக்கியத் தமிழிற்கும் இலங்கை இலக்கியத் தமிழிற்கும் வேறுபாடு உண்டு. எனவே மொழி எப்படியெல்லாம் மாறும் என்று சோதிடம் கூற முடியாது. மொழி மாற்றம் அடையக்கூடாது என்றால் நாம் மொழியைப் பயன்படுத்தாது விட்டுவிட வேண்டும். ஒரு காலத்தில் யகரத்திலும், சகரத்திலும் தொடங்கிய சொற்களை மக்கள் உச்சரித்து உச்சரித்துக் காலப்போக்கில் யகரத்தையும் சகரத்தையும் விட்டே விட்டார்கள். யாடு-ஆடு, யாண்டு-ஆண்டு, சாடு-ஆடு, சான்றோர்-ஆன்றோர் போன்ற சொற்களைக் காண்க. பேராசிரியர் ப்ரோ இத்தகைய சொற்களைத் திரட்டித் தந்துள்ளார்.²¹ காலத்துக்குக் காலம் மொழியில் நடைபெறும் மாற்றம் பற்றிய வரலாற்றை அறிந்து கொண்டால் மொழியின் போக்கையும் தன்மையையும் விளக்கிக் கொள்ளலாம். ஆசிரியர் மொழிபற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொதுநோக்கில் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும். ஆசிரியர்களுடைய மொழிநோக்கு மொழிப்பற்றிலே சிக்கிக் கொள்ளாது, அகநிலைப் போக்கிலே அமையாது, புறநிலைப் போக்கிலே அமைய வேண்டும். இதற்கு மொழி இயல் கோட்பாடுகள் துணை செய்யும்.

3.11 பேச்சு மொழி அறிவு பயன்படுத்தல்

பேச்சு மொழி இலக்கிய மொழி என்று பிரித்துப் பேசும்போதும், பேச்சு மொழி பற்றிய அறிவு ஆசிரியர்கள் இலக்கிய மொழி எனப்படுவதைப் பயிற்றுவதற்குப் பயன்படும்.

குழந்தை முதலில் பேச்சு மொழியையே பேசக் கற்கின்றது. இவ்வாறு கற்கும்போது ஆசிரியர்கள் சிலவற்றைப் 'பிழை' என்று திருத்துகிறார்கள். ஒலிகளைத் திருத்துகிறார்கள், சொற்களைத் திருத்துகிறார்கள், வாக்கிய அமைப்பைத் திருத்துகிறார்கள். சொல்லையும் பொருளையும் இயைபுபடுத்தும் முறையைத் திருத்தும்போது இலக்கிய மொழியை அளவுகோலாகக் கொள்வதில்லை. இங்கு வளர்ந்தவர்களுடைய பேச்சு

மொழியே அளவுகோல். குழந்தையும் நாம் அன்றாடு பேசுவதுபோலப் பேசக் கற்க வேண்டும் என விரும்புகிறோம். நாம் பேசுவது போலக் குழந்தை பேசாவிட்டால் குழந்தையைத் திருத்துகிறோம். இது ஒரு நிலை. பின்பும் வேறொர் நிலையில் குழந்தையைத் திருத்துகிறோம். இதுவே இலக்கிய மொழி கற்கும் நிலை. இரு நிலைகளிலும் 'சரி', 'பிழை' என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. எதிர்பாராத வகையில் தமிழ் மொழியில் பேச்சு மொழியும் இலக்கிய மொழியும் மிகப் பிரிந்து காணப்படுகின்றன.

முதல் நிலையிலே குழந்தை விடும் "பிழைகள்" எத்தகையன? இப்பகுதியைத் தனியே ஆராய வேண்டும். இரண்டாவது நிலையே நமக்கு முக்கியமானது. இரண்டாவது நிலையில் தோன்றும் பிழைகளுக்குக் காரணம் இலக்கிய மொழியில் பேச்சு மொழியின் தலையீடு (Interference).

மொழியைக் குழந்தை நன்றாகப் பேசப் பழகியதற்குப் பின்பே பள்ளிக்குச் செல்கிறது. தமிழில், பேச்சு மொழிக்கும் இலக்கிய மொழிக்கும் இடையே வாக்கிய அமைப்பைப் பொறுத்தமட்டில் சில வேறுபாடுகளே உண்டு. ஆனால் உருபங்களின் கூறுகளில் வேற்றுமை மிக மிக அதிகம். சில சொற்கள் பேச்சிலும் இலக்கியத்திலும் வேறுபாடின்றி வருகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக அம்மா, பூ, மரம். சில சொற்கள் ஒழுங்குபட்ட ஒரு மாற்றத்தைப் பெறுகின்றன. இலங்கையில் இலக்கிய வழக்கில் சொல்லின் நடுவே உள்ள -ன்ற் பேச்சிலே -ண்ட் ஆகிறது. எடுத்துக்காட்டாக கன்று > கண்டு. எனவே பேச்சு மொழியை நாம் மனதில் வைத்துக் கொண்டு இலக்கிய மொழி கற்கும்போது குழந்தைக்குத் தோன்றக்கூடிய கஷ்டங்களை முன்கூட்டியே கூறிவிடலாம். இக்கஷ்டங்களைப் போக்குவதில் ஆசிரியர் கூடிய கவனம் செலுத்தலாம். இவற்றைக் காட்டிலும் குழந்தைக்கு மிகக் கஷ்டமான பகுதி எழுத்துக்களை எழுதவும், ஒலியோடு பொருத்தி வாசிக்கவும் கற்றுக் கொள்வதேயாகும். இதுவரை பேசப் பயின்ற குழந்தை எழுதுவதையும் வாசிப்பதையும் புதிய ஆற்றல்களாகக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும்.

பள்ளிக்குப் போகும் நிலையில் குழந்தை நன்றாகப் பேசப் பழகி விடுகின்றது. எழுத்துக்களைக் கற்பது ஒரு சூமை. குழந்தை பெரும்பாலும் பேசுவதையே எழுத முயலும். இவற்றையெல்லாம் 'பிழை, பிழை' என்று சொன்னால் குழந்தை தான் பேசுவதெல்லாம் பிழை என்ற எண்ணத்தைக் கொள்ளும். எனவே தொடங்கும் போது பேச்சுத் தமிழுக்கும், இலக்கியத் தமிழுக்கும் பொதுவாக உள்ள வாக்கிய அமைப்புக்களையும், சொற்களையும் அறிமுகப்படுத்திப் படிப்படியாகப் பேச்சு மொழியிலிருந்து வேறுபடும்

அமைப்புகளையும் சொற்களையும் அறிமுகப்படுத்தலாம். எடுத்துக்காட்டாக, இது என்ன? இது பூ; இது மரம்.

தமிழைப் பொறுத்தவரை, குழந்தை எங்கும் பேச்சு மொழியையே கேட்கிறது. திடீரென இலக்கிய மொழிக்குச் செல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படுகிறது. நூலிலே தவிர, குழந்தை இலக்கிய மொழியை வேறு எங்கு காணவோ, கேட்கவோ முடியும்? இலக்கிய மொழி பயிலும் வகுப்பிலே கூட ஆசிரியர் பெரும்பாலும் பேச்சு மொழி மூலமல்லவா புத்தகத் தமிழைப் பயிற்றுவிக்கிறார்?

குழந்தையின் சுற்றாடலுக்கு ஏற்பக் குழந்தையின் சொல்லறிவும் வேறுபடும். எந்த எந்தச் சொற்களைப் பாடத்தில் சேர்த்துக் கொள்வது என்பது பிரச்சினை. கொழும்பிலே உள்ள கல்லூரி ஒன்றில் ஜி.சி.இ. வகுப்பிலே 'புழுங்கல்' என்ற சொல்லைப் பலர் புரிந்து கொள்ளவில்லையாம். இச்சொல் கிராமத்திலே உள்ள குழந்தைக்குத் தெரியும்.

தமிழ்மலர் முதற் புத்தகத்திலே முதலில் வரும் வாக்கியம் பின்வருமாறு: பார் படம். இந்த வாக்கியத்தின் அமைப்பு குழந்தைக்கு மட்டுமல்ல வளர்ந்தவர்களுக்கும் உரைநடையிலே புதுமையாகும். வாக்கியத்தின் முதலில் வினைவந்து உணர்ச்சியையா, அல்லது அழுத்தத்தையா (emphasis) இங்கு குறிக்கிறது? இரண்டாவது பாடத்தில் 'பாடம்' என்ற சொல் வருகிறது. இச்சொல்லைக் குழந்தை எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளுமா?

பேச்சு வழக்கிலும், இலக்கிய வழக்கிலும் வேற்று நிலையில் வரும் சொற்கள் சில உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக (1) இவர், (2) அவை. இச்சொற்கள் குழந்தைக்குச் சிக்கலாக இருக்கும். ஏனெனில், பேச்சிலே 'இவர்' என்பது உயர்திணை ஆண்பால்; இலக்கிய வழக்கிலே ஆண்பாலுக்கும், பெண்பாலுக்கும் பொதுவாக வரலாம். இதேபோல 'அவை' என்பது பேச்சிலே உயர்திணைப் பன்மை, இலக்கிய வழக்கிலே அஃறிணைப் பன்மை. இத்தகைய வேறுபாடு உள்ள சொற்களிலே ஆசிரியர் அக்கறை கொள்ள வேண்டும். மொழி சமுதாயப் பழக்கவழக்கங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது, இப்பழக்கவழக்கங்கள் சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம், இடத்திற்கு இடம் வேறுபடுவது உண்டு. சில குடும்பங்களிலே இன்று "மாமா படம்பார்" என்று சொன்னால், "சீ கெட்டபழக்கம், நல்ல பழக்கவழக்கம் பழக வேணும்" என்று வற்புறுத்தி, "மாமா படம் பாருங்கள்" என்று சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள். நாகரிகமான பேச்சு என ஒன்று அகநிலையில் தோன்றி

விடுகிறது. நூலிலே "மாமா படம் பார்" என்றிருந்தால் இதனைக் குழந்தை எவ்வாறு எதிர்நோக்கும்? இங்கு ஒரு பிரச்சினை உண்டல்லவா? மொழி சமுதாயத்தோடு தொடர்புடையதாக இருப்பதால் இத்தகைய பிரச்சினைகள் பல தோன்றுகின்றன.

3.12 ஒலி இயல் பயன்படுத்தல்

மொழி பலவாறு உச்சரிக்கப்படுகிறது. இந்தியத் தமிழின் உச்சரிப்பு யாழ்ப்பாணத் தமிழின் உச்சரிப்பில் இருந்து வேறுபடுகின்றது. முஸ்லிம் மக்களின் உச்சரிப்பு வேறு வகையாகக் காணப்படுகின்றது. செம்மொழி வழக்கைப் பற்றிக் கவலை கொள்பவர், நல்ல காலம் உச்சரிப்பிலே செம்மையான உச்சரிப்பு என ஒன்றை நிலைநாட்ட முன்வரவில்லை. மொழிகளிலே உள்ள ஒலிகளை வேறுபடுத்தி உச்சரிக்கும் நுட்பத்தை விளக்க முறையில் அறிந்து கொள்ளுவதற்கு ஒலியியல் பயன்படும். எனவே, மொழியாசிரியனுக்கு ஓரளவு ஒலியியல் அறிவு வேண்டுமென எதிர்பார்ப்பதில் தவறு இல்லை.

மொழி ஒலிகளைப் பொறுத்தமட்டில் பேச்சு மொழி, இலக்கிய மொழி ஆகிய இரண்டையும் பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரித்தான் உச்சரிக்கிறோம். சில வேறுபாடு உண்டு. தெளிவாகச் சொன்னால் பேச்சின்போது காணப்படும் உச்சரிப்பையே இலக்கியத் தமிழிலும் ஏறக்குறைய 100க்கு 90 வீதம் காண்கிறோம். பேசும்போது ள, ழ என்ற இரு ஒலிகள் வேறுபடுத்தப்படுவதில்லை. இதேபோல நகரம் சொல்லின் இடையிலே அடுத்துத் தகரம் வரும்போது மட்டும்தான் நகரமாக உச்சரிக்கப்படுகின்றது. ஏனைய இடங்களில் நகரமாகவே உச்சரிக்கப்படுகின்றது; எனவே பேச்சில் உள்ள உச்சரிப்பு ஆற்றல் வாய்ந்ததாகி விடுகின்றது. முஸ்லிம் மக்கள் இலக்கியத் தமிழைப் படித்தாலும், பேசினாலும் அவர்கள் உச்சரிப்பிலே இருந்து முஸ்லிம்கள் என்று பெரும்பாலும் சொல்லி விடலாம்.

எழுத்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் ணன, நன, ழன, ரற ஆகியன மாணவர்களுக்குத் தொல்லைதருகின்றன. முஸ்லிம்கள் ழ, ள, ல மூன்றையும் லகரமாக ஒலிப்பதைக் கேட்கலாம். எனவே பேச்சு மொழியைப் பயிலும்போது இத்தகைய ஒலிகளின் தொல்லைகள் தோன்றும் என எதிர்பார்க்கலாம். தமிழ்மலர்களிலே லகர, ழகர, ளகர பேதச்சொற்கள் என்றும், ணகர, னகர பேதச்சொற்கள் என்றும், ரகர, நகர பேதச்சொற்கள் என்றும், நகர, னகர பேதச்சொற்கள் என்றும் சொற் பட்டியல்களைக் காண்கின்றோம். ஒலிகளைத்

தவறாக உச்சரிக்கப் பயின்றபின் மாணவர்கள் இச்சொற்களின் பட்டியலை மனதிலே வைத்திருப்பது எளிதன்று. இளமையில் இருந்து ஒலிகளை வேறுபடுத்தி ஒலித்துப் பழகினால் இத்தொல்லைகள் ஏற்படா. யாழ்ப்பாணத்து மாணவனுக்கு எகர, முகரம் தரும் தொல்லைபோல ரகர, நகரம் தொல்லை தருவதில்லை. ஏனெனில், இளமையில் இருந்து ரகர, நகரத்தை வேறுபடுத்தி ஒலிக்கின்றான். இந்திய மாணவனுக்கு ரகர, நகரம் பெருந்தொல்லை.

தமிழ் ஒலிகளை எப்படி ஒலிப்பது? நமது பாடப்புத்தக ஆசிரியர்கள் பழைய இலக்கண நூல்களைப் புரட்டிப் பார்த்து ஒலிப்பு முறையை வருணிக்கின்றார்கள். இலக்கண ஆசிரியர்கள் தமது காலத்தில் வழக்கிலிருந்த உச்சரிப்பு முறையையே வருணித்துள்ளார்கள். உண்மையிலே அவர்கள் திறமையை நாம் பாராட்ட வேண்டும். ஒலியியல் ஆய்வில் இந்திய நாட்டு மொழியறிஞர்களே முன்னோடிகள். ஆனால், அவர்களின் ஒலி உச்சரிப்பு இன்றைய தமிழ் உச்சரிப்பிற்கு எந்த அளவு பொருந்தும்? "ஆய்தக்கு இடம்தலை" என்று அவர்கள் கூறுவதை விளக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. தொல்காப்பியரோ, நன்னூலாரோ தமிழை ஒலித்தது போலவே நாமும் இன்று ஒலிக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஒருவேளை ஒருவர் அவ்வாறு ஒலித்தால் நமக்கு ஒன்றுமே விளங்காமல் போகலாம். ஏன்? இன்று யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழன் தமிழை ஒலித்துப் பேசுவதை இந்தியத் தமிழன் நூற்றுக்கு ஐம்பது வீதம் விளங்குவதில்லை. ஒலி வெவ்வேறு கோணத்தில் மாறி விட்டது என்பதற்கு இதுவே நல்ல சான்றாகும்.

சில குறிப்பிட்ட ஒலிகளுக்கிடையே உள்ள மயக்கம் நேற்று இன்று தொடங்கியது அன்று. எகர, முகர மயக்கம் சங்க இலக்கியங்களிலே உண்டு என்று நண்பர் கமலேஸ்வரன் ஆராய்ச்சிக் கூட்டமொன்றில் கூறியது நினைவிற்கு வருகின்றது. பவளம், பவழம் என்ற எடுத்துக்காட்டை ஒருவர் காட்டினார்.²² வேலை, வேளை, கருமை, கறுப்பு போன்ற சொற்களையும் காண்க.

இங்கு ஒரு முக்கியமான கருத்தை மனதில் பதிய வைக்க வேண்டும். மொழியிலே உள்ள ஒலிகளும் தன்முனைப்பாக (arbitrary) வருவன. காரணம் பற்றி அமைந்தன அன்று. இந்த மொழியில் இந்த ஒலி இருக்கின்றதே. அது அந்த மொழியில் ஏன் இல்லை என்று கேட்டுக் காரணம் தர முடியாது. ஒலிகளில் வேறுபாடு இருக்கின்ற வரையில் தான் எழுத்து வேறுபாட்டிற்கும் முக்கியத்துவம், ஈர் ஒலிகளோ, பல ஒலிகளோ ஒன்றாவதையும் (coalescence),

ஓர் ஒலி பலவாகப் பிளவுபடுவதையும் (split) மொழி வரலாற்றில் காண்கிறோம்.

இது இவ்வாறாக மொழி ஆசிரியர்கள் ஒலிகள் பற்றி அகநிலைப் போக்கில் தோன்றும் கருத்துக்களுக்கு இடமளிக்கின்றார்கள். நகரம் தமிழுக்கே சிறப்பு என்று தமிழ் மலர் (9) கூறுகின்றது. இதன் பொருள் என்ன? இது எவ்வளவு துணிச்சலான கூற்று. உலகமொழிகள் அனைத்திலும் இடம் பெறுகிற ஒலிகளை ஆய்ந்த பின்னரன்றோ இத்தகைய கூற்றுத் தோன்றலாம்? இன்று ஆராய்ச்சியாளர் மொழியமைப்பின் விளக்கத்தை - இலக்கணத்தை - விஞ்ஞான நுட்பம், கணித நுட்பமுடையதாகக் காண விரும்புகிறார்கள். தமிழ் உரைநடை ஆற்றல் வாய்ந்ததாக, அறிவு ஆய்வுக்கு ஏற்ற உரைநடையாக அமைய வேண்டுமாயின் இத்தகைய (நகரம் தமிழுக்கே சிறப்பு) கூற்றுக்கு இடம் கொடுக்க முடியுமா? சிறிதுகாலம் முகர ஒலி தமிழுக்கே சிறப்பானது என்று சிலர் சொல்லித் திரிந்தனர். ஒருமுறை 'முகரம்' என்றால் இனிமை அமிழ்து என்று கூறி, முகரம் இருப்பதால் தமிழ் என்பதே இனிமை என்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கூறிய அறிஞர் ஒருவரை மாணவர் கழுதை என்ற சொல்லிலும் முகரம் இனிமையைத் தருகிறதா எனக் கேட்டது நினைவிற்கு வருகின்றது. இவையெல்லாம் அகநிலைப் போக்கில் எழும் நல்ல கற்பனை.

இன்று மொழியறிஞர் விஞ்ஞானக் கருவிகளின் துணைகொண்டு ஒலியின் பிறப்பை நுட்பமாக வருணிக்கின்றனர். அகநிலை நோக்கிற்கு இடமே இல்லாமல் போய்விடும்.

இனி, பேச்சு மொழியில் உள்ள புணர்ச்சிகளை இலக்கிய மொழியிலும் காணும்போது, அவை மாணவர்களுக்குப் புதிராக இருப்பதில்லை. வாழைப்பழம் என்ற சொல்லில் உள்ள ஒலிகளைக் குழந்தை சரிவர ஒலிக்குமாயின் 'வாழைப்பழம்' எனப் பகரவொற்று மிகும் வண்ணம் எழுதிவிடும். கல்தூண் என்று சொல்லிப் பழகிய குழந்தை "கற்றூண்" என்பதைக் கண்டு அஞ்சும். ஒலிகளை ஒலிக்கும்போது தான் புணர்ச்சி ஏற்படும்; ஏற்பட வேண்டும். எழுதிவிட்டால் மட்டும் புணர்ச்சி தோன்றாது. இங்கு பயன் இல்லை. மொழியைப் பேசாது எழுதுவதற்கு மட்டும் பயன்படுத்தினால் அங்கு புணர்ச்சி தோன்றுவதற்கு இடமில்லை. அங்கு புணர்ச்சி பயனற்றதாகும்; உயிர் அற்றதாகும். பேச்சின் காரணமாகப் புணர்ச்சி காலத்துக்குக் காலம் மாறுவது உண்டு. பழைய இலக்கணங்களே பொது விதிகள் என்றும், சிறப்பு விதிகள் என்றும், விதிவிலக்கு என்றும் கூறுவது

இக்காரணத்தினாலேயே விகற்பமென்று பேசப்படுகிறது. நட + கொற்றா = நடகொற்றா, நடக்கொற்றா என ஏவல் வினைமுன் வலி விகற்பித்தன.

புணர்ச்சி இன்மை தெளிவைத் தருமாயின் - வழக்கில் இருக்குமாயின் - நாம் எதற்காகப் புணர்ச்சியை வற்புறுத்த வேண்டும்? சில புணர்ச்சிகளைப் பிரித்து எழுதிவிட்டால், எத்தனையோ பாடல்களை மாணவர்கள் தாமகவே புரிந்து கொள்வார்கள். பொருள் விளக்கத்திற்கு இன்றியமையாத புணர்ச்சிகளை மட்டும் மேற்கொள்ளலாம். புணர்ச்சி விதிகள் காரணமாகவே தமிழை வெறுக்கும் மாணவர் பலர். குழந்தைகளுக்கு என எழுதப்பெற்ற தமிழ்மலர்களிலே கையாளப்படும் புணர்ச்சிகள் சிலவற்றைப் பாருங்கள்! “நூலிற் றூங்கும் இரையைப் பார்”²³; “அஞ்சாமற் றனிவழியே போக வேண்டாம்”²⁴ “முதலிற்றனியாக”; “கரும்பலகையிற்றுலாம்பரமாக”.

இந்திய நாட்டில் அறிஞர் பழம்பெரும் இலக்கியங்களையெல்லாம் பதம் பிரித்து எழுதி வெளியிடும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இராஜம் வெளியீடுகளையும், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்துக் கம்பராமாயண வெளியீடுகளையும், திருவாசக வெளியீடுகளையும் காண்க. தமிழ்ப் பேராசிரியர் பலர் வேண்டாத புணர்ச்சிகளைக் கைவிட்டு எழுதுகிறார்கள். நாம் மட்டும் நமது நாட்டில் குழந்தைகளை எதற்காகத் துன்புறுத்த வேண்டும்?

புணர்ச்சி விதிகளைக் கொள்ளாவிடின் பொருள் மயக்கம் தோன்றும் என்று சில இடங்களைக் காட்டலாம். எடுத்துக்காட்டாக, ‘அவர் கண்டார்’, ‘அவர்க் கண்டார்’ ஆகிய இரண்டும் வெவ்வேறு பொருளைத் தருவன. இதேபோல ‘வாழைபழம் கொண்டு வாருங்கள்’, ‘வாழைப்பழம் கொண்டு வாருங்கள்’, என்பனவும் வெவ்வேறு பொருள் தருவன. இத்தகைய இடங்களில் புணர்ச்சி வேறுபாடு வேண்டும். மேலும், நாம் ஒன்றை நினைவிலே கொள்ள வேண்டும். பொருள் மயக்கம் என்பது மொழியிலே ஏதோ வகையில் ஆங்காங்கு இருக்கத்தான் செய்யும்.²⁵ ஆனால், மொழி ஒரு வெற்றிடத்தில் மொழியப்படுவதன்று. சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலை என உண்டு. இவை பொருள் மயக்கத்தைத் தெளிவுபடுத்த உதவும். பொருள் தெளிவு, மொழிக்கு மொழி வேறுபடும். காரணம், பொருள் அமைப்பு (structure of content) மொழிக்கு மொழி வேறுபடுகிறது. உறவுப் பெயர்களையும், நிறப்பெயர்களையும் மொழிக்கு மொழி ஒப்பு நோக்கிக் காண்க. home / house எனத் தமிழில் வேறுபடுத்த முடியாது. பலகாரம் என்ற சொல்லிற்கு ஒத்த ஒரே சொல் சிங்களத்தில் இல்லையாம்.

3.13 மொழியமைப்பைத் தனியே கொள்தல்

மொழியாசிரியர்கள் மொழியமைப்புத் தகுதியையும், பொருள் தகுதியையும் ஒன்றாக்கி விடுகின்றனர். எதிர்ப்பொருட் சொல் கூறுதல், மொழி அமைப்பின் பாற்பட்டதன்று. எதிர்ப்பொருட் சொற்களை அகநிலை அடிப்படையிலேதான் கூறி வருகிறோம். இதற்குப் புறநிலை அடிப்படை (objective basis) இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ‘விருப்பத்தோடு’ (தமிழ்மலர் 3) என்பதற்கு எதிர்ச்சொல் கேட்டிருக்கிறார்கள். மாணவன் ‘விருப்பமின்றி’ என்று விடை தந்தால்? வெறுப்போடு என்று விடை தந்தால்? மேலும் ‘இருந்தார்’ (தமிழ்மலர் 4) என்பதற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொல் கேட்கிறார்கள். கிடந்தார், நின்றார், ஓடினார், இருக்கவில்லை. இவற்றில் எதனை விடையாக எதிர்பார்க்கலாம்? என்ன அடிப்படை? இங்கு புறநிலைப் போக்கில் மாணவனைப் பரிசோதிப்பது (objective testing) முடியாத காரியமாகிறது. இதே மலரில் ‘பிரிந்திருப்பார்’, ‘பிறந்தார்’ என்பனவற்றிற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களைக் கேட்டு இருக்கிறார்கள். நாடு என்பதற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொல் காடு என்பர். ஒருமுறை வீடு என்பதற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொல் என்ன என்று கேட்டபோது, எனது மாணவர் காடு என்று கூறி, ‘காடு வா வீடு போ’ என்ற மொழியையும் காட்டினார். எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களைப் போலவே ஒருபொருள் குறித்த பல சொற்களையும் நாம் ஆராய வேண்டும். உணவு, தீனி, இரை என்பன ஒரே பொருள் குறித்து நிற்பன அன்று. இதனை இவற்றின் வரன்முறை (distribution) காட்டி விடும். விடுகவிகள் (தமிழ்மலர் 4) மொழிப்பயிற்சியில் பொருந்துமாற்றைப் புரிய முடியவில்லை. இதில் தந்துள்ள விடுகவிகளுக்குப் பல விடைகளை ஆசிரியர் எதிர்பார்ப்பாரா? மரபு வழி வந்த விடையை மட்டுந்தான் விடை என்று வற்புறுத்த மாட்டார் என எண்ணுகிறோம். விடுகவிகள் மாணவரது கற்பனையைத் தூண்டும்.

மொழியமைப்புத் தகுதி (grammaticalness) வேறு; பொருள் தகுதி (semantic accuracy) வேறு. இதனை இந்திய மொழி அறிஞர் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். வடமொழி ஆசிரியர் சுவையான எடுத்துக்காட்டைக் காட்டுவர்.²⁶ ஆகாயத்தாமரை என்ற எடுத்துக்காட்டையும் காண்க.

4.0 வேண்டுகோள்

இங்கு சில கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளேன். இன்னும் ஓய்வு கிடைக்கும்போது சில கருத்துக்களை எடுத்துக்காட்டுடன் தரலாம். இங்கு கூறிய கருத்துக்களில் சில, சிலருக்குக் கசப்பாக இருக்கலாம். என்னைத் தமிழ்த் துரோகி என வருணிக்கவும் துணியலாம். அவர்களுக்கு ஒன்றுமட்டும்

கூறுவேன். எனக்கும் தமிழ்ப்பற்று உண்டு. ஆனால் பற்று வேறு; ஆராய்ச்சி வேறு. ஆராய்ச்சியில் விருப்பு வெறுப்பிற்கு இடமில்லை.

இங்கு கூறிய கருத்துக்கள் முற்றும் முடிந்த முடிபுகள் அன்று. இத்துறையிலே மேலும் ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு மொழி இயலாரும், மொழி பயிற்றும் ஆசிரியர்களும் ஒருவரை ஒருவர் வெறுக்காது ஒத்துழைக்க வேண்டும். இத்துறை ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு வளமான துறை. போட்டி அல்லது வெற்றி தோல்வி என்ற மனப்பான்மை இன்றி ஆசிரியர்கள் அருள் கூர்ந்து, மனம் திறந்து பேசவேண்டும்.

இங்கு கூறிய கருத்துக்களே மொழி இயல் கோட்பாடுகள் (The principles of Linguistics) என எண்ண வேண்டா. கோட்பாடுகள் என்று சொல்வதை காட்டிலும் கருத்துக்கள் என்று கூறுவது பொருத்தம். அழுத்தம் கொடு வேண்டிக் கோட்பாடுகள் என்றேன்.

“Some disagreement is a
healthy sign of activity”

என்ற மேற்கோளைக் கூறி முடிக்கிறேன்.

குறிப்புகள்

1. 'தமிழ் மொழி பயிற்றல்' என்னும் பொருள் பற்றிக் கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலையில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் இவ்வுரையை நிகழ்த்தியபோது பலர் தமது ஐயங்களைக் கேட்டு என்னை மேலும் சிந்திக்கச் செய்தனர். அவர்களுக்கு எனது நன்றி!
2. Peter Strevens, Papers in language and language teaching, P. 1. Oxford. 1966.
3. Suseendirarajah, S., Reflections of Certain Social Differences in Jaffna Tamil, Anthropological Linguistics, Vol. 12, No. 7, Indiana University Publication, U.S.A. 1970.
4. நமது இலக்கண நூல்களை எள்ளி நகையாடுவதாக எண்ண வேண்டா. உண்மையிலே நமது பண்டைய இலக்கண நூல்கள் தமிழரின் மொழிச் சிந்தனையைக் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியத்தைச் சிறந்த விளக்கமுறை இலக்கணம் என்று தற்கால மொழியறிஞர் போற்றுகின்றனர். தொல்காப்பியரின் மொழிநூட்ப அறிவைப் பேராசிரியர் எஸ். அகஸ்தியலிங்கம் பாராட்டியுள்ளார். ஆயின், தற்காலத்

தமிழிற்குத் தொல்காப்பியக் கூற்றுக்கள் நூற்றுக்கு நூறு வீதம் பொருந்தும் எனக் கொள்ள முடியாது. மொழி மாறி விட்டது.

5. Pandit P.B.(Ed.), Linguistics and English Language Teaching, Proceedings of a Seminar held at the Centre of Advanced Study in Linguistics, Deccan College, Poona, P.81.
6. Sydney M. Lamb, Outline of Stratificational Grammar, University of California, P.2, இந்த மேற்கோள்கள் மேலே குறித்த நூலில் கையாளப்பட்டுள்ளன.
7. பத்ருஹரி, வாக்கியபதீய, பிரஹ்மகாண்ட., செய்யுள்.
8. தொல்காப்பியர், உயர்திணையை ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால் என வகுத்தமை பொருள் (meaning) அடிப்படையிலன்று; வாக்கிய அடிப்படையிலேயாம். இது குறித்தத் தெய்வச்சிலையார் விளக்கும்போது, “பொருள் நோக்கிக் கூறினாரல்லர். சொல்முடிபு மூவகையென்று கூறினாரென்க” என்றும், அஃறிணை பற்றி, “அவையெல்லாம் ஒருமையாயின் வந்தது எனவும், பன்மையாயின் வந்தன எனவும் வழங்கப்படுதலிற் சொல் முடிபு நோக்கிக் கூறினார் என்க” என்றும் விளக்குவதைக் காண்க.
9. Agesthialingom, S., Tolkappiyar's Treatment of Syntax, Aaraaichi, Oct. 1969.
10. Hockett, Charles F., A Course in Modern Linguistics, P. 148, U.S.A. 1958.
11. Schiffman H., Hypersentences in Tamil, Indian Linguistics, Vol.32, No. 1, 1971.
12. தமிழ்மலர், நான்காம் புத்தகம், ப.9., முதலாம் பதிப்பு - 1968.
13. தமிழ்மலர், நான்காம் புத்தகம், ப.17-19, முதலாம் பதிப்பு - 1968.
14. “Wrong is a social judgement” , See Halliday, McIntosh, Strevens, The Linguistic Sciences and Language Teaching, Longmans, P. 107, 1968.
15. Grammatical genders do not necessarily coincide with natural genders என்ற கருத்தையும் காண்க.
16. தமிழ்மலர் 9, ப.260, இரண்டாம் பதிப்பு - 1969.
17. Gleason H.A., An introduction to Descriptive Linguistics, P.6, 1969.
18. “A speaker who is made ashamed of his own language habits suffers a basic

injury as a human being; to make anyone especially a child, feel so ashamed is as indefensible as to make him feel ashamed of the colour of his skin." - The Linguistic Sciences and Language Teaching, P.105.

19. அருள் செல்வநாயகம் (தொகுப்பு), விபுலானந்த வெள்ளம், ப.34.
20. தமிழ்மலர் 9, ப.140-141, இரண்டாம் பதிப்பு, 1969.
21. Burrow T., Initial y and n in Dravidian, BSOAS XI (1943-46); The loss of initial c/s in south Dravidian, BSOAS XII (1947).
22. கருத்தரங்கு நடைபெற்றபோது கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலைத் தமிழ் விரிவுரையாளர் பண்டிதர் சி.குமாரசாமி இதனை எடுத்துக்காட்டாகக் காட்டினார்.
23. தமிழ்மலர், இரண்டாம் புத்தகம், ப.98.
24. தமிழ்மலர், மூன்றாம் புத்தகம், ப.49.
25. நமது பழைய இலக்கண நூல்களுக்குக் கருத்து வேறுபடும் உரைகள் பல இருப்பதைக் காண்க.
26. இங்கு வடமொழி வாசகம் ஒன்றின் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பைத் தருகிறேன். "There goes a son of a barren woman, with a chaplet made of skyflowers (on his head) having had his bath in (a) mirage (water), and carrying with him a bow made of hare's horns."

24

மரபுத் தொடர்கள்

I

இன்று, தமிழ் கற்கும் மாணவர்கள், மரபுத் தொடர்கள், பழமொழிகள், உவமைகள் என்பனவற்றை நன்கு விளக்கிக் கொள்வதற்கும், கையாள்வதற்கும், சுவைப்பதற்கும் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். ஆயின், சற்றுச் சிந்தித்துப் பார்க்குமிடத்து மரபுத் தொடர்கள் பற்றி நூல்களில் காணப்படும் கருத்தும் விளக்கமும் ஓரளவு குழப்பத்தை விளைவிக்கின்றன. இதனால் மாணவர்கள் பல தரப்பட்ட நூல்களிலிருந்து மரபுத் தொடர்களில் பெறும் (ஆசிரியர்கள் தரும்) பயிற்சி தெளிவற்றதாகக் காணப்படுகின்றது. இந்நிலையை இயன்றவரை விரிவாகச் சுட்டிக்காட்டி, தற்கால மொழியியல் அடிப்படையில் மரபுத் தொடருக்குக் கூறப்படும் விளக்கங்களைத் தந்து அறிஞர்கள் மத்தியில் சிக்கல்களை எழுப்புவதே இவ்வாய்வின் நோக்காகும்.¹

II

பழமொழி, உவமை என்பனவற்றோடு கருதும்போது மரபுத் தொடர் என்ற வழக்காறு அண்மைக் காலத்திலே தோன்றிய ஒன்றாகும். இத்தொடரே தமிழிற்குப் புதியது; பல அகராதிகளில் இன்னும் இடம் பெற்றிலது. தமிழ் மொழிக்கல்வியில் இதன் முக்கியத்துவமும் சிறப்பும் அண்மைக் காலத்திலேதான் வலியுறுத்தப் பெற்றது. முப்பது அல்லது நாற்பது ஆண்டுகட்கு முன் தமிழ் கற்றலிலும் கற்பித்தலிலும் மரபுத் தொடர் இன்றுபோல சிறப்பிடம் பெற்றிருக்கவில்லை - இடமே பெற்றிருக்கவில்லை என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் அன்றும் மக்கள் பேச்சு வழக்கில் மரபுத் தொடர்களைக் கையாண்டனர். இவை பெரும்பாலும் பேச்சு வழக்கிலே வழங்கி வந்தமையாலும், பேச்சு வழக்கு இழிவழக்கு எனத் தமிழறிஞரால் கொள்ளப்பட்டமையாலும் அன்று போற்றப்படவில்லை போலும். காலப்போக்கில் ஆங்கில மொழியில் idioms என்பனவற்றிற்குத் தமிழிலும்

ஒத்தவை உண்டு; அவற்றை மரபுத் தொடர்கள் எனலாம் என்ற உணர்வு ஆங்கிலங் கற்ற தமிழறிஞர் சிலரிடம் தோன்றியது. Idioms என்பனவற்றிற்கு ஆங்கில மொழியிலே கொடுக்கப்படும் சிறப்பையும் முக்கியத்துவத்தையும் தமிழில் மரபுத் தொடர்கள் பெறுதல் வேண்டும் என்ற எண்ணம் படிப்படியே வளர்ந்து வந்தது. எப்படியோ idioms = மரபுத் தொடர், மரபுத் தொடர் = idioms என்ற சமன்பாடு தமிழ், ஆங்கிலங் கற்றோரிடம் இன்று நிலைத்துவிட்டது.² யாரும் idioms, மரபுத் தொடர் ஆகிய இரண்டினையும் ஒப்புநோக்கி ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் சமன்பாடு செய்ததாகத் தெரியவில்லை. சான்றாக ஆங்கிலத்தில் 'இடியம்' (idiom) என அமைந்த ஒன்றிற்குத் தமிழில் ஒத்தது மரபுத் தொடர் என அமையாது, பழமொழி என அமைந்துள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக, to rob Peter to pay Paul என்பது ஆங்கிலத்தில் இடியம் ஆம்.³ இதற்குத் தமிழில் ஒத்ததாகக் கொள்ளப்படுவது: 'கடைத் தேங்காயை எடுத்து வழிப்பிள்ளையாருக்கு உடைப்பது'. ஆயின் இது தமிழில் பழமொழியாகவே கொள்ளப்படுகிறது. எனவே இடியம் = மரபுத் தொடர், மரபுத் தொடர் = இடியம் எனும் நோக்கு முழுமையாகப் பொருந்துவதாக இல்லை.⁴

III

அ.கி.பரந்தாமனாரின் நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டுமா? என்னும் நூலில்⁵ 'இனிய சொற்றொடர்களும் (interesting phrases)' 'மரபுத் தொடர்களும் (idioms)' கலந்து 31ஆவது அத்தியாயத்தில் தரப்பட்டுள்ளன. மரபுத் தொடர்கள் (3) எனக் குறிக்கப்பெற்று வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. 32ஆவது அத்தியாயத்தில் உவமைகளும் 33ஆவது அத்தியாயத்தில் பழமொழிகளும் தரப்பட்டுள்ளன. இவை வெவ்வேறாக வகுக்கப் பெற்றிருப்பதால் ஒன்றுடன் மற்றொன்றிற்குத் தொடர்பில்லை; தனித்தனிப் பிரிவில் அடங்குவன என்ற எண்ணம் நமக்குத் தோன்றலாம். நல்ல தமிழ் எழுதுவதற்கு வழிகாட்டி போல் அமைந்த பரந்தாமனாரின் நூலில் இனிய சொற்றொடர்கள் எனவும் பழமொழிகள் எனவும் கொள்வதற்குரிய அடிப்படை விளக்கப்படவில்லை. இது ஒரு குறை எனலாம்.

IV

இலங்கை அரசினரால் பாடசாலைப் பாடநூலாக வெளியிடப் பெற்ற தமிழ் 9 என்னும் நூலிலும்⁶ மரபுத் தொடர்கள், உவமைகள், பழமொழிகள் எனத் தனிப்பகுதிகளில் தரப்பட்டுள்ளன. இந்நூலில் மரபுத் தொடர் பின்வருமாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது:

“சொற்களுக்குரிய நேர்ப்பொருளை உணர்த்தாது அச்சொற்களின் ஆற்றலால் ஒரு குறித்த பொருளில் வழங்கி வரும் தொடர் மரபுத் தொடர் எனப் பெயர்பெறும். இதனை இலக்கணத் தொடர் எனவும் கூறுவர். மரபு - முறைமை. இலக்கண - குறிப்பு” (ப.60).

இங்கு மரபுத் தொடருக்கு இரு பண்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவையாவன: (1) நேர்ப்பொருள் உணர்த்தாமை; (2) ஒரு குறித்த பொருள் உணர்த்துதல். தொடர் எனப் பேசுவதால் ஒரு சொல்விற்கு மேற்பட இருத்தல் வேண்டும் எனவும் தனிச்சொல் விலக்கப்பட்டுள்ளது எனவும் கொள்ளலாம். இப்பாடநூலில் நமக்கு நேர்ப்பொருள், குறிப்புப்பொருள் என்பனவற்றிற்கு மேலும் கிடைக்கும் விளக்கம் பின்வருமாறு:

“ஒற்றைக் காலில் நின்றல் என்பது மரபுத் தொடர். இதன் நேர்ப்பொருள் இரு காலில் அன்றி ஒரு காலில் நின்றல் என்பதாகும். வழக்கில் இது, இதன் பொருளன்று. பிடிவாதமாக நின்றல் என்பதே இத்தொடரின் பொருள். இது குறிப்பினாற் பெற்ற பொருளாகும். .... இவ்வாறு மரபுத் தொடர் ஒவ்வொன்றும் வெளிப்படையாக, இலக்கண என்னும் இருவகைப் பொருள்களை உடையது. வெளிப்படையாகப் பொருள் சிறப்புடையதன்று. இலக்கணப் பொருளே சிறப்புடையது” (ப.61).

இவ்விளக்க வெளிப்பாடு சற்று மயக்கத்தைத் தருகிறது. ஒற்றைக் காலில் நின்றல் என்பது எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் மரபுத் தொடராகாது.⁷ ஏனெனில் மேற்கூறியவாறு மரபுத் தொடர் ஒவ்வொன்றும் வெளிப்படையாக, இலக்கண என்னும் இருவகைப் பொருள்களையுடையது. அவ்வாறாயின், எடுத்த எடுப்பிலே ஒற்றைக் காலில் நின்றல் என்பது மரபுத் தொடர் என எவ்வாறு விளக்க முடியும்? வழக்கிலே நேர்ப்பொருளைக் குறிக்கும் சந்தர்ப்பமும் தோன்றலாமன்றோ? இன்று சிலர் ஒற்றைக் காலில் நெடுநேரம் நின்றலைச் சாதனையாகவும் செய்கின்றார்கள். சில விளையாட்டிலும் ஒற்றைக் காலில் நின்றல் உண்டு. இத்தகைய பிற சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. அவ்வாறாயின், “இதன் நேர்ப்பொருள் இரு காலில் அன்றி ஒரு காலில் நின்றல் என்பதாகும். வழக்கில் இது இதன் பொருளன்று. பிடிவாதமாக நின்றல் என்பதே இத்தொடரின் பொருள்” எனக் கூறுவது எங்ஙனம்? மேலும் மேற்தந்த விளக்கத்தில் 'குறித்த பொருள்' எனவும், பின்பு அதனையே 'குறிப்புப் பொருள்' எனவும் கூறுவதால் பொருள் மயக்கம் ஏற்படுகிறது. இக்கால் வழக்கில் குறித்த பொருள் - specified meaning, குறிப்புப் பொருள் - suggestive meaning அன்றோ? இரண்டும் வேறுபடுவனவன்றோ?

எனவே, ஒற்றைக் காலில் நின்றல் என்பது இருகாலில் அன்றி ஒருகாலில் நின்றல் என்னும் நேர்ப்பொருளைக் குறிக்காது, பிடிவாதமாக நின்றல் என்னும் பொருளை ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் குறிக்கும்போது அது மரபுத் தொடராகும் என மாற்றிக் கூறுதல் சிறப்புடைத்து. வழக்கில் எப்பொருளைக் கொள்தல் நன்று எனின், சந்தர்ப்பத்தைக் கண்டுகொள்க. சந்தர்ப்பமின்றிக் கொள்ளும்போது, இரண்டும் அதன் பொருளே. மேலும் பொருட் சிறப்புடைமையும் இன்மையும் சந்தர்ப்பத்தையும் பேசுவோன் கேட்போன் மனநிலையையும் பொறுத்ததேயாகும்.

தமிழ் 9 235 மரபுத் தொடர்களை உபயோகமான மரபுத் தொடர்கள் என அவற்றின் இலக்கணைப் பொருளுடன் தருகிறது. 214 வினைத் தொடராக அமைகின்றன; 21 பெயர்த் தொடராக அமைகின்றன.

V

தமிழ் 7 (திருத்திய பதிப்பு) என்னும் நூலில்⁸ மாணவர்களுக்கு முதலில் உவமைத் தொடரில் பயிற்சி அளித்து (ப.60), பின்னர் மரபுத் தொடர்கள் விளக்கப்படுகின்றன. மரபுத் தொடர் பற்றிய விளக்கம் பின்வருமாறு:

“நேர்ப்பொருளை உணர்த்தாமல் மறைபொருள் அல்லது குறிப்புப் பொருளை உணர்த்தும் சொற்றொடர்கள் மரபுத் தொடர்கள் எனப்படும்” (ப.122).

மரபு வழியாக மறைபொருளை உணர்த்தல் என்னும் கருத்தும் தமிழ் 7இல் (ப.122) கிடைக்கிறது. தமிழ் 9ற்கும் தமிழ் 7ற்கும் விளக்கத்தில் அதிக வேறுபாடில்லை எனலாம். ஆயின், இங்கும் சொற்றொடர்கள் நேர்ப்பொருளை உணர்த்தாமல் குறித்த பொருளை உணர்த்துமிடத்து மரபுத் தொடர்களாகும் என மேற்காட்டிய விளக்கத்தை மாற்றிக் கூறுதல் வேண்டற்பாலது. ‘மறைபொருள்’, ‘குறிப்புப்பொருள்’ எனப் பேசுவதைக் காட்டிலும் ‘குறித்த பொருள்’ எனல் நன்று. யாரும் மறைபொருளையோ குறிப்புப் பொருளையோ தாமாக உணர்ந்து கொள்தல் அரிது. மரபுத் தொடர் ஒன்றின் மறைபொருளோ குறிப்புப் பொருளோ பலவாதல் கூடும். ஆயின் எதனைக் கொள்வது? இதுதான் எனக் குறித்தல் வேண்டுமன்றோ? தமிழில் சில மரபுத் தொடர்கள் ஒரு பொருளுக்கு மேற்பட வழங்குதலும் உண்டு. ஆலாத்தி எடுத்தல் என்பதனைக் காண்க.

VI

இனி, பழமொழி என்பது யாது? “நாம் நாள்தோறும் பேசும் வாக்கியங்கள் அவ்வப்போது எம்மால் அமைக்கப்படுவன. அவை அவ்வப்போதைய தேவைகளை உடனுக்குடன் பூர்த்தி செய்துவிட்டு மறைந்து போகின்றன. எனினும், சிற்சில வாக்கியங்கள் பொருட்சிறப்பு மிக்கவையாய் பிறந்து, மீண்டும் மீண்டும் எடுத்தாளப்படும் தகுதியைப் பெற்று விடுகின்றன. அத்தகைய வாக்கியங்களே பழமொழிகள்” என்பது தமிழ் 9 (ப.138) மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் தரும் விளக்கமாகும். (நம் முன்னோர்களுள்) “புலமை படைத்தவர், அழகிய மொழி நடையிலே கூறிய அறிவுரைகளை நாம் முதுமொழி என்றும் மூதுரை என்றும் போற்றுகின்றோம். அத்துணைப்புலமை படைக்காதோரும், தமது அனுபவத்திற்கண்டவற்றைச் சொல்லி வைத்துள்ளனர். அவற்றையே நாம் பழமொழிகள் என்கின்றோம்” என்பது தமிழ் 7 (ப.130) தரும் விளக்கம். ஆயின், அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம், ஊக்கமது ஷைவிடேல், கிட்டாதாயின் வெட்டென மற போன்றவை சில நூல்களில்⁹ பழமொழிகளாகவும் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தமிழ்ப் பாடநூல்களில் காணப்படும் பழமொழி விளக்கங்களில் நேர்ப்பொருள் அல்லது வெளிப்படையப் பொருள், குறிப்புப் பொருள் அல்லது மறைபொருள் என்ற பேச்சேழவில்லை. ஏட்டுச்சுரைக்காய்கறிக்கு உதவாது என்பது பழமொழி. இதன்பொருள்: “நடைமுறைக்கு உதவாத வெறும் புத்தகப்படிப்புப் பயின்றது” (தமிழ் 7, ப.131). இதுபோன்று காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள் என்னும் பழமொழியின் பொருள்: “எந்தக் காரியத்தையும் வாய்ப்பான காலத்திலே செய்து கொள்ள வேண்டும்” என்பது ஆம் (தமிழ் 7, ப.131). இவ்வாறே ஏனைய பழமொழிகளையும் அவற்றின் பொருளையும் கண்டுகொள்க.

பழமொழிகள் பலவற்றிற்கு இருபொருள் உண்டு என்பது வெள்ளிடைமலை. ஒன்று நேர்ப்பொருள் அல்லது வெளிப்படையப் பொருள்; மற்றது குறிப்புப் பொருள் அல்லது மறைபொருள். குறித்த பொருள் எனவும் பேசலாம். மரபுத் தொடருக்கு முன்னர் கூறிய விளக்கத்தை இங்கு நினைவுகொள்க. பழமொழிகளும் நேர்ப்பொருள், குறிப்புப் பொருள் உடையன எனின் அவை மரபுத் தொடராகும் தகுதியும் பெறுகின்றன அன்றோ? பழமொழியும் மரபுத் தொடர் எனக் கொள்வதற்குத் தடையாது? வேறுபட்டன எனின் வேறுபாட்டையன்றோ வலியுறுத்திக் காட்டுதல் வேண்டும்?

மரபுத் தொடரைத் தொடர் எனவும் பழமொழியை வாக்கியம் எனவும் வேறுபடுத்தலாம் எனின் அதுவும் பொருந்தாது. காற்றுள்ளபோது தூற்றிக்கொள் என்பது வாக்கியம்; பந்தம் பிடித்தல் என்பது தொடர் என வேறுபடுத்துவது பொருந்தாது. இவற்றை நாம் கொள்ளும் முறையைப் பொறுத்ததே இவ்வேறுபாடு. காற்றுள்ளபோது தூற்றிக் கொள்தல் எனக் கொள்ளின் இதுவும் தொடர் ஆகும். பந்தம்பிடி எனின் வாக்கியமாகும். பந்தம் பிடித்தல் என்பதில் உள்ள -த்தல் நாம் படைத்துக் கொண்டது. இதன் எதிர்மறை வடிவத்தையும் ஓக்க. பந்தம் பிடி என்பதே அடிப்படை வடிவமாகும்¹⁰.

VII

இனி, உவமைத் தொடர்களைக் காண்போம். 'போல' என்பதை நீக்கி விட்டால் உவமைத் தொடர் மரபுத் தொடராகின்றது. ஊமை கண்ட கணாப்போல, குடத்தினுள் விளக்குப்போல, குன்றின் மேலிட்ட விளக்குப் போல ஆகிய உவமைத் தொடர்கள் 'போல' இன்றி மரபுத் தொடராகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன (பரந்தாமனார், ப.248, 249). உவமைத் தொடர்களை 'போல' என்பதனோடு பழமொழிகளாகவும் கொள்தல் உண்டு¹¹. பரந்தாமனாரின் இனிய சொற்றொடர்களுள் சில நமது தமிழ்ப் பாடநூல்கள் மரபுத் தொடருக்குக் கூறும் விளக்கத்தின்படி மரபுத் தொடராகவும் அமையக்கூடியவை. அமுத கண்ணும் சிந்திய மூக்கும் (ப.247), எலியும் பூணையுமாக (ப.248), ஓட்டமும் நடையுமாய் (ப.248) போன்றவற்றைக் காண்க.

VIII

எனவே, இதுகாறும் கூறியவற்றால் தமிழில் மரபுத்தொடர்பற்றி நிலவுங் கருத்து சிந்திக்குமிடத்துத் தெளிவற்று குழப்பமாகக் காணப்படுகிறது என்பதும் பல நிலைகளில் ஆராய்தல் வேண்டற்பாலது என்பதும் புலனாகும்.

IX

இன்று மொழியைப் பல கோணங்களில் இருந்து ஆராய்ந்து வரும் மொழியியலார் இடியம் பற்றிச் சிந்தித்துள்ளனரா? அவர்கள் நோக்கில் இடியம் என்பது யாது?

X

இன்றுவரை வெளியாகியுள்ள மொழியியல் பாடநூல்களில் அமெரிக்க நாட்டு மொழியியல் அறிஞர் சான்ஸ் எப் ஹொக்கெர் தமது நூலில்¹² இடியம் பற்றி - இடியத்தின் வரைவிலக்கணம், தோற்றம், இயல்பு, வகை என்பன பற்றி - ஓரளவு விரிவாகக் கூறியுள்ளார். இக்கருத்துக்களை நூலின் ஒரு பகுதியில் விவரண நோக்கிலும் மற்றொரு பகுதியில் வரலாற்று நோக்கிலும் கூறியுள்ளார். பிரித்தானிய மொழியியல் அறிஞர் ரொபின்ஸ் தமது நூலில்¹³ இடியம் பற்றி மிகச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார். இவர்கள் இருவரது கருத்துக்களையும் காண்போம்.

XI

முதற்கண் ஹொக்கெர் கூறும் கருத்தை நமது தேவைக்கேற்பக் காண்போம். இவர்,

“அமைப்பிலிருந்து பொருளை உய்த்துணர முடியாத இலக்கணவடிவம் ஒன்றைத் தற்காலிகமாக “y” என அழைப்போம். யாதும் ஒரு “y”, தன் நிகழ்வில் தன்னைக் காட்டிலும் பெரிதான “y” ஒன்றில் உறுப்பியாக இல்லை எனின் இடியமாகும்¹⁴.”

என இடியத்திற்கு வரைவிலக்கணங் கூறுகிறார்.

Youtung என்னும் சீனமொழி வடிவத்தில் (Chinese form) இரு அண்மை உறுப்புக்கள் உள. அவையாவன: you, tung. முதல் உறுப்பின் பொருள் 'கொழுப்பு', 'எண்ணெய்'. இரண்டாவது உறுப்பின் பொருள் 'பெரிய உருளை வடிவான கொள்கலம்'. ஆங்கிலத்தில் black cat என்பதில் black என்பது cat என்பதை விசேடிப்பதைப் போன்று மேற்காட்டிய சீனவடிவத்திலும் முதல் உறுப்பு இரண்டாவது உறுப்பை விசேடிக்கிறது. எனவே அமைப்பு அடிப்படையில் youtung என்பதன் பொருள் 'எண்ணெய் கொள்கலம்' என உய்த்துணர முடிகிறது. ஆயின் இதுபோன்ற பிறிதோர் வடிவத்தில் இவ்வாறு பொருளை உய்த்துணர முடியவில்லை.

mashang எனும் சீன வடிவத்திலும் இரு அண்மை உறுப்புக்கள் உள. ஒன்று ma; மற்றது shang. முதலுறுப்பின் பொருள் 'குதிரை'. இரண்டாவது உறுப்பின் பொருள் 'மேலே உள்ள இடம்', 'உச்சி', 'மேலே செல்' என்பனவாம். இங்கும் முதலாவது இரண்டாவதை விசேடிக்கிறது. அமைப்பு

அடிப்படையில் mashang என்பதன் பொருள் 'குதிரையின் முதுகு', 'குதிரையின் முதுகு மீது' என உய்த்துணரலாம். ஆனால் இதன் பொருள் இதுவன்று; 'வேகமாக', 'உடனடியாக' என்பனவே பொருளாம். சீனமொழியைத் தாய்மொழியாகப் பேசுவோனே ma, shang என்ற இரண்டையும் அறிந்திருந்தும் mashang என்பதன் பொருளை (தனியே கற்றாலன்றி) அறியாதவனாகவே இருப்பான். மரத்தில் பட்டை உரித்தல் என்பதன் அமைப்பு அடிப்படையில் அதன் பொருளை உய்த்துணர்ந்து கொள்வது போலக் கல்லில் நார் உரித்தல் என்பதன் பொருளை உய்த்துணர்ந்தால் அப்பொருள் தவறானதாகும். அதன் அமைப்பு நமக்குப் பொருளை உணர்த்துவதாக இல்லை. தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஒருவர் கூட அதன் பொருளைத் தனியே கற்றிருந்தாலன்றி அமைப்பு அடிப்படையில் பிழையான - அர்த்தமற்ற - பொருளையே கூற முற்படுவர்.

ஹொக்கெற்றின் விளக்கத்தின்படி மொழியிலே காணப்படும் பல தொகை வடிவங்கள் (composite forms) இடியங்கள் ஆம். அவர் ஒரு தனி வடிவம் இரண்டோ இரண்டிற்கு மேற்பட்ட இடியமாகவோ அமைதலும் உண்டு என்கிறார்.¹⁵ மேலும் தனிச்சொல் ஒன்று கூட வெவ்வேறு இடியமாக அமைதலும் உண்டு என்கிறார்.¹⁶ எந்த ஒரு மொழியிலும் இடியங்கள் மிகப்பல; நாள்தோறும் புதியன தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. சில தோன்றி உடனே மறைகின்றன. ஏனையவை நீண்டகாலம் வாழ்ந்து மறைகின்றன; வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு மொழியிலும் இடியத்தின் ஆக்கத்திற்கு வாய்ப்பான, உகந்த கோலங்கள் (patterns) உண்டு. இவற்றுள் சில எல்லா மொழிகளுக்கும் பொதுவானவை. ஹொக்கெற் இடியங்களின் வகைகளைப் பதிலானவை (substitutes), இயற்பெயர்கள் (personal names), குறுக்க வடிவங்கள் (abbreviations), சொற்றொடர் தொகைகள் (phrasal compounds), உவமை அணிகள் (figures of speech), கொச்சை (slang) எனக் கூறுகிறார். இவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள்:

பதிலானவை: எத்தனை பழங்கள் உண்டு?

மூன்று.

நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி.

மூன்று என்பது எத்தனையோ வினாக்களின் விடையாக வரலாம். நாலும் இரண்டும் ஆறன்று; குறித்த நாலுக்குப் பதிலானவை. Is your cat a he or a she? என்னும் வாக்கியத்தில் he, she ஆகிய இரண்டும் பதிலானவை; எனவே இடியங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இயற்பெயர்கள்: கமலம்

கமலம் என்னும் சாதாரணப் பெயர் இயற்பெயராகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. சில மொழிகளில் சாதாரணப் பெயர் ஒன்று இயற்பெயராகும்போது இலக்கணப் பண்பிலே வேறுபடுவதுண்டு.¹⁷ தமிழில் கமலம், மலர் போன்ற அஃறிணைப் பெயர்கள் உயர்திணை இயற்பெயர்களாக வழங்கும்போது இலக்கணப் பண்பிலே வேறுபடுமாற்றைக் காண்க. இயற்பெயராகவன்றி வேறு எவ்வகையிலும் வழங்காத வடிவங்களும் மொழிகளில் உண்டு. ஆங்கிலத்தில் எடுத்துக்காட்டு: மேரி (Mary), வில்லியம் (William), எலிசபெத் (Elizabeth).

குறுக்க வடிவங்கள்: யுனெஸ்கோ

குறுக்க வடிவங்கள் சில மீண்டும் சொல்போல அமைந்து விடுகின்றன. யுனெஸ்கோ என்பது சொல் போலவே அமைந்துள்ளது.

சொற்றொடர் தொகைகள்: வெள்ளை அறிக்கை

A white paper

The white paper

A woman doctor.

உவமை அணிகள்: அவன் படிப்பிலே புலி

He married a lemon.

கொச்சை: scam 'go away'

கொச்சை வடிவங்கள் மொழியில் பெரும்பாலும் நிலைத்து வாழ்வதில்லை. மேற்கூறியவை ஒவ்வொன்றிலும் உட்பிரிவுகள் உள. அவற்றை நூலிற் கண்டுகொள்க.

XII

றொபின்ஸ் என்பவர் இடியம் என்பதனைப் பின்வருமாறு தமது நூலில் விளக்குகிறார்.

“பகுதியாயுள்ள சொற்களில் ஒன்று மற்றொன்றை விட்டுப் பிரிந்து நின்று ஏனைய பயன்பாட்டில் உணர்த்தும் பொருளடிப்படையில் உய்த்துணர முடியாத சொற்பொருட் செயற்பாட்டை உடைய ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட சொற்களின் வழக்கமான சேர்க்கைகளைக் குறிப்பதற்கு இடியம் என்னும் சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.”¹⁸

வழக்கிறந்த சில சொற்கள் இடியங்களில் பேணப்படுகின்றன எனக் கூறி ஆங்கிலத்தில் to and fro, with and kin போன்றவற்றை எடுத்துக்காட்டாகத் தருகிறார். ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட சொற்களின் வழக்கமான சேர்க்கை" எனக் கூறுவதால் இடியம் தொடராகவே அமையும்; தனிச்சொல்லாக அமையாது என்பது இவர் கருத்து.

XIII

தமிழிலே தனிச்சொற்களும் இடியமாக அமையும் எனின் மரபுத் தொடர் என்னும் பிரயோகத்தை மாற்றி அமைத்தல் வேண்டும். Idiom என்பதற்கு இருமொழி அகராதி¹⁹ தரும் தமிழ்ச்சொற்களுள் மரபுக் கூறு, மரபு வழக்கு என்பன பொருத்தமாகும்.

தமிழிலே 'அந்த அலுவல் தன்னால்தான் நடைபெற்றது என்று கண்ணன் கொக்கரித்துத் திரிகிறார் / கூவித் திரிகிறார்' போன்ற கூற்றுக்கள் சாதாரணமானவை. ஈண்டு கொக்கரித்துத் திரிதல், கூவித்திரிதல் என்பன ஐயமின்றி மரபுத் தொடர்கள். மேற்காட்டிய கூற்று பொருள் மாற்றமின்றி 'அந்த அலுவல் தன்னால்தான் நடைபெற்றது என்று கண்ணன் கொக்கரிக்கிறார் / கூவுகிறார்' என வழங்குதலும் உண்டு. இங்கு கொக்கரிக்கிறார், கூவுகிறார் என்பன தொடர்ந்து. மேலும், 'இன்று அவர்பாடு தொப்பி,' 'அவள் ஒரு பம்பரம்' போன்ற கூற்றுக்களில் தனிச்சொல் இடியமாக அமையவில்லையா? Idiomatic use எனப் பொதுவாகப் பேசுகின்றோம். இவற்றில் இப்பயன்பாடு இல்லையா? இவை சிந்தனைக்குரிய வினாக்கள் ஆகும்.

தொடர்தான் இடியமாகும் எனக் கொள்ளும்போதும், நாம் கொள்ளத்தக்க பல தொடர்களை மரபுத் தொடர்களாகக் கொள்வதில்லை. 'எனக்கு இப்பொழுது கைநிறைய வேலை உண்டு,' 'அவர் வாய்பொத்திக் கொண்டிருந்தார்' என்னுங் கூற்றுக்களில் 'கை நிறைய வேலை', 'வாய்பொத்தி இருத்தல்' என்பனவற்றை யாரும் மரபுத் தொடராகக் கருதவோ கூறவோ காணோம். ஆங்கிலத்தில் hands are full, to shut up என்பன இடியங்கள் ஆம். தமிழில் காட்டியவை மொழி பெயர்ப்புக்கள் போலத் தோன்றலாம்.

XIV

சிந்திப்போர்க்குத் தமிழிலே இடியம் ஆய்வுக்கு வளமான துறையாக அமைந்துள்ளது. வரைவிலக்கணங் கண்டு எவற்றையெல்லாம் இடியமாகக் கொள்வோம்? தமிழிலே தனிச்சொல்லையும் தகுதி கண்டு இடியம் எனக் கொள்வோமா? கொள்ளின் இடியம் என்பதை மரபு வழக்கு எனக் கூறிப் புதிய வழக்காற்றை ஏற்படுத்துவோமா? தமிழிலே உள்ள மரபு வழக்குகளைத் தொகுத்து அவற்றை வகை செய்து, சமூக மொழியியல் அடிப்படையில் ஆராய்தல் வேண்டும். உடல் உறுப்புகளின் செயல்கள் (bodily processes) தொடர்பான எத்தனையோ தொடர்கள் தமிழ்மொழியில் மரபுத் தொடர்களாக வழங்குகின்றன. கோயில், (கோயிறு) சடங்கு தொடர்பான தொடர்கள் மிகப்பல மரபுத் தொடர்களாகவும் வழங்கக் காண்கிறோம். இவற்றையும் இவை போன்ற அடிப்படையுடைய பிறவற்றையும் சமூக மொழியியல் நோக்கிலும் ஆராயலாம் அல்லவா? பாடபேதம் உடையவை, ஈழத்தில் மட்டும் வழங்குபவை, பொது வழக்குடையவை, ஒரே பொருளுடையவை, மொழிபெயர்ப்புக்களாக வந்தவை, எதிர்மறையாக மட்டும் வழங்குபவை, உடன்பாட்டாக மட்டும் வருபவை, இரண்டுமாக வருபவை, இடக்கரடக்கானவை, சமூகத்தின் பன்முகப்பட்ட கலாச்சாரங்களையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் பிரதிபலிப்பவை எனப் பல கோணங்களில் நின்று சிந்திக்கலாம். மேலும், இலக்கிய வழக்குடையவை, பேச்சு வழக்கில் நிற்பவை எனக் காணலாம். இவை தமிழில் எவ்வாறு அமைகின்றன என வரலாற்றுக் கண்கொண்டு ஆராய்ந்து, அவற்றிற்கு வாய்ப்பான கோலங்களாக இருப்பவை எவை எனக் காணுதல் பயனுடைத்து. கூற்றுக்களில் இவற்றின் வரன்முறை பற்றியும் சிந்தித்தல் வேண்டும். தனித்தனியாகவும் கூட்டாகவும் சிந்திப்போம். வாரீர்.

குறிப்புகள்

1. மரபுத் தொடர் என்றால் என்ன? மொழியியல் அடிப்படையில் வரைவிலக்கணங் கண்டு விளக்கிக்கூறுமாறு பேராசிரியர்கா.சிவத்தம்பி வெவ்வேறு சமயத்தில் கேட்டார். அப்பொழுது உள்ளத்தில் தோன்றிய குழப்பம் இவ்வாய்வை மேற்கொள்ளத் தூண்டிற்று. அவருக்கு நன்றி.
2. Idioms, Proverbs என ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ள நூல்கள் போலவோ தமிழில் பழமொழிகள் என வெளிவந்துள்ள நூல்கள் போலவோ மரபுத் தொடர்களைக் கொண்ட தனிநூல் இதுகாறும் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.
3. காண்க : James Main Dixon, English Idioms, Thomas Nelson and sons Ltd.,

London.

4. ஆங்கிலத்தில் H.M.S. போன்ற குறுக்க வடிவம் 'இடியமாக' உள்ளது. தமிழில் குறுக்க வடிவம் எதுவும் மரபுத் தொடராக இல்லை.
5. அ.கி.பரந்தாமனார், நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டுமா?, தமிழ் இந்தியா பதிப்பகம், சென்னை. 1955.
6. இ.முருகையன் (பதிப்பாசிரியர்), தமிழ் 9, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், இலங்கை, 1974.
இந்நூல் இன்று பாடசாலைகளில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. எனினும் இதனில் காணப்படும் சிந்தனை பொதுவாகத் தமிழறிஞரின் நோக்கைப் பிரதிபலிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.
7. "An idiomatic composite form may coincide in morphemic shape with a form that is not idiomatic. White paper is an idiom when it refers to certain sort of governmental document, but not when it refers merely to paper that is white" - Charles F.Hockett, A Course in Modern Linguistics, p. 172, Macmillan, 1958.
8. தமிழ் ஏழாந்தரம் (திருத்திய பதிப்பு), கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், இலங்கை, 1979.
9. காண்க : Ramulu's 1001 Select Proverbs, M.S.Ramulu & Co., Madras.
10. ஆங்கிலத்தில் Hands are full என்பது ஓர் இடியம். இது வாக்கியம்.
11. மு.இராமலிங்கம், யாழ்ப்பாணப் பேச்சுவழக்குப் பழமொழிகள், திருமகள் அழுத்தகம், சன்னாகம். 1976.
12. Charles F.Hockett, Ibid.
13. R.H.Robins, General Linguistics : An Introductory Survey, Longman, 1971.
14. "Let us momentarily use the term "Y" for any grammatical form the meaning of which is not deducible from its structure. Any Y, in any occurrence in which it is not a constituent of a larger Y, is an idiom". Ibid. p. 172.
15. "A single form can be two or more idioms. Statue of liberty is one idiom as the designation of an object in New York Bay; it is another in its reference to a certain play in football". Ibid. p. 172.
16. "Bear is presumably the same morpheme in Women bear children and I can't bear the pain, but it is different idiom in these two environments". Ibid. p. 172.

17. "In Fijian, a word used as a proper name of a person or place is marked by the preceding particle /ko/, while words used as "ordinary" names of things are marked in the same syntactical circumstances by /na/:na vanua levu/ 'the (or a) big land, big Island' but /ko vanua levu/ 'Big Island' as the name of the largest island of the Fiji group". Charles F.Hockett, Ibid. p.311.
18. "Idiom is used to refer to habitual collocation of more than one word, that tend to be used together, with a semantic function not readily deducible from the other uses of the component words apart from each other". Ibid. p.65.
19. காண்க : A. Chidambaranatha Chettiar (ed.) English - Tamil Dictionary, University of Madras, Madras, 1965.

இலங்கையில் தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றலும் கற்பித்தலும்*

ஒரு நாட்டில் பல மொழிகள் வழக்கில் இருக்கும்போது மக்கள் தத்தம் தாய்மொழியுடன் நாட்டில் வழங்கும் ஏனைய மொழிகளையும் இயன்றவரை கற்பது அவர்களுக்கு ஏதோ வகையில் பயனுள்ளதாக அமையும். நமது நாட்டில் இன்று மூன்று மொழிகள் வழக்கில் உள்ளன. அவை சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகும். இவற்றுள் சிங்களமும் தமிழும் பண்டுதொட்டு நம் நாட்டு மக்களின் தாய்மொழியாக இருந்து வருகின்றன. ஆங்கிலம், ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத் தொடக்கத்தில் இருந்து இந்நாட்டு மக்கள் பலரின் இரண்டாவது மொழியாக இருந்து வருகின்றது. மொழிப் பண்பாட்டிலே குறிப்பிட்ட தாய் மொழிகளுக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் பெருமளவு வரையறுத்துக் கூறத்தக்க வெவ்வேறு தொழிற்கூறுகள் இருந்து வந்துள்ளன. இலங்கை விடுதலை அடைந்ததற்குப் பின்னர் மொழிகளின் தொழிற்கூறுகள் பெரும் மாற்றம் பெற்றன.

இலங்கையில் சிங்களவர் பெரும்பான்மையினர்; தமிழர் சிறுபான்மையினர். சிங்களம், தமிழ் தவிர்ந்த பிற மொழிகள் சிலவற்றைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவரும் இலங்கையில் உளர். அவர்கள் எண்ணிக்கை குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு இல்லை. பண்டுதொட்டு இன்றுவரை தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்ற சிங்களவர் மிகக் குறைவு. இதேபோன்று சிங்களத்தை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றுத் தேர்ச்சி பெற்ற தமிழரும் மிகக் குறைவு. இது உள்நாட்டு மொழியறிவு நிலை. மறுபுறம் ஆங்கிலத்தை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்ற நல்ல மொழியாட்சி பெற்ற சிங்களவரும் தமிழரும் மிகப் பலர். இதற்குக் காரணம் ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக, கல்வி

மொழியாக இருந்தமையேயாகும். பிரித்தானியத் தொடர்பு, உலகத் தொடர்பு என்பனவும் ஆங்கிலம் கற்பதற்குத் தூண்டுதலாக அமைந்தன. கிறித்தவமும் காரணமாயிற்று. அன்று ஆங்கிலம் கற்றவர் பெற்றிருந்த ஆங்கில மொழியறிவு உயர்வாகவே இருந்தது. ஆதலால் ஆங்கிலமறிந்த தமிழரும் சிங்களவரும் தமக்குள் ஆங்கிலம் மூலமே கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்து வந்தனர். கிராமப்புற பள்ளி மாணவன் கூட இவ்வாறு ஆங்கிலத்தில் ஓரளவு கருத்துப் பரிமாறக் கூடியவனாக விளங்கினான்.

இந்த நிலை இலங்கை விடுதலை பெற்றதற்குப் பின்னர் படிப்படியாக மாறத் தொடங்கியது. நாட்டிலே சிங்களம் ஆட்சிமொழியாகியது; கல்விமொழி சிங்களம் அல்லது தமிழ் என மாறியது. ஆங்கிலத்தின்பயன்பாடு சுருங்கிச் சுருங்கி வந்தது; செல்வாக்கும் குறைந்தது. ஆங்கிலம் பாடசாலைகளிலே இரண்டாவது மொழியாகத் தொடர்ந்து கற்கப்பட்டு வந்த போதிலும் முன்னர் பெற்றிருந்த தகுநிலையை இழந்தது. மாணவர்களின் ஆங்கில உரையாடல் திறனும் எழுத்துத்திறனும் குறைந்து குறைந்து வந்தன. முன்னர் போலன்றி ஆங்கிலத்தை அன்றாட வாழ்க்கையில் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்காகப் பயன்படுத்தக்கூடிய சிங்களவர், தமிழர் எண்ணிக்கை வீழ்ந்தது. இதனால் காலப்போக்கில் சிங்களவரும் தமிழரும் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் குறைந்தது. மொழிச் சமுதாயங்களிடையே படிப்படியாகப் பிரிவினை ஏற்பட்டது. அரசின் அன்றைய மொழிக் கொள்கையும் அன்று நிலவிய அரசியல் கருத்துக்களும் இப்பிரிவினையை மேலும் இறுகச் செய்தன. காலத்திற்குக் காலம் மொழிச் சமுதாயங்களிடையே தோன்றிய சந்தேகம், வெறுப்பு, காழ்ப்பு, பகை, கலவரம் ஆகியவற்றை இங்கு விரித்துக் கூற வேண்டியதில்லை. அத்தகைய சுற்றுச்சார்பு நிலையில் சிங்களத்தை அல்லது தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பதற்கோ கற்பிப்பதற்கோ வேண்டிய ஆர்வம், வாய்ப்பு இல்லாமற் போனது வியப்பன்று.

இன்றைய நிலை சற்று வேறு. இன்று சட்டத்திலே மொழிப் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டு சிங்களத்துடன் தமிழும் அரசு கரும மொழியாக ஏற்கப்பட்டுள்ளது. இதுகாறும் மொழியடிப்படையில் இருந்து வந்த காழ்ப்பு நீங்கும் பொருட்டுச் செய்ய வேண்டிய சிலவற்றுள் சிங்களத்தையும் தமிழையும் இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பதைத் தூண்டுவதும் ஒன்றாகும். எனவே சிங்களத்தையோ தமிழையோ இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பதற்கும் கற்பிப்பதற்கும் வாய்ப்புக்களை ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய திட்டங்களை நாடு முழுவதிலும் வகுத்தல் விரும்பத்தக்கது. இரண்டாவது மொழி கற்பித்தலில் தற்கால நெறிமுறைகளைப் பின்பற்றுதல் மூலம்

*இணையாசிரியர்: இ.கயிலைநாதன், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

மாணவர்களின் மொழி கற்றல் சமையைக் குறைக்கலாம்; ஆர்வத்தைக் கூட்டலாம். மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களின் சமையையும் குறைக்கலாம். இன்று ஆங்கிலத்தை நாட்டிலே இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பது கற்பிப்பது பற்றி நாம் அரிதில் முயன்று செயற்படுவதை மனதிற் கொண்டு அத்தகைய செயற்பாடு உள்நாட்டு மொழிகளையும் இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பதற்கும் கற்பிப்பதற்கும் வேண்டுவதே என உணர்தல் வேண்டும்.

சிங்கள மாணவர்கள் தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்கும்போதும் அவர்களுக்குத் தமிழாசிரியர்கள் தமிழைக் கற்பிக்கும்போதும் பல சிக்கல்கள் தோன்றலாம். அவற்றுள் சிலவற்றை முன்கூட்டியே இனங்கண்டு சுட்டிக் காட்டுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஒரு மொழியை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பவர் அதனை முதலில் பேசக் கற்றுக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ஒரு மொழி பல கிளை மொழிகளைக் கொண்டதாயின் எந்தக் கிளைமொழியைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கற்பது, கற்பிப்பது என்பது மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் எழும் ஒரு பிரச்சினையாகும். எழுத்து மொழியும் மக்களிடையே வேறுபடுவதாயின் இத்தகைய பிரச்சினை அங்கும் தோன்றலாம். பிரித்தானிய ஆங்கிலமும் அமெரிக்க ஆங்கிலமும் பேச்சு நிலையிலும் எழுத்து நிலையிலும் வேறுபடுவதைக் கருதுக..

பேச்சுத்தமிழ் இடத்திற்கு இடம், சமுதாயத்திற்குச் சமுதாயம் மிக வேறுபடுவது; பலவாறு வேறுபடுவது. எழுத்துத் தமிழில் அத்தகைய வேறுபாடு மிகக்குறைவு. இலங்கையிலே பேச்சுத்தமிழ் பொதுவாக நோக்குமிடத்து யாழ்ப்பாணத்தமிழ், மட்டக்களப்புத் தமிழ், மலைநாட்டுத் தமிழ், இஸ்லாமியர் தமிழ் என வேறுபடுகின்றது. வேண்டுமானால், இன்னும் நுட்பமாக வேறுபடுத்தலாம். இவற்றுள் இரண்டாவது மொழியாகத் தமிழைப் பேசக் கற்க விரும்புவர்களுக்கு எவ்வகையினைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்பது கற்றல், கற்பித்தல் நிலைகளில் முதலில் எழும் ஒரு பிரச்சினையாகும். இன்று தமிழ் பேசக்கூடிய சிங்களவர் மலைநாட்டுத் தமிழையோ இஸ்லாமியர் தமிழையோதான் பின்பற்றிப் பேசுகிறார்கள். அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழையோ மட்டக்களப்பு பேச்சுத் தமிழையோ பேசுவதாகக் கூறமுடியவில்லை. காரணம் அதிக தொடர்பும் மிகக் குறைந்த தொடர்பும். சிங்களவர்களுக்கு மலைநாட்டுத் தமிழருடனும் தமிழ் பேசும் இஸ்லாமிய மக்களுடனும் தொடர்பு மிக அதிகம். ஆனால், யாழ்ப்பாணத்து மக்களுடனோ மட்டக்களப்பு மக்களுடனோ நெருங்கிய தொடர்பு மிகக்குறைவு.

மலைநாட்டுப் பேச்சுத் தமிழும் இஸ்லாமிய மக்களின் பேச்சுத்தமிழும் உலகிலே பரந்துபட்டு வழங்கும் இந்தியப் பேச்சுத்தமிழுடன் அதிக ஒற்றுமை உடையன. எனவே இந்த இருவகைகளில் ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுப்பது பயனுள்ளதாக அமையும் என்ற எண்ணம் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் தோன்றலாம். மறுபுறம் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் காலத்தால் சமூக நோக்கில் கீர்த்தி (prestige) பெற்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழும் மட்டக்களப்புத் தமிழும் எழுத்துத் தமிழுடன் ஒற்றுமை அதிகம் உடையன எனப் பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றன. எனவே, எழுத்துத் தமிழையும் கற்க விரும்பும் சிங்களவர்கள் இந்த இரு வகைகளில் ஒன்றைக் கற்பது தமக்குப் பயனுள்ளதாக அமையும் எனக் கருதலாம். எது எப்படியாயினும், இவ்வாறு போட்டி போடக்கூடிய இத்தகைய கிளை மொழிகளில் ஏதோ ஒன்றினைக் காரணங் கருதாது தேர்ந்து எடுப்பது தவறாகாது. ஏனென்றால், இவ்வாறு தேர்ந்தெடுத்த பேச்சு மொழி வகையொன்றினை நன்கு கற்றதற்குப் பின் ஏனைய வகைகளையும் தேவையேற்படும்போது ஒருவர் எளிதாகத் தாமாகவே பேசப் பழகிக் கொள்ளலாம். ஏனைய கிளைமொழிகளைச் சிறிய முயற்சியுடன் நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம். தமிழிலே பேச்சுமொழி வகைகள் மிகப் பலவாயினும் தமிழர் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்துகொள்கின்றனர் அன்றோ? கிளைமொழிகளைப் புரிந்துகொள்ளும் அளவிலே வேறுபாடு இருக்கக்கூடும். பொதுவாக அந்த வேறுபாடு பெரும் விபரீதத்தினை ஏற்படுத்தாது.

மொழி அமைப்பு மொழிக்கு மொழி வேறுபடக் காண்கிறோம். மொழிகளை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்கும்போது அமைப்பு வேறுபாட்டு அடிப்படையில் சிக்கல்கள் தோன்றுவது உண்டு. சிங்களமும் தமிழும் வெவ்வேறு மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. அவை அமைப்பிலே எல்லா நிலைகளிலும் வேறுபடுபவை. எனவே சிங்களத்தையும் தமிழையும் தற்கால மொழியியல் நெறிமுறைக்கேற்ப ஒப்பீட்டு அடிப்படையில் ஆராய்ந்து ஒப்புமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் கண்டறிவது கற்கும் மாணவர்களுக்கும் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பயனுள்ளதாக அமையும். மொழியின் பல நிலைகளிலும் ஒப்பீட்டாய்வை மேற்கொள்ளலாமெனினும் இங்கு ஒலியியல் ஒலியனியல் ஆகிய இரு நிலைகளிலும் மட்டும் ஒப்பீட்டாய்வை மேற்கொண்டு சிங்கள மாணவர்கள் தமிழைக் கற்றலிலும் அவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்பித்தலிலும் எழக்கூடிய சிக்கல்களை மட்டும் சுருக்கமாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றோம். இதேபோன்று உருபனியல், வாக்கியவியல், சொற்பொருளியல் ஆகிய நிலைகளில் ஆய்வு பின்னர் மேற்கொள்ளப்படும்.

எந்த ஒரு மொழியைக் கற்க முற்படும்போதும் மாணவர்களுக்கு முதலில் தோன்றும் பிரச்சினை உச்சரிப்புப் பற்றியதாகவே இருக்கும். ஏனென்றால், ஒரு மொழியை உச்சரிக்காமல் கற்றல் அரிது; கற்கும் மொழியில் புதிய ஒலிகளும் ஒலிகளின் புதிய சேர்க்கைகளும் இருப்பது உண்டு. சொற்களில் ஒலிகள் பயின்று வரும் இடங்களும் புதியனவாகலாம். வரும் ஒலிகள் ஓரளவு பழக்கமானவை என்றாலும் அவற்றின் தன்மையிலே சிறிய சிறிய வேறுபாடு இருக்கலாம்.

இங்கு யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுத் தமிழை சிங்கள மாணவர்கள் கற்கும்போதும் அவர்களுக்கு அதனைக் கற்பிக்கும்போதும் தோன்றும் பிரச்சினைகள் சிலவற்றை வகுப்பறையில் மொழி கற்றல், கற்பித்தல் ஆகிய செயற்பாடுகளைச் சில ஆண்டுகள் அவதானித்த அநுபவ அடிப்படையில் கூறுவோம். இந்த அவதானிப்பு கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம், களனிப் பல்கலைக்கழகம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் வெளிவாரி நிலையம் ஆகிய இடங்களில் இடம்பெற்றது.

இனி, முதற்கண் உயிர் ஒலியன்களைக் கருதுவோம். சிங்களத்தில் (கொழும்பிலும் சுற்றுப்புறத்திலும் பேசப்படும் வகை) 13 உயிர் ஒலியன்கள் உள். அவற்றுள் 7 குறில்; 6 நெடில். அவையாவன:

i	u	i:	u:
e	ə	e:	e:
æ	a	æ	a:

யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் 10 ஒலியன்கள் உள். அவற்றுள் 5 குறில்; 5 நெடில். அவையாவன:

i	u	i:	u:
e	o	e:	o:
a		a:	

இருமொழிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தமிழிலே உயிர் ஒலியன்களின் எண்ணிக்கை குறைவு. தமிழில் உள்ள 10 ஒலியன்களுக்கும் இயைந்து உடன்படும் ஒலியன்கள் சிங்களத்தில் உண்டு. மேலதிகமாக ஊ: ə என்பன சிங்களத்தில் ஒலியன்கள்.

இரு மொழிகளிலும் உள்ள உயிர் ஒலியன்களின் மாற்றொலிகளில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் உள். தமிழில் [±] [i] ஆகிய இரண்டும் /i/ ஒலியனின் மாற்றொலிகள். சிங்களத்தில் [i] மட்டுமே /i/ ஒலியனின் மாற்றொலி. தமிழ்ச் சொற்களில் /i/ வரும்போதெல்லாம் அதனைச் சிங்கள மாணவர் /i/ என்றே ஒலிக்கிறார்கள். அதாவது, [±] என ஒலிக்க வேண்டிய

இடத்தும் [i] என்றே ஒலிக்கிறார்கள். இதேபோன்று தமிழில் /i:/ ஒலியனின் மாற்றொலியாக [±:] வரும்போதும் அதனை மாணவர்கள் [i:] என்றே ஒலிக்கிறார்கள். தமிழில் /u/ ஒலியன் [±] [u] ஆகிய இரண்டையும் மாற்றொலியாக உடையது. சிங்களத்தில் /u/ ஒலியன் [u] எனும் மாற்றொலியை மட்டும் உடையது. இதே நிலை இதனை ஒத்த நெடிலும் உண்டு. எனவே தமிழ்ச் சொற்களில் [±:] [±:] வரும்போது அதனை மாணவர்கள் முறையே [u] [u:] என ஒலிக்கிறார்கள். /na:kku/ எனும் சொல்லைத் தமிழர் [na:kku:] என ஒலிப்பர். ஆனால் சிங்கள மாணவர் [na:kku] என்றே ஒலிக்க முற்படுவர். இது தனித்தன்மை வாய்ந்த உச்சரிப்பாகத் தோன்றும்.

தமிழில் /a/ ஒலியன் [a] [ε] எனும் மாற்றொலிகளையுடையது. சிங்களத்தில் /æ/ ஒலியன் [æ] எனும் மாற்றொலியை உடையது. தமிழில் [ε] வரும்போதெல்லாம் அதனைச் சிங்கள மாணவர் [æ] என்று ஒலிக்க முற்படுகின்றனர். தமிழ்ச் சொற்களின் ஈற்றில் வரும் -ay எனும் தொடரை e என ஒலிக்கும் போக்கு அவர்களிடம் காணப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக [katay] 'கடை' எனும் சொல் [kate] என ஒலிக்கப்படுகிறது. சொற்களின் முதலசையில் வரும் நெடிலின் நீட்டத்தைக் குறைத்து உச்சரிக்கும் போக்கு தமிழ் கற்கும் சிங்கள மாணவர்களிடம் உண்டு. சிங்களத்தில் சொற்களின் ஈற்றில் வரும் உயிர் ஒலிகள் ஒருவகை குரல்வளை ஒலியின் பிடியுடன் (glottal catch) உச்சரிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பழக்கம் தமிழ்ச் சொற்களின் ஈற்றில் வரும் உயிர் ஒலிகளை ஒலிக்கும்போதும் சிங்கள மாணவர்களுக்கு வந்து விடுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக [V±:±:] 'வீடு' எனும் சொல்லை [vi:du?] என ஒலிக்கிறார்கள். இருமொழிகளிலும் மூக்கின ஒலிகளுக்கு முன்னர் வரும் உயிர் ஒலிகள் மூக்கினச் சாயல் பெறுகின்றன. ஆனால் சிங்களத்தில் இந்த மூக்கினச் சாயல் வன்மைபெற்றது. தமிழிலே மென்மையாக வருவது. சிங்கள மாணவர்கள் தமிழ்ச் சொற்களிலும் மூக்கினச் சாயலை வன்மைப்படுத்தி விடுகிறார்கள். இத்தகைய இயல்புகளால் சிங்கள மாணவர்கள் பேசுந் தமிழ் 'சிங்களத் தமிழ்' ஆகிவிடுகிறது.

இனி மெய்யொலியன்களைப் பார்ப்போம். சிங்களத்தில் 24 மெய்யொலியன்கள் உள்; தமிழில் 14 மெய்யொலியன்கள் உள். சிங்களத்தில் 10 ஒலியன்கள் மேலதிகமாக உள். இருமொழிகளிலும் உள்ள ஒலியன்களைப் பின்வரும் அட்டவணைகளில் காண்க:

சிங்களம்:

p	t	t	c	k
b	d	d	j	g

	ḅ	ḁ	ḃ		ḡ	
			s		ś	
	m		n		ñ	
			l			
			r			
	v				y	
					h	
தமிழ்:						
	p	t	ṭ	ṭ	c	k
	m		n	ṇ		
			l	ḷ		
			r			
	v				y	

இரு மொழிகளிலும் 11 ஒலியன்கள் இயைந்து உடன்படுகின்றன. தடையொலியன்களைப் பொறுத்தவரை தமிழிலே நுனிநா நுனியண்ண ஒலியன் உண்டு; சிங்களத்தில் இல்லை. சிங்களத்தில் ஒலிப்பு, ஒலிப்பில்லா, முன் மூக்கினச் சாயல் ஒலியன்களுக்கிடையே உள்ள முவ்வழி முரண் தமிழிலே இல்லை.

இரு மொழிகளிலும் மூக்கொலியன்களைப் பொறுத்தவரை முவ்வழி முரண் உண்டு. ஆனால் மூன்றாம் ஒலியன் வேறுபடுகிறது. சிங்களத்தில் மருங்கொலியன் 1; தமிழில் 2. தமிழிலே குழிந்தூரசொலியனும் குரல்வளை பிளந்தூரசொலியனும் இல்லை.

தமிழ் மெய்யொலியன்களின் பல மாற்றொலிகள் சிங்கள மாணவர்களுக்குப் புதியன. எனவே அவற்றை ஒலிப்பதிலும் இனங்கண்டு கொள்வதிலும் அவர்களுக்குச் சிக்கல் தோன்றுகின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். சிங்களத்தில் நுனிநா நுனியண்ணத்தடை ஒலி [ṭ] இல்லை. இது தமிழ்ச் சொற்களில் முதல் நிலையில் வரும்போதெல்லாம் அதனைச் சிங்கள மாணவர்கள் வளைநாத் தடையொலியாக, அதாவது [ṭ] என உச்சரிக்கிறார்கள். சொற்களிலே ஈருயிர்க்கிடையே தனி [ṭ] வரும்போது அதனை நுனிநா நுனியண்ண வருடொலியாக, அதாவது [r] ஆக

ஒலிக்கிறார்கள். இரட்டித்து [tt] என வரும்போது அதனை [tṭ] என ஒலிக்கிறார்கள். நாவளை மூக்கொலியும் நாவளை மருங்கொலியும் தமிழிலே ஒலியன்கள். அதாவது [n] [ṇ] தொழிற்பாடுடைய ஒலிகளாக (functional) முரண் நிலையில் வருவன. இவைபோன்று நுனிநா நுனியண்ண மருங்கொலியும் வளைநா மருங்கொலியும் தமிழிலே ஒலியன்கள். சிங்களத்தில் [n] [ṇ] மாற்றொலிகள். [ṇ] [n] ஆகியவற்றில் 'வளைநாத்தன்மை' (retroflexion) குறிப்பிடத்தக்க அளவு இல்லை; மிக இலேசாகவே உள்ளது. ஆதலால் மாணவர்கள் தமிழில் வரும் /n/ [ṇ] ஒலியை நுனிநா நுனியண்ண ஒலியாக, அதாவது [n] ஆக ஒலிக்கின்றனர். இதேபோன்று /!/ [!] ஒலியை நுனிநா நுனியண்ண ஒலியாக, அதாவது /!/ [!] ஆக ஒலிக்கின்றார்கள். இதனால் அவர்கள் பேச்சில் தமிழில் வேறுபடுத்தி ஒலிக்கப்படும் சொற்கள் (கொண்ணை, கொண்ணை, கொல்லை, கொள்ளை போன்றவை) ஒரே மாதிரி ஒலிக்கப்படுகின்றன. அதனால் உச்சரிப்பிலும் பொருளிலும் வேறுபடும் இவ்விரு சொற்கள் ஒன்றாகி விடுகின்றன. சொல்லின் நடுவே உயிர்-ஒலிகளுக்கிடையே வரும் /p/ ஒலியன் [p̣ ~ p̣̣] என ஒலிக்கப்படும். இதனைச் சிங்கள மாணவர்கள் பெரும்பாலும் [f] எனவோ [b] எனவோ ஒலிக்கின்றனர். தமிழ்ச் சொற்களில் ஈருயிர்க்கிடையே வரும் [k] ஒலியன் [x] என ஒலிக்கப்படும். இதனைச் சிங்கள மாணவர்கள் தம் மொழியில் வரும் [h] ஆகவோ [g] ஆகவோ ஒலிக்கிறார்கள். இனிப் பொதுவாக ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது தடை ஒலிகளின் ஒலிப்பு வன்மை இருமொழிகளிலும் வேறுபடுகிறது. சிங்களத்தில் வரும் b d ḡ j g ஒலியன்கள் எனக் கண்டோம். இவை இவற்றையொத்த தமிழ் மாற்றொலிகளை விட ஒலிப்பு வன்மை மிக்கவை. எனவே தமிழ் மாற்றொலிகளையும் சிங்கள மாணவர்கள் மிக்க ஒலிப்புடனேயே ஒலிக்க முற்படுகின்றனர். /v/ [ṿ] சிங்களத்திலும் தமிழிலும் உண்டு. தமிழ்ச் சொற்களின் முதல் நிலையில் வரும் [ṿ] ஒலியைச் சிங்கள மாணவர்கள் ஒலிக்கும்போது தமது உதடுகளைக் குவிய வைத்து ஒலிக்கின்றனர். ஆதலால் அது தமிழ் ஒலியாகத் தோன்றுவதில்லை.

தமிழ் மெய்யொலியன்கள் கூட்டாக வரும்போதும் சிங்கள மாணவர்களுக்குச் சில சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன. சிங்களத்திலும் தமிழிலும் மெய்யொலியன்கள் பெரும்பாலும் இரட்டிப்பன. ஆனால் சிங்களத்தில் வரும் இரட்டிப்பு தமிழில் உள்ளதைக் காட்டிலும் விறைப்பும் நீட்டமும் வாய்ந்தனவாகக் காணப்படுகின்றன. இந்தப் பழக்கம் தமிழ்ச்

சொற்களை உச்சரிக்கும்போதும் வருவது உண்டு. தமிழில் வரும் [tt], [rr], [ŋŋ], [ll] ஆகிய சேர்க்கைகள் பிரச்சினையாகும். இவற்றை அவர்கள் பெரும்பாலும் முறையே [tt], [r], [ŋŋ], [ll] என ஒலிக்கிறார்கள். தமிழில் வெவ்வேறு ஒலியன்கள் சேர்ந்து வரும்போது அவற்றைச் சிங்கள மாணவர்கள் பெரும்பாலும் பின்னோக்கு ஒரினமாக்கி (regressive assimilation) ஒலிக்கின்றனர். [me:tku] எனும் சொல் [me:kkt] ஆகிவிடுகிறது. சிங்களத்தில் ஓரிடமூக்கன் அல்லாத ஒலி + 'தடை ஒலி வருவதில்லை. தமிழில் வருவது உண்டு. இவ்வாறு தமிழில் வரும் ஓரிட மூக்கன் அல்லாத ஒலியைச் சிங்கள மாணவர்கள் ஓரிடமூக்கன் ஆக ஒலிக்கிறார்கள். எடுத்துக்காட்டாக [ɛnbuʃ] 'அன்பு' எனும் சொல்லை [ambu] என ஒலிக்கிறார்கள். சொல் வேறாகிப் பொருளும் வேறுபட்டு விடுகிறது.

இதுகாறும் ஒப்பீட்டாய்வு அடிப்படையில் கூறிய சில கருத்துக்கள் தமிழ் மொழியை நமது நாட்டில் இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பிப்பதற்குத் துணை செய்யும் எனவும் இவ்வாய்வு ஏனைய அறிஞர்களையும் இத்தகைய ஆய்வை மேற்கொள்ளவும் செம்மைப்படுத்தவும் தூண்டும் எனவும் நம்புகின்றோம்.

உசாத்துணை

Coates, W.A.DeSilva, M.W.S., 1960, "The Segmental Phonemes of Sinhalese." University of Ceylon Review, 18, 163-75.

Fairbanks, G.H.Gair, J.W., DeSilva, M.W.S., 1968, Colloquial Sinhalese, Part I, Ithaca, N.Y.

Gair, J.W., Suseendrarajah, S., Karunatillake, W.S. 1978, An introduction to Spoken Tamil, External Services Agency, University of Sri Lanka.

Kailainathan, R., 1980, A Contrastive Study of Sinhala and Tamil Phonology, M.A. diss. (unpublished), University of Kelaniya.

Karunatillake, W.S., Suseendrarajah, S., 1973, "Phonology of Sinhalese and Sri Lanka Tamil, A Study in Contrast and Interference.", Indian Linguistics, Vol. 34, No. 3., Poona.

Suseendrarajah, S., 1967, A Descriptive Study of Ceylon Tamil, Ph.D. diss. (unpublished), Annamalai University.

மொழித் தொடர்பு

I

1.0 மொழிக்கலப்பு

இரு வெவ்வேறு மொழிகளைப் பேசுபவர்கள் நேரடியாகத் தொடர்பு கொள்ளும்போது அவர்களுடைய மொழிகளில் மாற்றம் ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. மாற்றம் என்பது இருவர் மொழிகளிலும் ஏற்படத்தக்கதொன்று. ஒருவர் மொழி மற்றவர் மொழியை ஏதோ ஒரு வகையில் ஏதோ ஒரு அளவிற்குச் செல்வாக்குப்படுத்தலாம். இங்குப் பேச்சு மொழிகளைத்தான் கருத்திற் கொள்ளுகின்றோம். ஆனால் நூலளவில் எழுத்து மொழியாக நிற்கும் பிறமொழி ஒன்றைப் பாடிக்கும்போது, செல்வாக்கு என்பது ஒரு மொழியில்தான் தோன்ற முடியும். ஏனெனில் வாசிப்பவர்களின் முதல் மொழி¹ நூலளவில் நிற்கும் எழுத்து மொழியைச் செல்வாக்குப்படுத்த முடியாது. ஆயின், வாசிப்பவர்களுடைய முதல் மொழியை நூலளவில் உள்ள எழுத்து மொழி ஏதோ வகையில் செல்வாக்குப்படுத்தமுடியும். செல்வாக்குப் படுத்தும் மொழியைக் கடன் தரும் மொழி (donor language) என்றும் செல்வாக்கை ஏற்றுக்கொள்ளும் மொழியைக் கடன் பெறும் மொழி (borrowing language) என்றும் கொள்ளலாம். இன்றைய மொழியியலார் மொழிக்கலப்பை எளிமையாக விளக்குவதற்கு இச்சொற்றொடர்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.

1.1 வாய்ப்பான நிலை

ஒரு மொழி கடன் தர வேறு ஒரு மொழி கடன் ஏற்று மொழிக்கலப்பு உண்டாகின்றது. மொழிக்கலப்புப் பல காரணங்களில் தங்கியுள்ளது. இவற்றில் ஒன்று மொழிகளிடையே உள்ள மொழி ஒப்புமை அளவு (degree of similarity between two languages). இரு மொழிகள் மிக மிக ஒத்து இருக்கும் நிலை மொழிக்கலப்பு ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பானது அன்று. இரு மொழிகள் மிக மிக வேறுபட்டு, ஒரு மொழி பேசுபவரை மற்ற மொழி பேசுபவர்

சிறிதேனும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையிலும் மொழிக்கலப்பு ஏற்படுவதற்கு இடமில்லை. ஒன்றில் இக்கரை அல்லது அக்கரை என்ற இந்த இரண்டு நிலைகளையும் தவிர்ந்து, மொழிக்கலப்பு ஏற்படுவதற்கு வாய்ப்பான ஒரு இடைப்பட்ட நிலையை மொழிகளின் தொடர்பிற் காண முடிகின்றது.

இருமொழிகள் தொடர்பு கொள்வதால் மட்டும் ஒரு மொழி (அ என்று கொள்வோம்) மற்ற மொழியில் இருந்து (ஆ என்று கொள்வோம்) கடன் பெற்றுவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. கடன் ஏற்படப் பொதுவாக இரு நிலைகள் தோன்ற வேண்டும். அ மொழியைப் பேசுபவர் ஆ மொழியிலிருந்து தாம் கடன் பெற்றுக் கையாள நினைக்கும் சொல்லை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்; அல்லது விளங்கிக் கொண்டதாகவோ எண்ண வேண்டும்.

1.2 கலப்பிலே தோன்றும் கடன்

இங்குக் கடன் என்ற சொல்லின் பொருளை விழிப்புடன் கொள்ள வேண்டும். பணம் இல்லாதபோது ஒருவர் பிறரிடம் சென்று கடன்பெறும் நிலை வேறு. வந்து தாமாகவே கடன் தருபவர் பெரும்பாலும் இல்லை. சொற்கள் இல்லையே என்ற காரணத்திற்காக மட்டும் ஒரு மொழிபிறமொழிச் சொற்களை ஏற்பதில்லை. பெரும்பாலும் வேற்று மொழிகள் ஒரு மொழியில் வந்து கலந்து கடன் தருகின்றன. மொழிகளைப் பொறுத்தவரையில் பெற்ற கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் பொறுப்பும் இல்லை. கடன் கொடுக்கும் மொழி கடன் கொடுப்பதால் இழப்பது ஒன்றுமில்லை; தான் முன்பு இருந்தவாறே இருக்கும். ஆனால் கடன் பெறும் மொழிதான் முன்பு இருந்த நிலையில் இருந்து சிறிதளவேனும் மாற்றம் அடைந்து விடுகிறது. இதுவரை மொழியில் இல்லாத ஏதோ சில கூறுகள் நுழைந்து விடுகின்றனவல்லவா?

1.3 கலப்பின் தோற்றமும் பரவலும்

ஒருவர் பிறமொழி ஒன்றிலிருந்து ஒரு சொல்லையோ இலக்கணக் கூற்றையோ தமது தனியாள் மொழியில் (idiolet) ஏற்றுக் கையாளலாம். இவ்வாறு பிறமொழிக் கூறு ஒன்று ஒருவரின் தனியாள் மொழியில் புகுதலையும், அது புகுந்தபின் பலரின் தனியாள் மொழிகளில் இடம்பெற்று மொழியில் பரவுவதையும் வேறுபடுத்தி விளக்க வேண்டும்.² ஒருவரே பிறமொழிச் சொல் ஒன்றைத் தமது தனியாள்மொழியில் முதன்முதலாக ஆளலாம். இவரோடு பேசுகின்றவர்கள் இவர்புதிதாகப் பயன்படுத்தும் இந்தப் பிறமொழிச் சொல்லைத் தாமும் பயன்படுத்தத் தொடங்கலாம்.

இவ்வாறு புதிதாகப் புகுந்த சொல், காலப்போக்கில் எல்லாருடைய பேச்சிலும் பரவிநிலைபெறலாம்; பரவாமல் முதன்முதற்பயன்படுத்தியவரின் பேச்சிலே மட்டும் சில நாளோ பல நாளோ வாழ்ந்து வழக்கிறந்து போகவும் கூடும். ஆதலால் ஒருவரின் தனியாள்மொழியில் மட்டும் வேற்றுமொழிச் சொல் ஒன்று இடம் பெற்றுவிட்டால் பொதுவாக மொழிக்கலப்பு ஆகி, மொழியில் மாற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டது என்று அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது. ஒரு மொழியில் வந்து கலந்த பிறமொழிச் சொற்களை யார் யார் முதன்முதலாக ஏற்று வழங்கினார்கள் என்றும் அவை எக்காலத்தில் மொழியில் வந்து புகுந்தன என்றும் திட்டவாட்டமாகக் கூறுவதற்கு வேண்டிய பழைய ஆவணங்கள் பல மொழிகளில் இல்லை. ஆனால் சில மொழிகளிலே சில சொற்கள் தோன்றிய கால வரலாற்றைத் திட்டவாட்டமாகக் கூற முடிகின்றது. Physicist, scientist என்ற சொற்கள் 1840ஆம் ஆண்டு William Whewell என்பவரால் ஆக்கப்பட்டனவாம். சில சொற்களை நோக்கும்போது அவை தொடக்கத்தில் நாட்டின் சில பகுதிகளில் மட்டும் நெடுநாள் வழங்கிக் காலப்போக்கில் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் பரவியதாக அறிகின்றோம்.

1.4 பிறமொழிச் சொற்கள்

1.4.1 ஏற்கும் நோக்கமும் காரணமும்

பிறமொழிச் சொல்லை ஒருவர் கையாள்வதற்கு மறைமுகமாகவோ வெளிப்படையாகவோ ஏதோ ஒரு நோக்கம் இருக்க வேண்டும்.

மக்கள் சில வேளைகளில் அதிகாரம் படைத்த சிலரைத் தங்களிலும் பார்க்க உயர்ந்தவர்கள் என மதிக்கிறார்கள். தமது எண்ணத்தில் உயர்ந்து விளங்குபவர்களை வாழ்க்கை முறையிலும் பேச்சிலும் பின்பற்ற விரும்புகிறார்கள். தந்தையை 'டடி' என்றும், தாயை 'மமி' என்றும், மாமியை 'அனி' என்றும் சொல்வதே நாகரிகம் எனவும் அப்பு, ஆச்சி, அம்மா, மாமி என்பன இழிவழக்கு எனவும் நம்மிற் சிலர் எண்ணிய காலம் உண்டல்லவா? தமிழையே ஆங்கிலம் போலப் பேசியவர்களும் உண்டு! ஆங்கிலேயர் போல வாழ விரும்பித் தம்மையும் ஆங்கிலேயர் எனப் பிறர் மதிக்க வேண்டும் என்று விரும்பிய தமிழர் சிலரும் ஒரு காலத்தில் ஆங்காங்கு இருந்தார்கள். சிறுபான்மையோர் பெரும்பான்மையோருடன் ஒன்றிவாழ விரும்பிப் பெரும்பான்மையோரின்பேச்சைத் தமது மொழியில் பின்பற்றுவதும் உண்டு. இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் அவர்களின் மதிப்பு நோக்கமேயாகும் (prestige motive).

ஏதோ ஒன்றைக் குறிக்க ஒரு மொழியில் சொல் இல்லையே என்ற குறையை நிறைவுபடுத்த விரும்பும் மனப்பான்மை காரணமாகப் (the need filling motive) பிறமொழிச் சொல் ஏற்கப்படுகின்றது. புதிய அனுபவங்கள், புதிய பொருள்கள், புதிய செயல்முறைகள் - இவை பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இன்றியமையாத ஒரு சூழ்நிலையை உருவாக்குகின்றன.

ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியைப் பேசுகின்றவர்கள் வாழ்ந்த ஊர்களில் வேறு மொழி பேசுபவர்கள் வந்து குடியேறும்போது முன்னவர்களின் மொழியில் வழங்கிய ஊர்ப் பெயர்களைப் பின்வந்தவர்கள் தமது மொழியில் ஏற்றுக் கொள்வது உண்டு. வீயன்னா, பாரிஸ், லண்டன் ஆகிய ஊர்ப்பெயர்கள் கெல்டிக் (Celtic) மொழியைச் சேர்ந்தவை. இவைபோலவே அமெரிக்காவில் உள்ள மிச்சிக்கன், சிகாகோ, விஸ்கொன்சின் என்ற ஊர்ப்பெயர்கள் அல்கோங்கியன் (Algonquian) மொழிப் பெயர்களாம். நமது நாட்டிலும் சிங்களவர் வாழும் பகுதிகளில் தமிழ் ஊர்ப் பெயர்களையும் தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளில் சிங்கள ஊர்ப் பெயர்களையும் காணலாம்.

மேலும் சொந்த மொழியிலே உள்ள சில சொற்கள் குறித்து நிற்கும் கருத்துக்கள் ஒரு வகையான இழிவுணர்வு கலந்தனவாகவும், ஆனால் அவற்றிற்கு நேரான பிறமொழிச் சொற்கள் சொந்த மொழியிற் காணப்படும் அந்த இழிவுணர்வு அற்றவை என்றும் மக்களாற் கருதப்படுவது உண்டு. தமிழர் சமுதாயத்திலே வண்ணாணை வண்ணான் என்றோ கட்டாடி (கட்டாடி என்ற சொல் வண்ணாணை அழைப்பதற்குப் பயன்படுத்தப்படுவது; இலங்கையில் மட்டும் வழக்கில் உண்டு.) என்றோ அழைப்பதைக் காட்டிலும் 'டோபி' என்று அழைத்தால் அவனுக்கு மகிழ்ச்சி. இதேபோல அம்பட்டன் தன்னைப் 'பாபர்' எனப் பிறர் அழைப்பதை விரும்புகின்றான். வண்ணான், கட்டாடி, பரியாரி (பரிகாரி) என்ற சொற்கள் இருப்பினும், நமது சமுதாயச் சூழ்நிலையால் 'டோபி', 'பாபர்' என்ற வேற்று மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியுள்ளது.³

1.4.2 ஏற்கும் முறை

பிறமொழிச் சொற்களை அப்படியே எப்பொழுதும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. சிலவேளைகளில் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதும் உண்டு. 'பால்' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லை யாழ்ப்பாணத் தமிழில் அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டோம். புதிய பொருளையோ கருத்தையோ குறிப்பதற்கும் பிறமொழிச் சொல்லை ஏற்காமல் மொழியில் இருக்கின்ற சொற்களையே

அப்பொருளையோ கருத்தையோ குறிப்பதற்குப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. இந்தியப் பேச்சுத்தமிழில் கார் (car) என்ற ஆங்கிலச் சொல்லிற்குப் பதிலாக பெரும்பாலும் வண்டி என்ற சொல்லையே பயன்படுத்துகிறார்கள். அணு என்ற சொல் நுண்மை, நுண்மையானது, பொடி என்ற பொருளில் தமிழ் இலக்கியங்களில் வருகிறது. வடமொழி வேதங்களிலே வந்துள்ளது. மணிமேகலையில் (27:113, 114) வரும் அணு என்ற சொல்லிற்குப் பொருள் "உயிர் (not atom)" என்பர் டாக்டர் என்.சுப்பிரமணியம்.⁴ ஆனால், இன்று பெரும்பாலும் அணு என்பது விஞ்ஞான உலகில் atom என்ற பிறமொழிச் சொல் தரும் பொருளையே தமிழிலும் குறிக்கும் சொல்லாக விளங்குகிறது. விமானம், வானவூர்தி போன்ற சொற்களையும் காண்க. இவ்வாறு வேற்றுமொழிச் செல்வாக்கால் சொந்த மொழியிற் சொற்களை இடம் பெயர்த்து அமைத்துக் கொள்வதை loan shift என்று மொழியியலார் கூறுவர்.

பிறமொழிகளிலே சில சொற்றொடர்கள் குறிக்கும் கருத்தைச் சொந்த மொழியில் உள்ள சில ஏற்ற சொற்களைக் கூட்டிச் சொற்றொடராக்கி அதே கருத்தை வெளிப்படுத்தும் முயற்சியும் மொழிகளிலே நடைபெறுவது உண்டு. அருவி என்ற சொல் தமிழிலே இருந்தபோதிலும் water-falls என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடரைப் பயின்று, அதன் கருத்தை உணர்ந்து, தமிழிலே வழக்கில் இருந்த நீர்-வீழ்ச்சி என்ற இருசொற்களையும் ஒன்றாகக் கூட்டி water-falls என்பது எதனைக் குறிக்கின்றதோ அதனைக் குறிக்க நீர்வீழ்ச்சி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தகைய அமைப்பை loan translation என்பர் மொழியியலார்.

பிறமொழிச் சொல்லின் ஒரு பகுதியை மட்டும் பெற்றுச் சொந்தமொழிச் சொல் ஒன்றின் பகுதியோடு ஒட்டி, ஒட்டிய இரு பகுதிகளையும் ஒரு சொல்லாகப் பயன்படுத்துவது உண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, பதினான்கு என்ற எண்ணைக் குறிக்கும் தசநான்கு என்ற சொல் நெடுநல்வாடையில் (வரி:115) வருகிறது. தச என்பது வடசொல்; நான்கு என்பது தமிழ்ச்சொல். இவ்வாறு அமைத்துக் கொள்வதை 'வேற்றுமொழிக் கூறுகளின் ஒட்டமைப்புச் சொல்' (loan blend) என்பர். சொந்த மொழியிலே உள்ள சில விசுதிகளைப் பிறமொழிச் சொற்களோடு சேர்த்துப் பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்துவதும் உண்டு. யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே clerk என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைக் 'கிளாக்கர்', 'கிளாக்கு', 'கிளாக்கன்' என விசுதிகளைச் சேர்த்து நுட்பமான பொருள் வேறுபாட்டை உணர்த்துவதைக் காண்க.

ஒரு மொழியின் கிளைமொழிகளில் பிறமொழிச் சொல் வெவ்வேறு

வடிவம் பெறுவதும் உண்டு. யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே பேனை என்கிறோம்; இந்தியத் தமிழில் பேனா என்கிறார்கள். இரண்டு கிளைமொழிகளிலும் பென் (pen) என்றே அமைத்திருக்கலாமல்லவா? ஏன்பேனை என்றும் பேனா என்றும் அமைந்தது? விளக்கம் தருவது எளிதன்று. மக்களுடைய உச்சரிப்பு முறையைக் காரணமாகச் சொல்லலாம். கடன் தந்த மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டும் விளக்கலாம். போர்த்துக்கீய மொழியில் வழங்கும் peno என்ற சொல்லை ஒட்டி இந்தியத் தமிழில் பேனா என அமைத்திருக்கலாம். pen என்பதன் ஈற்றில் உயிர் எழுத்து இல்லை. இவற்றுள் எது சரி? இரண்டுமே சரி.

1.4.3 ஏற்ற சொற்களில் மாற்றம்

பிற மொழிச் சொற்கள் வந்து கலந்து வழக்கில் இடம் பெறும்போது அவை பொருள் வேறுபடுவதும் உண்டு. அவசரம் என்ற சொல் வடமொழியில் சந்தர்ப்பம் (time) என்ற பொருளுடையது. இன்று தமிழில் உடனடி அல்லது படுவிரைவு என்ற பொருளைக் குறிக்கின்றது. வடமொழியில் கேவலம் என்பது மட்டும் என்ற பொருளைத் தரும். தமிழில் உருவற்றது அல்லது அழகற்றது என்பது பொருள். மேலும், மனநிலை என்ற பொருளுடைய அவஸ்தா என்னும் வடமொழிச் சொல் தமிழில் துன்பத்தைக் குறிக்க வழங்கப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே எம்டன் என்ற சொல் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தப்பிப் பிழைத்துக் கொள்பவனைக் குறிக்கின்றது. உலகப்போர்க் காலத்தில் ஒரு கப்பலின் பெயராக எம்டன் வழங்கியது. இந்தக் கப்பல் போரிலே மாளாது தப்பிப் பிழைத்தது.

குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தையுடைய சொல் வழக்கில் உள்ளபோதே, அதே கருத்தைத் தரும் பிறமொழிச் சொல் மொழியிற் புகுந்து விடுவதையும் காண்கிறோம். ஆயின், இரண்டு சொற்களும் வாழ்வதற்குப் போட்டியிடுகின்றன. காலப்போக்கில் ஒன்றின் வீழ்ச்சி மற்றதன் வாழ்வாகும். சில வேளைகளில் இரண்டு சொற்களும் நிலைத்து வாழும். இவ்வாறு ஒரே கருத்தைத் தரும் சொந்த மொழிச் சொல்லும் பிறமொழிச் சொல்லும் நிலைத்திருக்கும்போது, பொதுவாக, இந்த இரண்டு சொற்களில் ஏதோ ஒன்று தான் குறித்து நிற்கும் கருத்தில் சிறிது மாற்றம் பெற்றுவிடுகின்றது.⁵

1.4.4 ஒன்றாகக் கலத்தல்

முதல் முதல் பிறமொழிச் சொல்லைக் கையாள்பவர்கள் அச்சொல்லின் உச்சரிப்பை இயன்றளவு ஒட்டி உச்சரிப்பார்கள். காலப்போக்கில் பலருடைய

பேச்சில் பரவும்போது அந்தச் சொல் உருவத்திலும் உச்சரிப்பிலும் மாறிவிடுகின்றது. இவ்வாறு மாறி, இறுதியில் பேசுபவர்களின் ஒலிப்பழக்கத்திற்கேற்பத் தழுவப்பட்ட சொல்லாகி விடும். Shroff என்பது சிறாப்பர் என்றும் doctor என்பது டாக்கொத்தர் என்றும் ஆகியதைக் காண்க.

ஆனால் குறுகியகால எல்லையிற் குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியில் இருந்து பல சொற்கள் வந்து வேறொரு மொழியிற் புகுமாயின், சொற்கள் வந்து கலக்கும் முறை ஒன்று அமைந்து விடுகின்றது.⁶ தமிழில் வடமொழிச் சொற்கள் வந்து அமையும் முறைபற்றிப் பவணந்தி முனிவர் நன்னூல் பதவியலில் விரிவாக விளக்குகின்றார். இன்று ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழில் அமைக்கும் முறை, மொழிபெயர்ப்பு நூல்களிலே வேறுபடக் காணலாம். ஆயினும் காலப்போக்கில் ஏதோ ஒரு அமைப்பு முறை தமிழில் வேரூன்றி நிலைக்கும் எனச் சொல்லலாம்.

சொந்த மொழியிலே பிறமொழிச் சொல்லொன்று வந்து கலந்து வேரூன்றி விட்டால், இச்சொல்லும் சொந்த மொழியில் உள்ள ஏனைய சொற்களைப் போலாகி விடுகின்றது. சிம்மி, சைக்கிள், புசல், புனல் (funnel), பேனை என்ற சொற்களை அன்றாடு பேச்சில் வழங்குகின்றோம். இவற்றைப் பிறமொழிச் சொற்கள் என்று எத்தனை பேர் எண்ணுவார்கள்? இவற்றிற்கும் மொழிபெயர்ப்பு வேண்டுமா? இவை தமிழ்ச் சொற்கள் என்றே சொல்லத் தோன்றவில்லையா? பொதுமக்களைக் கேட்டுப்பார்த்தால் தமிழ்ச் சொற்கள் என்றே சத்தியம் செய்வார்கள்! திறைச்சேரி என்ற சொல்லைக் காலப்போக்கில் அறிஞரும் திறை+சேரி எனப்பிரித்துப் பொருள் கூறித் தமிழ்ச்சொல்லே என வாதாடலாம். இவ்வாறு பொருள் கொள்ள இவ் வேற்றுமொழிச் சொல் எதிர்பாராத வகையில் இடந்தருகிறது.

1.4.5 வழக்கிறத்தல்

ஒரு மொழியில் வந்து கலந்த பிறமொழிச் சொற்கள், அவை குறித்து நிற்கும் கருவிகளோ பொருள்களோ சமுதாய வாழ்வில் இல்லாமற் போகத் தாமும் வழக்கிறப்பதுண்டு. Tram என்ற சொல் தமிழர் நாவில் நடமாடி அக்கருவி இங்கு அற்றுப்போக அதனைக் குறிக்கும் சொல்லும் வழக்கிறந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் tram என்றால் என்ன என்று கேட்பார்களல்லவா? மேலும் பிறமொழிச் சொல் காலப்போக்கில் பொருள் திரிந்து இடக்கான சொல்லானால் (taboo) அதுவும் வழக்கிறந்து விடும்.

1.5 கலப்பால் ஆகும் விளைவு

கொள்கையளவில், ஒரு மொழி பிறமொழி ஒன்றை மிக மிகச் செல்வாக்குப் படுத்திக் காலப்போக்கில் எந்தமொழி கடன் தந்த மொழி எந்தமொழி கடன் பெற்ற மொழி என்று சொல்ல முடியாத ஒரு நிலையை உருவாக்கலாம். தமிழிலே உள்ள சில சொற்கள் வடமொழிச் சொற்களா தமிழ்ச் சொற்களா என்று பகுத்து அறியமுடியாத நிலை உண்டல்லவா? கால்டுவெல், எம்னோ, பரோ போன்றவர் சில வழிகளைக் கூறுகின்றார்கள். ஆனால் இன்னும் தெளிவு இல்லை.

பிறமொழிச் சொற்களை வரையறை இன்றிக் கடன் வாங்குவதால் ஆகக் கூடிய விளைவு என்ன? பிஜின் மொழிகள் தோன்றலாம்.⁷ ஐரோப்பிய வணிகர் தமது வாணிபத்தைப் பெருக்கும்போது அவர்களுக்குப் பிறநாட்டு மொழியறிவு தேவையாக இருந்தது. சீனாவோடு வாணிபம் செய்தபோது ஐரோப்பியர் தமது எண்ணத்தைத் தமது மொழியிலே சொல்லி, ஏதோ வகையில் கருத்தைப் பரிமாற வேண்டும் என்ற விருப்பினால் கொச்சை ஆங்கிலத்திலும் (broken English) குழந்தை மொழியிலும் பேசினார்கள். இவ்வாறு பேசினால் சீனர்கள் தம்மை எளிதில் புரிந்து கொள்வார்கள் என்று எண்ணினார்கள். ஐரோப்பியர் சொல்லுவதை எப்படியோ புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தாலும், ஆவலாலும் சீனர்களும் அவர்கள் சொல்லுவதைத் திரும்பச் சொல்லிச் சொல்லிப் பழகினார்கள். காலப்போக்கில் சீன-பிஜின் ஆங்கிலம் (Chinese Pidgin English) என்ற மொழி தோன்றியது. இந்த மொழியும் ஏனைய மொழிகளின் பண்புகள் உடையது. இந்த மொழியிலே பொதுவாகச் சொற்களின் எண்ணிக்கை குறைவாகவே இருக்கும். ஆனால் தேவை ஏற்படும்போது இம்மொழியும் கடன் பெற்றுச் சொற்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்துக் கொள்ள முடியும்.

1.6 கலப்பிற்கு வரவேற்பு

பிறமொழிக் கலப்பை வரவேற்று ஏற்றுக்கொள்ளும் முறை மொழிக்கு மொழி வேறுபடுகிறது. சில மொழிகள் பிறமொழிச் செல்வாக்கைத் தயங்காமல் வரவேற்கின்றன; சில எதிர்க்கின்றன. ஒரே மொழிகூடப் பிறமொழிக் கலப்பைக் காலத்திற்குக் காலம் வெவ்வேறு வகையில் வரவேற்கின்றது. உடைகளும், பழக்கவழக்க முறைகளும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுவதுபோலப் பிறமொழிக் கலப்பிற்கு அளிக்கப்படும் வரவேற்பும் காலத்திற்குக் காலம் மாறுவதைக் காண்கின்றோம்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மன் மொழியில் வேற்றுமொழிச் சொற்கள் வந்து கலந்ததை அந்நாட்டு அறிஞர்கள் எதிர்த்தார்கள். இவர்கள் எதிர்த்ததன் விளைவாகப் பிறமொழிச் சொற்கலப்பு நின்றவிடவில்லை. மேலும் அதிகரித்தது. பண்டுதொட்டே ரோமானஸ் மொழிகள் (Romance languages) லத்தீன் மொழியில் இருந்து கடன் வாங்கி வருகின்றன; யப்பான் மொழியும் கொரியன் மொழியும் சீன மொழியிலிருந்து கடன் வாங்குகின்றன. தமிழ்நாட்டிலும் வடமொழியைத் தெய்வமொழியெனப் போற்றித் தமிழில் வடமொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்திய காலமும் பின்பு வெறுத்து வடமொழிச் சொற்களை நீக்குவதற்கே இயக்கம் நிறுவிய காலமும் உண்டு. இன்று தமிழ் அறிஞர்களிடையே வடமொழியைக் கண்டமுடிக்க கொண்டு போற்றும் நிலையும், வெறுக்கும் நிலையும் மாறி இன்றியமையாத தேவைக்கேற்ப ஏற்கும் நிலை தோன்றி வருகின்றது என்று கூறலாம்.

II

2.0 தமிழில் மொழிக்கலப்பு

2.1 தமிழ் - வடமொழித் தொடர்பு

தமிழில் வேற்றுமொழிக் கலப்பை ஆராய்கிறவர்கள் தமிழ் வடமொழியோடு கொண்ட தொடர்பைச் சிறப்பாக ஆராய வேண்டும். ஏனெனில், பன்னெடுங்காலமாகத் தமிழும் வடமொழியும் இந்திய நாட்டிலே அறிஞர்களால் போற்றப்படும் மொழிகளாக விளங்கி வருகின்றன. நமக்குக் கிடைத்த தமிழ் நூல்களுள் மிகப் பழமையான தொல்காப்பியமே வடசொல், பற்றிப் பேசுகின்றது. எனவே பண்டை நாட்களிலேயே தமிழ் மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டது. இத்தொடர்பையிட்டு ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை.

2.1.1 வடமொழிச் செல்வாக்கு

ஒரு காலத்தில் இந்திய நாடு முழுவதிலும் வடமொழி பெரும் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தது. உலக மொழி போல இந்தியாவிலே வடமொழி விளங்கிற்று. இன்று பல நாடுகளில் ஆங்கிலம் உலகமொழியென ஓரளவு போற்றும் அளவிற்குச் செல்வாக்குப் பெற்றிருப்பது போல அன்று இந்திய நாட்டில் வடமொழி செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. வடமொழி அறிவு தமிழறிவிற்கு இன்றியமையாதது எனத் தமிழறிஞர்களும் கருதினார்கள்;

தெய்வமொழி எனப் போற்றினார்கள். வடமொழியை நன்கு கற்றுப் பயிற்சி பெற்றார்கள். வடமொழியில் சங்கரர், இராமானுசர் போன்றவர்கள் எழுதினார்கள். இவர்கள் காலத்தில் வடமொழியில் எழுதுவது சிறப்பு எனப் போற்றப்பட்டது போலும். தமிழ்நாட்டிலே காஞ்சி வடமொழிக் கல்விக்குச் சிறந்து விளங்கியது. பழமை வாய்ந்த லீலாதிலகம் என்னும் மலையாள இலக்கண நூலே வடமொழியில் எழுதப்பட்டது. இவ்வாறு வடமொழிக்கும் ஏனைய இந்திய மொழிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. இதன் பயனாக மொழிகள் கலந்தன. இங்கு மொழிக்கலப்பு என்று சொல்லும்போது வடமொழி பிறமொழிகளிலும், பிறமொழிகள் வடமொழியிலும் கலந்ததாகக் கொள்ள வேண்டும். கலந்த அளவில் வேறுபாடு இருக்கலாம். தமிழிலே வடமொழிச் சொற்கள் கலந்ததைப் போலச் சில தமிழ்ச் சொற்கள் (தமிழுட்பட ஏனைய திராவிட மொழிகளிலும் வழங்குமாயின் திராவிடச் சொற்கள் என்க) வடமொழியிலும் கலந்தன என்ற உண்மையை அறிஞர் விளக்கியுள்ளனர்.

2.1.2 காலந்தோறும் தமிழில் வடமொழி

தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் வடசொற்கள் அதிகமாக இல்லை. உலகம், காலம் போன்ற சொற்கள் தமிழ்ச் சொற்களா வடமொழிச் சொற்களா என்ற கருத்து வேறுபாடு உண்டு. அந்தம், உவமம், கரணம், காரணம், காமம் போன்ற சில சொற்களை வடமொழிச் சொற்களாகத் தொல்காப்பியத்தில் காட்ட முடியும்.

தொல்காப்பிய விளக்கங்களுக்குப் புறம்பான வடசொற்களைச் சங்க இலக்கியங்களிற் காண்கின்றோம்: யவனர் (புறம் 56:18), யூபம் (புறம் 15:21). சங்க இலக்கியம் சிலவற்றிலே இடம் பெற்றுள்ள வடமொழிச் சொற்களுக்குச் சில எடுத்துக்காட்டு : குறுந்தொகையிலே ஆதி (293:4), யாமம் (6:1); அகநானூற்றிலே அரமியம் (124:5), தேயம் (333:20), நிதி (60:14), வீதி (147:9); கலித்தொகையிலே ஆரம் (79:12), காரணம் (60:12), நேமி (105:9); பரிபாடலிலே கமலம் (2:14), போகம் (5:79), மிதுனம் (11:6); புறநானூற்றிலே அமிழ்தம் (182:2), குமரி (67:6); திருமுருகாற்றுப்படையிலே அவுணர் (வரி 59), அங்குசம் (110), மந்திரம் (95); நெடுநல்வாடையிலே உரோகிணி (163), சாலேகம் (125); சிலப்பதிகாரத்தில் அரமியம் (காதை 2:வரி 27), அவுணர் (6:7), ஆரம் (4:41), சாரணர் (10:163), புண்ணியம் (3:97) முதலிய சொற்களையும் மணிமேகலையில் அசுரர் (6:180), ஆசனம் (9:62), துக்கம் (25:4), பத்தினி (16:50), பூமி (11:11), நாமம் (27:23) முதலிய சொற்களையும்

வடசொற்களுக்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். திருக்குறளில் ஆதி (1), பாக்கியம் (1141) என்பன வடசொற்கள். இவ்விலக்கியங்களிலே வடமொழி இயற்பெயர்களை உடைய புலவர்களையும் காண்கிறோம்: உருத்திரன் (குறுந்.274), உலோச்சன் (நற்.11), தேவனார் (நற்.227), மரக்கண்டேயர் (புறம்.365).

ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்புதான் வடசொற்கள் ஏராளமாக வந்து தமிழிற் கலந்தன. இதற்குக் காரணம் தமிழ்நாடு வடமொழிக் கல்விக்குச் சிறந்த இடங்களுள் ஒன்றாக விளங்கியமையே. சைவ வைஷ்ணவ சமயங்கள் ஆற்றல் பெற்று விளங்கியமையும் காரணமாகும். அரசியல், மதம், தத்துவம் ஆகியவை காரணமாக வடமொழி - தமிழ்த் தொடர்பு மிக நெருங்கியது. கணம், சதுர்வேதி மங்கலம், சபை போன்ற சொற்கள் அரசியல் அடிப்படையாகவும், அர்ச்சனை, ஈசுவரன், விட்டுணு போன்ற சொற்கள் மத அடிப்படையாகவும் கலாச்சார அடிப்படையாகவும் தமிழிற் கலந்தன. அரசர்களும் வடமொழிப் பெயர்களைத் தம் பெயராகக் கொண்டனர்: குலோத்துங்க, நிருபதுங்க, ராஜராஜ, ராஜேந்திர ஆகிய பெயர்களைக் காண்க. ஓட்டக்கூத்தரின் பாடல்களில் தமிழ்ப்படுத்திய வடசொற்களைக் காணலாம்.

மணிப்பிரவாள நடை தோன்றியபோது பல வடமொழிச் சொற்கள் - பெரும்பாலும் தத்துவச் சொற்கள் - தமிழிற் கலந்தன. 13, 14, 15ஆம் நூற்றாண்டுகள். தொடக்கம் 17ஆம் நூற்றாண்டு வரை சைவர்களாலும் வைஷ்ணவர்களாலும் போற்றப்பட்ட மணிப்பிரவாள நடை மலையாளத்திற் குடிகொண்டு நிலைத்ததைப்போல் தமிழில் நிலைக்கவில்லை. அருணகிரிநாதரது திருப்புகழிலும், தாயுமானவர், வில்லிபுத்தூரார் பாடல்களிலும் வடசொற்கள் மட்டுமன்றி வடமொழிச் சொற்றொடர்களும் இடம் பெற்றிருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தனித்தமிழ் இயக்கம் தோன்றியது. தமிழில் உள்ள வடசொற்களை நீக்க வேண்டும் என்பது இவ்வியக்கத்தின் குறிக்கோள். தேவையின்றிப் பிறமொழிச் சொற்களைப் புகுத்த வேண்டும் என்று சிலர் விரும்பும்போது இத்தகைய எதிர்ப்பும் தோன்றலாம். ஆனால் வடமொழியை முற்றாக வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ளிவிடக்கூடிய காலம் இன்னும் வரவில்லை. தேவை ஏற்படும்போது கலைச்சொற்களை வடமொழியிலிருந்து ஏற்கவேண்டிய நிலையும் முற்றாக மாறிவிடவில்லை.⁸

தமிழ் இலக்கண இலக்கிய நூல்களிலே வரும் சொற்களை ஆராய்ந்து ஒவ்வொரு காலத்திலும் வடசொற்கள் நூற்றுக்கு எத்தனை வீதம் கலந்துள்ளன என்று கணக்கிட்டுச் சொல்லலாம். சில சொற்களைத் தமிழ்ச் சொற்களா வடசொற்களா என்று எளிதில் முடிவுசெய்ய முடியாத நிலை உண்டு என்றோம் [1.5]. எனினும், மேற்போக்காகச் சங்க இலக்கியத்தில் ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு இரண்டு வீதம் என்றும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகியவற்றில் நான்கு வீதம் என்றும், ஆழ்வார், நாயன்மார் பாடல்களில் பத்து அல்லது பதினைந்து வீதம் என்றும் சொல்லலாம். மணிப்பிரவாள நடையில் வடசொற்கள் மிக அதிகமாகக் கையாளப்பட்டன. எனினும், பிற திராவிட மொழிகளோடு ஒப்புநோக்கும்போது தமிழில் வடமொழிச் சொற்கள் அவ்வளவு அதிகமாக இல்லை. திராவிட மொழிகளுள் மலையாளமே வடமொழிச் செல்வாக்கால் சொற்பொருளில் மிக மாற்றம் அடைந்தது.⁹ பொதுவாகப் பேச்சுத் தமிழில் வடமொழிச் சொல் குறைவு. அதுவும் யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத்தமிழில் மிகக்குறைவு எனலாம்.¹⁰

ஒரு மொழியில் மிக எளிதாகக் கலப்பவை பிறமொழிச் சொற்களே.¹¹ இலக்கணக் கூறுகள் எளிதாகக் கலப்பதில்லை. பிறமொழிச் சொற்கள் எத்தனையோ தமிழிற் கலந்தபோதிலும், பிறமொழி இலக்கணக்கூறு கலந்ததற்கு வீட்டுக்காரன், வீட்டுக்காரி போன்ற சொற்களில் வரும் -கார் (க்ரு என்னும் வடசொற் பகுதியினின்றும் அமைந்தது) என்ற விசுவாசம் ஒன்றை மட்டுமே காட்ட முடிகின்றது.¹²

2.2 தமிழில் வடமொழி தவிர்ந்த மொழிகள்

2.2.1 முண்டா மொழிகள்

தமிழ்மொழி வடமொழி தவிர் ஏனைய மொழிகளோடு தொடர்பு கொள்ளவில்லையா? வெவ்வேறு காலங்களில் பல மொழிகளோடு தொடர்பு கொண்டது.

மிகப் பழங்காலத்திலே முண்டாமொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளே தமிழ்மொழிக்கு அயல்மொழிகளாக இருந்தன. தவளை, தவக்கை என்ற சொற்கள் முண்டா மொழிச் சொற்கள் என்பர் அறிஞர். வழகுணை என்பதும் முண்டா மொழிச் சொல்லாம். இன்று வழங்கும் ஆடுகீடு, கல்லுக்கில்லு, மரம்கிரம் போன்ற எதிரொலிச் சொற்களை (echo words) அமைக்கும் முறை முண்டா மொழிகளிலிருந்து வந்தது எனக்

கருதுகின்றனர். இத்தகைய எதிரொலிச் சொற்கள் இந்திய மொழிகள் பலவற்றில் உண்டு. தமிழிலே ஒரு சொல்லில் உள்ள முதல் எழுத்திற்குப் பதிலாக கி/கீ மட்டும் எதிரொலிச் சொல்லில் வருவதைக் காணலாம்; மற்றும் இந்திய மொழிகளில் ஏனைய வல்லின எழுத்துக்களும் தமிழில் கி/கீ வருகின்ற இடங்களில் வருகின்றன. தமிழில் உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை என்ற வேறுபாடும் முண்டா மொழிச் செல்வாக்கு எனக் கருதத் தோன்றுகிறது. இந்த வேறுபாடு வேறு சில திராவிட மொழிகளிலும் இருக்கின்றது. தமிழில் நாம் என்பது உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை. ஆனால் இவ்வாறு தொல்காப்பியர் கூறவில்லை. சங்க இலக்கியத்தில் ஆங்காங்கு இந்த வேறுபாட்டை உய்த்துணர முடிந்தாலும் இப்பெயர்ப்பின்று வருமிடங்களிலெல்லாம் வேறுபடுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கொள்வதற்கில்லை. இன்றைய இந்தியத் தமிழிலும் (பேச்சிலும் எழுத்திலும்) இந்த வேறுபாட்டைக் காணலாம்; ஆனால் யாழ்ப்பாணத் தமிழில் இல்லை.

2.2.2 ஏனைய இந்திய மொழிகள்

தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய திராவிட மொழிகளிலிருந்தும் சொற்கள் தமிழிற்கு கலந்துள்ளன. கத்தரி (வடமொழி Kartari?) (துணிவெட்டும் கருவி), பத்தர் (பொற்கொல்லர்) என்பவை தெலுங்குச் சொற்கள். நல்லன் எனப் பொருள்படும் ஒள்ளியன் (சீவக. 741) என்ற சொல் 'ஒள்ளி' என்னும் கன்னடப் பெயரடை அடியாக அமைந்த சொல். அவியல், சக்கை, பறை (பேசு) என்பன மலையாளச் சொற்கள். ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளில் 'இந்த மொழி அந்த மொழியிலிருந்து கடன்பெற்ற சொற்கள் இவை இவை' என வரையறுத்துத் தெளிவாகச் சொல்வதில் இடர்ப்பாடு தோன்றும். இன்னும் வேறு சில இந்திய மொழிகளிலிருந்தும் சொற்கள் தமிழிற்கு கலந்துள்ளன. பட்டாணி, காயம் (புண் அடையாளம்), குண்டான் போன்ற மராத்தி மொழிச் சொற்களும், தமிழில் கலந்து விட்டதாக டாக்டர் பி.சி.கணேசசுந்தரமும் டாக்டர் வி.ஐ.சுப்பிரமணியமும் காட்டுவர்.¹³ ஆட்சி அல்லது நிர்வாகம் சம்பந்தமான உருதுச் சொற்கள் ஆயிரத்திற்கு அதிகமாகத் தமிழில் உண்டு என சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதியிலிருந்து (Tamil Lexicon, Madras University) அறிகின்றோம். அசல், அபின், தபால், தொப்பி, மாகாணம் முதலியன இந்துஸ்தானிச் சொற்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு.

2.2.3 சிங்களம், மலாய், சீனம் முதலியன

சிங்களத்தோடு ஏற்பட்ட தொடர்பால் முருங்கா (முருங்கை), அந்தோ ஆகிய இரு சொற்களும் தமிழில் கலந்ததாக இலக்கண உரையாசிரியர் கூறுகின்றனர். அந்தோ என்பது சிங்கள நாட்டுச் சொல் என்று முன்னைய உரையாசிரியர்கள் எழுதியிருந்தாலும், அது ஹந்த என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு என்போரும் உளர். போஞ்சிக்காய் என்பதில் போஞ்சி என்ற சொல்லையும் சிங்களச் சொல்லாகத் தமிழ்ப்பேரகராதி குறித்துள்ளது. ஆயின், இது தவறு எனத் தோன்றுகிறது.¹⁴ சவ்வரிசி என்பதில் சவ் என்ற முதலுறுப்பும், கிட்டங்கி, மங்குஸ்தான் என்ற சொற்களும் மலாய்மொழிச் சொற்கள். மணிலாக் கொட்டை என்பதில் மணிலா என்பது மணிலா (Manila) என்ற ஊர்ப் பெயரடியாகத் தோன்றியது. நேரடியாகவோ மலாய் மொழி வழியாகவோ சீனச்சொற்கள் சில தமிழிற் கலந்துள்ளன. பீங்கான் சீனச் சொல். ஏலம் (போட்டியாக விலை கூறி விற்பல்) அரபுச் சொல்; போர்த்துக்கீயர் வழிவந்த சொல். தமிழ்ப் பேரகராதி ஏறக்குறைய 289 சொற்களை அரபு மொழியிலிருந்து வந்தனவாகக் கூறுகின்றது. சுமார், தம் (மூச்சு), தயார் முதலியன பர்ஷிய மொழிச் சொற்களாம். பேரகராதி ஏறக்குறைய 119 சொற்களைப் பர்ஷிய மொழிச் சொற்கள் எனக் குறித்துள்ளது.¹⁵

2.2.4 ஐரோப்பிய மொழிகள்

ஓரை (இரண்டரை நாழிகை நேரம்), சுருங்கை, மத்திகை என்பன கிரேக்க மொழிச் சொற்களாம். யவனம் என்பது கிரேக்க நாடு. யவனர் என்ற சொல்லை முன்பு (2.1.2) காட்டினோம். நமது நாட்டைப் போர்த்துக்கீயர் கைப்பற்றி ஆண்டனர். முதலில் மக்கள் போர்த்துக்கீயரைப் பறங்கி என்ற பெயரால் குறிப்பிட்டனர்; பின்பு ஒல்லாந்தரையும் பறங்கி என்றனர். சென்னை மாநிலத்திலே பறங்கிமலை (St. Thomas Mount), பறங்கிப்பேட்டை (Porto Novo) என்னும் இடங்களில் போர்த்துக்கீய மக்கள் வாழ்ந்ததாகக் கருத இடமுண்டு. யாழ்ப்பாணத்திலும் பறங்கித் தெரு என்று ஒரு வீதிப்பெயர் வழங்குகிறது. போர்த்துக்கீயரால் மொழித் தொடர்பு ஏற்பட்டது. அலவாங்கு, அலுமாரி, கடதாசி, கதிரை, கிறாதி, கொய்யா (பழவகை), கோவா (இலைவகை), சப்பாத்து, சாவி, பீப்பா, வாத்து, வாங்கு, யன்னல் என்பனவும் கத்தோலிக்—, பாதிரி என்பனவும் ஆயா, றாத்தல், லாச்சம், பிஸ்கால் என்பனவும் தமிழிலே கலந்த போர்த்துக்கீயச் சொற்களுக்குச் சில எடுத்துக்காட்டு.¹⁶ சித்தாரி (நீதிமன்றத்தில் சித்தாரி) என்ற

வினைச்சொல்லும் போர்த்துக்கீயச் சொல்லடியாக (citar) அமைந்தது என அறிகின்றோம். இவ்வாறு வேற்றுமொழிச் சொல்லடியாக வினை அமைவது அரிது. போர்த்துக்கீயரை அடுத்து ஒல்லாந்தர் ஆண்டனர். இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் லைடன் (Leyden), டெல்ஃஹ் (Delft) என்ற ஊர்ப் பெயர்கள் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியை நினைவுறுத்துகின்றன. உலாந்தா, கக்கூசு, கந்தோர், துட்டு, போஞ்சி என்பன ஒல்லாந்த மொழிச் சொற்கள். குசினி, பட்டாளம், போத்தல், ரோந்து, லாந்தர் என்பன பிரஞ்சுச் சொற்கள். ஆங்கிலேயரின் நீண்டகால ஆட்சியால் நமது நாட்டில் ஆங்கிலக்கல்வி வேரூன்றியது. ஆட்சிமொழி ஆங்கிலமாக மாறியது. எத்தனையோ ஆங்கிலச் சொற்கள் தமிழிற் புகுந்துவிட்டன. இன்று ஆங்கிலம் படித்தவர்கள் தமக்குள் உரையாடும்போது ஏறக்குறைய இரண்டு தமிழ்ச் சொல்லுக்கு ஓர் ஆங்கிலச் சொல் வீதமாகக் கலந்து பேசுவதைக் காண்கின்றோம். ஆங்கில வினைச்சொற்களையும் ஏற்று அவற்றுடன் பண்ணு என்ற தமிழ் வினையைச் சேர்த்து உரையாடுவதைக் கேட்கின்றோம்: drive பண்ணு, meet பண்ணு, speak பண்ணு, wash பண்ணு. இத்தகைய அமைப்பைப் பிற மொழிகளிலும் காணலாம்.¹⁷ தமிழிற் கலந்த ஆங்கிலச் சொற்களை அரசாட்சி, பழக்கவழக்கம், மதம், போர், விளையாட்டு, கலாச்சாரம், அறிவியல் போன்ற பல அடிப்படையாக வந்தவை என வகைப்படுத்திக் காட்டலாம். ஆங்கில வாக்கிய அமைப்பும் தமிழ் வாக்கிய அமைப்பைச் செல்வாக்குப்படுத்தியுள்ளது. 'நீங்கள் தேநீர் விருந்திற்கு அழைக்கப்படுகிறீர்கள்' எனச் சிலர் எழுதும் வாக்கியத்தில் ஆங்கில வாக்கிய அமைப்பையே காண்கிறோம் என அறிஞர் சுட்டிக் காட்டினர். மேலும், ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கால் ஒரு என்னும் எண்ணுப் பெயரடையைத் தமிழில் வேண்டாத இடங்களிலும் பயன்படுத்துகின்றோம்.

2.3 யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே பிறமொழி

யாழ்ப்பாணத்தவருடைய பேச்சிலே வடமொழி ஒலிகள் பெரும்பாலும் திரிந்தே வழங்குகின்றன: இதனால் எழுதும்போதும் கிரந்த எழுத்துக்களைக் கையாளும் வழக்கமும் குறைவு. மேஜை என்று இந்தியத் தமிழர் பலர் எழுதுவதை யாழ்ப்பாணத்தவர் மேசை என்றே எழுதக் காண்கிறோம். இன்று இந்தியத் தமிழில் (எழுத்திலும் பேச்சிலும்) கலந்துள்ள அளவு பிறமொழிச் சொற்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே இல்லை எனலாம். காரணம், இந்திய நாடு மிகப்பெரிய நாடு; பல மொழிகள் வழங்கும் நாடு. அமெரிக்கா போல இந்தியாவும் பலமொழிக் கூடமாக விளங்குகிறது. அரசியல், கலை, வாணிபம்

காரணமாக மக்களின் நடமாட்டம் அதிகம். சங்கம் விளங்கிய மதுரையில் இன்று செளராஷ்டிர மொழியை முதல் மொழியாக உடையவர் மிகப் பலர். வீட்டிலே தெலுங்கோ கன்னடமோ பேசி வெளியே தமிழ் பேசுபவர்களும் படிப்பவர்களும் கோயம்புத்தூர், சேலம் போன்ற இடங்களில் வாழ்கிறார்கள். கல்லூரிகளிலே தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருப்பவர் சிலர் தமது வீட்டிலே தெலுங்கோ கன்னடமோ பேசுபவர். ஏனைய இந்திய மொழிகளைப் பேசுவோரும் ஆங்காங்கு வாழ்கிறார்கள். இந்த நிலை இலங்கையில் இல்லை. இன்று இங்கு வழங்கும் மொழிகள் மூன்றே. இவற்றுள் ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கை நமது பேச்சிலும் எழுத்திலும் காணலாம். எழுத்திலே, — தமிழ் வாக்கிய அமைப்பிலே — ஆங்கிலத்தின் செல்வாக்கை இந்தியத் தமிழிலும் பார்க்க யாழ்ப்பாணத் தமிழில் தெளிவாகக் காணலாம். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இங்கு வெளிவந்த சில மொழிபெயர்ப்பு நூல்களைப் படித்தால் இக்கருத்தைத் தெற்றெனத் தெளியலாம். தமிழ் சிங்களத்தைச் செல்வாக்குப்படுத்திய அளவிற்குச் சிங்களம் தமிழைச் செல்வாக்குப்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தவரின் இன்றைய பேச்சுத்தமிழிலே கூட எத்தனை சொற்களைச் சிங்களச் சொற்களாகக் காட்டமுடிகின்றது? இந்தியத் தமிழில் இல்லாத - இந்தியர்க்குப் புரியாத - நூற்றுக்கணக்கான சொற்கள் யாழ்ப்பாணத்தவர் பேச்சில் வழங்குகின்றன. ஆனால் இவற்றுள் கந்தோர், சம்பல் போன்ற சில சொற்கள் பெரும்பாலும் சிங்களமல்லாத வேற்றுமொழிச் சொற்கள். ஏனையவை காலப்போக்கிலே யாழ்ப்பாணத் தமிழில் தோன்றிய சொற்கள் எனவே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. சிங்களத்திற்கு காணப்படும் தமிழின் செல்வாக்கைச் சிங்கள அறிஞர்களும் விளக்கியுள்ளார்கள். எனினும் இன்றைய மொழி இயல் கொள்கைப்படி சிங்களத்தையும் தமிழையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வது ஆராய்ச்சி வளர்ச்சிக்குப் பயனளிக்கும்.¹⁸

2.4 இலக்கண ஆசிரியர், உரையாசிரியர் கருத்து

தமிழ்மொழியில் இலக்கண முறைப்படி (morphological classification) சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காக வகுப்பர். சொற்கோவை முறைப்படி (etymological classification) வேறு வகையாகவும் வகைப்படுத்தல் உண்டு.¹⁹ இதனை,

இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்று
அணைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே. (880)

என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரம் விளக்குகின்றது. இவற்றுள் இயற்சொல்லும் திரிசொல்லும் செந்தமிழ்ச் சொற்கள் என்பர். ஆயின், இயற்சொல்லுக்கும் திரிசொல்லுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன?

அவற்றுள்,

இயற்சொற் றாமே
செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித்
தம்பொருள் வழமை இசைக்குஞ் சொல்லே. (881)

என்று தொல்காப்பியரும்,

செந்தமிழாகித் திரியா தியாவார்க்கும்
தம்பொருள் விளக்குந் தன்மைய இயற்சொல். (271)

என்று பவணந்தியாரும் விளக்குவர். எனவே இயற்சொல் என்பது மக்களின் பேச்சு வழக்கில் உள்ள தமிழ்ச் சொற்களேயாம். இனி, திரிசொல்லை

ஒருபொருள் குறித்த வேறுசொல் லாகியும்
வேறுபொருள் குறித்த ஒருசொல் லாகியும்
இருபாற் றென்ப திரிசொற் கிளவி. (882)

என்று தொல்காப்பியரும்,

ஒருபொருள் குறித்த பலசொல் லாகியும்
பலபொருள் குறித்த ஒருசொல் லாகியும்
அரிதுணர் பொருளான திரிசொல் லாகும். (272)

என்று பவணந்தியாரும் விளக்குவர். எனவே, பேச்சு வழக்கிற்குச் செய்யுளளவில் நின்ற தமிழ்ச் சொற்களே திரிசொல்லாம்.

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி. (883)

எனத் தொல்காப்பியரும்,

செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்
ஒன்பதிற் றிரண்டினில் தமிழொழி நிலத்தினும்
தங்குறிப் பினவே திசைச்சொ லென்ப. (273)

என நன்னூலாரும் திசைச்சொல் பற்றிக் கூறுகின்றனர். இளம்பூரணர், சேனாவரையர் ஆகியோர் கருத்துப்படி திசைச்சொல் என்பது கொடுந்தமிழ்ச்

சொல்லாகும். டாக்டர் பி.எஸ்.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரியார் தொல்காப்பியர் கூறும் திசைச்சொல்லை "the word borrowed in Tamil from the languages current in the twelve countries bordering the Tamil land" என்பார்.²⁰ திசைச்சொல் தமிழும் வடமொழியும் தவிர்ந்த ஏனைய மொழிகளில் இருந்து வரும் சொற்கள் என்போரும் உள். வடமொழியிலிருந்து தமிழுக்கு வந்தன வடசொல் என்றும், பிறமொழிச் சொற்கள் எல்லாம் திசைச்சொற்கள் என்றும் வகைப்படுத்தவே ஈண்டு நோக்கமாகும் என்பர் பேராசிரியர் மு.வரதராசன்.²¹ இனி,

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்

என்பதில் செந்தமிழ் என்பதற்குச் செந்தமிழ் மொழியெனப் பொருள்கொள்ளாது செந்தமிழ் நாடு எனப் பொருள் கூறினர் உரையாசிரியர். பவணந்தியாரும் அவர் கொள்கையினை ஏற்றுப் பன்னிரு நிலத்தின் வேறாகச் செந்தமிழ் நிலமெனத் தனியே ஒன்றுள்ளதென்று கொண்டார். செந்தமிழ் நாடு எனத் தனியே ஒரு நாடிருந்ததென்பதும், அஃதொழிந்த ஏனைய பன்னிரு நாட்டுப் பகுதிகளும் கொடுந்தமிழ் நாடாம் என்பதும் பிற்காலத்தார் தம் பிழையுரையாதல் திண்ணம் எனப் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணன் கூறும் கருத்தையும் காண்க.²²

வடமொழியிலிருந்து தமிழிற் கலந்த சொற்கள் வடசொற்கள் எனப்பட்டன.

வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ

எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே. (884)

என்று தொல்காப்பியரும்,

பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்பெழுத் தானும்

ஈரெழுத் தானு மியைவன வடசொல். (274)

என்று நன்னூலாரும் கூறுவர். தொல்காப்பியர் வடசொல் என்று கூறுவது சமஸ்கிருத மொழியையே என்று பொதுவாகக் கொள்ளினும், வடசொல் என்பதால் பிராகிருதத்தையும் பாளியையும் குறிப்பதாகவும் கொள்ள வேண்டும்.²³

வடசொற்கள் தமிழில் அமையும் முறைபற்றிப் புத்தமித்திரனார், பவணந்திமுனிவர் போன்ற பிற்காலத்து இலக்கண ஆசிரியர்கள் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்கள். தொல்காப்பியரோ

வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே. (884)

சிதைந்தன வரினும் இயைந்தன வரையார். (885)

என்று மட்டும் கூறினார். மிக விரித்துக் கூறவேண்டிய இன்றியமையாமை தொல்காப்பியர்க்குத் தோன்றவில்லை. காலப்போக்கில் வடசொற்கள் ஏராளமாகக் கலந்தபோது கலக்கும்முறை ஒன்று ஏற்பட்டது. இதனை விளக்கும் இன்றியமையாமை பிற்காலத்து இலக்கண ஆசிரியர்களுக்குத் தோன்றியது. வடமொழி தவிர்ந்த பிறமொழிச் சொற்களும் தமிழிற் கலந்தபோதிலும் எண்ணிக்கையிலே வடமொழிச் சொற்கள் பலவாதலால் அவற்றின் ஆக்கத்தை மட்டும் இலக்கண ஆசிரியர்கள் விளக்கினார்கள்போலும்.

பவணந்தியார் வடசொற்களை மூவகைப்படுத்துவர் (நன்.274):

1. வடமொழி, தமிழ் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவாகிய எழுத்துக்களால் (எழுத்து = ஒலி) அமைந்த சொற்கள்.
2. வடமொழிக்கே சிறப்பான எழுத்துக்களால் அமைந்தவை.
3. வடமொழிக்கும் தமிழுக்கும் பொதுவான எழுத்துக்களாலும் வடமொழிக்கே சிறப்பான எழுத்துக்களாலும் அமைந்தவை.

பிற்காலத்து இலக்கண நூலார் தமிழிற் கலந்த வடசொற்களைத் தற்சமம் என்றும் தற்பவம் என்றும் வகைப்படுத்திப் பேசுவர். தமிழ்மொழிக்கும் வடமொழிக்கும் பொதுவெழுத்துக்களால் அமைந்த வடசொற்களைத் தற்சமம் என்பர்; வடமொழிக்கே உரிய எழுத்துக்களால் அமைந்த சொற்கள் தமிழில் கலந்துவிட்டால், அவற்றைத் தற்பவம் என்பர். அமலம், காரணம், மேரு போன்றவற்றைத் தற்சமம் என்றும் அரி, அரன், சுசி, போகி போன்றவற்றைத் தற்பவம் என்றும் காட்டுவர்.

புத்தமித்திரனார் தமது வீரசோழியத்தில் வடசொல்லின் ஒலிகள் தமிழில் அமையும்மாற்றைச் சில சூத்திரங்களிற் கூறியுள்ளார்:

மெய்யொலிகள்²⁴

வீரசோழியம் சூத்.57.

வடமொழியில்

k	kh	g	gh
c	ch	j	jh
t	th	d	dh
t	th	d	dh
p	ph	b	bh
y—			
l—			
r—			

எடுத்துக்காட்டு

khaṇḍa	kaṇṭam	கண்டம்
gāna	kānam	கானம்
ghaṭa	kaṭam	கடம்
chattra	cattiram	சத்திரம்
jala	calam	சலம்
pāṭha	pāṭam	பாடம்
pīḍa	pīḍai	பீடை
mūḍha	mūḍan	மூடன்
kathā	katai	கதை
dāna	tānam	தானம்
dhana	tanam	தனம்
phaṇa	paṇam	பணம்
bāṇa	pāṇam	பாணம்
bhagavār.	pakavār	பகவான்
yakṣa	iyakkar	இயக்கர்
laṅkā	ilaṅkai	இலங்கை
lōka	ulōkam	உலோகம்
raṅ	araṅkam	அரங்கம்
rāvaṇa	irāvāṇan	இராவணன்
rōma	urōmam	உரோமம்

தமிழில் அமையும்போது

k	(ககரம்)
c	(சகரம்)
t	(டகரம்)
t	(தகரம்)
p	(பகரம்)
iy—	
il—, ul—	
ar—, ir—, ur—	

வீரசோழியம் சூத்.58.

—kṣ—	—kk—	சுகெடும்
—sk—	—kk—	
—s—	—t—	
ś—	c—	
s—	—s—	c— —t—
h—	—h—	zero —y— —k—

வீரசோழிய உரையாசிரியர் பெருந்தேவனார் கருத்துப்படி:

—i— > —y—; s— > c—

எடுத்துக்காட்டு

pakṣa	pakkam	பக்கம்
dakṣa	takkan	தக்கன்
pariṣkāra	parikkāram	பரிக்காரம்
niskāra	nikkāram	நிக்காரம்
puruṣa	purutan	புருடன்
śaṅkhu	caṅku	சங்கு
śāī	cāī	சாலை
sakala	cakalam	சகலம்
śāstra	cattiram	சாத்திரம்
hari	ari	அரி
hara	aran	அரன்
mahātala	mayitalam	மயிதலம்
mōha	mōkam	மோகம்
mahimā	makimai	மகிமை
paṅkaja	paṅkayam	பங்கயம்
śaṣṭi	catti	சட்டி

வீரசோழியம் சூத்.59.

வடமொழி மெய்க்கூட்டொலிகள்
(Consonant clusters)

—ky—	—kiy—
—kl—	—kil—
—cy—	—ciy—

தமிழில் அமைதல்

—ty—	—tiy—
—tr—	—tir—
—ty—	—tiy—
—ml—	—mil—
—kv—	—kuv—

பெருந்தேவனார் கருத்துப்படி : —dm— > —tum— ; —tn— > —tan— அல்லது —tin—.

எடுத்துக்காட்டு

vākya	vākiyam	வாக்கியம்
sukla	cukkilam	சுக்கிலம்
vācya	vācciyam	வாச்சியம்
satya	cattiyam	சத்தியம்
putra	puttiran	புத்திரன்
nāṭya	nāṭṭiyam	நாட்டியம்
pakva	pakkuvam	பக்குவம்
padma	patumam	பதுமம்
ratna	irattinam	இரத்தினம்

இந்த விளக்கம் வடமொழிச் சொற்களுக்கேயன்றிப் பிறமொழிச் சொற்களுக்கும் பொருந்தும். “தமிழல்லன போம் வேறு தேய்ச் சொல்லின் மாட்டெழுத்து மிதனாலறி” என வீரசோழியம் (சூ.59) கூறுகிறது. இதற்கு “ஆரியம், வடுகு, தெலுங்கு, சாவகம், சோனகம், சிங்களம், பப்பரம் இவை முதலாகிய பிறதேயச் சொற்களையுந் தமிழாக்குமிடத்து இவ்விலக்கணத்தானே முடிக்க” என்பர் உரைவகுத்த பெருந்தேவனார்.

‘பவணந்தியார் தமது பதவியலில் வடமொழியாக்கத்தை விளக்குகின்றார் (சூத்.146-148).

உயிரொலிகள்

வடமொழி

r—
—r—

தமிழில்

i—
—iru—

மெய்யொலிகள்

k	kh	g	gh	k—	—k—
c	ch	j	jh	c—	—c—
t	th	d	dh	t—	—t—
t	th	d	dh	t—	—t—
p	ph	b	bh	p—	—p—
j					—y—
ś				c—	—c—, —y—
s				c—	—t—
s				c—	—c—, —t—
h				a—	—k—
y—				iy—	
r—				ar—, ir—, ur—	
l—				il—, ul—	

தமிழில் உள்ள மெய்க்கூட்டொலிகளினின்றும் வேறுபட்ட மெய்க் கூட்டொலிகள் அமையுமாறு (சூத்.149).

Cy	Ciy
Cr	Cir
Cl	Cil
Cm	Cum
Cv	Cuv
Cn	Can
rt	rut

(C என்பது ஏதேனும் மெய்)

மயிலைநாதர் வேறுசில மாற்றங்களையும் காட்டுவர் (சூத்.148. உரை):

—kt—	சக்தி	—tt—	சத்தி
—ks—	கக்ஷி	—tc—	கட்சி
—vy—	காவ்ய	—ppiy—	காப்பியம்
—rv—	பர்வத	—rupp—	பருப்பதம்
st—	ஸ்தூல்	t—	தூலம்
—st—	அஸ்த	—tt—	அத்தம்
—tya—	ஆதித்ய	—ttan—	ஆதித்தன்

அவர் முதல் நான்கிலும் திரிபு; ஏனையவற்றில் கேடு என்பர்.

2.5 தமிழில் பிறமொழிச் சொற்களால் விளைவு

டாக்டர் பி.சி.கணேசசுந்தரமும் டாக்டர் எஸ்.வைத்தியநாதனும் நன்னூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழில் உள்ள வடமொழிச் சொற்களை மதிப்பீடு செய்துள்ளார்கள்.²⁵ இலக்கண நூல்கள் கூறும் வடமொழியாக்க விளக்கங்களைப் (விதிகளை?) புலவர்கள் காலந்தோறும் எந்த அளவிற்குக் கையாண்டனர் எனச் சிந்திக்க வேண்டும். இலக்கண நூல்கள் சொல்லின் முதல் நிலையில் வாரா என்ற எழுத்துக்கள் பிற்காலத்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சிலவற்றிலேயே சொல்லின் முதல் நிலையில் வரவில்லையா! இன்று ராத்திரி, ராமன், லஞ்சம், லாபம், லோகம் என்றெல்லாம் பேசக் கேட்கவில்லையா? அன்றாடு பேசும்போது இறப்பு, இறங்கு, இறால், இறைச்சி போன்ற சொற்களை எவ்வாறு உச்சரிக்கின்றோம்? இகரம் சொல்லின் முதல் நிலையில் கேட்கின்றதா? ஒலிப்பதைத் தானே எழுதவேண்டும். இல்லை என்றால் ஆங்கிலச் சொற்கள் பலவற்றைப்போல எழுத்துமுறையும் உச்சரிப்பு முறையும் வேறுபட்டுச் சில எழுத்துக்கள் சொற்களிலே ஒலியிழந்து 'மெளன எழுத்துக்கள்' ஆகிவிடும் அல்லவா? சில இலக்கியங்களில் பயின்றுவரும் தமிழ் மட்டுந்தானா தமிழ்? தமிழ் என்று பேசும்போது செய்தித்தாள், சிறுகதை, நாவல், புதுமைக்கவிதை ஆகியவற்றிற்குக் கையாளப்படும் தமிழ்மொழியைப் புறக்கணிக்க முடியுமா? இப்படியெல்லாம் கேட்கத் தோன்றும். உண்மையைக் காண வேண்டும். இவற்றில் மொழியை எப்படிக் கையாள்கிறார்கள் என்று ஆராய்ந்தால் மொழியின் இன்றைய போக்கை அறியலாம். இந்தியர்களுடைய பேச்சுமொழியில் வடமொழி ஒலிகளையும் அடிக்கடி கேட்கமுடியும். தமிழ்ப் பேராசிரியர் சிலரைத் தவிரப் பெரும்பாலும் ஏனையோர் எழுதும்போது ஐ, ஷ, ஸ, ஹ முதலிய கிரந்த எழுத்துக்களையும் தவிர்க்க முடியாத சில சூழ்நிலையில் கையாள்கிறார்கள். தமிழறிஞர் அனைவரின் மதிப்பைப் பெற்று வாழ்ந்த திரு.வி.க. அவர்களும் சில சொற்களிலே கிரந்த எழுத்துக்களைக் கையாண்டுள்ளார். தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய திரு.அ.சிதம்பரநாதன் செட்டியார் அவர்களும் இங்கிலீஷ், சமஸ்கிருதம், ஹியூபுரு போன்ற சொற்களை எழுதும்போது கிரந்த எழுத்துக்களைக் கையாண்டதோடு இடச்சு என எழுதாதது டச்சு (Dutch) எனவும் இலத்தீன் என எழுதாதது லத்தீன் (Latin) எனவும் பல இடங்களில் எழுதியுள்ளார். இன்று மட்டுமல்ல, பிற்காலத்துத் தமிழ் இலக்கியங்கள் சிலவற்றிலும் கிரந்த எழுத்துக்கள் கையாள்பட்டுள்ளன.

வடமொழி ஒலிகள் என வரையறுக்காமல் பொதுவாகப் பிறமொழிச் சொற்களிலே பயின்றுவரும் புதிய ஒலிகள் தனித்தோ கூட்டொலிகளாகவோ (cluster) எவ்வாறு உச்சரிக்கப்படுகின்றன என்று சிந்திக்க வேண்டும். அவன்ஸ், டோபி, டாக்கொத்தர், டாப்பு, றைவர், நேசர், நேடியோ, ராத்திரி, ரீ, ரோச், லாபம், ளாச்சி போன்ற சொற்களினாலும் ஆஸ்பத்திரி, இஸ்லாம், ஈஸ்வரன், கிறிஸ்தம், பக்தி, பத்மா, ஸ்ரேசன் போன்ற சொற்களினாலும் சில ஒலிகள் தனியாகவோ கூட்டாகவோ சொல்லின் முதல் நிலையிலும், இடைநிலையிலும், ஈற்று நிலையிலும் புதிதாக வரலாயின. இவற்றுள் சில ஒலிகள் தமிழில் உண்டென்றாலும் இவை பயின்றுவரும் இடமும் முறையும் தமிழ்மொழிக்குப் புதியன. பிறமொழிச் சொற்கள் உள் சொற்களில் பொருள் மாற்றம் ஏற்படுவதைக் குறித்தோம் (1.4.2). புகுந்த பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழ் அகராதிகளிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. வந்து கலந்த பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழிலே வழங்கும் சொற்களின் எண்ணிக்கையை அதிகரித்து விட்டன. சொற்களைத் தொடராக்கி வாக்கியமாக அமைப்பதிலும் வேற்றுமொழிச் செல்வாக்கைக் காணலாம் என்றோம் (2.2.4).

3.0 பிறமொழிகளில் தமிழ்

இனி, பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழ்மொழியில் புகுந்தது போலத் தமிழ்ச் சொற்களும் பிறமொழிகளில் புகுந்துள்ளன. திராவிட மொழிகளின் செல்வாக்கால் வடமொழி தனது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஏனைய மொழிகளில் இல்லாத சில ஒலிகளைக் கொண்டு விளங்குகிறது என்றும் வாக்கிய அமைப்பிலும் ஒரே இடத்தில் திராவிடமொழிச் செல்வாக்கைப் பெற்றுள்ளது எனக் கருதத் தோன்றுகிறது என்றும் அறிஞர் நம்புகின்றனர். வடமொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள் உண்டு என்றோம் (2.1.1). திராவிடச் சொற்கள் வடமொழியில் நூற்றுக்கணக்கில் உள்ள எனப் பேராசிரியர் ரி.பறோ காட்டியுள்ளார். அனல் (அனல்), குடி, பல்லி, நீர் (நீர்), மீன் (மீன்) என்பன சில எடுத்துக்காட்டு. சீனமொழியில் காஞ்சி என்ற ஊர்ப்பெயர் Housang-tche என்று வழங்கியதாக திரு.கே.ஏ.நீலகண்ட சாத்திரி கூறுவர். சில தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்களச் சாசனங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. குடி, கூலி, மருமகன், வியல் என்பன எடுத்துக்காட்டு.²⁶ பெருமகன் என்ற சொல்லும் இடம்பெற்றுள்ளது. முன்பு குழந்தைகளுக்கென எழுதப்பட்ட சிங்கள நூலில் தமிழ்ச் சொற்கள் சில கையாள்பட்டுள்ளன.²⁷ மேலும் சிங்களத்தில் அடி (foot), அச்சு (வடமொழி aksa - என்பதன் திரிபு?), இழவு, உழுக்கு, கல் (stone), சரக்கு, சிலம்பு, திப்பிலி (வடமொழி pippali?), பெட்டி, நங்கை, நெல்லி போன்ற தமிழ்ச் சொற்கள் சில திரிந்தும் சில திரியாமலும் இன்றைய

வழக்கிலே வழங்குகின்றன. அம்மா, ஆச்சி, தாத்தா, மாமா என்ற உறவுப் பெயர்ச் சொற்கள் சிங்களத்திலும் வழங்குகின்றன. உறவுப் பெயர்களையும் ஒரு மொழியின் அடிப்படைச் சொற்களில் (basic vocabulary) சேர்ப்பது உண்டு. எனவே மேலே குறிப்பிட்டவை தமிழ் அடிப்படைச் சொற்களில் சில. ஆயினும், இவற்றைச் சிங்களம் தமிழில் இருந்தா பெற்றது எனத் தெளிந்து முடிவு செய்யும்போது, இவற்றிற்குப் பொருளிலும் ஓரளவு ஒலியிலும் ஒத்த சொற்கள் வடமொழியிலும் திராவிட மொழிகள் அல்லாத ஏனைய சில இந்திய மொழிகளிலும் உண்டு என்ற உண்மையைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். பேராசிரியர் எமனோவும் பேராசிரியர் பறோவும் இச்சொற்களைத் தமது திராவிட மொழி வேர்ச்சொல்லகராதியில் சேர்த்துள்ளனர். மேலும் சித்த சங்கரவ என்ற சிங்கள இலக்கண நூலிலும் தமிழ் இலக்கண நூல்களின் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது.²⁸

தைலாந்து மக்கள் திருவெம்பாவை திருப்பாவையைத் தமது மொழியில் எழுதிப் பாடுகின்றார்கள். இந்தோனேசிய, மலாய் மொழிகளிலும் தமிழ்ச் சொற்கள் வழங்குகின்றன. கப்பல், சுக்கு, பவளம், முத்து என்ற பொருட்பெயர்களும் அக்கா, தம்பி, மாமா, மாமி என்ற உறவுப் பெயர்களும், அப்பம், கஞ்சி, பிட்டு என்ற உணவுப் பெயர்களும் சிறிது திரிந்து வழங்குகின்றன. ஆதிலட்சுமி அம்மையார் கிட்டத்தட்ட என்பத்தைந்து சொற்களைத் தமிழ்ச் சொற்களாகக் காட்டுகின்றார்.²⁹ ஆயின், அவர்கள் காட்டும் அனைத்தையும் தமிழ்ச் சொற்களாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. அவர்கள் சில தமிழ்ச் சொற்களுக்கும் அவற்றின் ஒலியமைப்புடைய மலாய் மொழிச் சொற்களுக்கும் பொருட் பொருத்தங் காட்டுவது கற்பனையாகவே தோன்றுகிறது. கப்பல், குதிரை, பிட்டு (வடமொழி piṣṭa - piṣṭaka - திரிபு?), பெட்டி, மாணிக்கம், வகை, விலங்கு போன்ற பன்னிரண்டு சொற்கள் திரிந்து பிலிப்பைன் மொழிகளில் வழங்குவதாகக் கருத இடமுண்டு என்று பிரான்சிஸ்கோ என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.³⁰

செருப்பு என்ற தமிழ்ச்சொல் chiripos எனப் போர்த்துக்கீய மொழியிலும் வேறு சில ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் வழங்குகின்றது. ஹீபுரு மொழியில் தோகை என்ற தமிழ்ச்சொல் திரிந்து tuki என வழங்குவதாகக் கால்டுவெல்லே கூறினார். அரிசி என்ற சொல் கிரேக்க மொழியில் orpza என வழங்குகின்றதாம். மேலும் பிப்பலி (திப்பலி) என்ற சொல் piperi என்றும் பழைய என்பது palai என்றும் நீர் என்பது nero என்றும் வழங்குகின்றதாம்.³¹ தமிழ்ச்சொற்கள் பல ஆங்கிலத்தில் வழங்குகின்றன;³² ஆங்கில அகராதிகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாகச் சிலவற்றைக் கூறுவோம்:

அணைக்கட்டு
ஓலை
கஞ்சி
கயிறு
கறி
கட்டுமரம்
காசு
கூலி
கொப்பறை
சர்க்கரை
சுண்ணாம்பு
சுருட்டு
தேக்கு
தோணி
பந்தல்
பறையன்
புண்ணாக்கு
வெற்றிலை
மாங்காய்
மிளகு தண்ணீர்

anicut
olla
conjee
coir
curry
catamaran
cash
cooly
copra
jaggery
chunnam
cheroot
teak
dhoney / doney
pandal
pariah
poonac
betel
mango
mulligatawny

இவற்றுள் cooly என்ற சொல் —ism என்ற விசுதி பெற்று coolieism எனவும் pariah என்ற சொல் —dom என்ற விசுதி பெற்று pariahdom எனவும் ஆங்கிலத்தில் வழங்கக் காணலாம். தமிழில் கறி (சோறுகறி) என்னும் சொல் பெயர்ச்சொல்லாகவே உள்ளது; ஆயின் curry ஆங்கிலத்தில் பெயராகவும், வினையாகவும் அமைந்துள்ளது. மேலும் 'பறையன்' என்ற சொல்லை ஷெல்லி தமது கவிதை ஒன்றில் உருவகமாகக் கையாண்டுள்ளார்.³³

3.1 சுற்றிவரும் சொல்

பழைய தமிழ் இலக்கியங்களிலே வந்துள்ள இஞ்சி என்ற திராவிடச் சொல் உலகிலே பல மொழிகளில் திரிந்து வழங்குகிறது.³⁴

inkivääri	Finnish
ingefära	Swedish
inbir	Russian
gingsear	Irish

ginger	English
gember	Dutch
ingwer	German
imbier	Polish
gingembre	French
gyömbér	Hungarian
ghimber	Romanian
gengivre	Portuguese
jengibre	Spanish
zenzero	Italian
zenxhefill	Albanian
zencefil	Turkish
janjapili	Georgian
zingiberis	Greek
skenjebbir	Kabyal
zenghebbil	Hebrew
zanjabil	Arabic
tangawizi	Swahili
zanjabil	Persian

இச்சொல்லை மேலே குறிப்பிட்ட மொழிகள் எல்லாம் நேரடியாகத் திராவிட மொழிகளில் இருந்து பெற்றன எனக் கூறுவதற்கில்லை. கிரேக்க மொழி போன்ற ஏதோ ஒரு மொழி திராவிட மொழிகளோடு தொடர்பு கொண்டு இச்சொல்லைப் பெற, ஏனைய மொழிகள் அம்மொழியிடமிருந்து பெற்று வழங்கியிருக்கலாம். இவ்வாறு ஒரு மொழிச்சொல் பல நூற்றாண்டுகளில் ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால் வழங்கும் மொழிகளில் திரிந்து கலந்தும் விடுகிறது. இத்தகைய சொல்லைக் குறிப்பதற்கு அறிஞர் wanderwort என்ற ஜெர்மன் சொல்லைப் பயன்படுத்துவர்.

ஆனால் பிறமொழிகளில் தமிழ்ச்சொல் போல இருப்பனவெல்லாம் தமிழ்ச்சொற்களே என முடிவுகட்டவேண்டா. எதிர்பாராதவகையில் ஒப்புமை இருக்கலாம்: உருண்டை round, குளிர் cold, சுருங்கு shrink, சுருள் curl - இவற்றையும் இவை போன்றவற்றையும் தமிழ்ச்சொற்கள் என முடிவுகட்டி விட முடியுமா?

குறிப்புகள்

1. தாய்மொழி என்ற சொல் சில சூழ்நிலையில் பொருள் மயக்கத்தை உண்டாக்குகின்றது. ஆதலால் அதற்குப் பதிலாக முதல்மொழி என்ற சொல் கையாளப்படுகின்றது.
2. ஏறக்குறைய ஒத்த தனியாள்மொழிகளின் (idiolects) கூட்டே மொழி என மொழியியலாளர் மொழியை விளக்குவர்.
3. Suseendirarajah, S., Reflections of Certain Social Aspects in Jaffna Tamil, Paper presented at a Seminar at Annamalai University. (1965).
4. Subrahmanian, N., Pre-Pallavan Tamil Index, University of Madras, P.31. (1966).
5. Ullmann, Stephen, The Principles of Semantics, Glasgow University Publications, Glasgow. (1957).
"The competition between the Norman French loans beef, veal, pork, mutton and the inherited native English words ox, calf, swine, sheep, did not lead to the loss of either set; the semantic differentiation which helped to retain them all is discussed by Sir Walter Scott in a famous passage in Ivanhoe" — Hockett, Charles F., A Course in Modern Linguistics, The Macmillan Company, New York, P.399. (1958).
6. "On the other hand, if many loan words come from a single source over a relatively short period, there may develop a fashion of adaptation which then makes for a greater consistency in the treatment of further loans from the same source" — Hockett, Charles F., A Course in Modern Linguistics, P.418.
7. "So - called pidgins represent the most extreme results of borrowing known to us" — Hockett, Charles F., A Course in Modern Linguistics, P.420.
8. "In any case, Sanskrit which has always been the Lingua Franca of the intelligent world of India still continues to be the permanent store house from which Tamil, though to a lesser extent than other languages in India, gets its necessary technical terms whenever there is a demand. Perhaps this will continue to be such a store house even in future, though not to the extent it has been in the past" — Meenakshisundaran, J.P., A History of Tamil Language, Deccan College Building Centenary and Silver Jubilee Series: 22, Poona, P. 175. (1965).
9. "From the point of the student of semantics, Malayalam, of all the Dravidian

- Languages, has suffered to the greatest extent from all the dominant sway of Sanskrit" — Ramaswami Aiyar, L.V., Collected Papers of L.V. Ramaswami Aiyar, (Mimeo) Department of Linguistics, Annamalai University. (1960).
10. Suseendrarajah, S., A Study of the Lexical Items in Ceylon Tamil, Paper presented at a Seminar at Annamalai University. (1964).
  11. "The vocabulary is something more or less kept open for foreign words. One may in this way construct a sliding scale of resistance to foreign influences, beginning with phonology where the resistance is greatest, coming down to morphology where it is still less, down to syntax where it is still less and finally the vocabulary where the resistance is the least". — Ullmann, Stephen, The Principles of Semantics, PP. 188-89.
  12. "The suffix—kaar has different shades of meaning according to the noun with which it occur. Generally it indicates possession, profession, or dealings in certain activity. This suffix occurs mostly with neuter nouns. But the derivation with this suffix is productive. This suffix is somewhat similar to the Hindi - vaalaa and - vaali" — Suseendrarajah, S., Descriptive Study of Ceylon Tamil, Ph.D., Thesis, Annamalai University. (Under print).
  13. Ganeshsundaram, P.C., and Subramoniam, V.I., Marathi Loans in Tamil, Indian Linguistics, Vol. 14., Poona. (1954).
  14. இத்தகைய சில தவறுகள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதியில் உள. ஆயின், தமிழ் ஆராய்ச்சி சிறந்து வளராத காலத்திலேயே வெளிவந்த பேரகராதியில் இத்தகைய தவறு இருப்பது வியப்பன்று. இன்றும் தமிழ் ஆராய்ச்சித் துறைகள் சிலவற்றிற்கு ஆதாரமாக விளங்கும் இப்பேரகராதியைத்திருத்தி அமைக்கும் பணியில் அறிஞர் ஈடுபட வேண்டும். போஞ்சி சிங்களச் சொல்லன்று எனச் சுட்டிக்காட்டிய 'சிந்தனை' (Vol. 111., No. 1., 1970) ஆசிரியர்க்கு நன்றி.
  15. Manickam, T.S., The Treatment of Loans in Tamil (other than Sanskrit), M.Litt Thesis, Annamalai University. (Unpublished).
  16. Meenakshisundaran, T.P., and Shanmugam Pillai, M., The Portuguese Influence Revealed by Tamil Words, Collected Papers of Prof. T.P. Meenakshisundaran, Prof. T.P. Meenakshisundaran Sixty-First Birthday Commemoration Volume, Annamalai University, P. 135. (1961).

17. "Chinese verbs were also borrowed, but were made into Japanese or Korean verbs only by virtue of an established fashion of loan blending: the borrowed verb was used as the first element of a compound, the second element being the stem of a native verb of very general meaning" — Hockett, Charles F., A Course in Modern Linguistics, P. 418.
18. முன்பு சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், முதலியார் ஏ.எம்.குணசேகரா, முதலியார் டபிள்யூ எப்.குணவாதன, எம்.ஏ.ச.கந்தவல, சி.இ.கொடகும்புற ஆகியோர் இத்துறையிலோ இதனோடு தொடர்புள்ள துறையிலோ ஓரளவு உழைத்தனர். எம்.ஏ.பி.சில்வா என்பவர் ஆக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் தமது D.Phil. பட்டத்திற்கு "Influence of Dravida on Sinhalese" என்னும் பொருள்பற்றி ஆராய்ந்ததாக Theses on Asia, Accepted by Universities in the United Kingdom and Ireland 1877-1964, compiled by B.C. Bloomfield என்ற நூலிலிருந்து அறிகின்றோம். அறிவியல் கண்கொண்டு மொழிகளையும் ஆராயும் போக்கு நாளுக்கு நாள் சிறந்துகொண்டு வருகிறது.
19. வரதராசன், மு., மொழிவரலாறு, கழக வெளியீடு, சென்னை, ப.12 (1954).
20. Subramanya Sastri, P.S., Tolkappiyam — Collatikaram with an English Commentary, Annamalai University, P.248. (1945).
21. வரதராசன், மு., மொழிவரலாறு, ப.107.
22. வெள்ளைவாரணன், க., தொல்காப்பியம் — நன்னூல், எழுத்ததிகாரம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, ப.12. (1962).
23. Meenakshisundaran, T.P., A History of Tamil Language, P. 171.
24. — என்ற குறியீடு ஓர் எழுத்துக்குப்பின் (k—) வருமாயின் அவ்வெழுத்து சொல்லின் முதல் நிலையில் வருவதையும், எழுத்துக்கு முன் வருமாயின் (—k) அவ்வெழுத்து சொல்லின் ஈற்றில் வருவதையும், முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் வருமாயின் (—k—) அவ்வெழுத்து சொல்லின் இடையில் வருவதையும் குறிக்கும்.
25. Ganeshsundaram, P.C. and Vaidyanathan, S., An Evaluation of Sanskrit Loan Words in Tamil from the point of Nannul, Indian Linguistics, Vol. 19., Poona. (1958).

26. Epigraphia Zeylanica, Vol. 1., P.247, P.93, PP.61-62, P.117.
27. Meenakshisundaran, T.P., A Tamilian's Thoughts on a Shinalese Balasiksha, Mahajana College Carnival Souvenir, Tellippalai. (1954).
28. Dhammaratna Thero, The Influence of the Tamil Language on Sinhala Letters, Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies, Vol. 11, Kuala Lumpur (1966).
29. Audilakshmi Anjaneyulu, Tamil Words in Indonesian and Malayan Languages, Tamil Culture, Vol.9, No. 1. (1961).
30. Francisco, J.R., Notes on Probable Tamil Words in Philippine Languages, Proceedings of the First International Conference Seminar of Tamil Studies, Vol. 11., Kuala Lumpur. (1966).
31. Legrand, F., Tamil Loan—Words in Greek, Tamil Culture, Vol.3., No. 1. (1954).
32. Subba Rao, G., Indian Words in English, A Study in Indo-British Cultural and Linguistic Relations, The Clarendon Press, Oxford. (1954).
33. "Not the swart Pariah in some Indian grove" — The Solitary.
34. Gerald Barry, Bronowski, J., James Fisher, Julian Huxley (Editorial Board, Communication and Language : Networks of Thought and Action, Doubleday and Company Inc., New York, P.68. (1965).

பயன்படுத்திய பிற நூல்களும் கட்டுரைகளும்

தமிழ்

தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம் (மூலம்), சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை. (1954).

பவணந்தி, நன்னூல், காண்டிகை உரை, ஆறுமுக நாவலர் பதிப்பு மயிலைநாதர் உரை, உ.வே.சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை. (1946).

புத்தமிழ்த்திரனார், வீரசோழியம், பவானந்தர் கழக வெளியீடு, சென்னை. (1942).

ஆங்கிலம்

Anavaratavinayakam Pillai, S., The Sanskritic Element in the Vocabularies of the Dravidian Languages, Dravidic Studies 111, Madras. (1923).

- Bloomfield, L., Language, New York. (1933).
- Burrow, T., and Emeneau, M.B., A Dravidian Etymological Dictionary, Oxford. (1961).
- Emeneau, M.B., and Burrow, T., Dravidian Borrowings from Indo-Aryan, University of California Publications in Linguistics. (1962).
- Haugen, Einar., The Analysis of Linguistic Borrowing, Language, Vol.26.
- Subramoniam, V.I., Dravidian Words in Sanskrit, Tamil Culture, Vol.9., No.3. (1961).
- Vaidyanathan, S., A Study of the Semantics of Sanskrit Loan Words in Modern Tamil, Indian Linguistics, Turner Jubilee Volume 1. (1958).

27

தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் பேச்சுத்தமிழும் எழுத்துத்தமிழும்¹

1.0 இன்றைய கல்விமுறையில் மாணவர்கள் பாலர் வகுப்பிலிருந்தே 'பேச்சுத்தமிழ்', 'எழுத்துத்தமிழ்' என்பன பற்றி ஏதோ ஒருவகை உணர்வைப் பெறுகிறார்கள். பாலர் வகுப்பிலிருந்து மேல்வகுப்பிற்குச் செல்லச் செல்ல இந்த உணர்வு அதிகரிக்கிறது. எழுதுவதற்கும், நூல்களைப் படித்து விளங்கிக் கொள்வதற்கும் வேண்டிய மொழி வழக்கைத் தாம் அன்றாட வாழ்வில் பேசக் கற்றுவிட்ட வழக்கிலிருந்து படிப்படியாக வேறுபடுத்திக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். மொழியின்பாற்பட்ட இருவழக்குகளையும், நன்கு அறிந்து அவற்றைத் தனித்தனியாகவோ, கலந்தோ, இடம் அறிந்து இயல்பாகக் கையாளும் திறனைப் பெறுதல் ஒருவரது பழக்கத்தில் வருவதாகும். இவை பற்றி மாணவர்கள் தமது வயதிற்கும் வகுப்பிற்கும் ஏற்ப தெளிவாகவும் விரிவாகவும் அறிந்து கொள்வது வேண்டற்பாலதே. இதனாற் போலும் பாடசாலைகளில் பயன்படுத்தப்படும் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. இவை பற்றி முதன்முதலாகத் 'தமிழ் ஆறாந்தரம்' என்னும் நூலின் முதற்பாடத்திலே பேசப்படுகிறது. இது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதே.

2.0 ஆயின் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி ஆகிய இரு வழக்குகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் பற்றி இந்நூலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களும் விளக்கங்களும் மிகத் தவறானவை. ஆதலால் அவை மயக்கத்தையும் குழப்பத்தையும் தருவனவாய் அமைந்துள்ளன. கருத்துக்களைக் கூறும் முறைமையும் தெளிவற்றுக் காணப்படுகிறது. எனவே இவற்றைப் படிப்பிக்கும் ஆசிரியர்களும் அவர்கள் காட்டும் வழிநின்று மொழியைக் கற்கும் மாணவர்களும் தத்தம் முயற்சியால் பெற வேண்டிய — பெறக்கூடிய — பயனைப் பெறுகின்றார்களோ என்பது ஐயத்திற்குரியதாகிறது. இந்நிலை

தோன்றுவதற்கு ஏதுவாகிய பின்னணியைச் சற்று விரிவாக ஆராய்ந்து தெளிவுபடுத்துதலும் பணியாகும் என்னும் நம்பிக்கையால் இங்கு தற்கால மொழியியற் கண்ணோட்டத்தில் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகின்றோம்.²

3.0 'தமிழ் ஆறாந்தரம்' என்னும் நூலின் முதற்பாடம் 'கண்ணன் குடும்பம்' என்பதாகும். இப்பாடம் நான்கு பகுதிகளாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. பாடத்தின் முன்னுரை போல அமைந்திருக்கும் முதற்பகுதியில்

“நமது அன்றாட வாழ்க்கையிலே, நாம் பேசும் தமிழுக்கும் எழுதும் தமிழுக்கும் ஒற்றுமைகளும் வேற்றுமைகளும் உள. பேச்சு வழக்கானது எழுத்து வழக்கிலும், எழுத்து வழக்கானது பேச்சு வழக்கிலும், செல்வாக்குப் பெற்றுவருவதை வாழும் மொழியிற் காணலாம். இந்தப் பாடத்தை வாசித்து முடித்ததும், இந்த இருவகை வழக்குகளுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைப் பற்றி உங்கள் ஆசிரியரோடு கலந்து உரையாடுங்கள்.”

என எழுதப்பட்டுள்ளது.³

3.1 இதன் அடிப்படையில் இப்பாடத்தின் இரண்டாம் பகுதி நாம் பேசும் தமிழுக்கும் எழுதும் தமிழுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் விளக்குவதற்கென அமைந்தது. மேலும் “பேச்சு வழக்கானது எழுத்து வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கானது பேச்சு வழக்கிலும் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது” என்னும் கருத்தை விளக்குவதற்கென அமைந்தது. இவை இரண்டும் இப்பாடத்தின் குறிக்கோள்கள் எனலாம். ஆயின் ஆசிரியர்கள் பாடத்தைப் படிப்பித்து முடித்துவிட்டபின் - மாணவர்கள் படித்துவிட்டபின் - பாடத்தின் குறிக்கோள்கள் எந்த அளவிற்குச் செம்மையாக நிறைவேற்றப்படுகின்றன என்பது சிந்தனைக்கு உரியதாகிறது. இப்பாடம் பேச்சு வழக்கு எழுத்து வழக்கில் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது என்னும் கருத்தையும் எழுத்து வழக்கு பேச்சு வழக்கில் செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறது என்னும் கருத்தையும் பாடப்பொருளின் மூலமோ விளக்கத்தின் மூலமோ தெளிவுபடுத்தத் தவறி விடுகிறது. மேலும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்குமிடத்து ஒற்றுமைகளை முற்றாகப் புறக்கணித்து வேற்றுமைகளையே விதந்து கூறுவதும் வியப்பிற்குரியதாகிறது.

3.2 பாடம் முழுவதும் எழுத்துத் தமிழிலேதான் அமைந்துள்ளது. கண்ணன் குடும்பத்திலே பார்வதி ஆச்சியைத் தவிர அனைவருமே எழுத்துத்

தமிழிலேதான் உரையாடுகிறார்கள். உரையாடுவோருள் பார்வதி ஆச்சியின் பேச்சில் வரும் இரு சொற்களின் (அது, நல்லது) பயன்பாடு (use) மட்டும் பேச்சுத்தமிழின் பாற்பட்டதாக அமைந்துள்ளது. எல்லோரும் எழுத்துத்தமிழைப் பேசுமிடத்து ஒருவர் மட்டும் பேச்சுத் தமிழைக் கையாள்கிறார். ஆச்சி எழுத்துத்தமிழிலே நடைபெறும் உரையாடலில் கலந்து கொள்வதால் எழுத்துத் தமிழையும் அறிந்தவராகவே காணப்படுகின்றார். ஆச்சியின் பேச்சில் இடையிடையே எழுத்துத்தமிழும் புழுந்து விடுகின்றது. ஆயின் இங்கு ஆச்சி மட்டும் எதற்காகப் பேச்சுத்தமிழில் பேசவேண்டும்? கிழவி என்பது காரணமா? எழுத்துத்தமிழிலே உரையாடுபவர்களோடு ஆச்சி எதற்காக எழுத்துத்தமிழிலே பேசவில்லை? ஆச்சிக்கு எழுத்துத்தமிழ் விளங்கும்; ஆனால் பேசத் தெரியாது எனக்கொள்வதா? அவ்வாறெனின் பேச்சுத்தமிழிலே பொதுவாக யாரும் கையாளாத 'நீதியோடு' (வேற்றுமை உருபின் வடிவத்தைக் கருதுக) என்னும் எழுத்துத் தமிழ்ப் பிரயோகத்தை அவரது பேச்சில் காண்பது எவ்வாறு? ஏனையோர் எதற்காக எழுத்துத்தமிழில் பேசவேண்டும்? பாடத்திலே பேச்சுத்தமிழையும் எழுத்துத் தமிழையும் விளக்குவதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்ற குழல் ஒரு குடும்பச் சூழலாகும். இக்குடும்பச் சூழலிலே ஆச்சியை விட அனைவருமே எழுத்துத்தமிழில் உரையாடுகிறார்கள் என்றால் இது செயற்கையான - விநோதமான - குழலன்றோ? எழுத்துத்தமிழிலே பேசுகின்ற ஒரு குடும்பச்சூழலை நாம் கற்பனையுலகில்தான் காணக்கூடும். இச்சூழலும் இச்சூழலில் நடைபெறும் உரையாடலும் எழுத்துத்தமிழ், பேச்சுத்தமிழ் ஆகியவற்றின் பயன்பாடு பற்றித் தவறான எண்ணங்களை மாணவர் உள்ளத்தில் தோற்றுவிக்கக்கூடும் என நாம் அஞ்சுவதில் தவறுண்டோ? இப்பாடம் பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் ஆகியவற்றின் உண்மையான பயன்பாடுகளைப் பிரதிபலிப்பதாக இல்லை. இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் மாணவர் அறிந்து கொள்வதற்கு முன்னர் இரண்டின் பயன்பாடுகள் பற்றிய தெளிவான விளக்கம் பெறுவது பயனுடைத்து அன்றோ? பயன்பாடுகளை நன்கு அறியாத நிலையில் இரண்டிற்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளையும் வேற்றுமைகளையும் நுட்பமாகத் தெளிந்து கொள்வது எளிதன்று எனலாம். ஆறாந்தரம்வரை பேச்சுத்தமிழைத் தமது மொழிப் பாடநூல்களிலே காணாத மாணவர்களுக்கு இப்பாடம் பேச்சுமொழியில் அமைந்த ஓர் உரையாடலாகவோ ஓரங்க நாடகமாகவோ அமைந்திருப்பின் அது பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் பற்றிப் பேசுவதற்குச் சிறந்த முதல் இடமாக அமைந்திருக்கும். சமுதாயத்திலே பேச்சுத்தமிழின் பயன்பாடுகள் (uses of

spoken Tamil) பற்றியும் இயல்புகள் (characteristics) பற்றியும் கூறுவதற்கு ஏற்ற இடமாகவும் அமைந்திருக்கும்.

3.3 பாடத்தின் முதற்பகுதியில் குறிப்பிட்டவாறு மாணவர்கள் ஆசிரியரோடு கலந்து உரையாடுவதற்குத் துணை செய்வது போலப் பாடத்தின் நான்காம் பகுதியில் "பேச்சுத்தமிழும் எழுத்துத்தமிழும்" என்னும் தலைப்பில் சில விளக்கங்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன. இவ்விளக்கங்கள் பேச்சுத்தமிழ், எழுத்துத்தமிழ் பற்றி மக்கள் பொதுவாகக் கொண்டுள்ள தவறான கருத்துக்களை மேலும் வலியுறுத்துவதற்குத் துணை செய்வன போன்று அமைந்துள்ளன. இக்கருத்துக்கள் தவறானவை என்பதையும் எனவே இவை மாணவர்களுக்குத் தகாதவை என்பதையும் இவற்றால் பல மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் தோன்றுவதற்கு இடமுண்டு என்பதையும் ஆசிரியர்களுக்கும் பாடநூல் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோர்க்கும் ஆய்வாளர்க்கும் சுட்டிக் காட்டுதல் பயனுடையது.

பாடத்திலே "பேச்சுவழக்கு", "எழுத்துவழக்கு" என்னும் தொடர்கள் குறித்து நிற்கும் பொருள் தெளிவாக இல்லை. இரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு அறிவியல் அடிப்படையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. இதற்குக் காரணம் இவ்விரு தொடர்களுக்கும் கலைச்சொற்களாகக் கொண்டு அவற்றின் பொருளை வரையறை செய்யாமையேயாகும். சாதாரண வழக்கிலே உள்ள தொடர்களைக் கலைச்சொற்களாகக் கையாளும்போது அவை குறித்து நிற்கும் பொருள் பற்றி நாம் விழிப்பாக இருத்தல் வேண்டும். இல்லையென்றால் தெளிவற்று விடும். எடுத்துக்காட்டாக, தமிழ் 3இல் ஆசிரியர்க்குரிய குறிப்புகள் என்னும் பகுதியில் "பேச்சுப்பாடம் வாசிப்புக்கு முகஞ்செய்வதாய், கலந்துரையாடல், எல்லாரும் சேர்ந்து சொல்லல், எல்லாரும் சேர்ந்து பாடல் என்னும் அங்கங்களை உடையதாய் அமையும். சொற்களைச் சரியாக உச்சரிப்பதிலும் தகுந்த தரிப்புக்களுடன் ஒலிப்பதிலும் மாணவர்க்கு முதன்மையான பயிற்சியைத் தருவது பேச்சுப் பாடமேயாகும்" எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது. எனவே பேச்சுப்பாடத்தில் கையாளப்படும் தமிழ்மொழி பேச்சுமொழி தானா என்ற ஐயம் எழலாம். பேச்சு வழக்கும் சில சந்தர்ப்பங்களில் எழுதப்படுகிறது. அப்பொழுது அது எழுத்து வழக்கு எனப்படுமா என்னும் ஐயமும் தோன்றலாம். மேலும் பாடத்தின் முதற்பகுதியில் "பேச்சுவழக்கானது எழுத்துவழக்கிலும், எழுத்துவழக்கானது பேச்சு வழக்கிலும் செல்வாக்குப் பெற்று வருவதை வாழும் மொழியிற் காணலாம்" எனக் கூறப்பெற்றிருத்தலையும் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

இக்கருத்தின் அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்து மொழியில் பேச்சு வழக்கிற்கும் எழுத்து வழக்கிற்கும் பொதுவாக உள்ளவையும் உண்டு என்ற உண்மையைக் கண்டு அறியும் உணர்வு ஆரம்ப வகுப்புக்களில் மொழி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் ஆரம்ப வகுப்புகளுக்குப் பாட நூல்களை எழுதுவோர்க்கும் மிக இன்றியமையாதது; பயனுடையது.

3.4 தமிழ்மொழியில் ஆட்சி பெற வந்துள்ள மாணவர்களுக்கு வரலாற்று அடிப்படையில் மொழி பற்றிக் கூறப்படும் கருத்துக்களும் விளக்கங்களும் ஆறாம் வகுப்பில் எந்த அளவிற்குப் பயன்படும் என்பது பற்றியும் இக்கருத்துக்களை மாணவர்கள் எந்த அளவிற்கு விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்பது பற்றியும் அனுபவம் வாய்ந்த ஆசிரியர்களும் பாடநூல் எழுதுவோரும் ஆழ்ந்து சிந்தித்தல் வேண்டும். கூறும் வரலாற்றுக் கருத்துக்களைத் தெளிவின்றி அரைகுறையாகக் கூறும்போது ஏற்படக்கூடிய விளைவுகள் பற்றியும் எண்ணுதல் வேண்டும். புதிய கருத்துக்களாகச் சிலவற்றை மாணவர்களுக்கு உணர்த்தும்பொருட்டுத் துணையாகக் கொள்ளப்படும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் தெளிவாக உள்ளனவா எனவும் ஆராய்தல் வேண்டும்.

3.4.1 இனி, பாடத்தின் நான்காம் பகுதியில்

“அ. அம்மா இறைவழிபாட்டில் ஆழ்ந்தார். இந்த வாக்கியத்தில் வரும் அம்மா என்ற சொல்லை அவதானியுங்கள். இலக்கண வழக்கில் “அம்மா” என்பது அம்மாள் (அல்லது அம்மை) என்ற சொல்லின் விளிவடிவமாகும். அடிக்கடி வழங்கும் பயிற்சியால் இந்த விளிவடிவம் இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் எழுவாய் வடிவமாகவும் நிற்கின்றது. அம்மாவை, அம்மாவினால், அம்மாவுக்கு என்பன போல ஐ முதலிய வேற்றுமை உருபுகள் பெற்று வருவதைக் காணலாம். இதுபோலவே உறவுப்பெயர்கள் பலவும் இக்கால வழக்கில் மாற்றமடைந்துள்ளன.”

எனக் கூறப்பெற்றுள்ளது.

3.4.1.1 மாணவர்களின் விளக்கத்திற்கென எழுதப்பெற்ற இக்கருத்துக்கள் செய்யும் குழப்பங்களைக் காண்போம். இப்பகுதியில் “இலக்கண வழக்கு”, “இக்காலப் பேச்சுவழக்கு” என இரு வழக்குகள் ஒன்றுக்கு மற்றது மாறுபட்டதாக, வேறுபட்டதாகப் பேசப்படுகின்றன. இதனால் இங்கு தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தைப் படிப்போர்க்கு “இக்காலப் பேச்சுவழக்கு” இலக்கணமற்றது என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. மேலும் “இந்த விளிவடிவம்

(அம்மா) இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் எழுவாய் வடிவமாகவும் நிற்கின்றது” எனக் கூறுவதால் அம்மா என்ற சொல் எழுத்துத் தமிழில் அல்லது மேலே கூறப்பெற்ற “இலக்கண வழக்கில்” எழுவாய் வடிவமாக நிற்பதில்லை என்ற கருத்தும் கிடைக்கிறது. ஆயின், உண்மையிலே இன்று அம்மா என்னும் வடிவம் “இலக்கண வழக்கிலும்” எழுவாயாக நிற்பதில்லையா? மேலும் “இதுபோலவே உறவுப்பெயர்கள் பலவும் இக்கால வழக்கில் மாற்றமடைந்துள்ளன” எனக் கூறுவதால் எக்காலத்திற்கும் உரிய இலக்கண வழக்கு என ஒன்று உண்டு; இக்கால வழக்கு (பேச்சு வழக்கு? எழுத்து வழக்கு? இரண்டும்?) எனப் பிறிதொன்று உண்டு என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. இந்த எண்ணத்தை இங்கு மேலும் தரப்பட்டுள்ள அப்பன், அண்ணன், மாமன், அக்காள் போன்ற எடுத்துக்காட்டுக்கள் வலுவடையச் செய்கின்றன. ஆயின் இக்காலத்துப் பேச்சு, எழுத்து ஆகிய இரு வழக்குகளிலும் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்து அப்பன், அண்ணன், மாமன், அக்காள் போன்ற உறவுப்பெயர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதனை நாம் மறத்தல் ஆகாது.

3.4.1.2 தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தில் அம்மாள், அம்மா போன்ற வடிவங்களை வரலாற்றுக் கண்கொண்டு நோக்கி வடிவங்களின் மாற்றங்களுக்குக் கற்பனையில் காரணங்கூறுதல் விரும்பத்தக்கதன்று. “அடிக்கடி வழங்கும் பயிற்சியால் இந்த விளிவடிவம் (அம்மா) இக்காலப் பேச்சுவழக்கில் எழுவாய் வடிவமாகவும் நிற்கின்றது” என்னுங் கருத்துப் பொருந்தாது; அடிப்படையற்ற கற்பனையாகவே தோன்றுகிறது. இக்காரணம் ஏற்கத்தக்கது எனின் ‘தம்பி’ என்னும் விளிவடிவமும் எழுவாய் வடிவமாக அமையாதது ஏனெனக் கேட்கலாம் அன்றோ? காரணங்காட்ட வேண்டிய அவசியம் இருப்பின் விளக்கமுறையாக (descriptively) எழுத்துத் தமிழ்ச்சொற்கள் சில ஈற்றுமெய் கெட்டுப் பேச்சுவழக்கில் நிற்பது உண்டு என விளக்குவது பொருத்தமுடையதாகும்.

3.5 அடுத்து இதே பாடத்தில் மேலும் சில புதிய கருத்துக்களை விளக்கும் முயற்சியில் வாக்கியத்தை முடிக்கும் முற்றுவினை பற்றிப் பேசப்படுகிறது. “பேச்சுவழக்கின் செல்வாக்கால், எழுத்துவழக்கிலும் இவ்வாறு முடிக்குஞ்சொல் இல்லாத வாக்கியங்கள் சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆளப்படுகின்றன” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விளக்கமும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை. இது தவறான வரலாற்று விளக்கமாகும். ஏனெனில் ‘அது மரம்’ போன்ற (பெயர் + பெயர்) வாக்கியங்களை விளக்குவது

எங்ஙனம்? ஈண்டு முடிக்குஞ்சொல் யாது? பாடத்தில் தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தின்படி இல்லை எனல் வேண்டும். எனவே இதுபோன்ற வாக்கியங்களையும் பேச்சுவழக்கின் செல்வாக்கால் எழுத்துவழக்கில் தோன்றியவை எனக் கொள்வதா? இத்தகைய பல வாக்கியங்கள் பேச்சு, எழுத்து ஆகிய இரு வழக்கிலும் உண்டல்லவா? எது எதன்மீது செல்வாக்கைச் செலுத்தியது என எளிதில் கூறமுடியுமா?

3.6 இனி “வாணி, யார் துது?” என்னும் வாக்கியத்தில் உள்ள அது என்னும் சொல்லின் பயன்பாடு பற்றித் தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தைப் பார்ப்போம். “பேச்சுவழக்கில் இது (‘அது’ என்னும் வடிவம்) நன்கு பயின்று வருவதால், இக்கால எழுத்துவழக்கிலும் இஃது இடம்பெற்று வருகிறது” என்னுங் காரணத்தைச் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இங்கும் கற்பனை தலையோங்குகிறது. பேச்சு வழக்கில் நன்கு பயின்று வருவன எழுத்து வழக்கிலும் இடம்பெறும் என முடிவு செய்வதற்கு ஆதாரம் யாது? எழுத்துவழக்கு என்பது ஒரே ஒரு வகை எனக் கருதாது பலவகையைக் (varieties) கொண்டது என்றும் எழுத்து வழக்கில் உரையாடலாக அமையும் பகுதிகளில் உரையாடல் நடைபெறும் சூழலையும் பேசும் பாத்திரங்களின் அந்தஸ்தையும் பொறுத்து எழுத்தாளர் பலர் இன்று பேச்சு வழக்கைக் கையாள்கின்றனர் என்றும் கருதுதல் பொருத்தமாகும்.

3.7 “..... கதைகள் நல்லது” என்னும் வாக்கிய அமைப்பிற்குத் தரப்பட்டுள்ள விளக்கத்தையும் நாம் சிந்தித்தல் வேண்டும். பாரதியார் பாடலிலும் “.... கதைகள் நல்லது” போன்ற வழக்கு உண்டு எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது. “நாம் எல்லோரும் அறிவோம்”, “உங்கள் எல்லோரையும்” போன்ற தொடர்களின் அமைப்பைப்பற்றித் தரப்பட்டுள்ள விளக்கங்களையும் சிந்தித்துப் பார்த்தல் நன்று. பாடத்திலே “இலக்கண வழக்கு” என ஒன்றும் “பேச்சு வழக்கு” என மற்றொன்றும், “இக்கால வழக்கு” என வேறொன்றுமாக மூன்று வழக்குகள் பேசப்படுகின்றன. இப்பாகுபாடு தெளிவற்று நமது உள்ளத்தை மயங்க வைக்கின்றன. பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி பற்றி இவ்வாறெல்லாம் பேசுவதற்கு முன்புதான் பேச்சுமொழி எது எழுத்துமொழி எனத் தெளிவாகக்கூறி இவை மக்களால் வெவ்வேறு தேவைகளுக்கு வெவ்வேறு சுற்றுச்சார்பு நிலைகளில் (situations) வெவ்வேறு வகையில் பயன்படுத்தப்படுமாற்றை மாணவர்களுக்குத் தெளிவாகக் கூறுதல் விரும்பத்தக்கது என மீண்டும் வலியுறுத்த விரும்புகின்றோம்.

3.8 இப்பாடநூலின் 16ஆம் பாடத்திலும் (இருநூறு மீற்றர் என்னும் பாடம்)

பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி பற்றிச் சில கருத்துக்கள் பயிற்சி மூலம் புகட்டப்படுகின்றன. ஆராய்ச்சி அறிஞரால் கைவிடப்பட்ட கருத்துக்களைப் பின்தங்கி நின்று போற்றுதல் நமது அறிவு வளர்ச்சிக்கும் முயற்சிக்கும் அறிகுறி ஆகாது என்பதை மனதிற் கொண்டு பாடத்தின் மூன்றாம் பகுதியாக அமைந்துள்ள பயிற்சி பற்றிச் சிந்திப்போம். பயிற்சி பின்வருமாறு:

“பேச்சுமொழிக்குரிய சில இயல்புகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. சரியான விடைகளைக் கண்டுபிடியுங்கள்.

பேச்சு மொழியில்

1. வாக்கியங்கள் நீண்டிருக்கும்.
வாக்கியங்கள் குறுக்கமாக இருக்கும்.
2. சொற்கள் எளிதாக உச்சரிக்கக் கூடியனவாயிருக்கும்.
சொற்கள் சிரமத்தோடு உச்சரிக்க வேண்டியனவாயிருக்கும்.
3. பெரும்பாலும் எழுவாய், பயனிலை, செய்யப்படுபொருள் முதலிய வாக்கியக் கூறுகள் நிறைவு பெற்றிருக்கும்.
வாக்கியங்கள் அரைகுறையாக இருக்கும்.
4. எண்ணங்கள் நீண்டு சிக்கலாக அமைந்திருக்கும்.
எண்ணங்கள் நேர்மையாகவும் எளிமையாகவும் சிக்கல் இல்லாமலும் இருக்கும்.
5. எண்ணங்கள் இயல்பாக அமைந்திருக்கும்.
எண்ணங்கள் தருக்கமுறைப்படி செயற்கையாக ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டிருக்கும்.”

3.8.1 சில கருத்துக்களை மாணவர்களுக்குத் தெளிவுபடுத்துவதற்காகத் தரப்பெற்றுள்ள இப்பயிற்சி சிந்தனையைக் கலங்க வைக்கிறது. எதிர்பார்க்கப்படும் விடைகள் ஏதோ மனம்போன போக்கில் அமைந்தவையாகவே காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக முதலாவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் வாக்கியங்கள் குறுக்கமாக இருக்கும் என்பதாகும். ஆயின் வாக்கியங்கள் நீண்டிருப்பதும் குறுக்கமாக இருப்பதும் மொழியைப் பயன்படுத்துவோனைப் பொறுத்ததேயன்றிப் பேச்சுமொழியைப் பொறுத்தது என்றோ எழுத்துமொழியைப் பொறுத்தது என்றோ கூறுதல் பொருந்தாது. பேச்சுமொழியில் குறுகிய வாக்கியங்கள் உண்டு; நீண்ட வாக்கியங்களும்

உண்டு. இதேபோன்று எழுத்துமொழியிலும் இரண்டும் உண்டு. மக்கள் சந்தர்ப்பம், சூழ்நிலை, தேவை என்பனவற்றிற்கேற்ப குறுகிய வாக்கியங்களையும் நீண்ட வாக்கியங்களையும் பேச்சில் கையாள்வதில்லையா? எடுத்துக்காட்டாக “இப்ப சந்தைக்குப் போய் சாமான்களை வாங்கி வந்திட்டு நாங்கள் எல்லாரும் இந்த வண்டிலிலையே கோயிலுக்கு இருள முன்னம் போய் விடலாம்” என்று பேசுவதை நாம் கேட்பதில்லையா? இது நீண்டவாக்கியம் அன்றோ? தேவைக்கேற்ப எழுத்திலே சிறிய சிறிய வாக்கியங்களை எழுதுவோர் இல்லையா? வாக்கியத்தின் நீள அளவு ஒருவரது தனி நடையாக அமையலாம். மொழிபற்றாத (non-linguistic) காரணங்களையும் காட்டுதல் கூடும்.

3.8.2 இரண்டாவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் சொற்கள் எளிதாக உச்சரிக்கக் கூடியனவாயிருக்கும் என்பதாகும். ஆயின் உச்சரிப்பிலே எளிமையும் சிரமமும் மொழிவகையைப் பொறுத்தன என்னுங் கருத்தை இன்று யாரும் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. எளிமையும் சிரமமும் ஒருவர் பெற்ற மொழிப் பழக்கத்தையும் பயிற்சியையும் பொறுத்தன. எனவே உச்சரிப்பு எளிமை, உச்சரிப்புச் சிரமம் என்னும் அடிப்படையில் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி ஆகிய இரண்டினையும் வேறுபடுத்தல் தவறாகும். இவ்வேறுபாடு அறிவியல் அடிப்படையில் அமைவதன்று.

3.8.3 மூன்றாவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் வாக்கியங்கள் அரைகுறையாக நிற்கும் என்பதாகும். ஆயின் எழுத்து மொழியிலும் எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுபொருள் முதலிய வாக்கியக் கூறுகள் தொக்கு நின்றல் உண்டு என்பதனை மறத்தல் ஆகாது. தொக்கு நின்றலையே வாக்கியங்கள் அரைகுறையாக நின்றல் எனல் பொருந்தாது. இங்கும் ஒருவரது நடை, மொழி நிகழும் சந்தர்ப்பம் போன்றவற்றைக் கருத்தல் வேண்டும்.

3.8.4 நான்காவது பயிற்சிக்கு எதிர்பார்க்கப்படும் விடை பேச்சுமொழியில் எண்ணங்கள் நேர்மையாகவும் எளிமையாகவும் சிக்கல் இல்லாமலும் இருக்கும் என்பதாகும். ஆயின் எண்ணங்கள் வேறு; எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தப் பயன்படும் மொழியோ மொழியமைப்போ வேறு. எண்ணங்கள் சிக்கலாக அமைவதும் எளிமையாக அமைவதும் எண்ணுபவரையும் எண்ணத்தை வெளியிடுபவரையும் பொறுத்தனவேயாம். ஒருவருக்குச் சிக்கலாகத் தோன்றும் எண்ணம் வேறு ஒருவருக்கு எளிமையாகத் தோன்றுவது இல்லையா? சிலசமயம் சிறிய சிறிய வாக்கியங்களில் உள்ள எண்ணங்களையும் நாம் விளங்கிக் கொள்வதில்

சிரமப்படுவதில்லையா? மறுபுறத்தில் பெரிய பெரிய வாக்கியங்களில் உள்ள எண்ணங்களை நாம் எளிதாக விளங்கிக் கொள்வதில்லையா?

3.9 மேலும் “எண்ணங்கள் நீண்டு சிக்கலாக அமைந்திருக்கும்”, “எண்ணங்கள் நேர்மையாகவும் எளிமையாகவும் சிக்கல் இல்லாமலும் இருக்கும்”, “எண்ணங்கள் இயல்பாக அமைந்திருக்கும்”, “எண்ணங்கள் தருக்க முறைப்படி செயற்கையாக ஒழுங்குபடுத்தப் பட்டிருக்கும்” போன்ற கருத்துக்களை ஆறாம் வகுப்பு மாணவர்கள் விளங்கிக் கொள்வார்கள் என்று நம்பமுடியவில்லை. ஆசிரியர்கள் அனைவருமே இக்கருத்துக்களைத் தெளிந்து கொள்வார்கள் என்பதுகூட ஐயம். தெளிந்து கொள்ளாத இடத்துச் சிலர் மனம்போன போக்கில் இவற்றிற்கு விளக்கம்தர முற்படக்கூடும். இக்கருத்துக்கள் பாடநூலிலே எடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் தெளிவாக விளக்கப்படவில்லை என்பதையும் நாம் சுட்டிக்காட்டுதல் வேண்டும். இக்கருத்துக்களை அறிவியல் அடிப்படையில் எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் நிலைநாட்டுதலும் அரிதாகும்.

3.10 இருபதாம் பாடத்தின் ‘நான்காம் பகுதியிலும் பேச்சுமொழி, எழுத்துமொழி பற்றிக் குழப்பமான கருத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. இங்கு வாயாற் பேசுவது ஒருவகைமொழி எனவும் எழுத்தில் எழுதுவது மற்றொரு வகை மொழி எனவும் வகைப்படுத்தப்படுகிறது. வாயால் பேசுவதையும் எழுதலாம்; எழுத்தில் எழுதுவதையும் பேசலாம் என்ற நிலையை நூலாசிரியர் மறந்துவிட்டனர் போலும். இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள எத்தனையோ பாடங்களில் பாத்திரங்கள் எழுத்துத் தமிழிலேதான் பேசுகின்றன.

3.11 “ஒழுங்கு” பற்றியும் பேசப்படுகிறது. இந்த ஒழுங்கே இலக்கண அமைப்பு எனப்படுகிறது. எழுத்துமொழியில் ஒழுங்குமுறை, உண்டு என்றும் பேச்சுமொழியில் இல்லை என்றும் பேசப்படுகிறது. பேச்சுமொழியில் சொற்கள் மனம்போன போக்கில் அமைகின்றனவாம். இவ்வாறெல்லாம் கூறியதற்குப்பின் “எனினும், பேச்சுமொழியிலும் அடிப்படையான ஓர் இலக்கண அமைதி இருப்பதைக்காணலாம்” எனக் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறு கூறுவதால் முன்பின் முரண் தோன்றுகின்றதல்லவா? கருத்துக்களை ஒழுங்குபடுத்திக் கூறுவதிலே பண்டைய அறிஞர் போற்றிய சிங்க நோக்கு வேண்டற்பாலது.

3.12 மேலும் பாடத்திலே சில கூற்றுக்கள் விதிகள்போல அமைந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக “மொழியீற்று ஏகாரம் ஐகாரமாகும்” என்னுங் கூற்றைக் காண்க. இவ்விதிக்கு அங்கே - அங்கை, கொழும்பிலே - கொழும்பிலை,

போகாதே - போகாதே போன்றன எடுத்துக்காட்டுக்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன. ஆயின் “அவரே சொன்னார்” என்னுமிடத்து ஏகாரம் ஐகாரமாவதில்லை. இவ்வாறு இன்னுங் காட்டலாம்.

4.0 தமிழ் மொழியில் எழுத விரும்பும் மாணவர்களுக்குப் பாடநூல்களில் உள்ள பாடங்கள் வழிகாட்டிகளாக அமைகின்றன. இவற்றைப் பற்றுக் கோடெனக் கொண்டு பயின்று மொழி என்னும் நீண்டவழியில் படிப்படியாகச் செல்லும் மாணவர்களுக்கு வேண்டாத மயக்கங்களும் குழப்பங்களும் தோன்றுதல் விரும்பத்தக்கதன்று. பல்கலைக்கழக நிலையிலும் தமிழைச் சரளமாக எழுதுவதில் தொல்லைப்படும் மாணவர்கள் பலர் உள்ளர். மொழிக்கல்வியிலே இந்நிலை தோன்றுவதற்குப் பல காரணங்கள் இருத்தல் கண்கூடு. அவற்றுள் பாடநூல்களில் உள்ள குறைகளும் அடங்கும். மொழிப் பாடநூல்கள் எழுதுவது எளிதான காரியம் அன்று. பயிற்சி நூல்களும் இவ்வாறே. இவற்றின் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோர்க்கு விசேட பயிற்சி இன்றியமையாதது. நவீன மொழியியல் (குறிப்பாகப் பிரயோக மொழியியல்), உளவியல், ஆராய்ச்சி முறை என்பன ஒங்கி வளர்ந்து வரும் இந்நாட்களில் மொழி கற்பித்தலும் அதற்கெனத் தராதரப்படுத்தப்பட்ட பாடநூல்கள் எழுதுவதும் தனிக்கலையாக ஒங்கி வளர்தல் வேண்டும். இதற்குப் பலதுறை அறிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியை நாடுதல் நன்று. பாடநூல்களில் மொழிபற்றிய கூற்றுகளைச் செம்மைப்படுத்துவதற்கு மொழியியலாளரின் துணை உண்டு. அவர்கள் மொழியை அறிந்ததோடு மொழி பற்றியும் அறிந்தவர்கள்; மொழி உள்நோக்குடையவர்கள். பாடநூல்கள் செம்மையாக அமைந்தால் கற்பித்தலும் கற்றலும் சிறக்கும். வளர்ச்சி கருதி இங்கு கூறிய கருத்துக்கள் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினரையும் கல்விமான்களையும் ஆசிரியர்களையும் பாடநூல் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோரையும் சிந்திக்க வைக்கும் என நம்புகிறோம்.

குறிப்புகள்

1. இவ்வாய்வைப் படிப்பதற்கு முன் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தின் (இலங்கை) 'தமிழ் ஆறாந்தரம்' என்னும் பாடநூலில் உள்ள முதற்பாடத்தையும் இருபதாம் பாடத்தையும் வாசித்துக் கொள்வது நன்று.
2. மொழியாசிரியர்களுக்கும் மொழிப்பாடநூல் ஆக்கத்தில் ஈடுபடுவோர்க்கும் பிரயோக மொழியியல் பயிற்சி பயன்படும் என்பதை அரசு ஏற்று அவர்களுக்குத் தக்க பயிற்சி அளிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தல் விரும்பத்தக்கது.

3. இக்கருத்துக்களோடு தொடர்பற்ற ஒரு வினாவும் இப்பகுதியில் இருப்பதைக் கண்டு முறைமை பற்றிச் சற்றுச் சிந்திக்க.

உசாத்துணைக் கட்டுரைகள்

சண்முகம், செ.வை., “பேச்சும் எழுத்தும்”, மொழியியல், 2.3., ப.57-85, அண்ணாமலை நகர், 1978.

சுசீந்திரராசா, சு., “மொழியியலும் மொழிபயிற்றலும்”, கலைமலர், வெள்ளிவிழா வெளியீடு, ஆசிரிய கலாசாலை, கோப்பாய், 1971.

முத்துச்சண்முகன், “மக்கள் தமிழும் இலக்கியத்தமிழும்”, இக்காலத்தமிழ், ப.1-15, மதுரை, 1973.

Ferguson, C.A., “Diglossia”, Word, 15, pp 325-340, 1959.

Shanmugampillai, M., “Tamil Literary and Colloquial”, International Journal of American Linguistics, 26.3, pp 27-42, 1960.

..... “Merger of Literary and Colloquial Tamil”, Anthropological Linguistics, 7.3, pp 59-66, 1965.

Varadarajan, M., “The Spoken and Literary Language in Modern Tamil”, Indian Literature, 8.1, pp 82-89, New Delhi, 1962.

28

ஒலி ஒப்புமையால் எழுந்த நம்பிக்கைகளா?

உலகமெங்கும் சமுதாயங்களில் எண்ணிறந்த நம்பிக்கைகள் (beliefs) உண்டு. இவற்றின் தோற்றத்திற்கு ஏதோ அடிப்படை இருந்திருக்க வேண்டும். இவை பண்டு தொட்டு கற்றோராலும் மற்றோராலும் பொருளுடையன என ஏற்கப்பட்டு நம்பப்பட்டு வருகின்றன. அறிவியல் வளர்ந்து ஒங்கி வளரும் இக்காலத்தில் இவற்றுள் சிலவோ பலவோ மூடநம்பிக்கைகள் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றன. எனினும் இவற்றுள் சில நம் பகுத்தறிவிற்கு அப்பால் உள. அதனால் சிலவற்றில் மக்கள் வைத்த நம்பிக்கை நீங்கியபாடில்லை. இந்தியநாட்டுத் தலைசிறந்த விஞ்ஞானி ஒருவர் பல்லி சொல்வதில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்ததாக இந்தியமக்கள் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பேசிக் கொண்டார்கள். இந்த அளவிற்குச் சில நம்பிக்கைகள் ஆற்றல் பெற்றுவிட்டன. இவை மக்களின் தனி வாழ்விலும் சமுதாய வாழ்விலும் செல்வாக்குப் புரிகின்றன. கண் துடித்தல், காகம் கரைதல், பல்லி சொல்தல், புள் நிமித்தம் போன்றவை பொருள் குறிப்பன எனப் பண்டைய சமுதாயம் நம்பியதை இலக்கியங்களிலிருந்து (முறையே சிலப்பதிகாரம் 5:239, குறுந்தொகை 210:6, நற்றிணை 333:10-12, புறநானூறு 123:1-2) அறிகின்றோம். நம்பிக்கைகளின் அடிப்படைபற்றிப் பொதுவாகச் சிந்திக்குமிடத்து யாழ்ப்பாணத்துச் சமுதாயத்திலே இன்று நிலவிவரும் சில நம்பிக்கைகளை ஒலி ஒப்புமை மூலம் விளக்கக்கூடுமா என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

வேறுபட்ட இருகூறுகள் ஒலியொப்புமை உடைத்தாயின் அவற்றை உள்ளம் ஒன்றுபோலத் தொடர்புபடுத்திக் காண்பது உண்டு. பேராசிரியர் வரதராசன் தமிழ்நாட்டுக் கிராமப்புறத்தில் கணவனுடைய பெயர் முருகையா என்று இருந்தால், மனைவி முருங்கைக்காய் என்று சொல்லாமல் அதைக்

கொம்புக்காய் என்று சொல்வாள்; மாமனாரின் பெயர் சீதாராமன் என்று இருந்தால், மருமகள் சீதாபழத்தைச் செடிப்பழம் என்று சொல்வாள்; சுப்பையா என்பவரை மணந்த ஒருத்தி உப்பு என்னும் சொல்லையும் ஒலிக்கக் கூசுவது உண்டு, (மு.வரதராசன், மொழி வரலாறு, சென்னை, ப.46) எனக் கூறுவது நினைவிற்கு வருகிறது. ஒலி ஒப்புமை எனத் தனியே கருதும்போது, ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களின் தோற்றமும் நினைவிற்கு வருகிறது.

நம்பிக்கைகளுக்கு வேறு காரணம் இருக்க ஒலி ஒப்புமை எதிர்பார்க்காதவாறு அமைந்ததாகவும் இருக்கலாம். எதனையும் முடிந்த முடிவாகக் கூற முற்படாது பிற பண்பாடுகளில் ஒலி ஒப்புமை அடிப்படையில் தோன்றிய நம்பிக்கைகளோடு ஒப்பு நோக்கிச் சிந்திப்பதற்கு ஆர்வமுடையோரைத் தூண்டுவதே இங்கு நோக்காகும்.

சில நம்பிக்கைகளைக் காண்போம் :

1. கிராமங்களில் மக்கள் கலவாய்க்குருவி கத்துவதைக் கேட்டவுடனே 'துப்துப்' என்று துப்புவதுபோலச் செய்வார். கலவாய்க்குருவி கத்துகிறது; ஏதோ கலகம் வரப்போகிறது என்று கூறி அஞ்சுவார்கள். துப்புவதுபோலச் செய்வது கலகத்தைத் தவிர்ப்பதற்கு வழி என நம்புகிறார்கள். கலவாய்க்குருவி கத்தினால் கலகம் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடம் தோன்றியமைக்குக் காரணம் கலவாய் (கலகவாய்), கலகம் ஆகிய சொற்களுக்கு இடையேயுள்ள ஒலி ஒப்புமையாக இருக்குமா?

2. செம்பகம் (செம்புகம்) வீட்டிற்குள் வந்தால் செல்வம் வரும் என்ற நம்பிக்கை சில கிராமங்களில் உண்டு. செம்பகத்திற்குச் செம்போத்து என்பது மறுபெயர். செம்போத்து என்னும் சொல் பெருவழக்கில் இருந்த காலத்தில் அதனைச் சம்பத்து என்னும் சொல்லோடு தொடர்புபடுத்தியமையால் இந்நம்பிக்கை தோன்றியிருக்கக் கூடுமா?

3. சில கிராமங்களிலே ஒரு பெண் திருமணஞ்செய்து இருக்கின்றபோது வீட்டுக்குள் எங்கேயாவது குளவிகள் கூடுகட்டினால், அது அப்பெண்ணுக்குக் குழந்தை பிறக்கும் என்பதற்கு அறிகுறி என நம்புகிறார்கள். குழவி என்றால் கைக்குழந்தை. குளவி, குழவி ஆகிய இரு சொற்களும் நமது உச்சரிப்பிலே ஒன்றுதான். எனவே இங்கு ஒலி ஒப்புமையைப் புறக்கணிக்க முடியவில்லை.

4. தேரை கைக்குழந்தைகள் மீது பாய்ந்து விழுந்தால் குழந்தை தேய்ந்து ஒல்லியாகி விடும் என்று மக்கள் பொதுவாக அஞ்சுவார்கள். குழந்தை இருக்கும் இடத்துக்குத் தேரை வந்தால் உடனே குழந்தையை அப்புறம் தூக்கிச் செல்வார்கள். தேரை, தேய் ஆகிய இரு சொற்களும் ஓரளவு ஒலி ஒப்புமை உடையன.

5. தேன் தலையில் பட்டால் தலைமயிர் நரைத்துப் போகும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. அறிவியல் அடிப்படையில் இது உண்மையா என அறிதல் நன்று. பொதுவாக அவ்வாறு நரைப்பதாகக் காணோம். நறை என்னும் சொல்லுக்குத் தேன் என்னும் பொருள். நறை, நரை என்பன ஒலி ஒப்புமை உடையன. இந்தியத் தமிழில் இரு சொற்களும் ஒரே மாதிரி உச்சரிக்கப்படுகின்றன.

6. அரணை கடித்தால் மரணம் என்பர். பொதுவாக அரணை மக்களைக் கடிப்பதில்லை. பாம்பைக் கண்டு ஓடுவதுபோல அரணையைக் கண்டு மக்கள் ஓடுவதில்லை. இந்த நம்பிக்கையைப் பொறுத்தவரை 'கடித்தால்' என்னும் சொல்லில் 'ஆல்' என்பதற்கே அழுத்தம் கொடுக்கப்படுகிறது. அரணை என்னும் சொல் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுவழக்கில் அறணை என உச்சரிக்கப்படுகிறது. அரணை, மரணம் ஆகிய இரு சொற்களிலும் உள்ள ரகரம் இந்தியத் தமிழில் நகரமாகவே உச்சரிக்கப்படுகிறது.

7. முருங்கையில் ஏறும்போது விழுந்து ஒருவர்க்கு முறிவு ஏற்பட்டால், அம்முறிவு எளிதில் மாறாது என நம்புகிறார்கள். முருங்கை : முறிவு எனத் தொடர்பு படுத்தப்பட்டனவா?

8. வெள்ளிக்கிழமைகளில் மண், பீங்கான், போசலின் போன்றவற்றில் செய்யப்பட்ட பாத்திரங்கள் உடைந்தால் தரித்திரம் ஏற்படுமாம். வெள்ளி என்பது பணம், பொருள் என்பனவற்றையும் குறிக்கலாம். வெள்ளியில் செய்யப்பட்ட காசுகள் வழக்கில் இருந்தன. ஒலி ஒப்புமையால் வெள்ளியும் வெள்ளிக்கிழமையும் தொடர்பு பெற்றனவா?

9. ஞாயிறு நோயறு, செவ்வாய் வெறுவாய், அட்டமி நவமியில் தொடடது நாசம், உச்சிப் பல்லிக்கு அச்சமில்லை, கள்ள வியாழன் கழுத்தறுக்கும், குட்டிப் பல்லு குடியைக் கெடுக்கும் தெற்றுப்பல்லுத் தேசத்தை ஆளும் போன்றவை நம்பிக்கை பொதிந்த பழமொழிகளாக வழங்குகின்றன. இவற்றிலும் ஒலி ஒப்புமையும் ஒலிநயமும் இருக்கக் காண்கிறோம். முட்டையா குஞ்சா முதல் என்பதுபோல இவற்றிலும் முதல்

கருத்து பின் ஒலி ஒப்புமையா அன்றி ஒலி ஒப்புமை பின் கருத்தா எனக் கேட்டுக் குழப்புதல் ஈண்டு விரும்பத்தக்கது அன்று. இது என்றுமே சிக்கல்.

கிராமங்கள்தோறும் சென்று கள ஆய்வு செய்யின் ஒலி ஒப்புமையைக் காரணமாகவோ பல காரணங்களுள் ஒன்றாகவோ கூறக்கூடிய இன்னும் பல நம்பிக்கைகளை அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்புக் கைகூடும். வாழ்க்கை முறைகளில் விரைந்து ஏற்படும் மாற்றங்களின் தாக்குதலால் இவை போன்ற நம்பிக்கைகள் கிராம வாழ்க்கையில் படிப்படியாக மறைந்து வருகின்றன. முற்றாக மறைவதற்கு முன்னர் அவற்றை அறிந்து குறித்து வைப்பது ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படக்கூடிய நற்பணியாகும்.

29

உறவுப் பெயரமைப்பில் ஓர் உறவு

I

யாழ்ப்பாணத்தவர்களிடையே மூதாதையர் தென்னிந்தியாவின் பல பகுதிகளில் இருந்து வந்தவர்கள் எனப் பொதுவாக நம்பப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் வெவ்வேறு பகுதிகளில் உள்ள மக்கள் தம்பரம்பரைபற்றிப் பேசும்போது தாம் இந்தியாவின் குறிப்பிட்ட சில இடங்களில் இருந்து வந்து குடியேறியவர்களின் சந்ததியினர் எனப் பெருமைப்படுவது உண்டு. குடியேற்றம் பற்றிப் பேசும் சில நூல்களைச் சான்று காட்டுவதும் உண்டு. இன்று தென்னிந்தியாவில், குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் வாழும் மக்களிடையேயும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களிடையேயும் காணப்படும் மொழிக்கூறுகள், சமுதாய அமைப்பு, பழக்கவழக்கங்கள், தெய்வ வழிபாட்டு முறை, நம்பிக்கைகள், மரபுகள் போன்றவற்றைக் கூர்ந்து ஒப்புநோக்கி ஆராயுமிடத்து, தென்னிந்தியாவின் குறிப்பிடத்தக்க சிற்சில பகுதிகளில் வாழும் மக்களிடையேயும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களிடையேயும் பொதுமைப் பண்புகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் பண்டுதொட்டு வரும் பண்புகள் எனலாம்.

II

சமுதாயத்தில் மக்கள் தமக்குள் உறவுகொள்ளும் முறைக்கேற்ப உறவுப் பெயர்களும் அவற்றின் எண்ணிக்கையும் பொருளும் அமைப்பும் மொழிக்கு மொழி வேறுபடுகின்றன. தமிழர் கையாளும் உறவுப் பெயர்களையும், ஆங்கிலேயர் கையாளும் உறவுப் பெயர்களையும் ஒப்புநோக்கும்போது இவ்வேறுபாடு எளிதில் புலனாகும். ஒரு மொழி பேசுவோர் மத்தியிலும் உறவுப் பெயர்கள் பலவாறு வேறுபடுவதுண்டு. இவ்வாறு வேறுபட்டு அமையினும் சில இயல்புகளில் தனி ஒப்புமை இருப்பதும் உண்டு. இவ்வேறுபாடு பொதுவாகப் பண்பாட்டு வேறுபாட்டினாற்றோன்றுகிறது எனலாம். ஒப்புமைக்குக் காரணம் அம்மொழி பேசுவோரிடமுள்ள ஒருமைப்பாடாகலாம். எடுத்துக்காட்டாக, இந்தியத் தமிழர் கையாளும் உறவுப்பெயர்கள் யாழ்ப்பாணத்தவர்கையாளும் உறவுப்பெயர்களில் இருந்து வடிவம், எண்ணிக்கை, பொருள், அமைப்பு முதலியவற்றில் வேறுபாடினும் சில ஒப்புமையும் உடையன.

III

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற் கேரளத்தைச் சார்ந்துள்ள வில்வங்கோடு, கல்குளம் தாலுகாக்களில் வாழும் நாடார் சாதியைச் சேர்ந்த மக்களின் பேச்சில் நெருங்கிய உறவைக் குறிக்குந் தராதர வழக்குடைய எட்டு உறவுப் பெயர்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனியே முன்னிலை வழக்குடைய உறவுப் பெயர்கள் உள். இத்தராதர வழக்குடைய எட்டு அடிப்படை உறவுப் பெயர்களைப் பொதுவாக எல்லோரும் அறிவர் என்றும், ஆயின் இப்பெயர்கள் முன்னிலை வழக்குப் பெயர்களாகும் ஓர் அமைப்பு முறை திராவிட மொழிகளிலோ கிளை மொழிகளிலோ இதுகாறும் கண்ட அமைப்பிற்கு உட்படாதது என்றும், இப்பெயர்களின் வடிவங்களை எமனோ, பரோ ஆகிய அறிஞர் தாமும் தம் அகராதியிற் குறிக்கவில்லை என்றும் அகில உலக திராவிட மொழியியற் பள்ளியைச் சேர்ந்த எம்.மனுவேல் தமது கட்டுரை ஒன்றில் (M.Manuel, Some Unique Kinship Terms Current in a Dialect of Kanyakumari District, International Journal of Dravidian Linguistics, June 1981, Kerala) குறிப்பிட்டுள்ளார். அவர் குறிப்பிட்டுள்ள தராதரப் பெயர்களும் அவற்றின் பொருளும் பின்வருமாறு:

தராதரப் பெயர்

முன்னிலை வழக்கில் மட்டும்

1. அப்பன் (தந்தை, என் / எங்கள் தந்தை)	கொப்பன் (உன் தந்தை)
2. ஐயா (தந்தை, என் / எங்கள் தந்தை)	கொய்யா (உன் தந்தை)
3. அப்பச்சி (தந்தையின் தந்தை, என் தந்தையின்-தந்தை)	கொப்பச்சி (உன் தந்தையின் தந்தை)
4. அம்மா / அம்மை (தாய், என் தாய்)	கொம்மா / கொம்மை (உன் தாய்)
5. அண்ணன் (மூத்த சகோதரன், என் மூத்த சகோதரன்)	கொண்ணன் (உன் மூத்த சகோதரன்)
6. ஆத்தா (மூத்த சகோதரி, என் மூத்த	

- சகோதரி) கோத்தா (உன் மூத்த சகோதரி)
7. தம்பி (இளைய சகோதரன், என் இளைய தொம்பி (உன் இளைய சகோதரன்) சகோதரன்)
8. தங்கச்சி (இளைய சகோதரி, என் இளைய தொங்கச்சி (உன் இளைய சகோதரி) சகோதரி)

இவ்வறவுப் பெயர்களுள் முதல் ஐந்தும் யாழ்ப்பாணத்தவர் சமுதாயத்தில் அடைப்புக்குறியினுட் காட்டிய பொருளில் வழங்கக் காண்கிறோம். யாழ்ப்பாண வழக்கில் தராதரப் பெயர்கள் பெரும்பாலும் தன்மைப் பொருளைத் தருவனவாயினும் பேசுவோன் குறிப்பிற்கேற்ப முன்னிலைப் பொருளுணர்ச்சியையோ படர்க்கைப் பொருளுணர்ச்சியையோ தரவும் கூடும். ஆறாவது பெயர் யாழ்ப்பாணத் தமிழில் இல்லை. ஆத்தை (தாய்), கோத்தை (உன் தாய்) என்னும் கிராமங்களிற் கல்வியறிவு மிகக்குறைந்த மக்களிடம் குறிப்பாகச் சில சாதி மக்கள் பேச்சில் வழங்கக் காணலாம். இவ்விரு பெயர்களும் இழிவழக்கு என்னும் பொருள்பட்டு வழக்கொழிந்து வருகின்றன. தம்பி, தங்கச்சி என்னும் பெயர்களும் யாழ்ப்பாண வழக்கில் உண்டு. ஆனால் தொம்பி, தொங்கச்சி என்பன இல்லை. எனவே இவை இரண்டும் யாழ்ப்பாணத்தவர்க்குப் புதுமையானவை.

யாழ்ப்பாணத் தமிழில் இன்னுஞ் சில உறவுப் பெயர்கள் இதே முன்னிலை வழக்கின் அமைப்பைப் பெற்று வழங்குகின்றன. அவை பின்வருமாறு:

1. அப்பு (தந்தை) கொப்பு (உன் தந்தை)
2. ஆச்சி (தாய், தாயின் தாய், தந்தையின் கோச்சி (உன் தாய், உன் தாயின் தாய்) தாய்)
3. அக்கா (மூத்த சகோதரி) கொக்கா (உன் மூத்த சகோதரி)
4. அத்தான் (மூத்த சகோதரியின் கணவன்) கொத்தான் (உன் மூத்த சகோதரியின் கணவன்)
5. அம்மான் (தாயின் சகோதரன்) கொம்மான் (உன் தாயின் சகோதரன்)

யாழ்ப்பாணத் தமிழில் உயிர் எழுத்திற்கொடங்கும் உறவுப் பெயர்கள் அனைத்தும் முன்னிலை வழக்கமைப்பைப் பெறுகின்றன. சொல்லின் முதலுயிர்க்குப் பதிலாகக் கொ, கோ வருகிறது; முதலுயிர் குறிலாயின் கொ வரும்; நெடிலாயின் கோ வரும். இவ்வமைப்பைப் பொறுத்தவரை உயிரிலே தொடங்கும் உறவுப்பெயர் எதுவும் விதிவிலக்கன்று. இன்று அண்ணி

(அண்ணன் மனைவி) என்னும் சொல் சில குடும்பங்களில் மட்டும் வழங்குகிறது. இது அண்மையில் இந்திய வழக்கில் இருந்து வந்து யாழ்ப்பாணத் தமிழிற் கலந்த சொல். எனவே, இதனை யாழ்ப்பாணத்து வழக்கு என மயங்கிக் கொண்ணியும் உண்டா என வினாவற்க. உயிரிலே தொடங்கும் 'அத்தை' போன்ற இந்திய உறவுப் பெயர்கள் யாழ்ப்பாணத் தமிழில் இல்லை.

IV

தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை ஆகிய இடங்களுக்குரிய தனித்தனி உறவுப் பெயர்கள் பண்டைய இலக்கியங்களிற் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டு:

என்னை	என் அப்பன்
எந்தை	எம் அப்பன்
நுந்தை	உம், உம் அப்பன்
தந்தை	தன், தம் அப்பன்
யாய்	என் தாய்
ஞாய்	உன் தாய்
தாய்	அவன், அவள், அதன் - தாய்
ஆய்	தாய்

இன்று தந்தை என்னும் சொல் இலக்கியத் தமிழில் மட்டும் மூவிடத்திற்கும் பொதுவாக வழங்க ஏனைய சொற்கள் வழக்கிறந்து விட்டன. தன்மை, முன்னிலை இடத்திற்குரிய உறவுப் பெயர்களாகிய எங்கை, உங்கை, எம்பி, உம்பி, நுவ்வை முதலியன இன்றைய இலக்கிய வழக்கிலும் பேச்சு வழக்கிலும் இல்லாமற் போய்விட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தவரின் பேச்சுத் தமிழிலே வழங்கும் முன்னிலை உறவுப் பெயர்களுட் கொப்பன், கொம்மா, கொண்ணன் ஆகிய மூன்றுங் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் நெய்யூருக்கு அண்மையில் வாழும் நாடார், கிருஷ்ண வகைக்காரர் என்போர் பேச்சிலும் வழங்குகின்றன எனச் சண்முகம்பிள்ளை (M. Shanmugampillai, A Tamil Dialect in Ceylon, Indian Linguistics, Vol. 23, 1962) குறிப்பிட்டுள்ளார். இராமநாதபுர மாவட்டத்தில் நொப்பன் (உன் அப்பன்), நொம்மா (உன் அம்மா), நொண்ணன் (உன் அண்ணன்) ஆகிய மூன்று உறவுப் பெயர்கள் முன்னிலை வழக்கில் வழங்குகின்றன எனவுங் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

V

இவ்வறவுப் பெயர்களை ஒப்புநோக்கிச் சிந்திக்குமிடத்து இவை மிகப் பழையமையானவை என எண்ணத் தோன்றுகிறது. நாம் அறிந்த ஏனைய தமிழ்க் கிளைமொழிகளைக் காட்டிலும் யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே தான் முன்னிலை உறவுப் பெயர்கள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக உள்ளன. இவை யாழ்ப்பாணத் தமிழிலே பெருவழக்குடையன; சீரான ஓர் அமைப்புப் பெற்றுள்ளன. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் வழங்கும் தொம்பி, தொங்கச்சி ஆகிய இரு வடிவங்களுள் சிந்தனைக்குரியன. இவையும் மிகப் பழைய வடிவங்களாக இருக்கலாம். இவை யாழ்ப்பாணத் தமிழில் வழக்கிறந்துவிட்டன எனக் கொள்ளலாம் அல்லது பிற்காலத்திலே கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கோன்றிய தனிவடிவங்கள் எனக் கொள்ளலாம். இன்றைய நிலையில் இவ்விரு வடிவங்கள்பற்றி எதனையும் உறுதியாகக் கூறமுடியவில்லை. மேலும் ஆராய்தல் வேண்டும். இராமநாதபுரத்திற்கு காணப்படும் பெயர்களின் முதல் ஒலியாகிய ங்கரத்தைக் ககரத்தின் மாற்றமாகக் கொள்ளலாம். ங்கரம் சொல்லின் முதல் நிலையில் வருவது தமிழ் மொழியின் பண்புக்குப் பொருந்தாது.

உறவுப் பெயரமைப்பிற் காணப்படும் உறவுபோல ஏனைய மொழிக்கூறுகளிலும் இங்கு குறிப்பிட்ட பகுதிகளிடையே ஒப்புமை உண்டு. ஏனைய தமிழ்க் கிளைமொழிகளிற் காணப்படாத சில பண்புகள் யாழ்ப்பாணத் தமிழுக்கும் மலையாளத்துக்கும் பொதுவாகக் காணப்படுகின்றன. யாழ்ப்பாணத்தவர், மலையாளத்தவர் வாழ்க்கை முறைகளிற் பல பொதுப் பண்புகள் உள். இங்கு குறிப்பிட்ட பகுதிகளையும், தமிழ்நாட்டின் ஏனைய சில பகுதிகளையும், கேரளத்தையுங் கருத்திற் கொண்டு மொழி, சமுதாயம், பண்பாடு என்பன பற்றி ஒப்புநோக்கி ஆராய்தல் பயனுடைத்து. இதன் மூலம் நம்மை நாமே அறிந்து கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

30

விபுலாநந்த அடிகளாரின் மொழிச்சிந்தனை

சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளாரை நினைக்குந்தோறும் அவர்கள் எழுதிய யாழ்ப்பாணம் மதங்க்குளாமணியும் நினைவிற்கு வருகின்றன. இவையே அறிவுலகில் அடிகளாருக்குப் பெரும் புகழ் ஈட்டித் தந்தவை. இவ்விரு நூல்களை விட அடிகளார் பல கட்டுரைகளையும் பாடல்களையும் தமிழில் எழுதியுள்ளார். சில கட்டுரைகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார்; ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் மொழி பெயர்த்தும் உள்ளார். அவரது கட்டுரைகளிலும் பாடல்களிலும் சில தொகுக்கப்பெற்று நூல்களாகவும் வெளிவந்துள்ளன.¹

விபுலாநந்த அடிகளாரின் சிந்தனை மொழி, இலக்கியம், மதம், இசை போன்ற பல பொருள் பற்றி அமைந்தது. மொழி பற்றிய அவரது சிந்தனையைச் சில கட்டுரைகளில் காண்கின்றோம். 'லகரவெழுத்து' எனத் தமிழ்ப் பொழிலில் எழுதினார்; 'தமிழில் எழுத்துக்குறை' எனக் கலைமகளில் எழுதினார்; 'சோழமண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத் தமிழும்' எனவும் கலைமகளில் எழுதினார்; 'தமிழ் மொழி ஒலியியல்' (The Phonetics of the Tamil Language) என ஆங்கிலத்தில் எழுதி வட இந்தியாவிலிருந்து வெளிவந்த 'மாடர்ன் ரெவ்யூ' (Modern Review) எனும் மாசிகையில் வெளியிட்டார்; 'The Gift of Tongues - an Essay on the Study of Language' என ஆங்கிலத்தில் பிரபுத்த பாரதத்தில் எழுதினார்.² 'கலைச் சொல்லாக்கம்' பற்றி 1936ஆம் ஆண்டு சென்னை மாகாணத் தமிழர் சங்கத்தாரினாதரவில் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்திலே தலைமைப் பேருரை நிகழ்த்தினார். இன்னும் இவை போன்று நாம் அறியாதவையும் இருக்கக்கூடும். அடிகளார் மொழி பற்றிக் கூறிய அனைத்தையும் படித்து அடிகளார் மொழிச் சிந்தனை பற்றி அறிய முற்படலாம். ஆயின் அதற்கு இன்றைய காலம், குழந்தை சாதகமாக இல்லை. விபுலாநந்த வெள்ளம் எனச் சில கட்டுரைகளை அருள்

செல்வநாயகம் தொகுத்து வெளியிட்ட நூலில் வரும் 'கலைச்சொல்லாக்கம்', 'சோழமண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத் தமிழும்' ஆகிய இரு கட்டுரைகளையும் மட்டும் உளங்கொண்டு அடிகளாரின் மொழிச்சிந்தனை பற்றிச் சுருக்கமாகச் சில கருத்துக்கள் கூறுவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும். அடிகளாரின் மொழி பற்றிய சிந்தனைகளை அறிந்து அவற்றை இன்றைய நோக்கில் மதிப்பீடு செய்வது நம் நாட்டு ஆய்வையும் ஆய்வு வளர்ச்சியையும் அறிந்து கொள்வதற்குப் பயன்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

விபுலாநந்தர் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை பொதுமொழியியல் (General Linguistics) ஆய்வு படிப்படியாக நவீனமயப்படுத்தப்பட்டு ஓங்கி வளர்ந்து உள்ளது; மேலும் வளர்கிறது. நவீன மொழியியல் சிந்தனையின் தாக்கத்தைத் தமிழ் மொழியியல் ஆய்வினும் சிறக்கக் காண்கிறோம். மேலைநாட்டு மொழியியல் வளர்ச்சியை உளங்கொண்டு காலத்திற்கேற்ப தமிழ் மொழியியல் பற்றிச் சிந்தித்த நம் நாட்டு அறிஞர்கள் என எண்ணும்போது விபுலாநந்த அடிகளாருக்குச் சிறந்த இடம் உண்டு; அவருக்குத் தமிழ்நாட்டிலும், சிறப்பாக நமது நாட்டிலும் முதலிடம் உண்டு என்றால் மிகையாகாது. அடிகளாரின் செல்வாக்கினால்தான் போலும் அவர்களின் மாணவர் பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் தமிழ் மொழியியலில் ஈடுபடலானார்.³

கலைச்சொல்லாக்கம் பற்றி அறிஞர் பலர் காலத்துக்குக்காலம் எழுதியுள்ளனர். மகாநாடுகள் நடைபெற்றுள்ளன. தமிழ்மொழி வளர்ச்சி, கலைச்சொல்லாக்கம் போன்றவற்றை ஒட்டி 'தனித்தமிழ்', 'தூயதமிழ்', 'செந்தமிழ்' என்றெல்லாம் பேசப்பட்டது. வடமொழியை வேண்டுமென்றே உயர்த்திப் பேசிய காலமும் தமிழைத் தாழ்த்திப் பேசிய காலமும் உண்டு. இதனில் உணர்ச்சி பொங்கியது; அரசியல் கலந்தது. அது ஒரு காலம். அறிவியல் வளர் வளர் அறிஞர், ஆய்வாளர் மத்தியில் அறிவியல் நோக்கு பரவத் தொடங்கியது. இந்த நோக்கை மொழி ஆய்வினும் அறிஞர் பயன்படுத்தியபோது பொதுவாக இருந்துவந்த மொழி நோக்குத் திசை மாறியது. மொழி பற்றி பொதுக்கோட்பாடுகள் வெளிவரலாயின. மொழியின் தன்மை தெளிவு பெறத் தொடங்கியது. மொழி வரலாறு, மொழித் தொடர்பு எனப் பொதுவாக அறிஞர் எழுதினர். இன்றும் எழுதுகின்றனர். இங்கு வைன்ரை (Weinreich, U.), ஈனார் ஹொகென் (Einar Haugen) போன்றோரைக் குறிப்பிடலாம். மேலும் சமூக மொழியியல் (Sociolinguistics) நோக்கிலும் மொழிச்சிந்தனை தெளிவு பெற்று வருகிறது.

விபுலாநந்த அடிகளார் தமிழ்மொழி வளர்ச்சி பற்றியும் பிறமொழிச் சொற்களை ஏற்பதைப் பற்றியும் கூறிய கருத்துக்கள் சில பின்வருவன:⁴

“உயிருள்ள மொழியானது பிறமொழித் தொடர்பு கொண்டு தனக்குரிய சொற்களஞ்சியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.”

“..... வடமொழியிலிருந்தெடுத்துத் தமிழானோராலே தமிழருவாக்கி வழங்கப்பட்ட சொற்களைப் பிறமொழிச் சொற்களெனக் கடிந்தொதுக்குதல் மேற்கொள்ளாது அவை தம்மை ஆக்கத் தமிழ் மொழியாகத் தழுவிக்கொள்வதே முறையாகும்.”

“ஓரோவிடத்து ஆட்சிப்பட்ட வடமொழிப் பதங்களைத் தமிழில் வழங்குதல் குற்றமாகாது. பிங்கலந்தை, திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு என்னும் நிகண்டுகளிலே வந்த பதங்களை-யெடுத்தாவது எவ்வாற்றாலும் பொருத்தமுடையதாகும்.”

அடிகளார் பல ஆண்டுகட்கு முன்னர் கூறிய இக்கருத்துக்களைத் தற்கால மொழியியலாளர் ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தயக்கங் காட்டமாட்டார்கள். தமிழ் மொழியியலை வளர்ப்பதற்கு அரும்பாடுபட்ட பேராசிரியர் தெ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரன் வடமொழியை முற்றாக வேண்டாம் என்று உதறித் தள்ளிவிடக்கூடிய காலம் இன்னும் வரவில்லை என்றும், தேவை ஏற்படும்போது கலைச்சொற்களை வடமொழியிலிருந்து ஏற்க வேண்டிய நிலையும் முற்றாக மாறிவிடவில்லை என்றும் கூறியுள்ளார்.⁵ மேலும் ஆங்கிலச் சொற்களைத் தமிழாக்கிப் பயன்படுத்தும் பணியாட்கள் மொழி பற்றிப் பேசும் அவர் “தமிழனை விட்டு தமிழினைக் காணும் முயற்சி வீண், வீண், வீண்”⁶ எனக்கூறினார். நாம் இக்கருத்துக்களைப் புறக்கணித்தல் அரிது.

பொதுவாகத் தமிழ்ப் பண்டிதர் பலர் பேச்சுமொழிக்குச் சிறப்பளிப்பதில்லை. புத்தகத் தமிழையே 'தமிழ்' என்று போற்றி அதனைச் 'செந்தமிழ்' என்றும் கூறுவர். அவர்கட்கு மொழிமாற்றம் உடன்பாடன்று. கன்னித்தமிழ் என்றே பேசினர்; சிலர் இன்றும் பேசுகின்றனர். அவர்கள் மொழி வேறுபாட்டில் உயர்வு, தாழ்வு காண்பர். ஆயின் ஈழத்திலே முதற் பண்டிதராக விளங்கிய விபுலாநந்த அடிகளார் தமது காலத்திலேயே மொழியின் தன்மையை, போக்கினை, வரலாற்றினை நன்கு உணர்ந்தவராக இருந்தார். பேச்சுமொழி இழிந்தது எனக் கொள்ளாது திண்ணையிலும் தெருவிலும் கடைவீதிகளிலும் தொழிற்சாலைகளிலும் பாமரர் பேசும் தமிழில் சிறப்பியல்புகள் உண்டு என்று நம்பினார். பேச்சு (வழக்கு) மொழியையே

'உயிர்த்தமிழ்' எனக் கருதினார். டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார் போன்றோரை மக்களது வழக்கு மொழியின் அழகையும், ஆற்றலையும் ஆராயுமாறு வேண்டினார். அடிகளார் 'ஒருவர் பிறந்த தாலுகா, ஜில்லா, அவரது குலம், கோத்திரம், தொழில், பொருணிலை என்னுமிவற்றை. அவரது மொழியினின்றும் அறிந்து கொள்ளுகிறோம்" என்றார். அடிகளார் பேச்சுத்தமிழை உயிர்த்தமிழ் எனக்கூறியது அவரிடம் ஏற்பட்டிருந்த தொலையறிவைக் காட்டுகிறது. வழக்கு மொழியின் ஆற்றல் பற்றிப் பேசியதை இன்றைய சமூக மொழியியல் கருத்துக்களோடு வைத்துச் சிந்தித்தால் அவரது நோக்கு - தொலைநோக்கு - எத்தகைய கூர்மை பெற்றது என்பது புலனாகும். இன்று மொழியியலார் பிரதேசமொழி, சமூகமொழி என்றெல்லாம் விரிவாக ஆராய்கின்றனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலே சிறப்பாகப் பருத்தித்துறைப் பகுதியிலே பேசப்பட்ட தமிழில் நாடகம் சில எழுதிய பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களை அடிகளார் மட்டக்களப்பு வழக்கு மொழியிலும் ஓரிரு நாடகங்கள் எழுதுமாறு வேண்டினார். சமகாலத்திலேயே மொழி வேறுபடுமாற்றை உணர்ந்து தமிழ்நாட்டிலே சோழமண்டலம் என்னும் பகுதியில் பேசப்பட்ட தமிழையும் ஈழமண்டலத்தில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு ஆகிய பகுதிகளில் தம் காலத்தில் பேசப்பட்ட மொழியையும் பயனுள்ள ஆய்வுப்பொருள் எனக் கொண்டு ஒப்புநோக்கி ஆராய முற்பட்டார்.

உலகமொழிகள் சிலவற்றில் ஆண்கள் கையாளும் மொழிக்கும் பெண்கள் கையாளும் மொழிக்கும் வேறுபாடுகள் உண்டு. இத்தகைய வேறுபாடுகளையும் சமூக மொழியியலார் ஆராய்கின்றனர். "கா" என்னும் அசைநிலை இடைச்சொல்லை மட்டக்களப்பிலே அதிகமாகப் பெண்கள் வழங்குவதை அடிகளார் அன்று அவதானித்து எடுத்துக் கூறியதை இங்கு சுட்டிக்காட்டுதல் பொருத்தமாகும். ஏனைய தமிழ்க்கிளை மொழிகள் எதனிலும் இத்தகைய வேறுபாடு காட்டப் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை.

அன்று அடிகளார் கொடுத்தமிழ், செந்தமிழ் என்ற பாகுபாட்டையும் ஏற்று நாடக நூலுக்குக் கொடுத்தமிழ் வழக்கு வருமெனவும் ஏனைய அறிவு நூல்கள் செந்தமிழ் மொழியிலே ஆக்கப்பட வேண்டுமெனவும் கருதினார். அடிகள் கருத்தின்படி அறிவுநூல்கள் என்பன "அறநூல் (Ethics and Law), பொருணூல் (Natural and Social Sciences), இன்பநூல் (Fine Arts), வீட்டுநூல் (Religion and Philosophy) பற்றியனவாகும். இத்தகைய நூல்கள் இன்றும் ஒரு மொழியின் தராதர மொழியிலே எழுதப்பட்டு வருவது கண்கூடு.

அடிகளார் கருத்துக்கள் ஒரு சில நமக்கு இன்று உடன்பாடற்றவை போலத் தோன்றுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக "யாழ்ப்பாணத்தில் அகரவீற்றின் பின்னும் யகரம் உடம்படு மெய்யாகும். காணவில்லை = காணயில்லை". யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சிலே இன்று மேற்கூறிய இடத்து யகர உடம்படுமெய் தோன்றக்காணோம். காணவில்லை > காணல்லை, சொல்லவில்லை > சொல்லேல்லை, போகவில்லை > போகேல்லை என இன்று அமைவதைக் காண்க. அடிகளார் காலத்துக்குப் பின் யாழ்ப்பாணத்தமிழ் மாறியிருக்கலாம் என வாதாடலாம். ஆயின் அத்தகைய மாற்றங்கள் அவ்வளவு விரைவாக ஏற்படுவதில்லை.

இதுகாறுங் கண்ட அடிகளார் மொழிச் சிந்தனைகளுள் பல மிகவும் சரிசம நிலையானவை (balanced) என்பது போதரும். அவர்கள் மொழிகுறித்து எழுதியவை அனைத்தையும் தேடிப்படித்து ஆராய்வது பல்கலைக்கழக நிலையில் மேற்கொள்ளத்தக்கது.

குறிப்புகள்

1. விபுலாநந்த அடிகளார் ஆக்கங்கள் பற்றிய விபரங்களை அறிவதற்குப் பார்க்க : எம்.சற்குணம் (ஆசிரியர்) 1969 அடிகளார் படிவமலர், ப.90-93, கொழும்பு. இம்மலரில் தரப்பட்டுள்ள விபரங்கள் முழுமையானவையன்று. சில கட்டுரைகள் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளின் இதழ், எண், ஆண்டு போன்ற விபரங்கள் தரப்படவில்லை.
2. ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பெற்ற இக்கட்டுரையைப் படிக்காமல் கட்டுரைத் தலைப்பினைச் சரியாகத் தமிழ்ப்படுத்தித் தர முடியவில்லை.
3. அடிகளார் போன்று பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுமொழியை ஆராய்ந்து சில கட்டுரைகள் வெளியிட்டுள்ளார்.
4. இக்கருத்துக்கள் கலைச்சொல்லாக்கம் என்னும் கட்டுரையில் வருகின்றன.
5. காண்க : Meenakshisundaran, T.P. (1965) : A History of Tamil Language, P. 175, Deccan College Publication.
6. மீனாட்சிசுந்தரன், தெ.பொ. (1967) தமிழ்மணம், ப.42, மதுரை.
7. இக்கருத்துக்களைச் சோழமண்டலத் தமிழும் ஈழமண்டலத் தமிழும் என்னும் கட்டுரையில் காண்க.

உசாத்துணை

அருள் செல்வநாயகம் (தொகுப்பாசிரியர்), (1961) விபுலாநந்த வெள்ளம், ஓரியன்ட் லாங்மன்ஸ், சென்னை.

சற்குணம், எம். (ஆசிரியர்), (1969) அடிகளார் படிவமலர், கொழும்பு.

மீனாட்சிசுந்தரன், தெ.பொ. (1967) தமிழ்மணம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை.

Fasold, Ralph (1990) The Sociolinguistics of Language, Basil Blackwell.

Hudson, R.A. (1987) Sociolinguistics, C.U.P.

Haugen, Einar, The Analysis of Linguistic Borrowing, Language, Vol.26.

Meenakshisundaran, T.P. (1965) A History of Tamil Language, Deccan College.

Smith, Philip (1980) Judging Masculine and Feminine Social Identities from Content - Controlled Speech. In Giles, Robinson and Smith 1980: 121-6.

Weinreich, U. (1971) Languages in Contact, The Hague: Mouton.

31

பண்டிதமணியின் மொழிநடை

I

'பண்டிதமணியின் மொழிநடை' என ஒன்று உண்டா? உண்டு என்பதே விடை. ஆயின் எப்படித் தெரியும்? பண்டிதமணியின் நூல்களைப் படித்த பழக்கத்தினால் ஏற்படும் உள்ளுணர்வு அவ்வாறு கூறுகிறது.¹ அந்த உள்ளுணர்வை நம்பலாமா? நிலைநாட்டுதல் கூடுமா?

உலகில் ஒருவரைப்போல மற்றொருவர் இல்லை. இதேபோன்று ஒருவரைப் போன்று மற்றொருவர் மொழியைப் பேசுவதில்லை; எழுதுவதில்லை. இது மொழியியற் கருத்தும் ஆகும். எனவே மேற்கூறிய உள்ளுணர்வு பிழையாகாது. உள்ளுணர்வால் ஒன்று; அதனை நிலைநாட்டுதல் வேறொன்று. உள்ளுணர்வைத் தூண்டுதலாகக் கொண்டு அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராய்ந்து உண்மை எனப் போற்றப்படுவதைத் தக்க சான்றுகளுடன் நிலைநாட்டுதல் வேண்டும்.

பண்டிதமணியின் மொழிநடை 'நல்ல நடை', 'அழகான நடை', 'அருமையான நடை', 'எளிய நடை', 'சுவையுள்ள நடை' எனப் பலர் பேசக் கேட்டுள்ளேன். ஆயின் இத்தகைய நடைகளை வரையறுத்து விளக்குவார் இல்லை. எனவே இத்தகைய கூற்றுக்கள் விளக்கமற்றுப் போகின்றன; ஆதாரமற்ற தற்சார்புடைய கூற்றுக்களாக அமைந்து விடுகின்றன.

II

பண்டிதமணியின் மொழிநடையை ஏனையோரின் மொழிநடையிலிருந்து வேறுபடுத்திய பின்னர்தான் ஒட்டுமொத்தமாகப் பண்டிதமணியின் மொழிநடை எனப் பேசுதல் கூடுமன்றோ? வேறுபடுமாற்றை ஒப்பியல் அடிப்படையில்தான் கண்டுகொள்ள முடியும். பண்டிதமணியின் மொழிநடையை மொழி ஆட்சியின் பல நிலைகளிலே புள்ளியியல் அணுகுமுறையை மேற்கொண்டு ஆராய்தல் வேண்டும்.

பண்டிதமணியின் தனிக்கூறுகளை ஒப்பியல் அடிப்படையில் சுட்டிக் காட்டுதல் வேண்டும். இதன் பொருட்டுப் பண்டிதமணியின் நூல்கள் அனைத்தையும் அவை எழுந்த கால வரிசைப்படி துருவித்துருவிப் படித்தல் வேண்டும். பண்டிதமணியின் சமகாலத்தவர் நூல்களையும் மொழி நோக்கிலே படித்தல் வேண்டும். பழைய மொழியமைப்பையும் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். தக்கதோர் நெறி நின்று திரட்டிய தகவல்களை ஒப்பீட்டாய்வு செய்த பின்னர்தான் பண்டிதமணியின் மொழிநடை பற்றி நிதானமாகப் பேச முடியும். இது எளிதான காரியமன்று; நீண்டநாள் ஆய்வாகும்.

ஆதலால் இங்கு பண்டிதமணி எழுதிய நூல்களுள் “இலக்கியவழி” என்னும் நூலை மட்டும் கருத்திற் கொண்டு அவரது மொழி பற்றிச் சில கருத்துக்களைத் தற்காலிகமாகக் கூற முற்படுவோம்.²

III

ஈழநாட்டுப் புலவர் என்னுங் கட்டுரையில் சின்னத்தம்பிப் புலவரைப் பற்றிக் கூறும்போது பண்டிதமணி “இலக்கணத் தமிழிலே, “முதலியார் வீடு யாதோ?” என்று வட தேசத்து வித்துவான் சிறுவர்களை வினாவினார்” என்று எழுதியுள்ளார். இங்கு “இலக்கணத் தமிழ்” என்னும் தொடரையும் அது பயன்படுத்தப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தையும் கருத்திற் கொள்க. இவ்விடத்து “இலக்கணத் தமிழ்” என்று விதந்து கூறியதன் காரணம் யாது? ‘முதலியார் வீடு’, ‘முதலியார் வளவு’ போன்ற தொடர்கள் சாதாரண மக்கள் பேச்சிலும் சிறுவர் பேச்சிலும் வழங்குபவை. “யாதோ” என்பதற்குப் பதிலாக ‘எது’ எனினும் இலக்கணத் தமிழ் ஆகும். ஆனால் ‘எது’ என்னும் வினாச்சொல் விலக்கப்பட்டுள்ளது. காரணம் அது சிறுவர்மொழியிலும் வழங்குவது என்றதனால் போலும். “யாதோ” என்பது பொதுவாகச் சிறுவர்மொழி வழக்கில் வருவதில்லை. அது சிறுவர்களுக்குப் புதுமையான மொழி வழக்காகும். எனவேதான் அதனைச் சுவாரசயமாக “இலக்கணத்தமிழ்” என்று பண்டிதமணி கூறினாரோ!

பண்டிதமணி யார் யாரை நினைவிற் கொண்டு தமது கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் எழுதினாரோ அவர்கள் அனைவருக்கும் அவரது மொழி பெரும்பாலும் விளங்கும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பண்டிதமணி கூறிய “இலக்கணத் தமிழ்” போன்ற தமிழ் அவரது நூலில் இல்லை எனலாம். தாம் எழுதுவது மற்றவர் பொருட்டு என்பதனை என்றும் மறந்ததில்லை. பண்டிதமணி பெரும்பாலும் தற்காலத்து வழக்கு முறைகளை அனுசரித்தே எழுதியுள்ளார்.

IV

தமிழ் மொழியிலே உள்ள எத்தனையோ வகைகளுள் யாழ்ப்பாணத்துப் பேச்சுமொழி ஒருவகை. 'இவ்வகைக்கு மட்டும் உரிய சிறப்புக் கூறுகள் உண்டு. இவை இலக்கிய வழக்கில் வருவதில்லை. இலக்கிய மொழிக்கு மட்டும் உரிய சிறப்புக் கூறுகள் உண்டு. இவை பேச்சு மொழியில் வருவதில்லை. பேச்சு மொழி, இலக்கிய மொழி ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவான மொழிக்கூறுகளும் பலவுண்டு. இவை இரண்டிலும் வருபவை. பண்டிதமணியின் நூலில் மூன்றாவது வகைக் கூறுகளை அதிகம் காண முடிகிறது. எடுத்துக்காட்டாக “சீவக சிந்தாமணியிலே வருகின்ற கனிதரும் மரங்கள், கொடிகள், செடிகளை - சூளாமணியிலே வருகின்ற பழங்கள் நிறைந்த மாடங்களை - அந்தக் கம்பன் என்கின்ற வம்பு, பொருள் செய்கிறானில்லை” (ப.9) என எழுதியுள்ளார். இங்கு வினைமுற்றைக் கருதுக. படிக்கிறான் இல்லை, செய்யிறான் இல்லை எனப் பேச்சில் வரும் அமைப்போடு ஒப்பிடுக. மேலும் “ஒரு காலத்தில் மண்ணுலகை விழுங்கினவர்” (ப.7) என்னும் பண்டிதமணியின் வாக்கியத்தில் “விழுங்கினவர்” என்பதற்குப் பதிலாக விழுங்கியவர் என்றாலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். இரண்டாவது அமைப்பு இலக்கிய வழக்கிலே மட்டும் வருவது. முதலாவது அமைப்பு பேச்சிலும் இலக்கியத்திலும் வருவது. ‘இவர்தான் பாடினவர்’ போன்ற அமைப்பு பேச்சிலே வருவதையும், ‘இவர்தான் பாடியவர்’ போன்ற அமைப்பு பேச்சிலே வராததையும் கருத்திற் கொள்க. பண்டிதமணிக்கு விருப்பமானது முதலமைப்பு.³

“ஒன்று ஆண், மற்றது பெண்; கணவன் மனைவி” (ப.11), “இடிமுழக்கம், மின்னல், காற்று, மழை” (ப.11) - இவையும் பண்டிதமணியின் வாக்கியங்கள். மூன்றாவது வகைக்கூறுகள் அதிகம் இருப்பதனால்தான் பண்டிதமணியின் நடை பலருக்கு எளிய நடையாகிறது போலும். பண்டிதமணிகையாண்டுள்ள வாக்கிய அமைப்புக்கள் காரணமாகப் படிப்போர்க்குக் கருத்துக் குழப்பம் தோன்றும் நிலை நூலில் இல்லை எனத் துணியலாம். கருத்திலும் கருத்து வெளிப்பாட்டிலும் அவருக்குத் தெளிவுண்டு.

பண்டிதமணி சிறிய சிறிய வாக்கியங்களை விருப்புக் காரணமாகக் கையாண்டுள்ளார். சிறிய வாக்கியங்களைப் பொருட் செறிவுடையனவாக எழுதுதல் எளிதன்று. அவ்வாறு எழுதுவதற்கு அறிவு முதிர்ச்சியும், அநுபவமும், ஆற்றலும் வேண்டும். அவரது நூலில் ஒரு சொல்லே ஒரு

வாக்கியமாக அமைதலைக் காணலாம். இரு சொற்களால் அமைந்த வாக்கியங்கள் உண்டு. மூன்று, நான்கு அல்லது ஐந்து சொற்களால் அமைந்த வாக்கியங்களும் உண்டு. இடையிடையே நீண்ட வாக்கியங்களும் வருகின்றன. ஒரு நீண்ட வாக்கியம் ஒரு பத்தியாகவும் உள்ளது. ஆயின் இவ்வகை மிகக் குறைவு. அவை அனைத்து வகைகளையும் புள்ளியியல் அடிப்படையில் கணக்கிட்டு மதிப்பிட முடியும். சுருக்கமாகக் கூறின் அவரது வாக்கிய அமைப்பிலே பழமையும் உண்டு; புதுமையும் உண்டு. பழமை குறைவு; புதுமையே அதிகம் எனலாம். வாக்கியத்தில் சொற்கள் பொருளுணர்ந்து இடமறிந்து கையாளப்பட்டுள்ளன. அதாவது தக்க இடங்களில் தக்க சொற்கள் வருகின்றன. அவை பெரும்பாலும் அனைவருக்கும் பழக்கமானவை. “அடியாத மாடு படியாது” (ப.72) போன்ற பழக்கமான பழமொழிகளையும் “இடறு கட்டை” (ப.3), “கால் வைத்தல்” (ப.56) போன்ற மரபுத் தொடர்களையும், ‘கண்டதார் கேட்டதார்’ (ப.52), “அது கிடக்க” (ப.70) போன்ற பொருள் பொதிந்த சொற்றொடர்களையும் கையாண்டுள்ளார். ஒரு சில சொற்கள் மட்டுமே சிலருக்குக் கடினமானவையாதல் கூடும். அவை பெரும்பாலும் வடமொழிச் சொற்களாகக் காணப்படுவது காரணமாகலாம். எடுத்துக்காட்டாக பிராரத்தம் (ப.66), ஆவாகனம் (ப.67).

V

பண்டிதமணி தமது கட்டுரைகளிலே வரும் சில சொற்களுக்குத் தாம் கருதும் பொருளையும் கூறிச் செல்லும் நடையுத்தியைக் கையாண்டுள்ளார். இதனை அவரது ஏனைய நூல்களிலும் காணலாம்.⁴ இங்கு “இலக்கியவழி”யிலிருந்து சில எடுத்துக்காட்டுகளைக் காண்போம்.⁵

“இரட்டையர். ஒரு தாய் வயிற்றில் ஒரே கருப்பத்தில் இரட்டையாய்ப் பிறந்தவர்கள் இரட்டையர்” (ப.1).

“காளமேகம் ஆக்கவி. ஆக்கவி என்றால் விரைந்து பாடுகின்ற புலவன் என்பது கருத்து” (ப.6).

“அந்தக் கம்பன் என்கின்ற வம்பு, பொருள் செய்கின்றானில்லை. வம்பு -புதுமை” (ப.9).

“புலவர்கள் என்றால் அறிஞர்கள்” (ப.48).

VI

“இலக்கியவழி”யிலே உள்ள இருபது கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவை இலக்கியம் பற்றியவை. புலவர் வரலாறு, நூல் வரலாறு பற்றிய கட்டுரைகளும் உண்டு. கட்டுரைகளில் இறந்தகால நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும்போது அவற்றை இறந்த காலத்தில் வருணிக்கலாம்; நிகழ்காலத்திலும் வருணிக்கலாம். இரண்டில் ஒன்றைத் தெரிவு செய்வதற்கு இடமுண்டு. பண்டிதமணி இலக்கியக் காட்சிகளை - நிகழ்ச்சிகளை -மட்டுமன்றி ஏனைய காட்சிகளையும் பெரும்பாலும் நிகழ்காலத்திலே வருணித்துள்ளார். “நாவலர் எழுந்தார்” எனக் கட்டுரைத் தலைப்பை இறந்த காலத்தில் தந்தாராயினும் கட்டுரையுள் காட்சிகளை நிகழ்காலத்திலேயே வருணித்துள்ளார். இது தவிர, ஒரே கருத்தை நிகழ்காலத்திலும் எதிர்காலத்திலும் கூறக்கூடிய இடங்களிலும் பண்டிதமணி நிகழ்காலத்தையே விரும்பிக் கையாண்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக,⁶

அ) கதைகள் தாய்ப்பாலுடன் சேர்ந்து இரத்தத்திற் கலந்து தேகம் முழுவதும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும், மிருதுவான நரம்புத்துய்களிற் குடியிருக்கின்றன என்றும் பலரும் பலவிதமாகக் கதைகளைப் பற்றிக் கதைகள் சொல்லுவார்கள்.

(ஆ) கதைகள் தாய்ப்பாலுடன் சேர்ந்து இரத்தத்திற் கலந்து தேகம் முழுவதும் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும், மிருதுவான நரம்புத் துய்களிற் குடியிருக்கின்றன என்றும் பலரும் பலவிதமாகக் கதைகளைப் பற்றிக் கதைகள் சொல்லுகின்றார்கள்.

ஆகிய இரு வாக்கியங்களும் ஒரே கருத்தைப் புலப்படுத்த வல்லன. ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கவை. ஆனால் நடையில் மட்டும் சிறிய வேறுபாடு உண்டு. பண்டிதமணியின் வாக்கியம் நிகழ்கால வினைமுற்றைக் கொண்டது (ப.10); இங்கே இரண்டாவது. இத்தகைய நிலையில் பண்டிதமணி மிகக் குறைவாக வருங்காலத்தையும் கையாண்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக,

“தாயே, என் அருமைத் தந்தை எனக்குக் கட்டளை இட, அதனைத் தாங்கள் எனக்கு வந்து சொல்லுகிறதானால், அதைவிட வேறு என்ன பாக்கியம் இருக்கிறது. அருமை அன்னையே, தாங்கள் எனக்கு ஒன்று சொல்லுவதானால், அதனை மன்னன் கட்டளை என்றா சொல்ல வேண்டும்” (ப.76).

VII

'ஓன்றாகப் பழகினோம்', 'ஓன்றாய்ப் பழகினோம்' போன்ற வாக்கியங்களில் ஆக, ஆய் என்பன ஒரே பொருளைத் தருவன. ஆக இலக்கிய வழக்கில் வருவது. ஆய் இலக்கிய வழக்கு, பேச்சு வழக்கு ஆகிய இரண்டிலும் வருவது. சிலர் ஆக என்பதைக் கையாள்வர், மற்றும் சிலர் ஆய் என்பதைக் கையாள்வர். இன்னும் சிலர் இரண்டையுமே மாறி மாறிக் கையாள்க்கூடும். மூன்றாவது வகையினர் எதனைக் கூடுதலாகக் கையாள்கின்றனர் எனப் புள்ளியியல் அடிப்படையில் கண்டு அதனை நடைக்கூறாகக் கொள்ளலாம். பண்டிதமணி "இலக்கியவழி"யில் ஆய் என்பதனைக் கையாண்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக "இரட்டையாய்" (ப.1), "ஆக்குவதாய்" (ப.3), "மயமாய்" (ப.8), "தேவனாய்" (ப.13), "திரள் திரளாய்" (ப.61).

VIII

வினைகளுள் ஒரு வகை வினைகள் எதிர்மறை விசுவயை நேரடியாக ஏற்கும். எடுத்துக்காட்டாக செய் : செய்யா. மற்றும் ஒரு வகை நேரடியாக மட்டுமன்றி, க்க் சேர்ந்த பின்னரும் ஏற்கும். எடுத்துக்காட்டாக படி: படியா, படிக்கா. நமது பேச்சு வழக்கில் க்க் பெரும்பாலும் வருவதில்லை. பண்டிதமணி க்க் என்பதை விலக்கிக் கொண்டார். எடுத்துக்காட்டாக "களையாத முடவர்" (ப.2), "பல்லை இளியாமல்" (ப.7), "பறியாமலே பழுத்து....." (ப.8), "மெளனத்தைக் குலையாமலே" (ப.14).

IX

வெவ்வேறு நடையுத்திகளால் மிகுதிப் பொருளைப் புலப்படுத்தலாமாயினும் பண்டிதமணி சொற்களை இரட்டிக்க வைத்தே அதனைப் புலப்படுத்துகின்றார். எடுத்துக்காட்டாக "விம்மி விம்மி" (ப.6), "அழுது அழுது" (ப.58), "திரள் திரளாய்" (ப.61), "இறைத்து இறைத்து" (ப.77). பண்டிதமணியின் கட்டுரைகளில் திரும்பத் திரும்பப் பயின்று வரும் சொற்களுள் "சற்றே" என்னும் சொல் சுட்டிக் காட்டத் தக்கது. அது பயின்று வரும் நூற் பக்கங்களில் சில பின்வருமாறு: ப.9, 12, 14, 20, 26, 30, 34, 36, 72.

X

பெரும் மதிப்பைக் குறிப்பதற்கு 'அவர்கள்' என்னும் சொல்லைப் பண்டிதமணி இயற்பெயர்களோடு பயன்படுத்தியுள்ளார். எத்தனையோ புலவர் பெயர்கள் "இலக்கியவழி"யில் வருகின்றன. எல்லோருக்கும் பண்டிதமணி 'அவர்கள்' என்பதை வழங்கவில்லை. சிலருக்குச் சில கட்டுரைகளில் வழங்கி வேறு சில கட்டுரைகளில் வழங்கவில்லை. 'துரை' என்னும் சொல்லை சேர் பொன். இராமநாதன் பெயரோடு சேர்த்து சேர் பொன். இராமநாதன் துரை எனக் கூறியுள்ளார் (பக். 62, 66). பல கட்டுரைகளில் 'நாவலரவர்கள்' என்றே கூறும் பண்டிதமணி ஈழநாட்டுப் புலவர் என்னுங் கட்டுரையில் 'அவர்கள்' என்ற சொல்லைக் கைவிட்டு விட்டார்.

இவ்விடத்து "இலக்கிய வழி" என்னும் நூல் பண்டிதமணி காலத்துக்குக் காலம் எழுதிய கட்டுரைகளின் (சொற்பொழிவுகளின்) தொகுப்பு என்பதனை நினைவுகூர்தல் வேண்டும். கட்டுரைகள் எழுந்த காலக்கிரமம் பற்றிய செய்தி நூலிலே இல்லை. இச்செய்தி ஆய்வுக்கு குறிப்பாக மொழி ஆய்வுக்கு முக்கியமானது. இல்லாதபோது ஆய்விலே சில சிக்கல்கள் எழுவதற்கு இடமுண்டு.

XI

பண்டிதமணி பிறமொழி வெறுப்பற்றவர். கிரந்த எழுத்துக்களுடன் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக "ஸ்தம்பித்து விட்டன்" (ப.16), "சேஷமந்தானே" (ப.69). வடமொழிச் சொற்கள் பலவற்றையும் கலந்து எழுதியுள்ளார். சில ஆங்கிலச் சொற்களையும் ஏற்றுள்ளார். "அப்பீல்" (ப.63) ஓர் எடுத்துக்காட்டு. வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்ப்படுத்தியும், தமிழ்ப்படுத்தாதும் ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற அவரது எண்ணம் அவரது நடையிலே தெரிகிறது. வேடம் எனக் கொள்ளாது "வேஷம்" (ப.17) எனக் கொண்டவர் தேவபாஷை எனக் கொள்ளாது "தேவபாடை" (ப.74) எனக் கொண்டுள்ளார்.⁷ இதேபோன்று "ஆதிசேஷன்" (ப.7) எனவும், "விபீடணன்" (ப.14) எனவும் எழுதியுள்ளார்.

XII

பண்டிதமணியின் மொழிநடை பற்றி இன்னும் கூறலாம். ஆயின் ஆராயாமல் எதையும் கூறலாமா? ஆய்விலே அவசரம் ஆகாது. ஆய்விலே ஆழ்ந்த பயிற்சி பெற்ற அறிஞர்கள் பண்டிதமணியைப் பல கோணங்களில்

நின்று நிதானமாக ஆராய முன்வருதல் வேண்டும். ஆய்வுலகம் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நிலையான கருத்துக்களைக் கூற முற்படுதல் வேண்டும்.

குறிப்புகள்

1. இதுவரை யாரும் பண்டிதமணியின் மொழிநடையை ஆராய்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.
2. பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை, இலக்கியவழி, திருத்தப்பதிப்பு, திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலைப் பழைய மாணவர் சங்க வெளியீடு - 2, 1964.
3. இலக்கண நிலையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுப்பது நடையியலில் "நடைநிலைத் தெரிவு" எனப்படும்.
4. பண்டிதமணியின் சமயக் கட்டுரைகள் என்னும் நூலைப் பார்க்க. பாடு - பெருமை (ப.28), பிரமை - மயக்கம் (ப.29), சத்து - உண்மை (ப.45), "வைநாயிகர்" என்று பெயர் - வினாவுகிறவர்கள் என்று அர்த்தம் (ப.61).
5. இவ்வுத்தி பண்டிதமணியின் தனிநடையியற் கூறாகுமா எனச் சிந்தித்தல் தரும்.
6. விளக்கத்திற்காகச் சில சொற்களுக்குக் கீழ் கோடிடப்பட்டுள்ளது.
7. "தேவ பாடையி லிக்கதை செய்தவர்" எனத் தொடங்கும் பாடலை மேற்கோள் காட்டியமையால் (ப.74) பண்டிதமணி பாடலில் உள்ளதுபோல் தாமும் தேவபாடை என எழுதினார் என்று விளக்கங் கூற முற்படலாம். ஆயின் ஏனைய இடங்களையும் சொற்களையும் கருத்திற் கொள்க.

32

தமிழ்மொழி சுற்றல் சுற்பித்தலில் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களும் எதிர்க் கருத்துள்ள சொற்களும்

I

பண்டுதொட்டு மொழிகளில் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள், எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்கள் என்பன பற்றிப் பேசப்பட்டு வருகிறது. மொழிகள் பலவற்றில் இவற்றைத் தரும் அகராதிகளும், நிகண்டு போன்ற பிறநூல்களும் இருக்கக் காண்கிறோம். தமிழ்மொழியில் இலக்கண நூல்கள் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் பற்றிக் கூறுகின்றன. சேனாவரையர்¹, நச்சினார்க்கினியர்², சிவஞானமுனிவர்³, சங்கரநமச்சிவாயர்⁴ போன்ற உரையாசிரியர்கள் சொற்பொருள் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளனர்.

சொற்பொருள், சொற்பொருள் உறவு என்பன பற்றிக் காலத்துக்குக் காலம் மெய்யியலாரும், தருக்கவியலாரும், அணியிலக்கண அறிஞரும், இலக்கியத்திறனாய்வாளரும், மொழியியலாரும் வேறுபடும் கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர். அக்கருத்துக்களை இங்கு விரிவாகக் கூறவோ ஆராயவோ முற்படாது, இன்றைய நிலையில் நமது பாடசாலைகளில் தமிழ்மொழி சுற்றலிலும் சுற்பித்தலிலும் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்கள் என்பன பற்றிப் பொதுவாக நிலவும் சிந்தனை எத்தன்மைத்து என்பதையும் இவற்றைக் கற்கும் - கற்பிக்கும் முறைகளில் எழும் சிக்கல்கள் யாவை என்பதையும் அறிஞர்களோடு கூடிச் சிந்திப்பதே இவ்வாய்வின் நோக்காகும்.⁵

II

இன்று ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களும் எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களும் தமிழ்மொழிப் பாடத்தில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன; பாடசாலைகளில்

பயன்படுத்தப்படும் பாடநூல்களிலும் பயிற்சி நூல்களிலும் இடம் பெறுகின்றன; பெரும்பாலும் மூன்றாம் வகுப்பில் இருந்து பத்தாம் வகுப்பு வரை கற்பிக்கப்படுகின்றன. பரீட்சைகளில் இவை பற்றி வினாக்கள் அமைகின்றன.

மாணவர்கள் பெரும்பாலும் பயிற்சிகள் மூலமே ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களிலும் எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களிலும் தேர்ச்சி பெறுகிறார்கள். இவற்றைப் பற்றி மாணவர்கள் இளமையில் பெறும் அறிவு பசுமரத்தாணி என அவர்கள் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்து விடுகிறது. இவை பற்றிய பயிற்சிகள் அரசினர் வெளியிட்ட பாடநூல்களிலும் தனியார் வெளியிட்ட பயிற்சி நூல்களிலும் பலவுண்டு. பாடநூல்களில் உள்ள பயிற்சிகள் போதாவெனக் கருதிப்போலும் தனியார் வெளியிட்ட பயிற்சி நூல்கள் ஆசிரியர்களாலும் மாணவர்களாலும் போற்றிப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பிற காரணங்களும் இருக்கலாம்.

மொழியில் ஆட்சி பெறுவதற்கு, குறிப்பாகக் கீழ் வகுப்புகளில், பயிற்சி இன்றியமையாதது. ஆயின் நன்கு அமைந்த பயிற்சி நல்ல விளைவைப் பயக்கும்; நன்கு அமையாத பயிற்சி நல்ல விளைவைப் பயவாதிருப்பதோடு தீமையையும் பயக்கலாம். இக்கருத்தை நாம் விருப்பு வெறுப்பு இன்றி உள்ளத்தில் கொள்வதல் வேண்டும்.

பிரயோக மொழியியல் (applied linguistics) வளர்ந்து பல துறைகளிலும் பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் இந்நாளில் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள், எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்கள் பற்றிச் சிறுவர்கள் பாடசாலையிலும் வீட்டிலும் எழுப்பும் வினாக்களும் தரும் விடைகளும் நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. மாணவர்கள் எந்தச் சொல்லிற்கும் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களும் எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களும் உண்டு என்று பொதுவாக எண்ணுகிறார்கள். இத்தகைய எண்ணம் சிறுவர்களின் உள்ளத்தில் குடி கொள்வதற்குக் காரணம் பாடநூல்களும், பயிற்சி நூல்களும், கற்பிக்கும் முறையுமே ஆகும். மாணவர்கள் பெரும்பாலும் தாம் பெறும் பயிற்சி அடிப்படையிலன்றோ விளக்கம் பெறுகிறார்கள்.

III

இனி நூல்களில் இடம்பெறும் பயிற்சிகள் சிலவற்றைக் காண்போம். தமிழ் 4-இல் படம் என்னும் சொல் தனியே தரப்பட்டு அதற்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் கேட்கப்பட்டுள்ளது.⁵ 'புதுமுறைத் தமிழ்மொழிப்பயிற்சி, மூன்றாம் வகுப்பு' என்னும் நூலில்⁷ இரை, முரடர்போன்ற சொற்களுக்கு ஒத்த

கருத்துள்ள சொற்கள் கேட்கப்பட்டுள்ளன. நான்காம் வகுப்பிற்குரிய இதே வரிசை நூலில்⁸ குரல், நீதி என்னும் சொற்களுக்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் கேட்கப்பட்டுள்ளன. வேகம் என்னும் சொல்லிற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொல் கேட்கப்பட்டுள்ளது.

வேறு ஒரு நூலில்⁹ தரப்பட்டுள்ள பயிற்சி ஒன்று பின்வருமாறு:

பின்வரும் பயிற்சியில் ஒவ்வொரு வரியிலுமுள்ள சொற்களில் இரு சொற்கள் எதிரான பொருளுடையவை. அந்த இரண்டு சொற்களையும் தெரிவு செய்து அதன் கீழ்க்கோடிக:

உதாரணம் : துணை, அறம், வறுமை, பகை, செல்வம், பொறுமை.

1. மூளல், எரிதல், அழல், அவிதல், குளிர்தல், குடு
2. உயர்வு, மேன்மை, மேம்பாடு, இழிவு, உயர்ச்சி, சிறப்பு
3. சாமம், மத்தியானம், நண்பகல், நள்ளிரவு, காலை, வைகறை (இவை போன்ற இன்னும் சில.)

கொழும்புப் பாடசாலை ஒன்றில் நான்காம் வகுப்பு மாணவர்களுக்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களைக் கற்பித்த ஆசிரியர் ஒருவர் ஊடல்: கூடல் என்னும் எடுத்துக்காட்டையும் கொடுத்திருந்தார். இச்சொற்களை மாணவர்கள் தமது குறிப்புப் புத்தகத்தில் எழுதி வைத்திருந்ததைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அண்மையில் யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலை ஒன்றில் மாணவன் நாய்க்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் யாது என வகுப்பில் வினவியபோது ஆசிரியர் சுவானம் என விடை கூறினாராம்.¹⁰ இவ்வாறு இன்னும் காட்டலாம்.

IV

இத்தகைய பயிற்சிகளில் உள்ள குறை யாது? சுருக்கமாகக் கூறின் இவை ஓர் அடிப்படையின்றி, அமைப்பின்றி, தெளிவின்றி, பயிற்சியின் முக்கியத்துவம் பற்றிய சிந்தனையின்றி (நூல்) ஆசிரியர்களின் மனம்போன போக்கில் அமைந்துள்ளன.

படம் என்பதற்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் யாது எனின், மாணவர்கள் வரைதல், சித்திரம் ஆகிய இரண்டையும் கூறுவார்கள். இவ்வாறு கற்ற மாணவர்கள், 'நாம் இன்று படம் பார்க்கப் போகிறோம்' என்னும் வாக்கியத்திலும் படம் என்னும் சொல்லிற்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் வரைதல் அன்றிச் சித்திரம் எனக் கொள்வார்களா? சொன்னால் அவர்களே சிரிப்பார்கள்.

படம் என்னும் சொல்லிற்குப் பல பொருள் உண்டு. இதனையும் மாணவர்கள் உணர்தல் வேண்டுமன்றோ?

இரை விலங்கு உணவாகும், இரைக்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் உணவு, சாப்பாடு எனின் உணவு, சாப்பாடு என்னும் சொற்களுக்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் இரையாகும். ஆயின் உணவு, சாப்பாடு ஆகிய இரு சொற்களும் பயின்றுவரும் வாக்கியங்களில் அவற்றை நீக்கி, நீக்கியவிடத்து இரை என்னும் சொல்லை வைத்தால் பொருள் எவ்வாறு அமையும்? தம்பிக்குச் சாப்பாடு வேண்டும் என்னும் வாக்கியத்தை உதாரணமாகக் கருதுக.

முரடர் என்னும் சொல்லுக்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் யாது? ஒரு சொல் கூற முடியவில்லை. ஒரு சொல் இல்லை என்றால் தொடராகக் கூறலாமா?¹¹

மாணவர்கள் நீதி என்னும் சொல்லுக்கு நேர்மை, நியாயம் ஆகிய இரண்டும் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் என்பர். ஆயின் வழக்கில் இவற்றிற்கிடையே வேறுபாடு உண்டன்றோ? 'நமது நாட்டில் நீதிக்கு, நேர்மைக்கு, நியாயத்துக்கு இடம் உண்டா?' என்னும் வாக்கியத்தில் நீதி, நேர்மை, நியாயம் என்பன ஒரே பொருளைத் தருவனவாகக் கொள்வதா? வெவ்வேறு பொருளைத் தருவனவாகக் கொள்வதா? நமது ஆங்கில அறிவைத்துணைக்கொண்டு இவற்றைக்காணும்போது நீதி = justice, நேர்மை = honesty, நியாயம் = reason எனக் கொள்ளலாம். இவை பொருளிலே உறவுள்ளவை. ஆயின் பொருள் ஒன்றே அன்று. மேலும் குரலுக்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் ஒசையாம். 'தம்பியின் குரல் கேட்டது' என்போம். ஆயின் 'தம்பியின் ஒசை கேட்டது' என்போமா?

எனவே நூற்றுக்கு நூறு வீதம் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள், ஓரளவு ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் (உறவுள்ள சொற்கள்) எனப் பாகுபாடு செய்ய வேண்டுமா? மொழியில் நூறு வீதம் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் பலவன்று. தெளிவின்மை (vagueness), இரு பொருண்மை அன்றிப் பல பொருண்மை (ambiguity), உணர்ச்சித்தொனி (emotive overtones), எண்ணங்களை உள்ளத்தின் நினைவாழத்திலிருந்து வெளிவரச் செய்வதன் விளைவுகள் (evocative effects) என்பன நூறு வீதம் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களை அரிதாக்கி விடுகின்றன. அறிவியல் கலைச்சொற்களில் சிலவற்றைக் காட்ட முடியும். இதனால் போலும் ஆங்கில மொழியை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பிப்பதற்கு என அமெரிக்காவில் எழுதப்பெற்ற பாடநூல்கள் சில 'ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள்' எனப் பேசாது 'பொருளிலே உறவுள்ள சொற்கள்' எனப் பேசுகின்றன.¹²

பிரிவில்வாய் ஒரு பொருள் மேல்வரும் இரு சொற்களைப் பற்றி இலக்கண ஆசிரியர்கள்¹³ கூறுகிறார்கள். அவை நிவந்தோங்கு, மீமிசை போல்வனவாம். ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் சேர்ந்து வருவதன் காரணம் தெளிவும் அழுத்தமும் தரும்பொருட்டு என்பர் உல்மன் போன்ற சொற்பொருளியலார்.¹⁴ ஆயின் 'நீதி நியாயம்', 'குரலோசை' என்னும் தொடர்களை ஒரு பொருள் குறிப்பன என்றும் நிவந்தோங்கு, மீமிசை போல்வன என்றும் கொள்ளமுடியவில்லை, ஒப்பிட்டுக் காண்க.

வேகம் என்பதற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொல் யாது எனின் மாணவர்கள் மெல்ல என்னும் சொல்லை விடையாகத் தருகிறார்கள். இவ்வாறு தரும்பொழுது வாக்கியத்தில் இச்சொற்களின் பயன்பாட்டை மறந்து விடுகிறார்கள். வேகம், மெல்ல ஆகிய இருசொற்களும் இலக்கணத்தில் வெவ்வேறு வகையின. 'கார் செல்லும் வேகம் யாது?' என்னும் வாக்கியத்தில் வேகம் என்பதற்குப் பதிலாக 'மெல்ல' என்னும் சொல்லைப் பயன்படுத்தி எதிர்ப்பொருளைக் கொள்ள முடியுமா? வடிவத்தில் வேறுபாடற்று வினையாகவும் பெயராகவும் வரும் சொற்கள் உண்டு. மலர், தலை, மண் போன்றவற்றைக் காண்க.¹⁵ இத்தகைய ஒரு சொல்லுக்கு வினையாகவோ அன்றிப் பெயராகவோ மட்டும் வரும் சொல்லொன்றை ஒத்ததாகக் காட்டுதல் பொருந்துமா?

மேலே காட்டிய அடுத்த பயிற்சியில் தரப்பட்டுள்ள உதாரணம் மயக்கத்தைத் தருகிறது. உதாரணத்தில் வறுமை - செல்வம் விடையாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளது. இதே உதாரணத்தில் பகை - துணை என்பனவும் விடையாகலாமல்லவா? இங்கு பயிற்சி 1க்கு மூளல் - அவிதல் விடையாம். எரிதல் - குளிர்தல் என்பனவும் விடையாகலாமன்றோ? 'அந்தச் செய்தியைக் கேட்டு மனம் எரிகிறது' என்றும் 'அந்தச் செய்தியைக் கேட்டு மனம் குளிக்கிறது' என்றும் கூறும்பொழுது எதிர்ப்பொருள் இல்லையா? மேலும் எரிதல், அவிதல், குளிர்தல் என்பனவற்றோடு அழல், குடு என்பனவற்றைச் சேர்ப்பது பொருத்தமா? பயிற்சி 2க்கு உயர்வு - இழிவு, இழிவு - சிறப்பு, மென்மை - இழிவு விடையாகலாமல்லவா? இதே போன்று இம்மை என்பதற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொல் கேட்டின் மும்மை என்போமா? மறுமை என்போமா? இரண்டும் என்போமா?

V

சொற்களின் பொருள் - உறவு சிக்கல் வாய்ந்தது எனக்கூறினோம். இந்தச் சிக்கலைப் பயிற்சிகள் மூலம் மேலும் சிக்கலாக்கக் கூடாது. மாணவர்கள்

மன்னன் என்னும் சொல்லுக்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல் அரசன் என்பர்; இதேபோல நட்பு என்பதற்கு எதிர்க்கருத்துள்ள சொல் பகை என்பர். இங்கு அவ்வளவு சிக்கல் இல்லை. எனவே பயிற்சிக்காகச் சொற்களை மனம்போன போக்கிற் கொள்ளாமல் சிந்தித்துக் கொள்தல் வேண்டும். பயிற்சிகளைப் பயனுள்ளவையாகவும் சீரானவையாகவும் அமைப்பது (நூல்) ஆசிரியரின் தனி ஆற்றலாக ஒங்கி வளர வேண்டும்; நற்பணியாக அமைதல் வேண்டும்.

மொழியில் சொல்லுக்குப் பலபொருள் இருக்கலாம் என்றோம். அரி என்னும் சொல்லுக்கு மட்டும் 109-பொருள் உண்டு என்பர் பரந்தாமனார்.¹⁶ ஆங்கிலத்தில் get என்னும் சொல்லுக்கு வழக்கிலே நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பொருள் உண்டு என்பர். இவ்வாறெனின் கோட்பாட்டளவில் மாணவர்கள் தரப்பட்ட ஒரு சொல்லின் எப்பொருளுக்கு ஒத்த கருத்துள்ள சொல்லையோ எதிர்க்கருத்துள்ள சொல்லையோ காண முயல்தல் கூடும் என்பது ஒரு சிக்கல். சொல்லுக்குத் தலைப்பொருள் (a hard core of meaning) உண்டு எனின், அதுவும் கலாச்சார அடிப்படையில் வேறுபடலாம். பள்ளி என்னும் சொல்லின் தலைப்பொருள் தமிழ் 'மாணவனுக்கும் முஸ்லிம் மாணவனுக்கும் வெவ்வேறாக இருக்கலாம் அன்றோ?

பெரும்பாலான பயிற்சிகளில் ஒரு சொல்தனியே தரப்பட்டு அதன் ஒத்த கருத்துள்ள சொல்லோ எதிர்க்கருத்துள்ள சொல்லோ கேட்கப்படுகின்றது. பெரும்பாலும் பொருள் உணர்ச்சியை ஏற்படுத்தாது, சிந்தனைக்கு இடமளிக்காது மாணவர்கள் சொற்களை ஏதோ வாய்பாடாகவே கற்கிறார்கள்; அவ்வாறே விடையளிக்கிறார்கள். மேலே ஊடல் - கூடல் எனக் காட்டியதை நினைவிற் கொள்க. சொல்லைத் தனியே தராது வாக்கியத்தில் அமைத்து அதன் ஒத்த கருத்துள்ள சொல்லையோ எதிர்க்கருத்துள்ள சொல்லையோ கேட்பது பயனுடைத்து. பெரும்பாலும் சொற்பொருள் தெளிவும் விளக்கமும் பெறுவது தொடரிலேதான்.¹⁷ எனவே பயிற்சிகள் வாக்கியமாக அமைதல் வேண்டற்பாலது.

சொல்லின் பொருள் யாது எனின் மொழியில் அது பயன்படுத்தப்படுமாறு என்பர் சந்தர்ப்பத்தை (context) வற்புறுத்துவோர்.¹⁸ தமிழ் இலக்கண அறிஞரும் கூடிவரும் ஏனைய சொற்களால் ஒரு சொல் தன் பொருளைப் பெறுகிறது என்பர். சொல் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பத்தில் வெவ்வேறு பொருளை உணர்த்தும் என்பதை உரையாசிரியர்கள் 'வரலாற்றால் பொருள் உணர்த்தும்' என்பர்.¹⁹

VI

அறிவுத்துறைகள் பலவற்றிலும் தமிழ்மொழி கையாளப்படும் காலம் வந்துவிட்டது. மொழியை ஆற்றல் வாய்ந்ததாக வளர்க்கும் பணி நம்முடையதே. தெளிவும், நுட்பமும் பெறும் விருப்பினாலும் மொழியை இயன்றவரை அறிவியல் அடிப்படையில் காணும் நோக்கினாலும் சில கருத்துக்களைக் கூறினோம். கல்வியாளரும், ஆய்வாளரும், நூலாசிரியர்களும், பாடசாலை ஆசிரியர்களும் நாம் ஈண்டு கூறிய கருத்துக்களைச் சிந்தனைக்குரியன என ஏற்றுக் கொள்ளின் அதுவே இவ்வாய்வின் பயனாகும்.

குறிப்புகள்

1. எடுத்துக்காட்டாக : சேனாவரையர், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கு.1, 155, 249, 394 உரை.
2. நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கு.399 உரை.
3. சிவஞானமுனிவர், இலக்கண விளக்கச் சூறாவளி, ப.113, 114.
4. சங்கரநமச்சிவாயர், நன்னூல், கு.62, 131, 272, 290 உரை.
5. மொழியில் ஆட்சி பெறுவதற்காக மாணவர்கள் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களிலும் எதிர்க்கருத்துள்ள சொற்களிலும் பெறும் பயிற்சி எந்த அளவிற்குப் பயன்படுகிறது என்பதனைத் தனியே ஆராய்ந்து கண்டுகொள்தல் வேண்டும்.
6. தமிழ் 4, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், இலங்கை, ப.216.
7. செ.நடராசா, புதுமுறைத் தமிழ்மொழிப் பயிற்சி, மூன்றாம் வகுப்பு, யாழ்ப்பாணம், ப.21.
8. செ.நடராசா, புதுமுறைத் தமிழ்மொழிப் பயிற்சி, நான்காம் வகுப்பு, ப.22, 42.
9. இந்நூல் பற்றிய விபரம் தரமுடியவில்லை.
10. ஒரு மொழியில் பிறமொழிச் சொற்கள் வழங்குவதும் அவற்றுள் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்கள் இருப்பதும் உண்டு. 'In medicine there are two names for the inflammation of the blind gutt. caecitis and typhilitis; the former comes from the Latin word for 'blind' the latter from the Greek word' - Stephen Ullmann, Semantics, An Introduction to the Science of Meaning, Oxford, p.142, 1970.

11. ஆங்கிலத்தில் reject என்பதற்கு turn down என்பது ஒத்ததாகக் காட்டப்படுகிறது.
12. அந்த நூல்களில் இடம் பெறும் பயிற்சி ஒன்றை எடுத்துக்காட்டாகக் காண்க. Find the words in column 2 that are closest in meaning to the words in column 1.

Column 1	Column 2
a) taste	forest
b) food	eat
c) woods	animal
d) bear	porridge
e) explain	account for

இப்பயிற்சி ஒரு பாடத்தின்கீழ் அமைந்துள்ளது. இச்சொற்கள் அனைத்தும் அப்பாடத்தில் இடம்பெறுகின்றன. காண்க: Virginia French Allen, Progressive Reading Series, Book 1, A Reading Sampler, English Teaching Division, International Communication Agency, Washington, 1978.

13. தொல்காப்பியர், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கு.450. உரையையும் காண்க. பவணந்தி, நன்னூல், கு.398, உரையையும் காண்க.
14. Stephen Ullmann, The Principles of Semantics, Oxford, pp. 151-153, 1957.
15. சில மொழிகளில் ஒரு சொல் பல சொல்வகைகளை (Word-Classes) சேர்ந்ததாக வருதல் உண்டு. ஆங்கிலத்தில் down என்னும் சொல் வினையாகவும், பெயராகவும், வினையடையாகவும், பெயரடையாகவும் வருவது உண்டு.
16. அ.கி.பரந்தாமனார், நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டுமா? சென்னை, ப.3, 1955.
17. விதிவிலக்காக வாக்கியத்திலும் தெளிவினமை தோன்றலாம். They can fish என்னும் வாக்கியத்தில் can துணைவினையெனின் ஒரு பொருள்; வினையெனின் வேறுபொருள். இங்கு வாக்கியம் நிகழும் சந்தர்ப்பம் தெளிவைத் தரும். 'கோல் கொணர்க என்றான் அரசன்' போன்ற தமிழ் எடுத்துக்காட்டுக்களையும் காண்க.
18. L.Wittgenstein, Philosophical Investigations, Oxford, pp.20, 43, 1953.
19. சேனாவரையர், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கு.389, 394 உரை. நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம், கு.389 உரை.

33

இலங்கைத் தமிழ்மொழி — ஒரு குறிப்பு

இலங்கையில் தமிழ் மொழி பல நூற்றாண்டுகளாக வழக்கில் இருந்து வருகின்றது. இதன் காரணமாக இலங்கைத் தமிழ் மொழி சில சிறப்பான இயல்புகளைப் பெற்றுள்ளது. அவ்வியல்புகளில் சிலவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதே இக்குறிப்பின் நோக்கமாகும்.

இலங்கையில் தமிழ் மொழி பல நூற்றாண்டுகள் வழக்கில் இருந்து வந்த காரணத்தினாலே தமிழ்மொழி அறிவும் சிங்கள மொழி அறிவும் கொண்ட மக்கள் சமுதாயம் ஒன்று பண்டைக் காலத்தில் உருவாகி இருந்தது. இச்சமுதாயத்தில் இருந்த இருமொழி அறிவு பெற்ற மக்கள்தொகையைப் பற்றிக் கூறுவதற்கு ஆதாரம் எதுவும் இல்லை. ஆயின் தமிழ் மொழிக்கும் சிங்கள மொழிக்கும் ஏற்பட்ட தொடர்பையும் அத்தொடர்பால் சிங்கள மொழியில் தோன்றிய விளைவையும் நோக்கும்போது இருமொழி அறிவு கொண்ட மக்கள் சமுதாயம் ஒன்று இருந்தது என்பதையும் அச்சமுதாயம் மூலம் தமிழ் மொழியின் செல்வாக்கு குறிப்பிடத்தகுமளவிற்குச் சிங்கள மொழியில் பரவியது என்பதும் புலனாகிறது. தமிழ்ச்சொற்கள் பலவற்றையும் தமிழ் மொழி (திராவிட மொழி) அமைப்புக்களையும் சிங்கள மொழியில் காண்கிறோம். தமிழ் மொழியையும் சிங்கள மொழியையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வோர் சிங்கள மொழியையும் ஹிந்தி போன்ற வட இந்தோ ஆரிய மொழிகளையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்தால், தமிழ் மொழித் தொடர்பால் சிங்கள மொழியில் தோன்றிய மொழி விளைவுகளை எளிதில் உணர்வார்.

அப்பா, அக்கா, அய்யா போன்ற உறவுப்பெயர்களும், சொதி (ஹோதி), இடியப்பம் போன்ற உணவுப் பெயர்களும், கத்தி, முட்டி, தொட்டில் போன்ற பொருட் பெயர்களும், மூளை, மணிக்கட்டுப் போன்ற உடல் உறுப்புப் பெயர்களும், பாத்தி, வயல் (வெல்) போன்ற உழவுத்துறைப் பெயர்களும், கால், அரைக்கால், படி, சேர், சுண்டு போன்ற அளவுப்பெயர்களும், வீசு,

நடத்து, பாவி, உதவு, அடுக்கு போன்ற வினைகளும் சிங்கள மொழியில் வழங்கக்காண்கிறோம். 'எனக்கு வேண்டும்', 'நான்படிக்கிறபுத்தகம்நல்லது', 'நண்பர் மூன்றுபேர்', 'கோப்பி சரி தேநீர் சரி' போன்ற வாக்கிய அமைப்புக்களையும் சிங்கள மொழியில் காண்கிறோம். தமிழில் இன்று வழக்கிலில்லாத வட்டக்காய் போன்ற சில சொற்களையும் சிங்கள மொழியில் காண்கிறோம்.

இத்தனைக்கும் இலங்கைத் தமிழ் மொழியில் சிங்கள மொழியின் செல்வாக்கு என்றோ, தொடர்பு என்றோ எதனையும் விதந்து கூறுவதற்கு இல்லை எனலாம். முருங்கை என்னும் சொல்லைச் சிங்களச் சொல் என்று காட்டப்பட்டு வந்தது. ஆயின் அதுவும் திராவிடமொழிச் சொல் என்று அண்மையில் சான்றுகளுடன் நிலைநாட்டப்பட்டது.¹ இலங்கையில் சிங்களவர் மத்தியில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து வரும் தமிழ் மக்களின் பேச்சுத் தமிழில் மட்டும் ஒரு சில சிங்களச் சொற்கள் புகுந்துள்ளன.

இந்நிலையில் நமக்குச் சில ஐயங்கள் எழலாம். முன்னர் குறிப்பிட்ட இருமொழி அறிவு பெற்ற அன்றைய சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தோர் யார்? தமிழர்களா? சிங்களவர்களா? தமிழர்களும் சிங்களவர்களும்? இருமொழி அறிவு ஓர் இனத்தின்பாற்பட்டதாக மட்டும் இருந்ததா? இரு இனத்தின்பாற்பட்டதாக இருந்ததா? அன்றைய சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள் என்றால், அல்லது தமிழர்களும் சிங்களவர்களும் என்றால் தமிழ்மொழிசிங்கள மொழியின் இயல்புகளைப் பெறவில்லையா? அன்றைய சமுதாயத்தின் மொழி நோக்கைப் பற்றிக் கூற முடியுமா? இவற்றை விரிவாக ஆராய்தல் வேண்டும்.

அன்று சிங்கள மக்கள் இலங்கையில் வழங்கி வந்த தமிழ் மொழியுடன்தான் - இந்தியாவில் வழங்கி வந்த தமிழ் மொழியியுடன் அன்று - நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு இருந்தார்களென்று கொள்வதில் தவறில்லை. கி.பி. 15ம், 16ம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த சிங்களக் கவிஞர்கள் தமிழ், வடமொழி, பாளி ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களையே அறிஞர் எனக் கருதினர்.² இதன் மூலம் தமிழ் மொழி பெற்றிருந்த சிறப்பை ஓரளவு உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

இந்தியாவில் வழங்கும் தமிழ் மொழியோடு இலங்கைத் தமிழ் மொழி காலப்போக்கில் தொடர்பற்ற காரணத்தால் இலங்கைத் தமிழ் மொழியில் குறிப்பாக இரு விளைவுகள் தோன்றின.

மொழியில் காலப்போக்கில் மாற்றங்கள் தோன்றுவதுண்டு. இந்தியத் தமிழ் மொழி மாற்றமடைந்து கொண்டு வந்தது. இலங்கைத் தமிழ்மொழியும் மாற்றமடைந்து கொண்டு வந்தது. நெருங்கிய தொடர்பற்ற நிலையில் இந்தியத் தமிழும் இலங்கைத் தமிழும் மாற்றத்தைப் பொறுத்தவரை ஒன்றை மற்றது தாக்கியதாகத் தெரியவில்லை. இரண்டிலும் பெரும்பாலும் தனித்தனிப் போக்குகளையே காண்கிறோம். எனவே சிறப்பாகப் பேச்சைப் பொறுத்தவரை இருமொழி வகைகளும் பிரிந்து நிற்கக் காண்கிறோம். இந்தியத் தமிழில் தோன்றிய மாற்றங்கள் அனைத்தும் இலங்கைத் தமிழில் எழவில்லை. எனவே இலங்கைத் தமிழில் பழைய இலக்கண அமைப்புகளையும் சொற்களையும் காண்கிறோம். இதனால் ஒரு கால கட்டத்தில் இந்தியத் தமிழர் இலங்கைத் தமிழுக்கு மதிப்பளித்தார்கள். இலங்கைத் தமிழ் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழ் செந்தமிழ் என்றனர். மிகச் சிலர் இக்கருத்தை மறுத்தனர்.³ மேலும் முன்பு என்றுமே மொழியில் இருக்காத சில இயல்புகள் - அமைப்புகள், சொற்கள் - இந்தியத் தமிழில் தோன்றின. இவை இலங்கைத் தமிழில் தோன்றவில்லை. இவை இவ்விருவகை மொழிகளையும் தனிப்போக்குடையனவாக்கின.

இலங்கைத்தமிழ் மொழி பிறமொழித் தொடர்பிலும் இந்தியத் தமிழில் இருந்து வேறாக நின்றது. அதன் சிங்களத் தொடர்பைக் காட்டினோம். சிங்கள மொழியிலிருந்து விதந்து கூறும் அளவிற்கு எதனையும் பெறாத இலங்கைத் தமிழ் மொழி பிற மொழித் தொடர்பால் டச்சு, போத்துக்கேயம், ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளிலிருந்து பல சொற்களைப் பெற்றுள்ளது. அவை இன்றும் வழக்கில் உண்டு. இந்தியத் தமிழின் பிறமொழித் தொடர்பும், அதன் முறையும், விளைவுகளும் வேறு வகையில் அமைந்துள்ளன.

இறுதியாக அண்மையில் எழுந்துள்ள ஒரு சில வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறோம். இன்று இந்தியத் தமிழ், இலங்கைத் தமிழ் ஆகிய இரண்டும் தொழிற்பாட்டிலும் பயன்பாட்டிலும் வேறுபடக் காண்கிறோம். இதற்குக் காரணம் நாடும் நாட்டு மக்களும், நாட்டு மக்களின் மொழி மனப்பான்மையும், நாட்டின் அரசியலுமே ஆகும். இந்தியாவில் தமிழ் எழுத்துக்களில் சீர்திருத்தம் செய்துள்ளார்கள். இலங்கையில் அதனைப் பின்பற்றுவதில் அக்கறை கொள்வாரைக் காணோம்.⁴ இவற்றை எல்லாம் விரிவாக ஆராய்தல் வேண்டும்.

குறிப்புகள்

1. காண்க : Suseendirarajah, S., Karunatillake, W.S., A Note on Murunkai in Indrapala, K. (ed.) James Thevathasan Rutnam Felicitation Volume, Jaffna Archaeological Society, Jaffna, Sri Lanka, 1975.
2. Karunatillake, W.S., Tamil Influence on the Structure of Sinhalese Language, Souvenir, Fourth International Conference Seminar of Tamil Studies, Jaffna, Sri Lanka, 1974.
3. வரதராசன், மு., யான் கண்ட இலங்கை, பாரி நிலையம், சென்னை.
4. அதாவது இக்கட்டுரை எழுதப்படும் 1984 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் வரையாருமே அக்கறை கொள்ளவில்லை.

34

மொழியில் சமுதாயப் படிநிலைகள்

மனிதன் பிறரோடு கூடிச் சமுதாயமாக வாழ விரும்புகின்றான். இவ்வாறு பலர் ஒன்றாகக் கூடி மனித சமுதாயமாக வாழும்போது அச்சமுதாய வாழ்க்கையில் சில ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏற்படுகின்றன. சாதி, சமயம், கல்வி, பணம், வயது போன்றவையே இவ்வேற்றத் தாழ்வுகளுக்குக் காரணமாக அமைகின்றன. உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. இந்த எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தும்போது மொழியிலும் ஒரு வேறுபாட்டை உணர்த்த வேண்டிய நிலை வந்துவிடுகிறது. பொதுவாகக் கூறினால், மக்களுடைய சமுதாய வாழ்க்கை முறைகளின் சாயல் காலப்போக்கில் அவர்கள் பேசும் மொழியிலும் ஓரளவு புலப்படுவதைக் காணலாம்.

நாம் பேசும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் எவ்வாறு நமது சமுதாய வாழ்க்கையை ஓரளவு புலப்படுத்தி நிற்கின்றது என்பதனைச் சுருக்கமாக எடுத்துக் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். ஈண்டு இப்படி இப்படி இருக்க வேண்டும் என்றெல்லாம் கூறாமல், இருப்பதை இருக்கும் வண்ணம் எடுத்துக் கூறுவதே நமது குறிக்கோள். சமுதாய வாழ்க்கை இடத்திற்கு இடம், காலத்திற்கு காலம் மாறுதலடைந்து கொண்டு வருகிற நிலையிலே இதுவே நமது சமுதாய வாழ்க்கை என்றோ, இங்குக் கூறுவது நமது சமுதாயம் முழுவதற்கும் பொருந்தும் என்றோ கூற வரவில்லை. இனி, நமது சமுதாய அமைப்பில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வைப் புலப்படுத்தும் மொழி வழக்குகள் சிலவற்றை ஒவ்வொன்றாக ஆராய்வோம்.

முதலில் ஏவல் வினை (imperatives) அமைப்பைப் பார்ப்போம். ஏவல்வினையோடு சில விசுதிகளைச் சேர்த்துப் பேசுகிறோம். ஏவல்வினைச் சொற்களும் வினையடிச் சொற்களும் (verb bases) உருவில் ஒன்றாகவே உள்ளன. வினையடிச் சொற்களையே ஏவல் வினைச் சொற்களாகப் பயன்படுத்தினால் அவற்றிற்குத் தனிப்பொருள் உண்டு. வா, போ, படி, இரு, நட என நம்மிலும் தாழ்ந்தவரிடம் கூறலாம். இங்கு தாழ்ந்தவர் என்பார் யார்

என்பதைத் தெளிவாக வரையறுத்து விளக்குவது எளிதன்று. ஒருவரை நோக்க வேறு ஒருவர் தாழ்ந்தவராகலாம். அவர் வயதிலே குறைந்தவராக இருக்கலாம், வேலைக்காரனாக இருக்கலாம். தந்தைக்கு மகனாக இருக்கலாம், அண்ணனுக்குத் தம்பியாக இருக்கலாம். ஆனால் சமுதாயத்திலே ஒருவனாகப் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்பவனுக்கு எந்த எந்த நிலைகளில் யார், யாரிடமெல்லாம் வா, போ, படி, இரு, நட என வேறு விசுவாசங்களைச் சேர்க்காமல் வினையடிகளையே ஏவல் வினையாகப் பயன்படுத்தலாம் என்பது தெரிந்திருக்கக்கூடும். ஆயினும், முன்பின் பழக்கமில்லாதவர்களிடம் பேச வேண்டிய கட்டாயம் சில வேளைகளில் ஏற்படுகிறது. இந்த நிலையில் மதிப்புக் கொடுத்துப் பேசலாமா மதிப்புக் கொடுக்காமல் பேசலாமா என்ற தடுமாற்றம் நமக்குத் தோன்றுகிறது. ஒருவருடைய தோற்றம், உடை, நடை, பேச்சு முத்தலியவற்றைக் கொண்டு சமுதாயத்தில் அவருக்குரிய தரத்தை (அந்தஸ்து) ஓரளவு அறிந்து கொள்ள முடியும். இவ்வாறு ஒருவருடைய சமுதாய தரத்தை ஊகித்துக் கொள்ள முடியாத நிலையில் ஏவல் வினையடிகளோடு குறிப்பிட்ட விசுவாச ஒன்றை மட்டும் பயன்படுத்துகிறோம். ஒருவரை வா என்றோ, வாருங்கள் என்றோ சொல்லாமல் வாரும் என்று மட்டும் சொல்லும் வழக்கைக் காண்க. வா என்று சொன்னால் அவமதித்ததாக முடியும். வாருங்கள் என்றாலோ மதிப்புத் தருவதாகக் கருதப்படும். ஆகவே இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட மதிப்பைத் தெரிவிப்பதற்காக ஏவல்வினைச் சொற்களோடு உம் என்னும் விசுவாசம் சேர்த்து வழங்குகிறோம். பெரும்பாலும் ஆசிரியர் மாணவரிடம் பேசும்போதும், முதியோர் இளையோரிடம் பேசும்போதும், சில குடும்பங்களில் கணவன் மனைவியுடனோ மக்களுடனோ பேசும்போதும் இந்த உம் விசுவாசம் ஏவல் வினைச்சொற்களோடு சேர்த்துப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் ஓர் அதிகாரி மேலதிகாரியிடம் பேசும்போதோ பெரும்மதிப்பிற்குரிய ஒருவரிடம் பேசும்போதோ உம் விசுவாசம் பயன்படுத்துவதில்லை. சுருங்கக்கூறின் குறிப்பிட்ட ஒரு நிலையில் அல்லது குழலில் மட்டும்தான் உம் விசுவாசம் பயன்படுத்துகிறோம்.

அன் என்ற ஒரு விசுவாசமும் ஏவல் வினைச் சொற்களோடு பயன்படுத்துவதைக் காணலாம். ஒருவரைப் பார்த்து படி என்று சொல்லுவதற்கும் படியன் என்று சொல்லுவதற்கும் பொருள் வேறுபாடு உண்டு. இதுபோலவே இரு - இரன், சாப்பிடு - சாப்பிடன், எழுது - எழுதன் போன்றவற்றையும் காண்க. அன் என்னும் விசுவாசமற்ற ஏவல் வினைச் சொற்களுக்கும் ஏனைய ஏவல்வினைச் சொற்களுக்கும் பொருளிலே உள்ள வேறுபாடு யாது? வா என்று சொல்லும்போது கட்டளைக் குறிப்பு உண்டு; வாவன் என்று சொல்லும்போது கட்டளைக்குறிப்பு இல்லை எனலாம். வாரும்

- வாருமன், வாருங்கள் - வாருங்களன் போன்ற வழக்கையும் காண்க. வா, வாரும், வாருங்கள் போன்றவற்றின் அமைப்பு 'குறித்த செயலை உறுதியாகச் செய்ய வேண்டும்' என்னும் பொருளையே உணர்த்துகிறது என்றும், வாவன், வாருமன், வாருங்களன் போன்றவற்றின் அமைப்பு 'குறித்த செயலைச் செய்தாலும் செய்கவிட்டாலும் விடுக' என்னும் பொருளையே உணர்த்துகிறது என்றும் கருத்து வேறுபடுபவர் உண்டு. இன்னும் இவற்றிற்கு வேறு பொருள் கொள்ள வேண்டும் எனக் கருதுபவரும் உளர். அஃது எவ்வாறாயினும் அன் விசுவாசம் சேர்ப்பதால் பொருள் வேறுபாடு உண்டு என்பதே நாம் இங்கு கருத்திற் கொள்ள வேண்டியது.

அடா, அடி ஆகிய இரு இடைச்சொல்லுருபுகளையும் ஏவல் வினைச்சொற்கள் ஏற்கும். எடுத்துக்காட்டாக செய், செய்யடா, செய்யடி இவற்றை இணைத்துக் கூறும்போது மதிப்புக்குறைவை உணர்த்துவதாகக் கருதப்படுகிறது. படியன்ரா, படியனி என்பவற்றில் உள்ள -ரா, -ரி என்பவை அடா, அடி என்பவற்றின் மாற்றமே. இவை அன் என்பதிலுள்ள னகரவொற்றிற்குப் பின் முறையே -ரா, -ரி ஆக மாறுகின்றன.

வர, போக் என்னும் செய்வென்னைச் சொல்லுக்குள் எச்சங்களை உம் விசுவாசம் சேர்த்தோ சேர்க்காமலோ பெரும் மதிப்பைக் குறிப்பதற்காகச் சிலர் பயன்படுத்துகின்றனர். இவற்றைப் பெரும்பாலும் தாழ்ந்த சாதியினர் என்போர் தாம் உயர்ந்த சாதியினர் என்போரிடம் பேசும்போது பயன்படுத்துகிறார்கள். இவ்வழக்கு இன்று மறைந்து வருகிறது.

பெயர்ச் சொற்களுக்கும் வினைமுற்றுக்களுக்கும் பின்னும் உம் விசுவாசம் இணைத்துப் பெரும் மதிப்புத் தெரிவிக்கும் வழக்கத்தையும் யாழ்ப்பாணத்தவர் சிலருடைய பேச்சிலே காணலாம். முன்பு குறிப்பிட்ட உம் விசுவாசமே; ஈண்டு குறிப்பிடும் உம் விசுவாசமே. இவை ஒரே வடிவமுள்ள இரு வேறுவிசுவாசங்கள். இலக்கணகாரர் பல பொருள் குறித்த ஒரு சொல் என்பர். கையிலே வைத்திருப்பது என்ன என்று கேட்டால் "வைத்திலை" என்று சொல்லாமல் "வைத்திலையும்" என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். "வைத்திலை" என்று மட்டும் சொன்னால் கேட்பவரை அவமதிப்பதாகும் என எண்ணி உம் விசுவாசமும் சேர்த்துப் பெரும் மதிப்புக் காட்டுவதாகக் கூறுகிறார்கள். செய்யிறானும், படிக்கிறானும் போன்ற வினைமுற்றுக்களையும் காண்க. யாழ்ப்பாணத்தவர் உம் விசுவாசம் பயன்படுத்துவது போல இந்தியத் தமிழரும் -ங்க என்னும் விசுவாசம் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் இங்கு ஒரு வேறுபாடு. யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சிலரின் பேச்சிலே மட்டும் உம் விசுவாசம் இடம் பெறுகிறது; இந்தியாவில் அனைவர் பேச்சிலும் ங்காவைக் கேட்கலாம்.

இனி, பால் காட்டும் விசுதிகளைப் பயன்படுத்தும் முறையிலும் வெவ்வேறு மதிப்பு அளவு நிலைகளைக் காண முடிகிறது. முன்னிலையில் ஒருவரைப் பார்த்து வந்தாய் எனக் கூறுவதற்கும், வந்தீர் எனக் கூறுவதற்கும், வந்தீங்கள் அல்லது வந்தியள் என்பதற்கும் மதிப்பளவிலே வேறுபாடு உண்டு. வந்தாய் என்று கூறினால் சிலருக்குக் கோபம் வந்துவிடும். வந்தீங்கள் என்று வேலைக்காரரிடம் கூறினால் தன்னை ஏதோ கேலி செய்வதாக நினைப்பான். வந்தான், வந்தாள் போன்ற சொற்களில் உள்ள பால் காட்டும் விசுதிகள் இன்று திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை மட்டுமன்றி மதிப்புக் குறையையும் உணர்த்துகின்றன. ஆணுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க விரும்பினால் ஆர் விசுதியைச் சேர்க்கிறோம். வந்தார், இருக்கிறார் என்பன எடுத்துக்காட்டு. பெண்ணுக்கு மதிப்புக் கொடுக்க விரும்பினால் ஆள் என்னும் விசுதியிலுள்ள எகர ஒற்றை நீக்கி வழங்குகிறோம். வந்தா, இருந்தா, போனா என்பவை பேச்சில் மதிப்பைக் குறிக்கும் வழக்குகளாகும். இந்தியாவில் பிராமணர் பேசும் தமிழில் இதே சொற்கள் பெண்பால் ஒருமையையும் பலர்பாலையும் குறிக்கும்.

இன்று வழக்கிலே உள்ள முன்னிலைப் பெயர்கள் மூன்று. அவை நீ, நீர், நீங்கள் என்பன. நீ, நீர் என்ற இரண்டும் ஒருமை; நீங்கள் பன்மை, பழைய இலக்கணகாரர் நீரையும் பன்மை என்றனர். இன்று யார் யாரிடம், நீ, நீர், நீங்கள் என்பனவற்றைப் பயன்படுத்துவது என்பது ஒருவர் காட்ட விரும்பும் மதிப்பளவைப் பொறுத்துள்ளது. சிலரிடம் மட்டும்தான் நீ என்று பேசலாம். ஆனால் படிக்காத கிராமத்து மக்கள் பெரும்பாலும் எல்லாரிடமும் நீ என்றே பேசுவதைக் கேட்கலாம். இவர்கள் நீ என்பதோடு சில முறைப்பெயர்களையும் சேர்த்து "நீ ஐயா", "நீ அண்ணை", "நீ தம்பி" என்று கூறுவதன் மூலம் தங்கள் மதிப்புணர்ச்சியைக் காட்டுவர். சில குடும்பங்களிலே பெற்றோர் குழந்தைகளைக் கூட நீங்கள் என்றுதான் அழைக்கிறார்கள். குழந்தைகள் நீங்கள் என்று பேசுவதைப் பழக்கமாக்க கொள்ள வேண்டும், பிறரிடம் மதிப்பளிக்கத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கருதிக் குழந்தையிடமும் நீங்கள் எனப் பேசுகிறார்கள் போலும்.

யாழ்ப்பாணத்திலே குறிக்கப்பட்ட சில வகுப்பினர் பெரும் மதிப்பைத் தெரிவிப்பதற்காக நாம் என்ற தன்மைப் பன்மைப் பெயரை முன்னிலை ஒருமைப் பெயராகப் பயன்படுத்துகிறார்கள். சமுதாயம் மாறிக்கொண்டு வரும் இந்நாளில் இவ்வழக்கு மறைந்து வருகிறது.

சமுதாயத்திலே உயர்ந்த நிலையுடைய மதத்தலைவர், ஆசிரியர் போன்றவர்களைக் குறித்துப் பேசும்போது பன்மை விசுதியைப் பயன்படுத்துவது உண்டு. ஆயின் ஒருமையைப் பயன்படுத்துவது

மரியாதைக்குறைவு அன்று என்று எண்ணிய காலம் உண்டு. அரசனை அரசன் என்றே எழுதினார்கள்; அரச என்று அழைத்தார்கள். பெரும் முனிவர்களையும் ஆசிரியர்களையும் ஒருமையிலே அகத்தியன், தொல்காப்பியன் என எழுதினார்கள். கடவுளையும் ஒருமையிலே கூறினார்கள். காலப்போக்கில் நிலை மாறியது. தொல்காப்பியம் ஒருவரைக் கூறும் உயர்சொற்களினி என மரியாதைப் பன்மையைப் பயன்படுத்துவதற்கும் விதி கூறியுள்ளது. அகத்தியன் அகத்தியனார் எனவும், அகத்தியர் எனவும் வழங்கப்பட்டார். ஒருவினை ஒடுச்சொல் உயர்பின் வழித்தே என்றும் தொல்காப்பியம் கூறிற்று. இயற்பெயர்களின் இறுதியில் உள்ள எகரவொற்றை மதிப்புத் தெரிவிக்கும் விருப்பினால் ரகரவொற்றாக மாற்றி வழங்கும் வழக்கு இன்று உண்டு. இதைப்போன்று அம் கொண்டு முடியும் இயற்பெயர்களை அத்துச் சாரியை சேர்த்துப் பின் ஆர் விசுதி சேர்த்துக் கூறுவதையும் காண்க. சண்முகலிங்கம், சண்முகலிங்கத்தார் ஆகிறார்.

இதுவரை ஏவல்வினை, பெயர்ச்சொற்கள் ஆகியவற்றோடு சில விசுதிகளைச் சேர்த்தோ சேர்க்காமலோ மதிப்பளவை வெளியிடுகின்ற வழக்கைக் கண்டோம். இவ்வழக்கம் பெயர்ச்சொல்லில் மட்டுமே ஏவல்வினைச் சொல்லோடு மட்டுமே வழங்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் வினைமுற்றுக்களை வேறுபடுத்தி வழங்கும்போதே அவற்றிற்கு இணையான பெயர்ச் சொற்களின் ஈறுகளையும் மாற்றி வழங்கும் வழக்கமும் உண்டு. கொண்ணன் வந்தான், கொண்ணை வந்தது, கொண்ணர் வந்தார்; சுப்பன் வந்தான், சுப்பு வந்தது, சுப்பர் வந்தார் என்றெல்லாம் வேறுபடுத்திப் பேசுவதை வழக்கில் காண்க. இவற்றுள் ஒன்றன்பால் விசுதியையும் உயர்திணைச் சொற்களோடு இடைப்பட்ட மதிப்பளவைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தும் போக்கைக் காண்க.

பிற மொழிகளிலிருந்து கடன் பெற்ற சில சொற்களையும் மதிப்பளவிலே வேறுபடுத்துகிறார்கள். கிளாக்கன், கிளாக்கு, கிளாக்கர்; இஞ்சிப்பத்தன், இஞ்சிப்பத்து, இஞ்சிப்பத்தர்; மனேச்சன், மனேச்சு, மனேச்சர் போன்றவற்றை விளக்கத்திற்கு எடுத்துக் காட்டலாம். கிளாக்கன் வந்தான், கிளாக்கு வந்தது, கிளாக்கர் வந்தார் என்றே பெரும்பாலும் கூறுகிறார்கள்.

காலப்போக்கில் சமுதாயம் மாற்றம் அடையும்போது இம்மதிப்பு அளவு நிலைகளும் மாறும் தன்மையான என்பது கண்கூடு. எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்கள் என்று சனநாயகத்தையும் பொதுமக்களையும் போற்றும் இந்நாளிலும் நமது சமுதாயத்தில் இத்தகைய ஏற்றத்தாழ்வு நிலைகள் வேரூன்றி இருப்பது வியப்பே!

35

நாட்டார் பாடல் மொழி

நாட்டார் பாடல்கள் வாய்மொழி இலக்கியமாக வழங்கி வந்தவை; இன்றும் கிராமப்புறங்களில் அருகி வழங்கி வருபவை; பாடல்கள் தோன்றிய காலத்துப் பேச்சு மொழியிலே அமைந்தவை. பேச்சுமொழி இடத்திற்கிடமும் காலத்திற்குக் காலமும் வேறுபட்டுள்ளதைப் போன்று பேச்சு மொழியில் அமைந்த நாட்டுப் பாடல்களின் மொழியும் இடத்திற்கிடமும் காலத்திற்குக் காலமும் வேறுபட்டிருக்கக் காண்கின்றோம். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள நாட்டார் பாடல்கள் பலவற்றிற் காணப்பெறும் பாட வேறுபாடுகளே இதற்கு நல்ல சான்றாகும்.

இன்று நாம் நாட்டார் பாடல்களின் மொழியை ஆராய விரும்பினால், நாடெங்கும் சென்று இப்பாடல்கள் நாட்டுப்புறத்துப் பாமர மக்களிடம் வழங்குமாற்றைச் சரிவரக் கேட்டறிய வேண்டும். காரணம், நாட்டுப் பாடல்களின் உண்மையான மொழிவடிவத்தை இப்பாமர மக்களிடமிருந்துதான் அறிந்துகொள்ள முடியும். இவர்களே இப்பாடல்களைத் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாதுகாத்து வருபவர்கள். பாடல்களிலே பாமர மக்களிடம் பாட வேறுபாடுகள் காண்பின் அவற்றைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். மக்களின் உச்சரிப்பு முதற்கொண்டு சொல், சொற்றொடர், இலக்கணக்கூறு, பாடற்பொருள் ஆகியவற்றிற் காணப்படும் பாட வேறுபாடுகளைக் குறித்துக் கொள்ளல் வேண்டும். பாட வேறுபாடுகளுள் எவையெல்லாம் பழையன என்ற சிக்கல் தோன்றக்கூடும். பாட வேறுபாடின்றி நாடெங்கும் ஒரு பாடல் வழங்கி வருமாயின், அப்பாடலில் மொழிச்சிக்கல் இல்லையெனலாம். பாட வேறுபாடுகள் இருப்பின் பெரும்பான்மையோரிடம் காணப்படும் பாடமே குறிப்பிட்ட ஒரு பாடலின் பழைய பாடம் என்று ஓரளவு துணியலாம். பெரும்பான்மை என்னும் அடிப்படையைக் கொள்ளினும் ஏற்பதற்கோ விடுவதற்கோ பிற சான்றுகள் இருப்பின், அவற்றையும் துணையாகக் கொண்டு பாட வேறுபாடுகளைச் சீர்தூக்கி ஆராய்தல் நன்று. ஏறத்தாழ இம்முறையையே மொழியியலாரும்

மாணிடவியலாரும் பழைய வடிவங்களைக் (proto forms) காண்பதற்குக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். இங்குக் கூறிய இந்த ஆய்வு முறைக்கு நீண்ட நாள் முயற்சி வேண்டும்.

அறிஞர் பெருமக்கள் பலர் அண்மைக்காலத்தில் நாட்டார் பாடல்களைத் தொகுத்து நூல்களாக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவற்றின் அடிப்படையில் நாம் நாட்டார் பாடல் மொழி பற்றிச் சில கருத்துக்களைக் கூற முற்படலாம். ஆயின், நாட்டார் பாடல்களை அச்சேற்றும்போது அவற்றின் பதிப்பாசிரியர்கள் வாய்மொழி இலக்கியமாக வழங்கிய அப்பாடல்களின் பேச்சுமொழியை எந்த அளவிற்கு அச்சிலேயும் பேணிப் பாதுகாத்துள்ளனர் என்று நாம் அறிந்தாலன்றி, நாட்டார் பாடல் மொழி பற்றி அறிவியலடிப்படையில், தெளிவான கருத்துச் சொல்லக்கூடிய நிலை தோன்றாது. பதிப்பாசிரியர்களின் மூலாதாரங்கள் நமக்கும் கிடைக்குமாயின் - நாடெங்கும் சென்று அலைந்து தேடி ஆராயின்கிடைக்கக்கூடும் - அவற்றை நாம் மீண்டும் பரிசோதனை செய்து எந்த அளவிற்குப் பதிப்பாசிரியர்கள், மக்கள் வாய்மொழியைத் தரிக்காது நேர்மையாக அச்சிலேயும் பாதுகாத்துள்ளனர் என்று அறியலாம். ஆனால், மூலாதாரங்களுக்குச் செல்லாது இதுகாறும் வெளிவந்துள்ள பாடல்களைப் படிக்கும்போது அவற்றின் பதிப்பாசிரியர்கள் தமது பதிப்புக்களில் மொழி வழக்கை மாற்றாது மக்களிடம் கேட்டறிந்தவாறே அச்சேற்றியுள்ளார்கள் என்று நம்ப நம் உள்ளத் தயங்குகின்றது. பதிப்பாசிரியர்களில் சிலர் நாட்டார் பாடல்களில் வழங்கும் பேச்சு மொழியைப் பொறுப்புணர்ச்சியின்றித் தாம் மொழி பற்றிக் கொண்டுள்ள சொந்த விருப்பு வெறுப்பினால் ஏட்டிலக்கிய மொழியாக்க முயன்றுள்ளனர் என்பதற்கு அவர் தாம் பதிப்பித்துள்ள பாடல்களில் இருந்தே தக்க சான்றுகள் காட்ட முடியும். இன்னும், பதிப்பாசிரியர்களில் சிலர், பாடல்களிலே வருஞ் சொற்கள் சிலவற்றை மட்டும் ஏட்டிலக்கிய மொழிச் சொற்களாக மாற்றிவிட்டு ஏனையவற்றைப் பேச்சுமொழிச் சொற்களாகவே கொண்டுள்ளார்கள். இவர்கள் இவ்வாறு சிலவற்றை மாற்றியமைக்கும் ஏனையவற்றை மாற்றாது விட்டமைக்கும் அடிப்படையோ, காரணமோ என்ன என்று தெரியவில்லை. இனி, இங்குச் சில எடுத்துக்காட்டுக்களைக் காண்போம்:

1. பாசிப் பயற்றழகா, பயத்தங்காய் நெற்றழகா
ஈச்சங்காய்ப் பல்லழகா, இருகாதும் பொன்னழகா
முத்து முடியழகா, முருக்கங்காய்ப் பூச்சழகா

(இராமலிங்கம் 1961, பக்கம் 29)

இப்பாடலில் பயறு என்ற சொல் அடையாகப் பயற்று - எனவும் பயத்தம் - எனவும் வரக் காண்கின்றோம். பயத்தம் - என்ற அடை பயின்று வருவதால், சொல்லில் ஈருயிர்க்கிடையே வரும் -ற்ற > த்த - எனப் பேச்சு மொழியில் மாறிய காலத்துக்குப் பிந்திய பாடல் இது எனக் கொள்ளலாம். இவ்வொலி மாற்றத்துக்கு கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல்வெட்டுச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன. இப்பாடல் பயற்றங்காய் > பயத்தங்காய் என மாறிய காலத்துக்குப் பிந்திய பாடலாமெனின், பயற்றழகா என்பதும் மக்களாற் பயத்தழகா என்றே மொழியப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று துணியலாமல்லவா? ஆனால், பதிப்பாசிரியர் அதனைப் பயற்றழகா என எட்டிலக்கிய மொழியாக மாற்றிவிட்டார் போலும்.

2. முப்பது நாள் உழைத் துழைத்து
நிறையப் பணம் வாங்கி - அதை
மூன்று நாளிற் திண்டுவிட்டுக் கடனையும் வாங்கி
பாக்கி நாளிற் பெரும் பகுதியை .....

(நடராசா 1962, பக்கம் 115)

இப்பாடலில் “மூன்று நாளிற் திண்டுவிட்டு .....” என்ற அடியை மட்டும் கருதுவோம். சொல்லிடையே வரும் -ன்ற- ஈழத்துத் தமிழ்க் கிளைமொழிகள் பலவற்றில் -ண்ட- எனக் குறிப்பிடக்கூடிய ஒரு காலத்தில் மாறியது. இந்தியத் தமிழில் -ன்ற > -ண்ண- என மாறியது. இதற்கு கி.பி.16ஆம் நூற்றாண்டுக் கல்வெட்டுகளிற் சான்று உளது. மேலே தந்துள்ள பாடலில் தின்று > திண்டு என்னும் ஈழத்து ஒலிமாற்றத்தையே காண்கின்றோம். ஆனால், ஒரே அடியில் “மூன்று”, “திண்டு” என்ற இரு வழக்கும் வருவது வியப்பே. மூன்று > மூண்டு என மாறவில்லையா? பதிப்பாசிரியர் மூண்டு என்பதை மூன்று என மாற்றித் திண்டு என்பதைத் தின்று என மாற்றாது விட்டாரா?

3. முத்திலே முத்து முதிர்விளைஞ்சு முத்து
தொட்டிலிலே ஆணி முத்து துவண்டு விளைஞ்சு
முத்து
கொட்டி வைத்த முத்தே குவித்து வைத்த ரத்தினமே
கட்டிப் பசும்பொன்னே - என் கண்மணியே
நித்திரையே

(அன்னகாமு 1966, பக்கம் 78)

இப்பாடலில் “விளைஞ்சு”, “வைத்த” ஆகிய இரண்டு சொற்களையும் நோக்குக. தமிழில் சில ஒலிச் சூழலில் -ந்த்- > -ஞ்ச்- என மாறிய காலத்துக்குப் பிற்பட்ட பாடல் இது. ஆயின், இது -த்த்- > -ச்ச்- எனச் சில ஒலிச் சூழலில்

வந்த மாற்றத்திற்கு முந்திய பாடலா? இம்மாற்றம் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு இலக்கியங்கள் சிலவற்றிலே இடம்பெற்றுள்ளமை நினைவுகூரத்தகும். அப்பர் சுவாமிகளின் தேவாரங்களிலே வைத்த என்ற சொல் வச்ச எனப் பயின்று வருகின்றது. இப்பாடலில் வைத்த என வருவது பதிப்பாசிரியர்தம் விருப்பா? அன்றி வைச்ச எனவோ, வச்ச எனவோ வராதது அவர்தம் வெறுப்பா?

இதுகாறும் சொற்களையும் ஒலி மாற்றங்களையும் காட்டினோம். இனி, இலக்கணக் கூற்றை (விசுதி) எடுத்துக் காட்டுவோம்:

4. ஏண்டி குட்டி என்னடி குட்டி என்னடி செய்தாய்?

அம்மியடியில் கும்மியடித்தேன் சும்மாவா இருந்தன்.

(நடராசா 1962, பக்கம் 117)

“கும்மியடித்தேன்”, “இருந்தன்” என்ற இரண்டையும் நோக்குக. இப்பாடலில் “ஆட்டுக் குஞ்சுக்கு ஆறுதல் பண்ணினேன்” எனவும் ஓரடி பின்னே வருகின்றது. “கோழி முட்டையில் மயிர் பிடுங்கினன்” எனவும் “பாம்புக் குட்டிக்குப் பல்லு விளக்கினன்” எனவும் ஈரடிகள் வருகின்றன. எனவே பாட்டுக்குள்ளேயே முன்னுக்குப்பின் முரண! “கும்மியடித்தேன்”, “பண்ணினேன்” என்பன “பிடுங்கினன்”, “விளக்கினன்” என்பவை போலக் “கும்மியடித்தன்”, “பண்ணினன்” என ஈற்றிலே ஏகார நெட்டுயிரின்றி அகரக்குறையிராக மொழியப்பட்டிருக்குமா? இங்கெல்லாம் மொழியைப் பொறுத்தவரையில், பதிப்பாசிரியர்களின் மனம்போன போக்கையே காண்கின்றோம்.

நாம் நாட்டுப் பாடல்களில் பயின்றுவரும் மொழிவழக்கு அடிப்படையில், அவை தோன்றிய காலத்தையும் வட்டாரத்தையும் ஓரளவு ஊகித்து அறிய முற்படலாம். இம்முயற்சி மக்கள் மொழியுமானே பாடல்களை அச்சேற்றியிருப்பின் பயன் தரும். இன்று பதிப்பாசிரியர்கள் தந்துள்ள பாட (text) அடிப்படையிலே நாம் பாடல்களின் காலத்தைக் கணிக்கத் துணியலாம். ஆனால், அவர்களுடைய பாடல் மொழி ஈடாட்டமுடையதெனின், அதன்மேல் நாம் கட்டியெழுப்பும் கருத்துரைகளும் ஈடாட்டம் உடையனவே.

பதிப்பாசிரியர்கள் நாட்டுப் பாடல்களின் மொழிநுட்பம் பற்றி அக்கறை கொள்ளாததனால், நாம் இன்றைய பேச்சு மொழியையே பழைய நாட்டுப் பாடல்களிலும் காண முயல்வது அறிவுடைமையாகுமா? இல்லை. பழைய பாடல்களின் மொழி அந்நாளைய பேச்சு மொழியையே பிரதிபலித்து நிற்பதாகக் கொள்வது சாலப் பொருத்தமாகும். காலப்போக்கில் மொழி மாறிக் கொண்டு வரினும் பண்டைய மொழி நிலையொன்றைப் பாடல்களிலே

இன்றுவரை மக்கள் பாதுகாத்து வந்திருக்கலாம். இவ்வாறு பண்டைய மொழி நிலையைப் பாடல்களிலே பாதுகாப்பதும் எளிதாம்.

நாட்டுப் பாடல்களின் மொழி பற்றி ஆராயும்போது மொழியிலே பொதுவாக ஏற்பட்ட ஒலிமாற்றங்களுக்கு விதிவிலக்கும் உண்டு என்பதை நாம் மறத்தலாகாது. எடுத்துக்காட்டாக,

தட்டந் தனியெனணை - நான்
தங்கி விட்டேன் ஒற்றை மரம்
ஒற்றை மரமானேன் - நான்
ஒரு மரத்தின் கொப்பானேன்.

(இராமலிங்கம் 1961, பக்கம் 35)

என்ற பாடலிலே 'ஒற்றை' என்ற சொல் வருகின்றது. -ற்ற- > -த்த- என்னும் மாற்றத்திற்கு கி.பி.6ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள. ஆதலால் 'ஒற்றை' என்ற சொல்லின் ஒலி வரன்முறையைக் கொண்டு இப்பாடல் பழையது எனக் கொள்ளத் தோன்றும். ஆயின், இப்பாடலில் ஒற்றை என வருவதை விதிவிலக்காகவே கொள்ள வேண்டும். காரணம், யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் வழக்கில் -ற்ற- > -த்த- என்ற மாற்றம் சில சொற்களிலே எதிர்ப்புப் பெற்றமைக்குச் சான்றுண்டு. ஒற்றை, வெற்றி, பற்று, மற்ற போன்ற சொற்களையும் காண்க.

ஒலிமாற்ற அடிப்படையில் பாடல்களின் காலத்தைக் கணிப்பதைக் குறிப்பிட்டோம். அதேபோன்று மொழியடிப்படையிற் சில பாடல்கள் தோன்றிய வட்டாரத்தையும் கூறமுடியும். 'அயலும் படையும் வாழ்(வும்) வேண்டும்' (தமிழண்ணல் 1966, பக்கம் 87) என்ற பாடலிலே கோச்சி, கொப்பர், கொம்மான் என்ற சொற்கள் வருகின்றன. இச்சொற்களின் ஆட்சி ஈழத்தமிழ்க் கிளைமொழிகள் சிலவற்றிற்கே உரியன. ஆதலால் இப்பாடலும் ஈழத்துக்கே உரியது எனக் கொள்ளலாம். -ன்ற- > -ண்ட- (ஒன்று > ஒண்டு, தின்று > திண்டு, கன்று > கண்டு, நின்றது > நிண்டது) என மாற்றம் பெற்றுள்ள சொற்களையுடைய பாடல்களும் ஈழநாட்டிற்கே உரியன. இனம் என்னும் விசுவயைப் பெற்று அமையும் உயர்திணைப் பலர்பால் (படர்க்கை) வினைமுற்றுகளையுடைய பாடல்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்குரியன எனலாம். எடுத்துக்காட்டாக, "தோளிலே கைபோட்ட உன் தோழர்மார் தேடுகினம்" (இராமலிங்கம் 1961, பக்கம் 31).

இவ்வாறெல்லாம் நாட்டார் பாடல் மொழியை அறிவியல் அடிப்படையில் ஆராய்வதற்குத் தமிழ் மொழியில் - பேச்சு மொழி, எழுத்து

மொழி ஆகிய இரண்டினதும் - வரலாற்றறிவும் தமிழ்க் கிளை மொழிகளின் ஒப்பியல் அறிவும் தற்கால மொழியியல் அறிவும் இன்றியமையாதனவாகின்றன.

உசாத்துணை

அன்னகாமு,செ., ஏட்டில் எழுதாக்கவிதைகள், சென்னை, 1966.

இராமலிங்கம்,மு., இலங்கை நாட்டுப்பாடல்கள், கொழும்பு, 1951.

இராமலிங்கம்,மு., கிராமக் கவிக்குயில்களின் ஒப்பாரிகள், கொழும்பு, 1960.

இராமலிங்கம்,மு., வட இலங்கையர் போற்றும் நாட்டார் பாடல்கள், யாழ்ப்பாணம், 1961.

தமிழண்ணல், தாலாட்டு, காரைக்குடி, 1966.

நடராசா,எஸ்.எக்ஸ்.சி., ஈழத்து நாடோடிப் பாடல்கள், யாழ்ப்பாணம், 1962.

வித்தியானந்தன்,சு., மட்டக்களப்பு நாட்டுப் பாடல்கள், கண்டி, 1962.

வித்தியானந்தன்,சு., மன்னார் நாட்டுப் பாடல்கள், கண்டி, 1964.

Meenakshisundaran, T.P., A History of Tamil Language, Poona, 1965.

Shanmugam, S.V., Epigraphy and Tamil Linguistics, Paper presented at the Seminar on Inscriptions, Madras, 1966.

APPENDIX

**PUBLICATIONS OF
PROFESSOR SWAMINATHAN SUSEENDIRARAJAH**

Through English

Books

1. An Introduction to Spoken Tamil, External Services Agency Publications No.3. External Services Agency, University of Sri Lanka. pp.412. 1978. (with James W.Gair, Cornell University, U.S.A. and W.S. Karunatillake, University of Kelaniya, Sri Lanka)
2. Jaffna Tamil I, Phonology and Morphology, University of Jaffna Publication, Jaffna, Sri Lanka. pp. 185. 1993.
3. An Introduction to Literary Tamil, M.D.Gunaseenas, Colombo, 1998. (with W.S.Karunatillke).

Chapter in a Volume

4. Religiousness in the Saiva Village' in John Ross Carter, (Colgate University, U.S.A.), (ed.), Religiousness in Sri Lanka, Marga Publication, Colombo. 1979.

Papers

5. 'Contrastive Study of Ceylon Tamil and English', Proceedings of the First International Conference - Seminar of Tamil Studies, Vol.11, Malaysia. 1966.
6. 'Reflections of Certain Social Differences in Jaffna Tamil' Anthropological Linguistics, Vol.12, No.7, Indiana University, Bloomington, U.S.A. 1970.

7. 'Some Pronunciation Problems of Tamil Speakers Learning English', *Indian Linguistics, Journal of the Linguistic Society of India*, Vol.33, No.1, Poona, India. 1972.
8. 'A study of Pronouns in Batticaloa Tamil', *Anthropological Linguistics*, Vol.15, No.4, Indiana University, Bloomington, U.S.A. 1973.
9. 'Phonology of Sri Lanka and Indian Tamil Contrasted', *Indian Linguistics, Journal of the Linguistic Society of India*, Vol.34, No.3, Poona, India. 1973.
10. 'Phonology of Sinhalese and Sri Lanka Tamil : A Study in Contrast and Interference'. *Indian Linguistics, Journal of the Linguistic Society of India*, Vol.34, No.3, Poona, India. 1973 (with W.S.Karunatilake, University of Kelaniya, Sri Lanka).
11. 'Tamil Language in Sri Lanka' Souvenir, Fourth International Conference - Seminar of Tamil Studies, Jaffna, Sri Lanka. 1974.
12. 'Some Archaisms and Peculiarities in Sri Lanka Tamil', *Proceedings of the International Conference - Seminar of Tamil Studies*, Vol.11, Jaffna, Sri Lanka. 1974.
13. 'A Note on Murunkai', in Indrapala, K.,(ed) James Thevathasan Rutnam Felicitation Volume, Jaffna Archaeological Society, Jaffna, Sri Lanka. 1975.
14. 'Pronouns of Address in Tamil and Sinhalese: A Sociolinguistic Appraisal', *International Journal of Dravidian Linguistics, Journal of the Dravidian Linguistics Association*, Vol.IV, No.1, Kerala, India. 1975. (with W.S.Karunatilake, University of Kelaniya, Sri Lanka).

15. 'Indian Tamil and Sri Lanka Tamil: A Study in Contrast (Noun Systems)', *Indian Journal of Linguistics*, Vol.11, No.2, Calcutta, India. 1975.
16. 'A Note on Animate - Inanimate Contrast in Tamil', *Journal of Tamil Studies*, Vol.1.7, International Institute of Tamil Studies, Madras. 1975.
17. 'Enunciative vowel in Jaffna Tamil' in Gopinath Nair (ed.), *Studies in Tamil Dialectology (S.T.D.)*, Vol.No.1, 123, University of Kerala, 1976.
18. 'Caste and Language in Jaffna Society', *Anthropological Linguistics*, Vol.20, No.7, Indiana University, Bloomington, U.S.A. 1978.
19. 'Religion and Language in Jaffna Society', *Anthropological Linguistics*, Vol.22, No.8, Indiana University, Bloomington, U.S.A. 1980. Reprint : Kailasapathy Commemoration Volume, Jaffna, 1988.
20. 'Some Aspects of the Verb System in Jaffna Tamil', *International Journal of Dravidian Linguistics, Journal of the Dravidian Linguistics Association*, Vol.X, No.2, Kerala, India. 1981 (with James W.Gair, Cornell University, U.S.A.).
21. 'Vowel Splits in Jaffna Tamil', in Bhakti P. Mallik (ed.) Suniti Kumar Chatterji Commemoration Volume, University of Burdwan, West Bengal, India. 1981.
22. 'Unique Kinship Terms in the Dialects of Jaffna and Kanyakumari', *International Journal of Dravidian Linguistics, Journal of the Dravidian Linguistics Association*, Vol.XI, No.1, Kerala, India. 1982.
23. 'Dravidian Languages in Sri Lanka - A Note', *Dravidian Encyclopaedia, International School of Dravidian Linguistics*, Kerala, India. 1982.

24. 'Sinhalese and Dravidian - A Note', Dravidian Encyclopaedia, International School of Dravidian Linguistics, Kerala, India. 1982.
25. 'Kinship Terms in Jaffna Society : A Sociolinguistic Appraisal', International Journal of Dravidian Linguistics, Journal of Dravidian Linguistics Association, Vol.XII, No.1, Kerala, India.
26. 'Beliefs Based on Sound Similarity', Tamil Civilization, Vol.1, No.2, Tamil University, Thanjavur, India. 1983. Reprint : Indian Journal of Linguistics, Vol.10, Calcutta. 1983.
27. 'Lexical Differences Between Jaffna Tamil and Indian Tamil', Tamil Civilization, Vol.2, Tamil University, Thanjavur, India. 1984.
28. 'Personal Name in Jaffna Society : A Sociolinguistic Appraisal', Tamil Civilization, Vol.4, No.1 and 2, Tamil University, Thanjavur, India. 1986.
29. 'Japanese - Tamil Cultural Relationship : A Critical Analysis of Ohno's Proposition', Tamil Civilization, Vol.5, No.3, Tamil University, Thanjavur, India. 1987. Reprint : Sri Lanka Journal of South Asian Studies, No.1 (New Series), University of Jaffna. 1986/87.
30. 'English in Sri Lanka Tamil Society: A Sociolinguistic Appraisal', Department of Linguistics and English, University of Jaffna (mimeograph).

Through Tamil

Books

31. பண்டிதமணியின் பேரும் புகழும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1993.

Editions

32. நாட்டார் பாடல்கள் (தொகுப்பு), தேசிய உயர் கல்விச் சான்றிதழ்ப் பரீட்சைக்குரியது. கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம், கொழும்பு 1976, (கலாநிதி அ.சண்முகதாஸ், எம்.ஏ.நுஃமான், செ.வேலாயுதப்பிள்ளை ஆகியோருடன் இணைந்து).
33. பொ.கைலாசபதி அவர்களின் சிந்தனைகள் (தொகுப்பு), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம் 1994, (ஆ.சபாரத்தினம் அவர்களுடன் இணைந்து)

Papers

34. 'யாழ்ப்பாணத் தமிழும் இந்தியத் தமிழும் : ஒப்புமை ஆராய்ச்சி', தினகரன், வார மஞ்சரி, கொழும்பு : 24.07.1966 : 31.07.1966 : 08.08.1966.
35. 'யாழ்ப்பாணத் தமிழும் சமுதாய நிலைகளும்', ஞாயிறு வீரகேசரி, 23 ஆகஸ்ட் 1966, கொழும்பு.
36. 'பேச்சொலிகள்', தினகரன், வார மஞ்சரி, கொழும்பு, 17 ஏப்பிரல், 1967.
37. 'மொழியியல் என்றால் என்ன?', தினகரன், வார மஞ்சரி, கொழும்பு, 14.01.1968: 22.01.1968: 26.01.1968.
38. 'மொழித் தொடர்பு', சிந்தனை 111, இதழ் 1, பேராதனை, இலங்கை 1970.
39. 'மொழியில் சமுதாயப்படி நிலைகள்', Jaffna College Miscellany, Bunker - Balasingham Memorial Number, Vaddukodai, Jaffa, 1970.
40. 'மொழி', இளவேனில், இரண்டாவது ஆண்டு மலர், தென்மராட்சி இலக்கிய மன்றம், சாவகச்சேரி, 1970. மறுபடி : இராமநாதன் கல்லூரி மெகசீன், யாழ்ப்பாணம், டிசம்பர், 1971.
41. 'ஈழத்து பேச்சுத்தமிழ் ஆராய்ச்சி', கலைச்சுடர், கொழும்புத்துறை அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை, யாழ்ப்பாணம், 1971.

42. 'மொழி இயலும் தமிழ் மொழி பயிற்றலும்', அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை மெக்சீன், கோப்பாய், யாழ்ப்பாணம், 1972.
43. 'பேச்சொலிகள்', கலைச்சுடர், கொழும்புத்துறை அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை, யாழ்ப்பாணம், 1972.
44. 'ஒலித்துணை உகரம்', நுட்பம், தமிழ்ச்சங்கம், இலங்கைப் பல்கலைக்கழக கட்டுப்பெத்த வளாகம், கட்டுப்பெத்த, இலங்கை, 1973.
45. 'நாட்டார் பாடல் மொழி', பாலர் ஞானோதய கலை வளர்ச்சிக் கழகம், வெள்ளிவிழா மலர், கட்டுவன் - மயிலிட்டி தெற்கு - வருத்தலைவிளான், யாழ்ப்பாணம், 1975.
46. 'மரபுத் தொடர்கள்', கலைஞானம், இரண்டாவது இதழ், கல்விக்கழகம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1982.
47. 'ஒலி ஒப்புமையால் எழுந்த நம்பிக்கைகளா?' Jaffna College Miscellany, Vaddukoddai, Jaffna, 1983.
48. 'தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களில் பேச்சுத்தமிழும் எழுத்துத்தமிழும்', சிந்தனை, தொகுதி 1, இதழ் 11, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1983.
49. 'தமிழ்மொழி கற்றல் கற்பித்தலில் ஒத்த கருத்துள்ள சொற்களும் எதிர்க் கருத்துள்ள சொற்களும்', சிந்தனை, தொகுதி 1, இதழ் 1, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1983.
50. 'யாழ்ப்பாணப் பேச்சுத் தமிழில் ஆக்கப் பெயர்கள்', சிந்தனை, தொகுதி 11, இதழ் 11, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1984.
51. 'இலங்கைத் தமிழ்மொழி', மீள்விக்கப் பெற்ற யாழ் மாநகர நூலகம் திறப்பு விழா மலர், யாழ்ப்பாணம், 1984.
52. 'பண்டிதமணி ஆய்வில் எழும் சிக்கல்கள்', சிந்தனை, தொகுதி 111, இதழ் 11-111, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், 1985.
53. 'உறவு பெயரமைப்பில் ஓர் உறவு', சிவத்தமிழ் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்கள் மணிவிழாச் சபை வெளியீடு, தெல்லிப்பழை, யாழ்ப்பாணம், 1985.

54. 'பண்டிதமணியின் மொழிநடை', பண்டிதமணி நினைவு மலர், யாழ்ப்பாணம், 1989.
55. 'பண்டிதமணியும் உபஅதிபர் கைலாசபதியும்', தினகரன், வார மஞ்சரி, கொழும்பு, 16.03.1992.
56. 'நினைவில் நிற்கும் பண்டிதமணி', தினகரன், வார மஞ்சரி, கொழும்பு, 23.08.1992.
57. 'விபுலாநந்த அடிகளாரின் மொழிச் சிந்தனை', தமிழறிஞர் விபுலாநந்தர் வாழ்வும் பணிகளும், நூற்றாண்டு நினைவுக் கட்டுரைத் தொகுப்பு, இந்துசமய, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 1992.
58. 'இலங்கையில் தமிழை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றலும் கற்பித்தலும்', தொடர் பாடல் மொழி நவீனத்துவம், பதிப்பாசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான், இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு, 1993 (திருமதி.இ.கைலைநாதனுடன் இணைந்து)

Reviews

59. மா.இராசமாணிக்கனார், மேனாட்டுத் தமிழறிஞர், ராஜாராம் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ், மதுரை, 1958. சசீ, தினகரன், 17.05.1959.
60. கணபதிப்பிள்ளை, சி.பண்டிதமணி, பாரத.நவமணிகள், செந்தமிழ் மன்ற வெளியீடு, சாவகச்சேரி, 1959. தினகரன், கொழும்பு, 20.09.1959.
61. கனக.செந்திநாதன், மூன்றாவது கண், வரதர் வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம், 1959. தினகரன், கொழும்பு, 18.10.1959.
62. மஹாதேவன், டி.எம்.பி.மெய்யடியார்கள், ஜெமினி பிரசுரம், சென்னை, 1959. தினகரன், கொழும்பு, 07.02.1960.

Through Sinhala

63. 'Tamil Language in Sri Lanka', Buddha - Srāvaka Sangrahaya, Buddha Srāvaka Dharma Pitha, Anuradhapura, 1979-1980. Sri Lanka. (Translation : Prof. W.S.Karunatilake).
64. An Introduction to Spoken Tamil, University of Kelaniya Publication (Translation : Rev. Dr.K.Nagitra) (forthcoming).

"Having the opportunity to work intensively with **PROFESSOR SUSEENDIRARAJAH** along with Professor Karunatillake on the introductory text for Spoken Tamil during 1976-1977 involved me in one of the most rewarding, challenging and at the same time thoroughly pleasurable tasks in my academic life. It was a genuine international and intercultural effort, made possible to a major degree by Professor Suseendirarajah's wide and deep knowledge of the language and his intuitive and penetrating sense of its structure".

- J.W. Gair

"Professor Suseendirarajah belongs to that group of learned people who sense the value of putting their learning to other purposes too. He has therefore used his expertise to produce successful language teaching materials, in both Sinhalese and English, as well as articles of a more popular nature for the layman. Some of these are included among his publications in Tamil, among which are also to be found important works on folk songs."

- R.E. Asher

"Professor Suseendirarajah is a man of magnanimity and a person of the highest integrity. He is both Saint and Savant. On the occasion of his 65th birthday, we wish him well, good health and longevity".

- W.S. Karunatillake

"மொழியியல் பயிர் இப்போது தகவல் தொழில்நுட்பத்துறை (Information Technology), சூழலமைவுத்துறை (Ecology), கலாச்சார அரசியல் துறை (Cultural Politics) முதலிய புதிய நிலங்களில் வளரும் தேவை இருக்கிறது. சுசீந்திரராஜா முதலானோர் இலங்கையில் வளர்த்த மொழியியல் இதற்குத் தயாராக வேண்டும். மாறிவரும் காலத்தில் தனக்கு ஒரு இடத்தைப் பிடிக்க வேண்டும்".

- இ. அண்ணாமலை